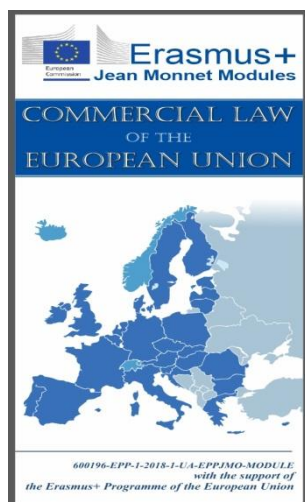

КОМЕРЦІЙНЕ ПРАВО ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ: директиви, регламенти, наукові статті

with the financial support of the Erasmus+ Program of the European Union

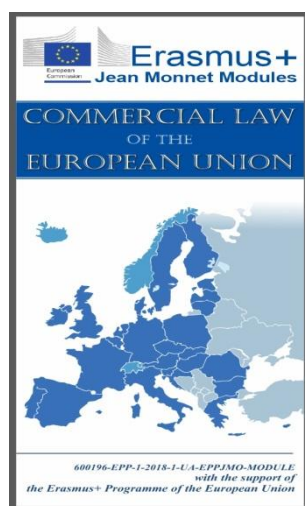
Івано-Франківськ
ДВНЗ «Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника»
2020

COMMERCIAL LAW

of the

EUROPEAN UNION:

Specific directives, regulations, research
papers

with the financial support of the Erasmus+ Program of the European Union

Ivano-Frankivsk
Vasyl Stefanyk Precarpathian National University
2020

УДК 347.7, 346.2
ББК 67.9 (4 Укр) 304.2

Укладач

Ковалишин О.Р.

К 68 Комерційне право Європейського Союзу : директиви, регламенти, наукові статті (Commercial Law of the European Union: Specific directives, regulations, research papers) / уклад. Ковалишин О. Р. – Івано-Франківськ, 2020. – 331 с.

У посібнику висвітлюються найбільш значущі питання комерційного права Європейського Союзу, а також інші питання, що є суміжними з провадженням підприємницької діяльності у рамках Європейського Союзу (особливості інвестування, реєстрація підприємницької діяльності тощо).

Видання розраховане для юристів, керівників та учасників господарських товариств, керівників підприємств, що здійснюють зовнішньоекономічну діяльність, інвесторів, викладачів, студентів, а також тих, кого цікавлять проблеми правового регулювання комерційного права в Європейському Союзі

УДК 347.7, 346.2
ББК 67.9 (4 Укр) 304.2

© Колектив укладачів

ПЕРЕДМОВА

Розвиток різноманітних зв'язків між державами та народами призводить до посилення взаємодії національних правопорядків, вимагає пошуку компромісних шляхів вирішення існуючих суперечностей між цими правопорядками, адже належний розвиток економічних, політичних, соціальних та інших відносин є неможливим без знання особливостей правового регулювання, правозастосування та правової культури країн-партнерів. Тому особливе місце відведене порівняльному правознавству як науці, що дозволяє з'ясувати, яким чином певна проблема вирішується в іноземних правових системах, і визначити, в якій мірі та в який спосіб її рішення може стати корисним для застосування в інтересах національного правопорядку.

Україна, взявши курс на інтеграцію в Європейську Спільноту, одночасно взяла на себе зобов'язання щодо адаптації внутрішнього законодавства, перш за все тих галузей, які спрямовані на побудову спільного ринку. Особлива увага в цих процесах повинна бути присвячена комерційному законодавству, яке покликане забезпечити та гарантувати чотири базові свободи внутрішнього ринку ЄС.

Адаптація комерційного права до стандартів права Європейського Союзу неможлива без аналізу директив, регламентів ЄС.

Між ЄС та Україною існують тісні економічні, культурні, історичні зв'язки. З впевненістю можна стверджувати, що обидві є стратегічними партнерами як в геополітичному, так і в економічному відношенні. Тому вивчення комерційного права нашого сусіда є важливим як з точки зору необхідності зближення з Європейським Союзом, так і з позицій важливості поглиблення зв'язків між сусідами.

Посібник носить не лише винятково науковий, але й прикладний характер. Авторський колектив ставив за мету охопити не тільки виключно коло відносин пов'язаних з регулюванням комерційних правовідносин, але й торкнутися висвітлення низки правовідносин суміжних з корпоративними. Завдяки такому комплексному підходу, сподіваємось, книга стане корисною як для фахівців в галузі комерційного права чи порівняльного правознавства, так і для практикуючих юристів, керівників та юрисконсультів підприємств, та підприємств, що вирішили вийти на європейський ринок і функціонувати згідно стандартів права ЄС.

доц. Ковалишин О.Р.

ЗМІСТ

I. ДИРЕКТИВИ ЄС В СФЕРІ КОМЕРЦІЙНОГО ПРАВА	6
1. ДИРЕКТИВА 2011/35/ЄС ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ ТА РАДИ від 5 квітня 2011 року про злиття відкритих акціонерних товариств з обмеженою відповідальністю	6
2. ШОСТА ДИРЕКТИВА РАДИ від 17 грудня 1982 року, що базується на статті 54 (3) (g) Договору, про поділ акціонерних товариств	18
3. ДИРЕКТИВА 2003/6/ЄС ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ ТА РАДИ від 28 січня 2003 року про інсайдерську діяльність та маніпулювання ринком	28
4. ДИРЕКТИВА 2002/87/ЄС ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ ТА РАДИ від 16 грудня 2002 року про здійснення додаткового нагляду за кредитними установами, страховими компаніями та інвестиційними фірмами, ..	38
5. ДИРЕКТИВА КОМІСІЇ 2010/43/ЄС від 1 липня 2010 року про виконання Директиви 2009/65/ЄС Європейського Парламенту та Ради, що стосується організаційних вимог, конфлікту інтересів, порядку ведення бізнесу,	58
6. ДИРЕКТИВА РАДИ від 8 грудня 1986 року щодо щорічних звітів та консолідованих звітів банків та інших фінансових установ (86/635/ЄЕС).....	75
7. ДИРЕКТИВА 2001/65/ЄС ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ ТА РАДИ від 27 вересня 2001 року про внесення змін та доповнень до Директив 78/660/ЄЕС, 83/34/ЄЕС та 86/635/ЄЕС про правила оцінки, що застосовуються у річній та консолідованій звітності окремих видів компаній, а також банків та інших фінансових установ.	87
8. ДИРЕКТИВА 2004/25/ЄС ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ ТА РАДИ від 21 квітня 2004 року про пропозиції поглинання.....	93
9. ДИРЕКТИВА ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ І РАДИ від 4 квітня 2001 року щодо реорганізації та закриття кредитних установ	110
10. ДИРЕКТИВА 2003/71/ЄС ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ ТА РАДИ від 4 листопада 2003 року про проспекти, що підлягають опублікуванню при відкритій пропозиції цінних паперів або виставленні їх на продаж, що вносять зміни до Директиви 2001/34/ЄС	120
11. ДИРЕКТИВА 2004/109/ЄС ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ ТА РАДИ від 15 грудня 2004 року про гармонізацію вимог щодо прозорості відносно інформації про емітентів, цінні папери яких допущені до торгів на регульованому ринку, та внесення змін до Директиви 2001/34/ЄС	133
II. РЕГЛАМЕНТИ В СФЕРІ КОМЕРЦІЙНОГО ПРАВА ЄС	153
1. РЕГЛАМЕНТ КОМІСІЇ (ЄС) № 2273/2003 від 22 грудня 2003 року про виконання Директиви 2003/6/ЄС Європейського Парламенту та Ради стосовно винятків щодо програм викупу та стабілізації фінансових інструментів	153
2. РЕГЛАМЕНТ (ЄС) № 1060/2009 ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ ТА РАДИ від 16 вересня 2009 року про кредитні рейтингові агентства	162
3. РЕГЛАМЕНТ КОМІСІЇ (ЄС) № 809/2004 ВІД 29 КВІТНЯ 2004 РОКУ про імплементацію директиви європейського парламенту та ради 2003/71/єс стосовно інформації, яка міститься в проспектах, включення інформації з використанням посилань, публікація проспектів та розповсюдження повідомлень рекламного характеру.....	187
4. РЕГЛАМЕНТИ РЕГЛАМЕНТ (ЄС) № 596/2014 ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ ТА РАДИ від 16 квітня 2014 року про зловживання на ринку (регламент про зловживання на ринку) і про визнання такими, що втратили чинність, Директиви 2003/6/ЄС Європейського Парламенту та Ради і Директив Комісії 2003/124/ЄС, 2003/125/ЄС і 2004/72/ЄС	209
5. РЕГЛАМЕНТ ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ І РАДИ (ЄС) 2019/1020 від 20 червня 2019 року про ринковий нагляд та відповідність продуктів, а також про внесення змін до Директиви 2004/42/ЄС та Регламенту (ЄС) № 765/2008 і Регламенту (ЄС) № 305/2011	243
6. РЕГЛАМЕНТ ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ І РАДИ (ЄС) 2018/974 від 04 липня 2018 року про статистику щодо перевезення вантажів внутрішнім водним транспортом	262
7. РЕГЛАМЕНТ ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ І РАДИ (ЄС) 2018/1971 від 11 грудня 2018 року про створення Органу європейських регуляторів електронних комунікацій (BEREC) та Агентства з підтримки BEREC (Офіс BEREC), внесення змін до Регламенту (ЄС) 2015/2120 та скасування Регламенту (ЄС) № 1211/2009.....	268

8.	РЕГЛАМЕНТ ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ І РАДИ (ЄС) № 1227/2011 від 25 жовтня 2011 року про добросовісність та прозорість на оптовому енергетичному ринку	283
III.	RESEARCH PAPERS ON COMMERCIAL LAW	300
1.	SOME PROBLEMS OF COMMERCIAL LAW IN UKRAINE.....	300
2.	FROM HARMONIZATION TO MUTUAL RECOGNITION: LEGAL ASPECTS	308
3.	HARMONIZATION OF UKRAINIAN COMMERCIAL LAW TO EU STANDARDS: SOME ISSUES.....	314
4.	BASIC PRINCIPLES OF EU COMMERCIAL LAW	320
5.	IMPLEMENTATION OF IP BOX REGIME IN POLAND: ADAPTATION OF EXPERIENCE FOR UKRAINE ..	326
6.	TRUST LAW IN UKRAINE: COMPARATIVE ASPECT	329

I. ДИРЕКТИВИ ЄС В СФЕРІ КОМЕРЦІЙНОГО ПРАВА

1. ДИРЕКТИВА 2011/35/ЄС ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ ТА РАДИ від 5 квітня 2011 року про злиття відкритих акціонерних товариств з обмеженою відповідальністю

Європейський парламент та рада європейського союзу,

Беручи до уваги Договір про функціонування Європейського Союзу та, зокрема, пункт (g) частини 2 його статті 50,

Беручи до уваги пропозицію Європейської Комісії,

Після передачі проекту законодавчого акту національним парламентам,

Беручи до уваги висновок Економічно-соціального комітету ⁽¹⁾,

Діючи відповідно до стандартної законодавчої процедури ⁽²⁾,

Оскільки:

(1)Третя Директива Ради 78/855/ЄЕС від 9 жовтня 1978 року, що базується на пункті (g) частини 3 статті 54 Договору про злиття відкритих акціонерних товариств з обмеженою відповідальністю ⁽³⁾ істотно змінювалась декілька разів ⁽⁴⁾.В цілях ясності та раціональності вказана Директива має бути кодифікована.

(2)Узгодження, передбачене в пункті (g) частини 2 статті 50 Договору та в Загальній програмі щодо скасування обмежень свободи підприємництва ⁽⁵⁾, розпочалось в Першій Директиві Ради 68/151/ЄЕС від 9 березня 1968 року про узгодження гарантій, яких вимагають держави-члени від товариств в межах розуміння другої частини статті 58 Договору, з метою захисту інтересів учасників та третіх сторін, з огляду на встановлення рівності таких гарантій в усьому Співтоваристві ⁽⁶⁾.

(3)Таке узгодження було продовжено, що стосується створення відкритих акціонерних товариств з обмеженою відповідальністю, збереження та зміни їх капіталу, в Другій Директиві Ради 77/91/ЄЕС від 13 грудня 1976 року про узгодження гарантій, яких вимагають держави-члени від товариств в межах розуміння другої частини статті 58 Договору, з метою захисту інтересів учасників та третіх сторін, з огляду на створення відкритих акціонерних товариств з обмеженою відповідальністю, збереження та зміни їх капіталу, з метою забезпечення рівності застосування таких гарантій ⁽⁷⁾, та, що стосується річної звітності певних типів господарських товариств, в Четвертій Директиві Ради 78/660/ЄЕС від 25 липня 1978 року, що базується на пункті (g) частини 3 статті 54 Договору, про річну звітність деяких типів господарських товариств ⁽⁸⁾.

(4)Захист інтересів учасників та третіх сторін вимагає, щоб законодавство держав-членів, що стосується злиття відкритих акціонерних товариств з обмеженою відповідальністю, було узгодженим та положення стосовно злиття містились у законодавстві усіх держав-членів.

(5)В контексті такого узгодження особливої важливості має питання максимально можливою мірою поінформованості акціонерів товариств, що зливаються, та належного захисту їх прав. Проте, немає причин вимагати проведення незалежним експертом оцінювання попередніх умов злиття для акціонерів, якщо усі акціонери погоджуються з цим. Захист прав працівників у випадку переведення суб'єктів підприємницької діяльності, місця здійснення діяльності чи частини такої діяльності на даний час регулюється Директивою Ради 2001/23/ЄС від 12 березня 2001 року

¹ ОВ С 51, 17.2.2011, С. 36.

² Позиція Європейського Парламенту від 18 січня 2011 року (ще не опубліковано в Офіційному Віснику) та Рішення Ради від 21 березня 2011 р.

³ ОВ L 295, 20.10.1978, С. 36.

⁴ Дивіться Додаток I, Частина А.

⁵ ОВ 2, 15.1.1962, С. 36/62.

⁶ ОВ L 65, 14.3.1968, С. 8

⁷ ОВ L 26, 31.1.1977, С. 1

⁸ ОВ L 222, 14.8.1978, С. 11.

про наближення законів держав-членів стосовно захисту прав працівників у випадку переведення суб'єктів підприємницької діяльності, місця здійснення діяльності чи частини такої діяльності⁽¹⁾.

(6)Кредиторів, в тому числі власників боргових зобов'язань, та осіб, що мають інші вимоги до компаній, що зливаються, необхідно захищати, щоб злиття таким чином не мало негативного впливу на їх інтереси.

(7)Вимоги до публікації фінансової звітності акціонерних товариств згідно Директиви 2009/101/ЄС Європейського Парламенту і Ради від 16 вересня 2009 року про узгодження гарантій, яких вимагають держави-члени від товариств в межах розуміння другої частини статті 48 Договору, з метою захисту інтересів учасників та третіх сторін, з огляду на встановлення рівності таких гарантій⁽²⁾ повинні включати інформацію про злиття для того, щоб належним чином поінформувати треті сторони.

(8)Гарантії, що надаються учасникам та третім сторонам у зв'язку із злиттям, повинні включати відповідну юридичну практику, що у важливих моментах є подібною до злиття, щоб неможливо було уникнути зобов'язання надавати такий захист.

(9)Щоб забезпечити визначеність з правової точки зору, що стосується відносин між залученими товариствами, між ними та третіми сторонами, та між учасниками, необхідно обмежити кількість випадків, коли може мати місце анулювання, шляхом надання можливості усунення недоліків, якщо це можливо, та обмежуючи період, протягом якого можна розпочати процедуру анулювання.

(10) Ця Директива не зашкоджує зобов'язанням держав-членів, що стосуються часових рамок перенесення до національного законодавства Директив, зазначених в Частині В Додатку I.

УХВАЛИЛИ ЦЮ ДИРЕКТИВУ:

ГЛАВА I СФЕРА ЗАСТОСУВАННЯ

Стаття 1

1. Координаційні заходи, встановлені в цій Директиві, застосовуються до законів, підзаконних та адміністративних положень держав-членів, що стосуються наступних типів компаній:

- Бельгія:
- la société anonyme/de naamloze vennootschap,
- Болгарія:
- акціонерно дружество,
- Чеська Республіка:
- akciová společnost,
- Данія:
- aktieselskaber,
- Німеччина:
- die Aktiengesellschaft,
- Естонія:
- aktsiaselts,
- Ірландія:
- public companies limited by shares, i public companies limited by guarantee having a share capital,
- Греція:

¹ ОВ L 82, 22.3.2001, С. 16

² ОВ L 258, 1.10.2009, С. 11

— ανώνυμη εταιρία,
— Испания:
— la sociedad anónima,
— Франція:
— la société anonyme,
— Italy:
— la società per azioni,
— Кіпр:
— Δημόσιες εταιρείες περιορισμένης ευθύνης με μετοχές, δημόσιες εταιρείες περιορισμένης ευθύνης με εγγύηση που διαθέτουν μετοχικό κεφάλαιο,
— Латвія:
— akciju sabiedrība,
— Литва:
— akcinė bendrovė,
— Люксембург:
— la société anonyme,
— Угорщина:
— részvénytársaság,
— Мальта:
— kumpannija pubblika/публічне акціонерне товариство з обмеженою відповідальністю, kumpannija privata/приватне акціонерне товариство з обмеженою відповідальністю,
— Нідерланди:
— de naamloze vennootschap,
— Австрія:
— die Aktiengesellschaft,
— Польща:
— spółka akcyjna,
— Португалія:
— a sociedade anónima,
— Румунія:
— societate pe actiuni,
— Словенія:
— delniška družba,
— Словаччина:
— akciová spoločnosť,
— Фінляндія:
— julkinen osakeyhtiö/publikt aktiebolag,
— Швеція:
— aktiebolag,
— Великобританія:
— public companies limited by shares, i public companies limited by guarantee having a share capital.

2. Держави-члени не застосовують цю Директиву до кооперативів, створених в якості одного з типів товариств, зазначених в частині 1. Якщо законодавством держав-членів передбачається такий

варіант, в усіх документах, зазначених в статті 5 Директиви 2009/101/ЄС, таких товариств має міститись слово «кооператив».

3. Держави-члени не застосовують цю Директиву у випадках, коли товариство чи товариства, які набуваються, або припиняють існування знаходяться в процесі банкрутства, в процесі ліквідації неплатоспроможного товариства, в судових процесах, процесах врегулювання та аналогічних процесах.

ГЛАВА II

РЕГУЛЮВАННЯ ЗЛИТТЯ ШЛЯХОМ ПРИДБАННЯ ОДНОГО ЧИ ДЕКІЛЬКОХ ТОВАРИСТВ ІНШИМ ТОВАРИСТВОМ ТА ЗЛИТТЯ ШЛЯХОМ СТВОРЕННЯ НОВОГО ТОВАРИСТВА

Стаття 2

Держави-члени, що стосується товариств, які керуються їх національним законодавством, передбачають правила, якими регулюватиметься злиття шляхом придбання одного чи декількох товариств іншим товариством та злиття шляхом створення нового товариства.

Стаття 3

1. Для потреб цієї Директиви, «злиття шляхом придбання» означає процедуру, під час якої одне чи більше товариств припиняють діяльність без процедури ліквідації, та передають іншому товариству усі свої активи та пасиви в обмін на випуск для акціонерів товариства (товариств), що його (їх) набувають, акцій товариства, яке набуває, та, якщо такі є, грошові виплати, що не можуть перевищувати 10% від номінальної вартості випущених у такий спосіб акцій, а за відсутності номінальної вартості – їхньої облікової вартості.

2. Законодавством держави-члена може встановлюватись, що злиття шляхом придбання може здійснюватись, якщо одне чи більше товариств, які набуваються, знаходяться в процесі ліквідації, за умови, що такий варіант обмежується виключно товариствами, які ще не розпочали розподіл своїх активів між своїми акціонерами.

Стаття 4

1. Для потреб цієї Директиви, «злиття шляхом створення нового товариства» означає процедуру, коли декілька товариств припиняють своє існування без процедури ліквідації та передають усі свої активи та пасиви до товариства, яке вони засновують, в обмін на випуск акцій нового товариства для своїх акціонерів та, якщо такі є, грошові виплати, які не можуть перевищувати 10% від номінальної вартості випущених у такий спосіб акцій, а за відсутності номінальної вартості – їхньої облікової вартості.

2. Законодавством держави-члена може встановлюватись, що злиття шляхом створення нового товариства може здійснюватись, якщо одне чи більше товариств, які припиняють існування, знаходяться в процесі ліквідації, за умови, що такий варіант обмежується виключно товариствами, які ще не розпочали розподіл своїх активів між своїми акціонерами.

ГЛАВА III

ЗЛИТТЯ ШЛЯХОМ ПРИДБАННЯ

Стаття 5

1. Адміністративні чи управлінські органи товариств, що зливаються, готують попередні умови злиття в письмовому вигляді.

2. Попередні умови злиття включають щонайменше:

- (а) тип, назва та юридична адреса кожного з товариств, що зливаються;
- (б) коефіцієнт обміну акціями та вартість будь-яких грошових виплат;
- (с) умови, що стосуються розподілу акцій в товаристві, яке здійснює придбання;
- (д) дата, починаючи з якої володіння такими акціями надає право їх власникам брати участь у

прибутках, та будь-які спеціальні умови, якими регулюється таке право;

(e) дата, починаючи з якої операції товариства, яке набувається, вважатимуться в цілях звітності операціями товариства, що здійснює придбання;

(f) права, надані товариством, що здійснює придбання, власникам акцій, за якими закріплені спеціальні права, та власникам цінних паперів, окрім акцій, чи запропоновані стосовно них заходи,

(g) будь-які спеціальні переваги, що надаються експертам, зазначеним в частині 1 статті 10 та членам адміністративних, управлінських, наглядових чи контролюючих органів товариств, що зливаються.

Стаття 6

Попередні умови злиття публікуються в порядку передбаченому законодавством кожної держави-члена, відповідно до статті 3 Директиви 2009/101/ЄС, для кожного з товариств, що зливаються, щонайменше за 1 місяць до дати, встановленої для проведення загальних зборів, на яких прийматиметься відповідне рішення.

До будь-якого з товариств, що зливаються, не застосовується вимога публікації, встановлена в статті 3 Директиви 2009/101/ЄС, якщо, протягом безперервного періоду, що починається щонайменше за 1 місяць до дати, встановленої для проведення загальних зборів, на яких прийматиметься рішення про попередні умови злиття, і закінчується не раніше прийняття рішення такими зборами, воно надає безкоштовний доступ громадськості до попередніх умов злиття на своєму веб-сайті. Держави-члени не піддають це незастосування будь-яким вимогам чи обмеженням, окрім тих, що є необхідними з метою забезпечення безпеки веб-сайту та автентичності документів, і можуть встановлювати такі вимоги чи обмеження тільки тією мірою, в якій вони пропорційні з метою досягнення цих цілей.

Як відступ від другої частини цієї статті, держави-члени можуть вимагати публікації на центральній електронній платформі, зазначеній в частині 5 статті 3 Директиви 2009/101/ЄС. Держави-члени альтернативно можуть вимагати, щоб така публікація здійснювалась на будь-якому іншому веб-сайті, визначеному ними з цією метою. Якщо держави-члени користуються однією з цих можливостей, вони повинні гарантувати, що товариства не сплачуватимуть додаткового збору за таке публікування.

Якщо використовується інший веб-сайт, а не центральна електронна платформа, посилання з доступом до такого веб-сайту публікується на центральній електронній платформі щонайменше за 1 місяць до дати, встановленої для проведення загальних зборів. Таке посилання включає дату публікації попередніх умов злиття на веб-сайті та має бути доступним громадськості на безоплатній основі. Товариства не повинні сплачувати спеціального збору за таку публікацію.

Заборона, що унеможлиблює стягнення з товариств спеціального збору за публікацію, передбачену в третій і четвертій частинах, не повинна впливати на спроможність держави-члени передати товариству розрахунок витрат, що стосуються центральної електронної платформи.

Держави-члени можуть вимагати від товариств залишати інформацію протягом конкретного періоду після загальних зборів на їх веб-сайті або, якщо застосовується, на центральній електронній платформі чи на іншому веб-сайті, визначеному відповідною державою-членом. Держави-члени можуть обумовити наслідки тимчасової відсутності доступу до веб-сайту чи центральної електронної платформи, спричиненої технічними чи іншими факторами.

Стаття 7

1. Злиття вимагає щонайменше схвалення загальних зборів кожного з товариств, що зливаються. Законодавством держав-членів передбачається, що схвалення такого рішення вимагає більшості щонайменше в дві третіх голосів, закріплених або за акціями, або за представленим передплаченим капіталом.

Законодавством держави-члена, проте, може передбачатись достатньою звичайна більшість голосів, зазначена в першому пункті, якщо представлена щонайменше половина сплаченого капіталу. Крім того, у разі необхідності, застосовуються правила внесення змін до Установчого договору та Статуту.

2. Якщо існує більш ніж один клас акцій, рішення стосовно злиття підлягає окремому голосуванню щонайменше кожного класу акціонерів, на чий права матиме вплив така операція.

3. Рішення включає як схвалення попередніх умов злиття, так і будь-яких змін до Установчого договору та Статуту, в яких виникає необхідність в результаті злиття.

Стаття 8

Законодавством держави-члена не вимагається схвалення злиття загальними зборами товариства, що здійснює придбання, якщо дотримано наступних умов:

(а) публікація, передбачена в статті 6, проводиться для товариства, що здійснює придбання, щонайменше за 1 місяць до дати, встановленої для проведення загальних зборів, на яких товариство чи товариства, яких набувають, погоджують попередні умови злиття;

(б) щонайменше за 1 місяць до дати, зазначеної в підпункті (а), усі акціонери товариства, що здійснює придбання, мають право перевірити документи, зазначені в частині 1 статті 11, за юридичною адресою товариства, що здійснює придбання;

(с) один чи декілька акціонерів товариства, що здійснює придбання, який володіє мінімальною кількістю передплаченого капіталу, має право вимагати скликання загальних зборів товариства, що здійснює придбання, для вирішення доцільності злиття; цей мінімальний відсоток не може встановлюватись в розмірі більш ніж 5%. Держави-члени можуть, проте, передбачити виключення акцій без права голосу з цього підрахунку.

Для потреб підпункту (б) першої частини, застосовуються частини 2, 3 і 4 статті 11.

Стаття 9

1. Адміністративні чи управлінські органи кожного з товариств, що зливаються, готують детальний письмовий звіт з поясненням попередніх умов злиття та окреслюючи економічне-правове підґрунтя для них, зокрема, коефіцієнт обміну акціями.

У такому звіті також описуються будь-які особливі труднощі в оцінюванні, якщо такі виникали.

2. Адміністративні чи управлінські органи кожного залученого товариства повідомляють загальним зборам свого товариства чи адміністративним чи управлінським органам інших залучених товариств, таким чином, щоб останні могли поінформувати свої відповідні загальні збори про будь-які значні зміни в активах і пасивах, що матимуть місце в період між датою підготовки попередніх умов злиття та датою загальних зборів, коли прийматиметься рішення щодо таких попередніх умов злиття.

3. Держави-члени можуть не вимагати надання звіту, зазначеного в частині 1, та/або інформації, зазначеної в частині 2, якщо усі акціонери чи власники інших цінних паперів, що надають право голосу кожного товариства, що бере участь в злитті, прийняли відповідне рішення.

Стаття 10

1. Один чи декілька експертів, що діють від імені кожного з товариств, що зливаються, але незалежно від них, призначених чи затверджених судовим чи адміністративним органом, перевіряють попередні умови злиття та готують письмовий звіт для акціонерів. Проте, законодавством держави-члена може передбачатись призначення одного чи декількох незалежних експертів для усіх товариств, що зливаються, якщо таке призначення здійснюється судовим чи адміністративним органом на спільне прохання таких товариств. Такі експерти можуть, в залежності від законодавства кожної держави-члена, бути фізичними чи юридичними особами, компаніями чи фірмами.

2. У звіті, зазначеному в частині 1, експерти у будь-якому випадку зазначають власну думку щодо справедливості та доречності коефіцієнту обміну акціями. Їх звіт повинен щонайменше:

(а) вказувати на метод чи методи, які використовувались для визначення запропонованого коефіцієнту обміну акціями;

(б) вказувати чи такий метод чи методи є адекватними для відповідного випадку, зазначати цифри, які було отримано в результаті застосування кожного такого методу, та надавати висновок про відповідну важливість таких застосованих методів для виходу на отриману вартість.

У звіті також описуються будь-які особливі труднощі в оцінюванні, якщо такі виникали.

3. Кожен експерт має право отримати у товариств, що зливаються, усю відповідну інформацію та документи і провести усі необхідні розслідування.

4. Ані вивчення попередніх умов злиття, ані експертний звіт не вимагаються, якщо усі акціонери чи власники інших цінних паперів, що надають право голосу кожного товариства, що бере участь в злитті, прийняли відповідне рішення.

Стаття 11

1. Усі акціонери повинні мати право перевірити щонайменше наступні документи за юридичною адресою товариства щонайменше за 1 місяць до дати, встановленої для проведення загальних зборів, на яких затверджуватимуться попередні умови злиття:

(а) попередні умови злиття;

(б) річна фінансова звітність та щорічні звіти товариств, що зливаються, за три попередні фінансові роки;

(с) якщо застосовується, бухгалтерська звітність на дату, що не повинна передувати першому дню третього місяця, що передує даті попередніх умов злиття, якщо остання фінансова звітність стосується фінансового року, який закінчився більш ніж 6 місяців до такої дати;

(д) якщо застосовується, звіти адміністративних чи управлінських органів товариств, що зливаються, передбачені в статті 9;

(е) якщо застосовується, звіт, зазначений в частині 1 статті 10.

Для потреб підпункту (с) першого пункту, бухгалтерська звітність не вимагається, якщо компанія публікує піврічний фінансовий звіт відповідно до статті 5 Директиви 2004/109/ЄС Європейського Парламенту і Ради від 15 грудня 2004 року про гармонізацію вимог щодо прозорості інформації про емітентів, чії цінні папери допущені до обігу на регульованому ринку ⁽¹⁾ і він доступний акціонерам відповідно до цієї частини. Крім того, держави-члени можуть не вимагати бухгалтерську звітність, якщо усі акціонери чи власники інших цінних паперів, що надають право голосу кожного товариства, що бере участь в злитті, прийняли відповідне рішення.

2. Бухгалтерська звітність, передбачена в підпункті (с) першого пункту частини 1, готується із використанням тих же методів та планів, що і останній річний баланс.

Проте, законодавством держави-члена може передбачатись, що:

(а) немає необхідності застосовувати оновлену інвентаризацію наявних товарно-матеріальних цінностей;

(б) цифри, що відображені в останньому балансі повинні змінюватись тільки в частині записів в бухгалтерських книгах; необхідно тим не менше враховувати наступне:

— проміжне знецінення і відрахування,

— суттєві зміни фактичної вартості, що не відображені в книгах.

3. Кожен акціонер повинен мати право отримати на вимогу та безкоштовно повну чи, відповідно до прохання, часткову копію документів, зазначених в частині 1.

¹ ОВ L 390, 31.12.2004, С. 38

Якщо акціонер погодився на використання товариством електронних засобів передачі інформації, такі копії можуть надаватись електронною поштою.

4. До товариства може не застосовуватись вимога зберігання документів, зазначених в частині 1, для доступу за його юридичною адресою, якщо протягом тривалого періоду, що починається щонайменше за 1 місяць до дати, встановленої для проведення загальних зборів, на яких прийматиметься рішення щодо попередніх умов злиття і закінчується не раніше прийняття рішення такими зборами, доступ до них надається на його веб-сайті. Держави-члени не піддають це незастосування будь-яким вимогам чи обмеженням, окрім тих, що є необхідними з метою забезпечення безпеки веб-сайту та автентичності документів, і можуть встановлювати такі вимоги чи обмеження тільки тією мірою, в якій вони пропорційні з метою досягнення цих цілей.

Частина 3 не застосовується, якщо веб-сайт надає акціонерам можливість, протягом періоду, зазначеного в першому пункті цієї частини, завантажити та роздрукувати документи, зазначені в частині 1. Проте, в такому випадку держави-члени можуть передбачити, що товариство має надати доступ до таких документів за своєю юридичною адресою для консультацій акціонерів.

Держави-члени можуть вимагати від товариств залишати інформацію на їх веб-сайті протягом конкретного періоду після загальних зборів. Держави-члени можуть обумовити наслідки тимчасової відсутності доступу до веб-сайту, спричиненої технічними чи іншими факторами.

Стаття 12

Захист прав працівників кожного з товариств, що зливаються, регулюється відповідно до Директиви 2001/23/ЄС.

Стаття 13

1. Законодавством держав-членів передбачається адекватна система захисту інтересів кредиторів товариств, що зливаються, чії вимоги передують публікації попередніх умов злиття і не були задоволені на момент такої публікації.

2. З цією метою, законодавством держав-членів передбачається щонайменше, що такі кредитори мають право на отримання адекватних гарантій, якщо фінансовий стан товариств, що зливаються, робить необхідним такий захист і якщо такі кредитори не завжди вже мають такі гарантії.

Держави-члени передбачають умови захисту, передбаченого в частині 1 та в першому пункті цієї частини. У будь-якому разі, держави-члени гарантують, що кредитори мають право звернутись до відповідного адміністративного чи судового органу для отримання відповідних гарантій, за умови, що вони можуть достовірно продемонструвати, що в результаті злиття існує загроза їх вимогам та від товариства не було отримано жодних адекватних гарантій в цьому питанні.

3. Такий захист може відрізнитись для кредиторів товариства, що здійснює придбання, та для кредиторів товариства, що набувається.

Стаття 14

Без шкоди правилам, що регулюють колективне використання прав, стаття 13 застосовується до власників боргових зобов'язань товариств, що зливаються, окрім випадків, коли злиття ухвалюється зборами власників боргових зобов'язань, якщо такі збори передбачаються відповідно до національного законодавства, чи особисто власниками боргових зобов'язань.

Стаття 15

Власникам цінних паперів, які не є власниками акцій, за якими закріплені спеціальні права, надаються права в товаристві, що здійснює придбання, щонайменше еквівалентні тим правам, якими вони володіли в компанії, яка набувається, окрім випадків, коли на зборах власників таких цінних паперів приймається рішення про внесення змін до таких прав, якщо такі збори передбачаються відповідно до національного законодавства, чи окремо власниками таких цінних паперів, чи якщо

тільки власники мають право на зворотній викуп їх цінних паперів товариством, що здійснює придбання.

Стаття 16

1. Якщо законодавством держави-члена не передбачається судовий чи адміністративний запобіжний нагляд за законністю злиття, чи у випадках, коли такий нагляд не розповсюджується на усі правові акти, що вимагаються для злиття, у відповідній юридичній формі оформлюється та засвідчується протокол загальних зборів, в якому приймається рішення про злиття, та, якщо застосовується, договір про злиття після проведення таких загальних зборів. У випадках, коли злиття не ухвалюється загальними зборами усіх товариств, що зливаються, попередні умови злиття оформляються та засвідчуються в належній юридичній формі.

2. Нотаріус чи орган, уповноважений оформити і засвідчити документ у відповідній юридичній формі, перевіряє та засвідчує існування та чинність правових актів та формальних вимог до товариства, для якого діє нотаріус чи уповноважений орган, а також попередніх умов злиття.

Стаття 17

Законодавством держав-членів визначається дата, коли набуває чинності злиття.

Стаття 18

1. Інформація про злиття публікується в порядку, передбаченому законодавством кожної держави-члена, відповідно до статті 3 Директиви 2009/101/ЄС, що стосується кожного з товариств, що зливаються.

2. Товариство, що здійснює придбання, може самостійно опублікувати формальні вимоги, що стосуються товариства чи товариств, які набуваються.

Стаття 19

1. Злиття має наступні наслідки *ipso jure* і одночасно:

(а) здійснюється передача, як між товариством, що набувається, та товариством, що здійснює придбання, так і що стосується третіх сторін, товариству, що здійснює придбання, усіх активів і пасивів товариства, що набувається;

(б) акціонери товариства, що набувається, стають акціонерами товариства, що здійснює придбання;

(с) товариство, що набувається, припиняє існування.

2. Жодні акції товариства, що здійснює придбання, не обмінюються на акції товариства, що набувається, які знаходяться у власності:

(а) товариства, що здійснює придбання, від свого імені чи через особу, що діє від власного імені чи від імені такого товариства; або

(б) товариства, що набувається, від свого імені чи через особу, що діє від власного імені чи від імені такого товариства.

3. Вищезазначене не впливає на законодавство держав-членів, яким передбачається задоволення формальних вимог для передачі певного капіталу, прав та зобов'язань товариством, що набувається, для вступу в дію для третіх сторін. Товариство, що здійснює придбання, може самостійно задовольнити ці формальні вимоги; проте, законодавством держав-членів товариству, що набувається, може дозволятися продовжити виконувати ці формальні вимоги протягом обмеженого періоду часу, який, окрім особливих випадків, не може встановлюватись на більше ніж 6 місяців з дати набуття чинності злиття.

Стаття 20

Законодавством держав-членів мають щонайменше встановлюватись правила, якими регулюється цивільна відповідальність перед акціонерами товариства, що набувається, членів адміністративних чи

управлінських органів товариства, що стосується неправомірної поведінки з боку членів таких органів під час оформлення та проведення злиття.

Стаття 21

Законодавством держав-членів мають щонайменше встановлюватись правила, якими регулюється цивільна відповідальність перед акціонерами товариства, що набувається, експертів, що несуть відповідальність за надання від імені товариства звіту, зазначеного в частині 1 статті 10, що стосується неправомірної поведінки з боку таких експертів під час виконання їх обов'язків.

Стаття 22

1. Законодавством держав-членів мають встановлюватись правила анулювання злиття виключно відповідно до наступних умов:

- (a) анулювання здійснюється за рішенням суду;
- (b) злиття, що набуває чинності відповідно до статті 17, може визнаватись недійсним тільки якщо не було передбачено судового чи адміністративного запобіжного нагляду за його законністю, або якщо воно не було оформлене та засвідчене у відповідній юридичній формі, або якщо доведено, що рішення загальних зборів є недійсним чи анулюється відповідно до національного законодавства;
- (c) процес анулювання не може розпочинатись більш ніж через 6 місяців після дати набуття чинності злиття, як проти особи, що посилається на анулювання, так і у випадку виправлення ситуації;
- (d) якщо можливо виправити недолік, через який злиття визнається недійсним, компетентний суд може надати залученим товариствам період часу, протягом якого необхідно буде виправити ситуацію;
- (e) рішення, яким злиття визнається недійсним, публікується в порядку, передбаченому законодавством кожної держави-члена відповідно до статті 3 Директиви 2009/101/ЄС; якщо законодавство держави-члена дозволяє третій стороні опротестувати таке рішення, така сторона може це зробити тільки протягом 6 місяців з дня публікації рішення в порядку, передбаченому Директивою 2009/101/ЄС;
- (f) рішення, яким злиття визнається недійсним, саме по собі не впливає на чинність зобов'язань, які має чи які існують у відношення до товариства, що здійснює придбання, які виникають до винесення такого рішення та після дати набуття чинності злиттям;
- (g) товариства, що були сторонами злиття, повинні нести окрему та спільну відповідальність по зобов'язанням товариства, що здійснює придбання, зазначену в підпункті (g).

2. Як відступ від підпункту (a) частини 1, законодавством держави-члена може також передбачатись анулювання злиття адміністративним органом, якщо судом буде задоволено апеляцію проти такого рішення. Підпункт (b) та підпункти з (d) по (h) частини 1 аналогічно застосовуються адміністративним органом. Така процедура анулювання не може розпочинатись через більш ніж через 6 місяців після дати, коли вступає в дію злиття.

3. Законодавство держав-членів не впливає на анулювання злиття, що проголошується згідно будь-якого іншого нагляду, окрім судового чи адміністративного запобіжного нагляду за законністю.

ГЛАВА IV

ЗЛИТТЯ ШЛЯХОМ СТВОРЕННЯ НОВОГО ТОВАРИСТВА

Стаття 23

1. Статті 5, 6 та 7 та статті з 9 по 22 цієї Директиви застосовуються, без шкоди статтям 12 і 13 Директиви 2009/101/ЄС, до злиття шляхом створення нового товариства. З цією метою, «товариства, що зливаються» та «товариство, яке набувається» означає товариства, які припиняють існування, в «товариство, що здійснює придбання» означає нове товариство.

Підпункт (а) частини 2 статті 5 цієї Директиви також застосовуються до нового товариства.

2. Попередні умови злиття та, якщо вони містяться в окремому документі, установчий договір чи проект установчого договору та статут чи проект статуту нового товариства, ухвалюються на загальних зборах кожного з товариств, що припиняють існування.

ГЛАВА V

НАБУТТЯ ТОВАРИСТВА ІНШИМ ТОВАРИСТВОМ, ЩО ВОЛОДІЄ 90 % І БІЛЬШЕ ЙОГО АКЦІЙ

Стаття 24

Держави-члени передбачають, що стосується товариств, які керуються їх законодавством, операції, за якими одне чи більше товариств припиняють свою діяльність без ліквідаційної процедури і переводять усі свої активи і пасиви іншому товариству, що є власником усіх їх акцій та інших цінних паперів, що надають право голосу на загальних зборах. Такі операції регулюються положеннями Глави III. Проте, держави-члени не застосовують вимоги, зазначені в підпунктах (b), (c) і (d) частини 2 статті 5, статтях 9 і 10, підпунктах (d) і (e) частини 1 статті 11, підпункті (b) частини 1 статті 19 та статтях 20 і 21.

Стаття 25

Держави-члени не застосовують статтю 7 до операцій, зазначених в статті 24, якщо дотримано наступних умов:

(a) здійснюється публікація, передбачена в статті 6, що стосується кожного товариства, що залучене до операції, щонайменше за 1 місяць до набуття чинності операції;

(b) щонайменше за 1 місяць до набуття чинності операції, усі акціонери товариства, що здійснює придбання, повинні мати право перевірити документи, зазначені в підпунктах (a), (b) і (c) частини 1 статті 11 за юридичною адресою товариства;

(c) застосовується підпункт (c) першої частини статті 8.

Для потреб підпункту (b) першої частини цієї статті, застосовуються частини 2, 3 та 4 статті 11.

Стаття 26

Держави-члени можуть застосовувати статті 24 і 25 до операцій, за якими одне чи більше товариств припиняють свою діяльність без ліквідаційної процедури і переводять усі свої активи і пасиви іншому товариству, якщо усі акції та інші цінні папери, зазначені в статті 24 товариства чи товариств, які набуваються, знаходяться у власності товариства, що здійснює придбання, та/або осіб, що володіють такими акціями та цінними паперами від свого власного імені, але й від імені такого товариства.

Стаття 27

Якщо злиття шляхом придбання здійснюється товариством, що володіє 90 % чи більше, але не усіма акціями чи цінними паперами, що надають право голосу на загальних зборах товариства чи товариств, які набуваються, держави-члени не вимагають схвалення злиття загальними зборами товариства, що здійснює придбання, якщо дотримано наступних умов:

(a) здійснюється публікація, передбачена в статті 6, що стосується товариства, що здійснює придбання, щонайменше за 1 місяць до дати, встановленої для проведення загальних зборів, на яких товариство чи товариства, які набуваються, ухвалюватимуть попередні умови злиття;

(b) щонайменше за 1 місяць до дати, зазначеної в підпункті (a), усі акціонери товариства, що здійснює придбання, мають право перевірити документи, зазначені в підпунктах (a), (b) і, якщо застосовується, в підпунктах (c), (d) і (e) частини 1 статті 11 за юридичною адресою такого товариства;

(b) застосовується підпункт (c) першої частини статті 8.

Для потреб підпункту (b) першої частини цієї статті, застосовуються частини 2, 3 і 4 статті 11.

Стаття 28

Держави-члени не застосовуються вимоги, встановлені в статтях 9, 10 та 11, у випадку злиття в межах розуміння статті 27, якщо дотримано наступних умов:

(а) меншість акціонерів товариства, що набувається, уповноважені на придбання їх акцій товариством, що здійснює придбання;

(б) якщо вони користуються цим правом, вони уповноважені отримати винагороду, що відповідає вартості їх акцій;

(с) у випадку розбіжностей щодо суми такої винагороди, існує можливість встановлення суми винагороди судом чи адміністративним органом, визначеним державою-членом з цією метою.

Держава-член не застосовує першу частину, якщо законодавством такої держави-члена товариство, що здійснює придбання, уповноважується без попередньої пропозиції придбання на відкритих торгах, вимагати від усіх власників решти цінних паперів товариства чи товариств, що набуваються, продати такі цінні папери до здійснення злиття за їх ринковою вартістю.

Стаття 29

Держави-члени застосовують статті 27 і 28 до операцій, за якими одне чи більше товариств припиняють свою діяльність без ліквідаційної процедури і переводять усі свої активи і пасиви іншому товариству, якщо 90 % і більше, але не всі, акції та інші цінні папери, зазначені в статті 27, товариства чи товариств, що набуваються, знаходяться у власності товариства, що здійснює придбання, та/або осіб, що володіють такими акціями та цінними паперами від свого власного імені, але й від імені такого товариства.

ГЛАВА VI

ІНШІ ОПЕРАЦІЇ, ЩО ВВАЖАЮТЬСЯ ЗЛИТТЯМ

Стаття 30

Якщо у випадку однієї з операцій, зазначених в статті 2, законодавством держави-члена дозволяються грошові виплати, що перевищують 10 %, застосовуються Глави III і IV та статті 27, 28 і 29.

Стаття 31

Якщо законодавством держави-члена дозволяється одна з операцій, зазначених в статтях 2, 24 і 30, в результаті яких припиняють існування не всі товариства, що переводять активи, належним чином застосовується Глава III, окрім підпункту (с) частини 1 статті 19, Глава IV або Глава V.

ГЛАВА VII

ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 32

Директива 78/855/ЄЕС, враховуючи зміни, внесені актами відповідно до Додатку I, Частини А, переглядається, без шкоди зобов'язанням держав-членів, що стосуються часових рамок для введення в національне законодавство Директив, зазначених в Додатку I, Частині В.

Посилання на переглянута Директиву тлумачаться як посилання на цю Директиву та повинні читатись відповідно до кореляційної таблиці в Додатку II.

Стаття 33

Ця Директива набирає чинності 1 липня 2011 року.

Стаття 34

Цю Директиву адресовано державам-членам.

а Європейський Парламент За Раду

Голова

Голова

J. BUZEK

GYŐRI E.

2. ШОСТА ДИРЕКТИВА РАДИ від 17 грудня 1982 року, що базується на статті 54 (3) (g) Договору, про поділ акціонерних товариств

РАДА ЄВРОПЕЙСЬКИХ СПІЛЬНОТ,

Беручи до уваги Договір про заснування Європейської Економічної Спільноти, та зокрема статтю 54 (3) (g),

Беручи до уваги пропозицію від Комісії ⁽¹⁾,

Беручи до уваги висновок Європейського Парламенту ⁽²⁾,

Беручи до уваги висновок Економічно-соціального Комітету ⁽³⁾,

Оскільки координація, передбачена статтею 54 (3) (g) та спільною програмою про усунення обмежень свободи підприємницької діяльності ⁽⁴⁾ була започаткована Директивою 68/151/ЄЕС ⁽⁵⁾;

Оскільки таку координацію щодо порядку створення акціонерних товариств, збереження та зміни розміру капіталу було продовжено Директивою 77/91/ЄЕС ⁽⁶⁾, у відношенні до річної звітності певних видів підприємницьких товариств — Директивою 78/660/ЄЕС ⁽⁷⁾, та щодо злиття акціонерних товариств — Директивою 78/855/ЄЕС ⁽⁸⁾;

Оскільки Директива 78/855/ЄЕС регулювала тільки злиття акціонерних товариств, а також певні види операцій, які розглядаються як злиття; оскільки, однак, пропозиція Комісії також регулює операції поділу; оскільки висновки Європейського Парламенту, а також Економічно-соціального Комітету висловлювалися на користь регулювання такої операції;

Оскільки існує певна схожість між операціями злиття та поділу, ризик того, що гарантії щодо злиття надані Директивою 78/855/ЄЕС, можуть бути не забезпечені, може бути усунений лише за умови закріплення еквівалентного захисту, що застосовується для поділу;

Оскільки захист інтересів учасників та третіх осіб вимагає координації законодавств держав-членів, яким регулюється поділ акціонерних товариств, якщо держави-члени дозволяють такі операції;

Оскільки в контексті такої координації особливо важливим є те, щоб акціонери товариств, які беруть участь у поділі, отримували адекватну інформацію найбільш об'єктивним чином, та щоб їхні права відповідним чином захищалися;

Оскільки захист прав працівників у випадку передачі підприємств, підприємницької діяльності або її частини регулює Директива 77/187/ЄЕС ⁽⁹⁾

Оскільки кредитори, включаючи власників облігацій та осіб, які мають інші вимоги до товариств, які беруть участь у поділі, мають бути захищені таким чином, щоб поділ не впливав на їхні інтереси несприятливо,

Оскільки вимоги щодо розкриття інформації, встановлені Директивою 68/151/ЄЕС, мають бути поширені на поділ, щоб треті особи були адекватно поінформовані,

Оскільки гарантії, передбачені надані (?) учасникам та третім осіб, (?) у зв'язку з поділом, мають бути поширені на правовідносини, які в істотних аспектах схожі до поділу, таким чином, щоби було неможливо уникнути обов'язку забезпечення цих гарантій;

Оскільки з метою забезпечення правової визначеності щодо відносин між зацікавленими товариствами, між ними та третіми особами, а також між учасниками, необхідно обмежити випадки можливого визнання поділу недійсним, надаючи можливість усунути порушення, наскільки це можливо, та обмежуючи строк, протягом якого може бути розпочата процедура визнання недійсності **УХВАЛИЛА ЦЮ ДИРЕКТИВУ:**

Стаття 1

1. Якщо держави-члени дозволяють товариствам, зазначеним в статті 1 (1) Директиви 78/855/ЄЕС, що підпадають під дію їхнього законодавства, здійснювати операції поділу шляхом

придбання, як визначено в статті 2 цієї Директиви, то вони підпорядковують такі операції положенням Розділу I цієї Директиви.

2. Якщо держави-члени дозволяють товариствам, зазначеним в пункті 1, здійснювати операції поділу шляхом створення нового товариства, у порядку, передбаченому в статті 21, то вони підпорядковують такі операції положеннями Розділу II цієї Директиви.

3. Якщо держави-члени дозволяють товариствам, зазначеним в пункті 1, здійснювати операції, коли поділ шляхом придбання, у порядку, передбаченому в статті 2 (1), поєднано з поділом шляхом створення одного чи більше нових товариств, у порядку, передбаченому в статті 21 (1), то вони підпорядковують такі операції положенням Розділу I та статті 22.

4. Застосовується стаття 1 (2) та (3) Директиви 78/855/ЄЕС.

Розділ I

Поділ шляхом придбання

Стаття 2

1. Для потреб цієї Директиви, “поділ шляхом придбання” означає операцію, коли по припиненні свого існування без процедури ліквідації, товариство передає до більше, ніж одного товариства усі свої активи та пасиви в обмін на розміщення серед акціонерів товариства, що ділиться, акцій товариств, які отримують майно в результаті поділу (далі “товариства- правонаступники”), а також, можливо, грошові виплати, які не можуть перевищувати 10 % від номінальної вартості розміщених акцій або, за відсутності номінальної вартості, – (?) від облікової вартості.

2. Застосовується стаття 3 (2) Директиви 78/855. 3. У контексті посилання цієї Директиви на Директиву 78/855/ЄЕС, визначення “товариства, що беруть участь у злитті” має означати “товариства, що беруть участь у поділі”, визначення “товариство, що його набувають” має означати “товариство, що ділиться”, визначення “товариство, що проводить придбання” має означати “кожне з товариств- правонаступників” та визначення “проект умов злиття” має означати “проект умов поділу”.

Стаття 3

1. Органи управління та виконавчі органи товариств, що беруть участь у поділі, складають проект умов поділу в письмовій формі.

2. Проектом умов поділу має бути передбачено, як мінімум, такі пункти:

- (a) вид, найменування та місцезнаходження кожного товариства, що бере участь у поділі;
- (b) коефіцієнт обміну акцій та сума усіх грошових виплат;
- (c) умови розміщення акцій товариств- правонаступників,
- (d) дата, з якої володіння такими акціями надає право власникам брати участь в отриманні прибутку та будь-які особливі умови, які можуть вплинути на це право;
- (e) дата, з якої операції товариства, що ділиться, вважаються, для потреб обліку, операціями того чи іншого товариства- правонаступника;
- (f) права, що надають товариства- правонаступники власникам акцій, якими закріплені спеціальні права, та власникам інших цінних паперів, ніж акції, або інші запропоновані стосовно цих осіб заходи;
- (g) будь-які особливі переваги, надані експертам, зазначеним в статті 8 (1), та членам виконавчого органу, органу управління, наглядового чи контролюючого органів товариств, що беруть участь у поділі;
- (h) точне описання та розподіл активів та пасивів, які мають бути передані кожному з товариств- правонаступників;

(i) розподілення серед акціонерів товариства, що ділиться, акцій товариств- правонаступників та критерій, на якому ґрунтується такий розподіл.

3. (а) Якщо розподіл певного активу не зазначено в проекті умов поділу, та якщо тлумачення таких умов не надає можливості з'ясувати розподіл активу,

актив або його вартість має бути розподілено між усіма товариствами- правонаступниками пропорційно до частки чистих активів, розподілених у кожному такому товаристві відповідно до проекту умов поділу.

(б) якщо проектом умов поділу не передбачено розподіл пасивів або тлумачення таких умов не надає можливості з'ясувати їх розподіл, кожне з товариств- правонаступників має нести солідарну відповідальність за ними. Держави-члени можуть передбачати, що така солідарна відповідальність може бути обмежена розміром чистих активів, переданих кожному товариству.

Стаття 4

Проект умов поділу має бути оприлюднено у спосіб, визначений законодавством кожної держави-члена, згідно з статтею 3 Директиви 68/151/ЄЕС, щодо кожного товариства, що бере участь у поділі, як мінімум за один місяць до дати проведення загальних зборів, які мають ухвалити відповідне рішення.

Стаття 5

1. Поділ вимагає принаймні затвердження загальними зборами кожного товариства, що бере участь у поділі. Стосовно необхідної більшості для таких рішень, їхнього змісту та необхідності відокремленого голосування, застосовується стаття 7 Директиви 78/855/ЄЕС.

2. Якщо акції товариств- правонаступників передають акціонерам товариства, що ділиться, іншим чином, ніж пропорційно до їхніх прав в капіталі цього товариства, держави-члени можуть передбачити право акціонерів, які не володіють контрольним пакетом акцій, на викуп їхніх акцій товариством. У такому разі акціонерам має бути забезпечено право на отримання відшкодування, що відповідає вартості їхніх акцій. У разі виникнення спорів щодо розміру такого відшкодування, має бути забезпечена можливість визначення розміру такого відшкодування в судовому порядку.

Стаття 6

Законодавство держав-членів може не вимагати обов'язкового погодження рішення про поділ загальними зборами товариства- правонаступника, якщо дотримані такі умови:

(а) ⁽¹⁾ ОВ № L 65, 14. 3. 1968, С. 9. оприлюднення, обумовлене в статті 4, здійснене кожним з товариств- правонаступників, не пізніше, ніж за місяць до дати проведення загальних зборів товариства, що ділиться, на яких ухвалюється рішення про затвердження проекту умов поділу;

(б) протягом принаймні місяця до дати, зазначеної в пункті (а), усім акціонерам кожного товариства- правонаступника має бути забезпечено право ознайомитися з документами, зазначеними в статті 9 (1) за місцезнаходженням товариства;

(с) одному або більше акціонерам одного з товариств- правонаступників, які володіють мінімальною часткою капіталу, має бути забезпечено право вимагати скликання загальних зборів такого товариства- правонаступника для затвердження поділу. Ця мінімальна частка не може бути більшою за 5%. Однак держави-члени можуть передбачати виключення з цього підрахунку акцій, якими не надається право голосу.

Стаття 7

1. Органи управління або виконавчі органи кожного з товариств, що бере участь у поділі, мають підготувати детальний письмовий звіт, що містить пояснення до проекту умов поділу і

юридичне та економічне обґрунтування умов поділу, зокрема, коефіцієнта обміну акцій та критеріїв, що застосовуються за розміщення акцій.

2. У звіті також мають бути зазначені будь-які особливі труднощі, пов'язані із вказаною оцінкою.

У звіті також має бути зазначено інформацію про підготування звіту про оплату у негрошовій формі, зазначеного в статті 27 (2) Директиви 77/91/ЄЕС⁽²⁾ товариствами- правонаступниками, а також реєстр, в якому такий звіт має бути розміщено.

3. Органи управління або виконавчі органи товариства, що ділиться, зобов'язані надавати інформацію загальним зборам цього товариства, та управління органам управління (?) або виконавчим органам товариств- правонаступників з метою надання їм можливості поінформувати їхніх акціонерів на загальних зборах про будь-які суттєві зміни в активах та пасивах, що виникли з дати підготовки проекту умов поділу до дати проведення загальних зборів товариства, що ділиться, які ухвалюють проект умов поділу. *Стаття 8*

1. Один чи більше експертів, які діють від імені кожного товариства, що бере участь у поділі, але є незалежними від нього, та призначені або ухвалені судовим чи адміністративним органом, зобов'язані перевірити проект умов поділу та скласти письмовий звіт для акціонерів. Однак, законодавством держав-членів може бути передбачене призначення одного чи більше незалежних експертів одночасно для усіх товариств, що беруть участь у поділі, якщо таке призначення провадиться судовим чи адміністративним органом за спільним поданням таких товариств. Такі експерти можуть, залежно від вимог законодавства кожної держави-члена, бути фізичними, юридичними особами, чи товариствами.

2. Застосовується стаття 10 (2) та (3) Директиви 78/855/ЄЕС.

3. Держави-члени можуть передбачати, що звіт про оплату в негрошовій формі, зазначений в статті 27 (2) Директиви 77/91/ЄЕС, та звіт про проект умов поділу, складений відповідно до першого пункту, має готуватись одними і тими самими експертами.

Стаття 9

1. Не пізніше, ніж за місяць до дати проведення загальних зборів, які ухвалюють рішення щодо схвалення проекту умов поділу, за місцезнаходженням товариства усім акціонерам має бути забезпечене право ознайомитись принаймні з такими документами:

(a) проектом умов поділу ;

(b) річною фінансовою звітністю та річними звітами товариств, що беруть участь у поділі, за останні три фінансові роки;

(c) бухгалтерським балансом, складеним до дати, що не може бути ранішою першого числа третього місяця до дати складення проекту умов поділу, якщо остання річна фінансова звітність стосується фінансового року, що закінчився раніше, ніж за шість місяців до вказаної дати;

(d) звіти управління органів управління або виконавчих органів товариства, що беруть участь у поділі, зазначені в статті 7 (1);

(e) звіти, зазначені в статті 8.

2. Бухгалтерський баланс, передбачений в пункті 1 (c), має бути складений з використанням тих самих методів та за формою, що використовувалися для складання останнього річного балансу. Однак, законодавством держави-члена може бути передбачено:

(a) необов'язковість проведення нової інвентаризації;

(b) вартість, показана в останньому балансі, може бути змінена лише для відображення записів до книг обліку; однак таке має бути у будь-якому разі взято до уваги:

- проміжна амортизація та резерви;

- істотні зміни фактичної вартості, що не знайшли відображення в книгах обліку.

3. Кожному акціонеру має бути забезпечене право отримати на вимогу та безоплатно повністю або, за бажанням, частково копії документів, зазначених в пункті 1.

Стаття 10

Держави-члени можуть не застосовувати статті 7 та 8 (1) та (2), а також статті 9 (1) (c), (d) та (e), якщо усі акціонери та власники інших цінних паперів, якими надається право голосу в товариствах, що беруть участь у поділі, погодилися на таке.

Стаття 11

Захист прав працівників кожного товариства, що бере участь у поділі, регулюється відповідно до Директиви 77/187/ЄЕС (¹)

Стаття 12

1. Законодавством держав-членів має бути передбачена належна система захисту інтересів кредиторів товариств, що беруть участь у поділі, чії боргові вимоги існували до оприлюднення проекту умов поділу, та строк виконання яких не настав на момент такого оприлюднення.

2. З цією метою, законодавством держав-членів має бути передбачене право таких кредиторів на отримання адекватних гарантій, якщо це необхідно з огляду на фінансовий стан товариства, що його ділять, та фінансовий стан товариства, якому передається зобов'язання відповідно до проекту умов поділу, та якщо такі кредитори ще не мають таких гарантій.

3. Доти, доки кредитор товариства, до якого перейшло зобов'язання відповідно до проекту умов поділу, не отримав відшкодування, товариства- правонаступники несуть солідарну відповідальність за цим зобов'язанням. Держави-члени можуть обмежити таку відповідальність розміром чистих активів, переданих товариствам (?) іншим, ніж те, до якого перейшло зобов'язання. Однак, держави-члени можуть не застосовувати цей пункт, якщо процедура поділу підлягає нагляду з боку судового органу відповідно до статті 23, та якщо більшість кредиторів, що представлена не менш як трьома четвертими від загальної суми кредиторської заборгованості, або заборгованості перед кожним класом кредиторів товариства, що його ділять, вирішили відмовитися від такої солідарної відповідальності на зборах, які проводяться відповідно до статті 23 (1) (c).

4. Застосовується стаття 13 (3) Директиви 78/855/ЄЕС.

5. Без шкоди положенням, якими регулюється спільне здійснення їхніх прав, до власників облігацій товариств, що беруть участь у поділі, застосовуються пункти 1 – 4, за винятком випадків, коли рішення про поділ було ухвалене загальними зборами власників облігацій, якщо такі збори передбачені національним законодавством, або власниками облігацій в індивідуальному порядку.

6. Держави-члени можуть передбачити, що товариства- правонаступники несуть солідарну відповідальність за зобов'язаннями товариства, що його ділять. В такому разі вони можуть не застосовувати попередні пункти.

7. Якщо держава-член поєднує систему захисту кредиторів, передбачену в пунктах 1 – 5, з солідарною відповідальністю товариств- правонаступників, передбаченою в пункті 6, вона може обмежити таку солідарну відповідальність до розміру чистих активів, переданих кожному з таких товариств.

Стаття 13

Власникам інших цінних паперів, ніж акції, якими надаються особливі права, мають бути забезпечені права в товариствах- правонаступниках, стосовно яких такі права можуть бути використані відповідно до умов поділу, як мінімум еквівалентні до тих прав, якими вони володіли

в товаристві, що його ділять, за винятком випадків, коли зміна таких прав затверджується зборами власників таких цінних паперів, якщо такі збори передбачені національним законодавством, або власниками таких цінних паперів в індивідуальному порядку, або коли ці власники мають право вимагати від товариства викупу таких цінних паперів.

Стаття 14

Якщо законодавством держав-членів не передбачено судового чи адміністративного запобіжного нагляду за законністю проведення поділу, або якщо такий нагляд не поширюється на усі юридичні дії, необхідні для проведення поділу, застосовується стаття 16 Директиви 78/855/ЄЕС.

Стаття 15

Законодавством держав-членів має бути визначена дата, з якої поділ набирає чинності.

Стаття 16

1. Відомості про поділ мають бути оприлюднені згідно з вимогами законодавства кожної держави-члена та з дотриманням положень статті 3 Директиви 68/151/ЄЕС щодо кожного товариства, що бере участь у поділі.

2. Кожне товариство- правонаступник може самостійно виконати вимоги щодо оприлюднення відомостей про товариство, що його ділять.

Стаття 17

1. Поділ має призводити до таких наслідків *ipso jure* та одночасно:

(а) перехід усіх активів та пасивів товариства, що підлягає поділу, до кожного товариства- правонаступника, такий перехід стає чинним як у відносинах між товариством, що його ділять, та товариствами- правонаступниками, так і стосовно третіх осіб; такий перехід має відбуватися з розподілом активів та пасивів відповідно до проекту умов поділу або статті 3 (3);

(б) акціонери товариства, що його ділять, стають акціонерами одного чи більше товариств- правонаступників відповідно до розподілу, передбаченого в проекті умов поділу;

(с) товариство, що його ділять, припиняє своє існування.

2. Жодна акція товариства- правонаступника не може бути обмінена на акцію товариства, що його ділять:

(а) самим товариством- правонаступником, або через особу, що діє від свого імені, але в інтересах товариства; або

(б) самим товариством, що його ділять, або через особу, що діє від власного імені, але в інтересах товариства.

3. Зазначені вище положення не повинні впливати на законодавство держав-членів, яке вимагає виконання певних формальностей для того, щоб перехід певного майна, прав чи обов'язків товариства, що його ділять, набрав чинності для третіх осіб. Товариство чи товариства- правонаступники, до яких переходять такі активи, права чи зобов'язання згідно з проектом умов поділу або статтею 3 (3), можуть самі виконати вказані формальності; однак законодавством держав-членів товариству, що його ділять, може бути дозволено продовжувати існування для виконання вказаних формальностей протягом обмеженого періоду часу, який, окрім виняткових випадків, не може бути більшим, ніж шість місяців з дати набрання поділом чинності.

Стаття 18

Законодавством держав-членів мають бути щонайменше передбачені положення, якими встановлюється цивільна відповідальність членів органу управління або виконавчого органу товариства, що його ділять, перед акціонерами товариства, за правопорушення з боку членів таких органів, вчинені в процесі підготовки та проведення поділу, та цивільна відповідальність

експертів, відповідальних за складення звіту для товариства, передбаченого в статті 8, за правопорушення з боку таких експертів, вчинені ними під час виконання своїх обов'язків.

Стаття 19

1. Законодавством держав-членів можуть бути встановлені норми, які регулюють визнання поділу недійсним, лише за таких умов:

(a) поділ може бути визнано недійсним лише за рішенням суду;

(b) поділи, які набрали чинності відповідно до статті 15, можуть бути визнані недійсними тільки за відсутності судового чи адміністративного запобіжного нагляду за законністю їхнього проведення, або якщо поділ не був належним чином оформлений чи завірений, або коли доведено, що рішення загальних зборів є недійсним, або може бути визнано таким відповідно до національного законодавства;

(c) процедура визнання поділу недійсним не може бути розпочата пізніше, ніж 6 місяців після дати набрання поділом чинності відносно особи, яка вимагає визнання поділу недійсним, або якщо стан був виправлений; якщо існує можливість виправлення порушень, що можуть призвести до визнання поділу недійсним, відповідний судовий орган має надати товариствам, що беруть участь у поділі, певний період часу для виправлення стану;

(d) рішення суду про визнання поділу недійсним підлягає оприлюдненню відповідно до законодавства кожної держави-члена, у порядку, визначеному в статті 3 Директиви 68/151/ЄЕС;

(e) якщо законодавством держави-члена дозволяється оскарження такого рішення третьою особою, вона може зробити це протягом 6 місяців після оприлюднення рішення суду у порядку, визначеному Директивою 68/151/ЄЕС;

(f) рішення про визнання поділу недійсним саме по собі не повинне впливати на виконання зобов'язань, набутих товариствами- правонаступниками до оприлюднення рішення суду та після дати, зазначеної в статті 15;

(g) кожне з товариств- правонаступників має нести відповідальність за зобов'язаннями, що виникають після дати набрання чинності поділу та до дати оприлюднення рішення про визнання поділу недійсним. Товариство, що його ділять, також має нести відповідальність за такими зобов'язаннями; держави-члени можуть передбачати, що така відповідальність обмежена часткою чистих активів, переданих товариству- правонаступнику, за рахунок якого виникло таке зобов'язання.

2. Шляхом відступу від пункту 1 (a), законодавством держав-членів також може бути передбачено визнання поділу недійсним за рішенням адміністративного органу, якщо це рішення може бути оскаржене до суду. До адміністративного органу за аналогією застосовуються підпункти (b), (d), (e), (f), (g) та (h). Процедура визнання поділу недійсним не може бути розпочата пізніше, ніж через 6 місяців після дати, зазначеної в статті 15.

3. Зазначені вище положення не можуть впливати на законодавство держав-членів про визнання поділу недійсним після будь-якого нагляду за законністю.

Стаття 20

Без шкоди положенням статті 6, держави-члени можуть не вимагати ухвалення рішення про поділ загальними зборами товариства, що його ділять, якщо товариства- правонаступники разом володіють усіма акціями товариства, що його ділять, та усіма цінними паперами, якими надається право голосу на загальних зборах товариства, що його ділять, та якщо дотримані принаймні такі умови:

(a) кожне товариство, що бере участь у поділі, має виконати вимоги щодо оприлюднення, передбачені в статті 4, не пізніше, ніж за місяць до проведення операції;

(б) протягом щонайменше одного місяця до проведення операції, усім акціонерам товариств, що беруть участь в операції, має бути забезпечена можливість ознайомитися з документами, зазначеними в статті 9 (1), за місцезнаходженням товариства. Застосовується також стаття 9 (2) та (3);

(с) одному або більше акціонерам товариства, що його ділять, які володіють мінімальною часткою передплатного капіталу, має бути забезпечене право вимагати скликання загальних зборів товариства, що його ділять, для затвердження поділу. Ця мінімальна частка не може бути більшою за 5%. Однак держави-члени можуть передбачати виключення з цього підрахунку акцій, якими не надається право голосу.

(д) якщо загальні збори товариства, що його ділять, рішення яких вимагається для проведення поділу, не були скликані, інформація, передбачена в статті 7 (3), включає будь-які істотні зміни в активах та пасивах товариства після підготовки проекту умов поділу.

ГЛАВА II

Поділ шляхом створення нових товариств

Стаття 21

1. Для потреб цієї Директиви, “поділ шляхом створення нових товариств” означає операцію, коли після припинення товариства без процедури ліквідації, воно передає усі свої активи та пасиви до більше, ніж одного новоствореного товариства в обмін на розміщення серед акціонерів товариства, що його ділять, акцій товариств- правонаступників, а також, можливо, в обмін на грошові виплати, що не перевищують 10% від номінальної вартості розміщених акцій або, за відсутності номінальної вартості, від їхньої облікової вартості.

2. Застосовується стаття 4 (2) Директиви 78/855/ЄЕС. *Стаття 22*

1. До поділу шляхом створення нових товариств застосовуються статті 3, 4, 5, 7, 8 (1) й (2) та 9 – 19 цієї Директиви без шкоди положенням статей 11 та 12 Директиви 68/151/ЄЕС. З цією метою визначення “товариства, що беруть участь у поділі” має означати товариство, що його ділять, та визначення “товариство- правонаступник” має означати нові товариства.

2. На додаток до інформації, зазначеної у статті 3 (2), проект умов поділу має містити інформацію про організаційно-правову форму, найменування та місцезнаходження кожного з нових товариств.

3. Проект умов поділу та, якщо вони містяться в різних документах, статут чи проект статуту та установчий договір чи проект установчого договору кожного нового товариства мають бути ухвалені на загальних зборах товариства, що його ділять.

4. Держави-члени можуть передбачати, що звіт про оплату іншим шляхом, ніж в грошовій формі, передбачений в статті 10 Директиви 77/91/ЄЕС, та звіт про проект умов поділу, передбачений в статті 8 (1), повинні готуватися тим самим експертом чи експертами.

5. Держави-члени можуть передбачити, що статті 8 та 9 щодо звітів експертів не застосовуються, якщо акції кожного з нових товариств розподіляються серед акціонерів товариства, що його ділять, пропорційно до їхніх прав у капіталі товариства.

ГЛАВА III

Поділ під наглядом судового органу

Стаття 23

1. Держави-члени можуть застосовувати пункт 2, якщо операції поділу провадяться під наглядом судового органу, який уповноважений:

(а) скликати загальні збори акціонерів товариства, що його ділять, з метою ухвалення рішення про поділ;

забезпечувати, щоб акціонери кожного з товариств, що беруть участь у поділі, вчасно отримали чи могли отримати принаймні ті документи, які зазначені в статті 9, з метою ознайомлення з ними до дати скликання загальних зборів свого товариства, які мають ухвалити рішення щодо поділу. Якщо держава-член використовує можливість, передбачену в статті 6, зазначений період має бути достатнім для можливості здійснення акціонерами товариств- правонаступників прав, наданим їм вказаною статтею;

(c) скликати будь-які збори кредиторів кожного з товариств, що беруть участь у поділі, для прийняття рішення щодо поділу;

(d) гарантувати, що кредитори кожного з товариств, що беруть участь у поділі, вчасно отримали або могли отримати принаймні проект умов поділу, для ознайомлення з його умовами до дати, зазначеної в (b);

(e) затверджувати проект умов поділу.

2. Якщо судовий орган встановлює, що умови пунктів 1 (b) та (d) були дотримані та що інтересам акціонерів та кредиторів не буде завдано шкоди, він може звільнити товариства, що беруть участь у поділі, від застосування:

(a) статті 4, за умови, що адекватна система захисту інтересів кредиторів, зазначено (?) передбачена у статті 12 (1), поширюється на усі вимоги, незалежно від дати їх виникнення;

(b) умов, передбачених в статті 6 (a) та (b), якщо держава-член використовує можливість, передбачену в статті 6;

(c) статті 9, що стосується строку та порядку ознайомлення із документами, вказаними в цій статті.

ГЛАВА IV

Інші операції, які розглядаються як поділ

Стаття 24

Якщо за проведення однієї з операцій, зазначених в статті 1, законодавством держав-членів дозволяються грошові виплати, які перевищують 10%, застосовуються Глави I, II та III.

Стаття 25

Якщо законодавством держави-члена дозволяється проведення однієї з операцій, зазначених у статті 1, без припинення існування товариства, що його ділять, застосовуються Глави I, II та III, за винятком статті 17 (1) (c).

ГЛАВА V

Прикінцеві положення

Стаття 26

1. До 1 січня 1986 року держави-члени зобов'язані ухвалити закони, підзаконні акти та адміністративні положення, необхідні для виконання цієї Директиви, за умови, що на цю дату вони дозволять проведення операцій, до яких застосовується ця Директива. Про це вони мають негайно повідомити Комісію.

2. Якщо після дати, зазначеної в пункті 1, держава-член дозволить операції поділу, вона має ухвалити положення, зазначені у вказаному пункті, до дати, з якої вона дозволить такі операції. Про це вона повинна негайно повідомити Комісію.

3. Однак набрання чинності нормативних документів, передбачених в пункті 1, може бути відкладене на п'ять років стосовно незареєстрованих товариств у Сполученому Королівстві та Ірландії..

4. Держави-члени можуть не застосовувати статті 12 та 13 до власників облігацій та інших цінних паперів, що конвертуються у акції, якщо на момент, коли нормативні документи,

передбачені в пункті 1 чи 2, набувають чинності, правовий статус власників у разі поділу було заздалегідь передбачено умовами випуску.

5. Держави-члени можуть не застосовувати цю Директиву до поділу чи операцій, які розглядаються як поділ, для підготовки та проведення яких вже були проведені відповідні дії чи виконані необхідні формальності, передбачені внутрішньодержавним правом, на момент, коли положення, зазначені в пункті 1 чи пункті 2, набувають чинності.

Стаття 27

Цю Директиву адресовано державам-членам.

Вчинено в Брюсселі, 17 грудня 1982 року.

За Раду

Президент

H. CHRISTOPHERSEN

3. ДИРЕКТИВА 2003/6/ЄС ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ ТА РАДИ від 28 січня 2003 року про інсайдерську діяльність та маніпулювання ринком
ЄВРОПЕЙСЬКИЙ ПАРЛАМЕНТ ТА РАДА ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ,

Беручи до уваги Договір про заснування Європейського Співтовариства, та, зокрема, його статтю 95,

Беручи до уваги Пропозицію Комісії ⁽¹⁾,

Беручи до уваги Висновки Європейського Економічно-соціального комітету ⁽²⁾,

Беручи до уваги Висновки Європейського центрального банку ⁽³⁾,

Діючи відповідно до процедури, встановленої у статті 251 ⁽⁴⁾,

Оскільки:

(1) Функціонуючий єдиний ринок фінансових послуг є вирішальним для економічного зростання та створення робочих місць у Співтоваристві.

(2) Інтегрований та ефективний фінансовий ринок вимагає ринкової цілісності. Налагоджене функціонування ринків цінних паперів та суспільна довіра до ринків є передумовами економічного зростання та процвітання. Зловживання на ринку порушують цілісність фінансових ринків та суспільну довіру до цінних паперів та похідних фінансових інструментів.

УХВАЛИЛИ ЦЮ ДИРЕКТИВУ:

Стаття 1

Для цілей цієї Директиви:

1) "Інсайдерська інформація" означає будь-яку конкретну інформацію, яка не була оприлюднена, та яка безпосередньо чи опосередковано стосується одного або кількох емітентів фінансових інструментів або одного чи кількох фінансових інструментів, та яка у разі її розголошення може суттєво вплинути на ціну фінансових інструментів або на ціну похідних фінансових інструментів.

Стосовно товарних похідних інструментів, інсайдерська інформація означає будь-яку конкретну інформацію, яка не була оприлюднена, та яка безпосередньо чи опосередковано стосується цих похідних інструментів, і яку користувачі ринків, на яких обертаються такі похідні інструменти, очікували б отримати відповідно до усталеної ринкової практики, що склалася на цих ринках.

Стосовно осіб, які уповноважені виконувати розпорядження щодо фінансових інструментів, "інсайдерська інформація" має також означати будь-яку конкретну інформацію, що представлена клієнтом і стосується його розпоряджень, що виконуються, і яка стосується безпосередньо чи опосередковано одного чи кількох емітентів фінансових інструментів або одного чи кількох фінансових інструментів, і яка, у випадку оприлюднення вірогідно могла би мати значний вплив на ефективність цих фінансових інструментів або на ефективність похідних від них фінансових інструментів.

2) "Маніпуляції на ринку" означають:

а) операції або розпорядження щодо торгівлі:

– які надають або можуть надавати недостовірні або оманливі уявлення щодо поставки, придбання, або ціни фінансового інструмента, або ж

– які вчиняються однією чи декількома особами, що діють погоджено, і призводять до встановлення штучної або надзвичайно високої чи низької ціни на один або декілька фінансових інструментів,

крім випадків, коли особа, яка розпочала операції або видала розпорядження щодо торгівлі, доведе, що її підстави до таких дій були законні, або що ці дії або розпорядження щодо торгівлі відповідають усталеній практиці, що діє на відповідному організованому ринку;

б) операції або розпорядження щодо торгівлі, які здійснюються із застосуванням нечесних методів або інших видів шахрайства;

с) поширення інформації через засоби масової інформації, включаючи Інтернет, або будь-якими іншими способами, яке призводить або може призвести до формування невірних або оманливих уявлень щодо фінансових інструментів, включаючи поширення чуток, неправдивих новин, у випадку, коли особа, яка поширила таку інформацію знала або повинна була знати, що ця інформація була невірною або

оманливою. Стосовно журналістів, які діяли в межах своїх професійних обов'язків, таке поширення інформації повинне сприйматися без огляду на статтю 11, але беручи до уваги правила, що регулюють їхню професійну діяльність, окрім випадків, коли ці особи отримують безпосередньо чи опосередковано вигоди або доходи від поширення такої інформації.

Зокрема, наведені нижче приклади, базуються на поняттях, наведених в підпунктах (а), (б) і (с)

– дії особи або осіб, що діють погоджено, для забезпечення домінуючої позиції у сфері попиту чи пропозиції на фінансові інструменти, і що призводить до фіксації, безпосередньої чи опосередкованої, цін купівлі або продажу або до створення інших нечесних умов торгівлі.

– купівля або продаж фінансових інструментів перед закриттям торгової сесії ринку, що з метою введення у оману інвесторів, які керуються рівнем цін, що склався наприкінці торгової сесії,

– отримання переваг від випадкового чи постійного доступу до традиційних або електронних засобів масової інформації через оприлюднення думки щодо фінансового інструмента (або опосередковано щодо його емітента), маючи при цьому відкриту торговельну позицію стосовно цього інструмента, і відповідно отримуючи прибутки від впливу оприлюдненої думки на ціну цього інструмента, без одночасного оприлюднення інформації про конфлікт інтересів відносно цього інструмента у належний та ефективний спосіб.

3) Визначення маніпуляцій на ринку мають бути викладені таким чином, щоб вони були здатні охопити нові види діяльності, які фактично є маніпуляціями на ринку; “Фінансовий інструмент” означає:

–цінні папери, що вільно обертаються, як визначено у Директиві 93/22/ЄЕС від 10 травня 1993 року стосовно інвестиційних послуг у сфері цінних паперів, що вільно обертаються (¹),

–сертифікати інститутів спільного інвестування,

–інструменти грошового ринку,

–ф'ючерсні фінансові контракти, включаючи відповідні готівкові інструменти,

–процентні форвардні контракти (угоди щодо майбутньої процентної ставки);

–процентні, валютні та фондові свопи;

–опціони на придбання або продаж будь-якого інструмента, що підпадає під ці категорії, включаючи відповідні готівкові інструменти. Ця категорія включає, зокрема, валютний та процентний опціони,

–товарні похідні інструменти,

–будь-які інші інструменти, допущені до торгівлі на організованому ринку в державі-члені, або щодо яких було подано запит про допущення до торгівлі на ринку.

4) “Організований ринок” означає ринок, як це зазначено в частині 13 статті 1 Директиви 93/22/ЄЕС.

5) “Усталена ринкова практика” означає практику, що розумно очікується на одному чи кількох фінансових ринках та схвалена компетентним органом відповідно до керівних принципів, ухвалених Комісією згідно з процедурою, передбаченою в частині 2а статті 17.

(¹) ОВ L 141, 11.6.1993, С.27. Директива із змінами, внесеними Директивою Європейського Парламенту та Ради 2000/64/ЄС (ОВ L 290, 17.11.2000, С.27).

б) “Особа” означає будь-яку фізичну або юридичну особу.

7) “Компетентний орган” означає компетентний орган, призначений відповідно до статті 11.

Для врахування майбутніх змін на фінансових ринках та забезпечення уніфікованого застосування цієї Директиви в межах Співтовариства, Комісія -----, вживає заходів з імплементації стосовно підпунктів 1,2 і 3 цієї статті. Заходи, призначені змінити неістотні елементи цієї Директиви, доповнюючи її, приймаються згідно з процедурою, передбаченою в частині 2а статті 17.

Стаття 2

1. Держави-члени перешкоджатимуть будь-якій особі, згаданій у другому пункті, яка володіє інсайдерською інформацією, використовувати цю інформацію, купуючи чи продаючи або намагаючись купити чи продати, за свій власний рахунок або за рахунок третьої особи, безпосередньо або опосередковано, фінансові інструменти, яких стосується ця інформація.

Перший пункт має застосовуватися до будь-якої особи, яка володіє такою інформацією:

а) на підставі свого членства в управлінському, виконавчому чи наглядовому органі емітента, або

б) на підставі її участі у капіталі емітента, або

с) на підставі володіння доступом до такої інформації внаслідок виконання своїх службових чи професійних обов’язків, або

д) через вчинення нею кримінальних дій.

2. Якщо особа, яка згадана в частині 1, є юридичною особою, заборони, викладені у тому ж пункті, мають також застосовуватися до фізичних осіб, які беруть участь в ухваленні рішення щодо здійснення операції за рахунок цієї юридичної особи.

3. Ця стаття не повинна застосовуватися до операцій, що здійснюються для виконання зобов’язання щодо купівлі або продажу фінансових інструментів, якщо таке зобов’язання є наслідком правочину, який було укладено до того, як згадана особа отримала інсайдерську інформацію.

Стаття 3

Держави-члени зобов’язані забороняти будь-якій особі, яка підпадає під дію обмежень зазначених у статті 2,

а) розголошувати інсайдерську інформацію будь-якій іншій особі, крім випадків, коли таке розголошення відбувається в результаті виконання нею своїх звичайних професійних чи службових обов’язків;

б) на основі інсайдерської інформації рекомендувати іншій особі або спонукати її до купівлі або продажу фінансових інструментів, яких ця інформація стосується.

Стаття 4

Держави-члени мають забезпечити застосування статті 2 і 3 до будь-якої особи, іншої ніж особи, згадані у цих статтях, яка володіє інсайдерською інформацією, якщо така особа знає або повинна знати, що ця інформація є інсайдерською.

Стаття 5

Держави-члени повинні забороняти будь-якій особі брати участь у маніпуляції на ринку.

Стаття 6

1. Держави-члени повинні забезпечувати, що емітенти фінансових інструментів якнайскоріше інформують громадськість про інсайдерську інформацію, що безпосередньо стосується згаданих емітентів.

Без перешкоди будь-яким заходам, яких може бути вжито з метою виконання положень першого пункту, держави-члени повинні забезпечити опублікування емітентами всієї інсайдерської інформації, яка підлягає оприлюдненню, у належний строк на їхніх інтернет-сайтах.

2. Емітент може під свою власну відповідальність відстрочити оприлюднення інсайдерської інформації, яке передбачено в частині 1, наприклад, для запобігання порушенню його законних інтересів, за умови, що таке відстрочення не може ввести громадськість в оману, та за умови, що емітент буде в змозі забезпечити конфіденційність цієї інформації. Держави-члени можуть вимагати негайного інформування відповідного компетентного органу про рішення емітента відстрочити оприлюднення інсайдерської інформації.

3. Держави-члени повинні вимагати, що, у разі коли емітент, або особа, що діє від його імені або за його рахунок, розголошує будь-яку інсайдерську інформацію будь-якій третій особі, виконуючи свої звичайні професійні чи службові обов'язки, як це передбачено в частині (а) статті 3, емітент повинен зробити повне та ефективне розкриття цієї інформації, одночасно – якщо розкриття має міжнародний характер, та швидко – за внутрішньодержавного розкриття.

Положення пункту 1 не застосовуються у тому разі, якщо особа, яка отримує таку інформацію, зобов'язана зберігати конфіденційність, незалежно від того, де закріплений такий обов'язок – у законі, положенні, статуті чи договорі.

Держави-члени повинні вимагати, щоб емітенти, або особи, що діють від їхнього імені або за їхній рахунок, склали список осіб, що працюють на них, на основі трудового договору, або інших підставах, та мають доступ до інсайдерської інформації. Емітенти, або особи, що діють від їхнього імені користь або за їхній рахунок, повинні регулярно оновлювати ці списки та передавати їх компетентним органам, на вимогу останніх.

4. Особи, що виконують управлінські обов'язки стосовно емітента фінансових інструментів, або, у тому разі, якщо це застосовується до особи, тісно пов'язаної з ними, повинні, щонайменше, повідомити компетентний орган про проведення операцій за свій рахунок відносно цінних паперів цього емітента, їх похідних або інших фінансових інструментів, пов'язаних із ними. Держави-члени повинні забезпечити якнайскоріший доступ громадськості до інформації відносно таких операцій принаймні на індивідуальному рівні.

5. Держави-члени повинні запровадити належне регулювання для забезпечення того, щоб особи, які проводять дослідження або поширюють результати таких досліджень у сфері фінансових інструментів чи емітентів фінансових інструментів, а також особи, які надають рекомендації або пропозиції щодо стратегії інвестування, призначені для розповсюдження або оприлюднення, вживають необхідних заходів для забезпечення неупередженого подання інформації та висвітлювання їхніх інтересів або конфлікту інтересів стосовно фінансових

інструментів, яких така інформація стосується. Подробиці такого регулювання повинні бути повідомленні Комісії.

6. Держави-члени повинні забезпечити ухвалення організаторами ринку відповідних положень, спрямованих на попередження та відстеження дій з маніпулювання ринком.

7. З метою відповідності частинам 1-5, компетентний орган, може вживати всіх необхідних заходів для забезпечення належного інформування громадськості.

8. Публічні установи, що поширюють статистичні дані, які можуть справити значний вплив на фінансові ринки, повинні поширювати їх неупереджено та у доступній формі.

9. Держави-члени повинні вимагати, щоб будь-яка особа, яка професійно здійснює операції з фінансовими інструментами, і яка обґрунтовано підозрює, що такі операції можуть бути класифіковані як інсайдерська діяльність або маніпуляції на ринку, повинна негайно повідомити про це компетентний орган.

10. Для врахування майбутніх технічних досягнень на фінансовому ринку та для забезпечення однакового застосування цієї Директиви, Комісія має ухвалити, ----- , заходи з імплементації стосовно:

– спеціальних правил щодо належного оприлюднення інсайдерської інформації, відповідно до частин 1 і 3,

– спеціальних правил відстрочення оприлюднення інсайдерської інформації, відповідно до частини 2,

– спеціальних правил, направлених на формування єдиного підходу до виконання вимог, що містяться у другому реченні частини 2 ,

– умов, за яких емітенти або інші юридичні особи , що діють від імені емітента, повинні укладати список осіб, які працюють на них, або мають доступ до інсайдерської інформації, як це зазначено в частині 3, та умов, за яких такі списки мають оновлюватись,

– категорій осіб, які підпадають під обов'язок розкриття, відповідно до частини 4, та ознаки операцій, включаючи їхній розмір, які породжують такий обов'язок, а також спеціальних правил щодо розкриття компетентному органу.

– спеціальних заходів щодо різних категорій осіб, згаданих в частині 5, що вживатимуться з метою забезпечення неупередженого оприлюднення результатів досліджень або будь-якої іншої інформації стосовно стратегії інвестування, розкриття приватних інтересів або конфлікту інтересів, відповідно до частини 5. Такі заходи повинні враховувати правила, включаючи правила саморегулювання, що застосовуються до професійної діяльності журналістів,

– спеціальних правил, які регулюють порядок інформування компетентного органу особами, згаданими в частині 9.

Заходи, призначені змінити неістотні положення цієї Директиви, доповнюючи її, приймаються згідно з процедурою, передбаченою в частині 2а статті 17.

Стаття 7

Положення цієї Директиви не будуть застосовуватися щодо операцій, що здійснюються відповідно до валютної, грошової політики та політики в сфері зовнішнього боргу державою-членом, Європейською системою центральних банків, національним центральним банком, або будь-яким іншим офіційним органом, що має такі повноваження, або будь-якою особою, що діє від його імені. Держави-члени можуть розширити сферу застосування цих винятків, щодо своїх

федеративних суб'єктів, або подібних органів місцевого самоврядування стосовно управління їхнім зовнішнім боргом.

Стаття 8

Заборони, які вводяться цією Директивою, не застосовуються до операцій з викупу власних цінних паперів, або операцій із стабілізації фінансових інструментів, за умови, що такі операції здійснюються відповідно до заходів з імплементації ----- . Заходи, призначені змінити неістотні елементи цієї Директиви, доповнюючи її, приймаються згідно з процедурою, передбаченою в частині 2а статті 17.

Стаття 9

Ця Директива буде застосовуватися до будь-якого фінансового інструмента, що допущений до торгівлі на організованому ринку принаймні в одній з держав-членів, або щодо якого було подано заявку на допуск до участі у торгівлі на даному ринку, незалежно від того, чи здійснюється сама операція на даному ринку.

Статті 2, 3 та 4 будуть також застосовуватися до будь-якого інструмента, не допущеного до торгівлі на організованому ринку в державі-члені, але вартість якого залежить від фінансового інструмента, згаданого в частині 1.

Частини 1 – 3 статті 6 не будуть застосовуватися до емітентів, які не вимагають або не мають допуску своїх фінансових інструментів до торгівлі на організованому ринку в державі-члені.

Стаття 10

Кожна держава-член повинна застосовувати заборони і вимоги, передбачені цією Директивою до:

a) дій, що здійснюються на її території або за кордоном стосовно фінансових інструментів, які допущені до торгівлі на організованому ринку, який міститься, або функціонує в межах її території, або інструментів, щодо яких було подано заявку на допуск до участі у торгівлі на такому ринку;

b) дій, що здійснюються на її території стосовно фінансових інструментів, які допущені до торгівлі на організованому ринку у державі-члені або інструментів, щодо яких було подано заявку на допуск до участі у торгівлі на такому ринку.

Стаття 11

Без шкоди компетенції судових органів, кожна держава-член має утворити єдиний адміністративний орган, уповноважений гарантувати, що положення, прийняті на виконання вимог цієї Директиви, виконуються.

Держави-члени повинні запровадити ефективні механізми та процедури консультацій з учасниками ринку стосовно можливих змін національного законодавства. Ці механізми можуть включати створення консультативних комітетів у кожному компетентному органі, і членство в якому повинне відображати все розмаїття учасників ринку, незалежно від того, чи це - емітенти, постачальники або ж споживачі фінансових послуг.

Стаття 12

1. Компетентний орган має бути наділений усіма наглядовими і слідчими повноваженнями, необхідними для виконання своїх функцій. Уповноважений орган має реалізовувати зазначені права:

(a)напрямую; або

(b)у співпраці з іншими органами чи ринковими установами; або

(с) шляхом делегування прав іншим органам чи ринковим установам у межах своєї відповідальності; або

(d) шляхом звернення до компетентного судового органу.

2. Без шкоди положенням частини 7 статті 6, права, згадані в частині 1 цієї статті, повинні реалізовуватись відповідно до національного законодавства і включати, щонайменше, право:

(а) мати доступ до будь-якого документа в будь-якій формі та можливість отримання його копії;

(b) вимагати надання інформації від будь-якої особи, включаючи тих осіб, які задіяні в передачі розпоряджень чи здійсненні відповідних операцій, а також від їх принципалів, та, за необхідності, викликати їх та вимагати пояснень;

(с) проводити перевірки безпосередньо на місці;

(d) вимагати надання записів телефонних розмов та даних про обмін інформацією;

(е) вимагати припинення будь-яких дій, які суперечать положенням, ухваленим з метою імплементації цієї Директиви;

(f) призупиняти торгівлю відповідними фінансовими інструментами;

(g) вимагати заморожування та/або секвестрування активів;

(h) вимагати тимчасової заборони професійної діяльності;

3. Ця стаття в жодному разі не завдає шкоди положенням національного законодавства про професійну таємницю.

Стаття 13

Обов'язки щодо зберігання професійної таємниці повинні застосовуватися особами до усіх осіб, які працюють або працювали на компетентний орган, чи будь-який інший орган, чи ринкову установу, яким компетентний орган делегував свої повноваження, включаючи аудиторів та експертів, що були проінструковані компетентним органом. Інформація, на яку поширюється статус професійної таємниці, не може бути розголошена будь-якій іншій особі або установі, крім випадків, прямо передбачених у законі.

Стаття 14

1. Без шкоди праву держав-членів накладати кримінальні санкції, держави-члени повинні забезпечувати, відповідно до їхнього національного права, що буде вжито відповідних адміністративних заходів, або накладено адміністративні санкції проти осіб, відповідальних за те, що положення, ухвалені для імплементації цієї Директиви, не були виконані. Держави-члени повинні забезпечувати ефективність, пропорційність та превентивність цих заходів.

2. Відповідно до процедури, що зазначена в частині 2 статті 17, Комісія з метою інформування має скласти список адміністративних заходів і санкцій, згаданих у пункті 1.

3. Держави-члени мають визначити санкції, які можуть бути накладені за відмову у співпраці в ході розслідування, передбаченого статтею 12.

4. Держави-члени мають передбачити, що компетентний орган може оприлюднювати відомості щодо будь-якого заходу чи санкції, які будуть вживатися внаслідок недотримання положень, прийнятих для імплементації цієї Директиви, крім випадків, коли таке оприлюднення може створити загрозу фінансовим ринкам або завдати непропорційної шкоди сторонам, що задіяні.

Стаття 15

Держави-члени повинні забезпечити можливість подання до суду скарги на ухвалене компетентним органом рішення.

Стаття 16

1. Компетентні органи співпрацюватимуть один з одним, коли це є необхідним для виконання ними своїх обов'язків, використовуючи свої повноваження, передбачені цією Директивою або внутрішньодержавним правом. Компетентні органи повинні надавати допомогу іншим компетентним органам держав-членів. Зокрема, вони будуть обмінюватись інформацією та співпрацювати за проведення розслідувань.

2. Компетентний орган повинен негайно надати будь-яку інформацію за запитом, необхідну для потреб, зазначених в частині 1. Якщо це необхідно, компетентні органи, які отримали такий запит, повинні негайно вжити необхідних заходів для збору відповідної інформації. Якщо орган, у який було подано такий запит, не може негайно надати інформацію за запитом, він зобов'язаний надати пояснення органу, який зробив такий запит. Інформація, що передається відповідно до такого запиту, підпадатиме під обов'язок щодо збереження професійної таємниці, який покладається на осіб, що працюють або працювали на компетентний орган, що отримує таку інформацію.

Компетентний орган може відмовити у виконанні запиту коли:

передача такої інформації може завдати значної шкоди суверенітету, безпеці або публічному порядку держави-члена, до якої було подано такий запит;

було розпочато судові провадження відносно тих же дій, або тих самих осіб, перш ніж до органу держави-члена було подано такий запит, чи

вже винесено остаточне судові рішення стосовно тих самих осіб за ті самі дії у державі-члені, до якої було подано такий запит.

У зазначених випадках вони повинні надати відповідні пояснення компетентному органу, що робить такий запит, та надати вичерпну інформацію про відповідні судові провадження або рішення суду.

Без шкоди статті 226 Договору, компетентний орган, чий запит про інформацію не було виконано у розумний строк, або якому було відмовлено у виконанні такого запиту, може винести цей випадок на розгляд Комітету регуляторів європейських цінних паперів, який у найкоротший термін має ухвалити ефективне рішення.

Без шкоди зобов'язанням, які обумовлені судовим провадженням за кримінальною справою, компетентні органи, які отримують інформацію, згадану в частині 1, повинні використовувати її лише задля виконання своїх функцій в межах положень цієї Директиви, та в контексті адміністративних чи судових проваджень, що безпосередньо стосуються виконання тих функцій. Однак, якщо компетентний орган, що передає таку інформацію, дає згоду, орган, що отримує таку інформацію, може використовувати її також для іншої мети або направляти її компетентним органам інших держав.

3. Якщо компетентний орган є впевненим, що дії, які суперечать положенням цієї Директиви, мають місце або мали місце на території іншої держави-члена, або такі дії впливають на фінансові інструменти, які допущені до торгівлі на організованому ринку, що розміщений в іншій державі-члені, він повинен повідомити про це компетентний орган іншої держави-члена у найбільш детальний спосіб. Компетентний орган іншої держави-члена повинен вжити відповідних заходів. Він повинен повідомити орган, що надав йому інформацію, про отримані результати, та, наскільки це можливо, про суттєві проміжні події. Ця частина не завдає шкоди компетенції компетентного органу, який передав таку інформацію. Компетентні органи різних держав-членів, які є

компетентними для мети статті 10, повинні здійснювати консультації один з одним стосовно подальших дій, що пропонуються.

4. Компетентний орган однієї держави-члена може вимагати, щоб компетентним органом іншої держави-члена було проведено розслідування на території останньої.

Він також може вимагати, щоб його персоналу було дозволено супроводжувати персонал компетентного органу іншої держави-члена у ході розслідування.

Однак, розслідування повністю перебуває у компетенції держави-члена, на території якої таке розслідування відбувається.

Компетентний орган може відмовитись від проведення розслідування, передбаченого в першому пункті, або від супроводження свого персоналу персоналом компетентного органу іншої держави-члена за проведення розслідування, що передбачене в другому пункті, якщо таке розслідування несприятливо впливає на суверенітет, безпеку або публічний порядок держави, до якої такий запит було направлено, або коли судове провадження вже було розпочате відносно тих самих дій або проти тих самих осіб, перш ніж компетентний орган держави-члена отримав запит, або коли остаточне судове рішення вже винесене стосовно цих самих осіб за ті самі дії у державі-члені, до якої такий запит було направлено. В такому разі, вони повинні повідомити у найбільш детальний спосіб компетентний орган, який направив запит, про відповідне провадження або рішення суду.

Без шкоди положенням, зазначеним в статті 226 Договору, компетентний орган, чия заява щодо відкриття розслідування або вимога на допуск його персоналу до супроводження персоналу компетентного органу іншої держави-члена у ході розслідування не виконуються у розумний строк, або були відхилені, може винести цей випадок на розгляд Комітету регуляторів європейських цінних паперів, який в найкоротший термін має ухвалити ефективне рішення.

5. Відповідно до процедури, передбаченої частиною 2 статті 17, Комісія має ухвалити заходи з імплементації щодо процедур обміну інформацією та транснаціональних перевірок, зазначених в цій статті.

Стаття 17

1. Комітет з європейських цінних паперів, створений відповідно до Рішення 2001/528/ЄС (далі - Комітет), буде надавати необхідну допомогу Комісії.

2. У випадку, коли посилаються на цю частину статті 5 і 7 Рішення 1999/468/ЄС будуть застосовуватися, з оглядом на положення, зазначені в статті 8 цього рішення, але за умови, що заходи з імплементації, які ухвалюються відповідно до цієї процедури, не змінюють суттєвих положень цієї Директиви.

Строк, зазначений в частині 6 статті 5 Рішення 1999/468/ЄС, становить три місяці.

2а. Якщо є посилання на цю частину, застосовуються частини 1 – 4 статті 5а та стаття 7 Рішення 1999/468/ЄС, беручи до уваги положення статті 8.

3. До 31 лютого 2010 та після, щонайменше кожні три роки Комісія переглядає положення стосовно її виконавчих повноважень та надає звіт Європейському Парламенту та Раді щодо функціонування цих повноважень. Звіт має досліджувати, зокрема, необхідність для Комісії внести зміни до цієї Директиви з метою забезпечення відповідної сфери застосування виконавчих повноважень, наданих Комісії. Висновок стосовно необхідності внесення зміни супроводжується

законодавчою пропозицією внести зміни до положень, які надають виконавчі повноваження Комісії.

Стаття 18

Держави-члени повинні ввести в дію закони, підзаконні та адміністративні положення, необхідні для виконання цієї Директиви, не пізніше 12 жовтня 2004 року.

Держави-члени мають негайно повідомити про це Комісію.

Коли держави-члени ухвалюють ці заходи, вони мають містити посилання на цю Директиву, або супроводжуватися таким посиланням за їх офіційного опублікування. Держави-члени мають визначити форму таких посилань.

Стаття 19

Стаття 11 не вирішує питання щодо можливості ухвалення державою-членом окремих законодавчих і адміністративних положень для закордонних європейських територій, за зовнішні відносини яких відповідає держава-член.

Стаття 20

Директива 89/592/ЄЕС, частина 1 статті 68 та частина 1 статті 81 Директиви 2001/34/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 28 травня 2001 року про допуск цінних паперів до офіційного біржового лістингу та про інформацію стосовно цих цінних паперів, що підлягає опублікуванню (1), втрачають чинність від дати набуття чинності цієї Директиви.

Стаття 21

Ця Директива набирає чинності від дня її офіційного опублікування в *Офіційному віснику Європейського Союзу*.

Стаття 22

Цю Директиву адресовано державам-членам.

4. ДИРЕКТИВА 2002/87/ЕС ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ ТА РАДИ від 16 грудня 2002 року про здійснення додаткового нагляду за кредитними установами, страховими компаніями та інвестиційними фірмами, що входять до фінансового конгломерату, та яка вносить зміни до Директив Ради 73/239/ЕЕС, 79/267/ЕЕС, 92/49/ЕЕС, 92/96/ЕЕС, 93/6/ЕЕС та 93/22/ЕЕС, а також Директив Європейського Парламенту та Ради 98/78/ЕС та 2000/12/ЕС

ГЛАВА I

МЕТА ТА ВИЗНАЧЕННЯ

Стаття 1

Предмет

Дана Директива встановлює правила щодо здійснення додаткового нагляду за регульованими суб'єктами, які отримали ліцензію відповідно до статті 6 Директиви 73/239/ЕЕС, статті 4 Директиви 2002/83/ЕС ⁽¹⁾, статті 5 Директиви 2004/39/ЕС ⁽²⁾, статті 3 Директиви 2005/68/ЕС ⁽³⁾, статті 6 Директиви 2006/48/ЕС ⁽⁴⁾, статті 5 Директиви 2009/65/ЕС ⁽⁵⁾, статті 12 Директиви 2009/138/ЕС ⁽⁶⁾ або статей з 6 до 11 Директиви 2011/61/ЕС ⁽⁷⁾, і які входять до складу фінансового конгломерату.

Дана Директива також вносить зміни до відповідних галузевих правил, які застосовуються до суб'єктів, діяльність яких регулюється вищезгаданими Директивами.

Стаття 2

Визначення

Для цілей цієї Директиви:

(1) «кредитна установа» означає кредитну установу у значенні частини 1 статті 4 Директиви 2006/48/ЕС;

(2) «страхова компанія» означає страхову компанію у значенні частин 1, 2 або 3 статті 13 Директиви 2009/138/ЕС;

(3) «інвестиційна фірма» означає інвестиційну фірму у значенні пункту 1 частини 1 статті 4 Директиви 2004/39/ЕС, включаючи підприємства, зазначені у пункті (d) частини 1 статті 3 Директиви 2006/49/ЕС Європейського Парламенту і Ради від 14 червня 2006 року про достатність капіталу інвестиційних фірм та кредитних установ ⁽⁸⁾, або підприємства, зареєстрований офіс яких знаходиться у третій країні і які потребували би дозволу відповідно до положень Директиви 2004/39/ЕС, якщо їх зареєстрований офіс знаходився би в Союзі;

(4) «регульований суб'єкт» означає кредитну установу, страхову компанію, перестрахову компанію, інвестиційну фірму, компанію з управління активами або управляючого фондами альтернативних інвестицій;

⁽¹⁾ Директива 2002/83/ЕС Європейського Парламенту і Ради від 5 листопада 2002 року про страхування життя (ОВ L 345 від 19.12.2002 року, С. 1).

⁽²⁾ Директива 2004/39/ЕС Європейського Парламенту і Ради від 21 квітня 2004 року про ринки фінансових інструментів (ОВ L 145 від 30.4.2004 року, С. 1).

⁽³⁾ Директива 2005/68/ЕС Європейського Парламенту і Ради від 16 листопада 2005 року про перестраховування (ОВ L 323 від 9.12.2005 року, С. 1).

⁽⁴⁾ Директива 2006/48/ЕС Європейського Парламенту і Ради від 14 червня 2006 року про започаткування та ведення діяльності кредитних установ (ОВ L 177 від 30.6.2006 року, С. 1).

⁽⁵⁾ Директива 2009/65/ЕС Європейського Парламенту і Ради від 13 липня 2009 року про координацію законів, підзаконних актів та адміністративних положень щодо підприємств зі спільного інвестування в обігові цінні папери (ПСЮЦП) (ОВ L 302 від 17.11.2009 року, С. 32).

⁽⁶⁾ Директива 2009/138/ЕС Європейського Парламенту і Ради від 25 листопада 2009 року про започаткування та ведення діяльності зі страхування та перестраховування (Платоспроможність II) (ОВ L 335 від 17.12.2009 року, С. 1).

⁽⁷⁾ Директива 2011/61/ЕС Європейського Парламенту і Ради від 8 червня 2011 року про управління фондами альтернативних інвестицій (ОВ L 174 від 1.7.2011 року, С. 1).

⁽⁸⁾ ОВ L 177 від 30.6.2006 року, С. 201.

(5) «компанія з управління активами» означає управляючу компанію у значенні пункту (b) частини 1 статті 2 Директиви 2009/65/ЄС, або підприємство, зареєстрований офіс якого знаходиться в третій країні і яке потребувало би дозволу згідно з цією Директивою, якщо його зареєстрований офіс знаходився би в Союзі;

(5a) «управляючий фондами альтернативних інвестицій» означає управляючого фондами альтернативних інвестицій в значенні пункту (b) частини 1 статті 4, частини 1 та пункту (ab) Директиви 2011/61/ЄУ, або підприємство, зареєстрована адреса якого знаходиться в третій країні і яке потребувало би дозволу згідно з цією Директивою, якщо його зареєстрована адреса знаходилась би в Союзі;

(б) «перестрахова компанія» означає компанію з перестрахування в значенні частин 4, 5 або 6 статті 13 Директиви 2009/138/ЄС, або спеціалізовану компанію в значенні частини 26 статті 13 Директиви 2009/138/ЄС;

(7) «галузеві правила» означає законодавство Союзу щодо пруденційного нагляду за регульованими суб'єктами, і, зокрема, Директив 2004/39/ЄС, 2006/48/ЄС, 2006/49/ЄС та 2009/138/ЄС;

(8) «фінансовий сектор» означає сектор, до складу якого входять один або більше таких суб'єктів:

(a)

кредитна установа, фінансова установа або підприємство, яке надає додаткові послуги в значенні частин 1, 5 або 21 статті 4 Директиви 2006/48/ЄС (тут і надалі разом названий як «банківський сектор»);

(b)

страхова компанія, перестрахова компанія або страхова холдингова компанія в значенні частин 1, 2, 4 або 5 статті 13 або пункту (f) частини 1 статті 212 Директиви 2009/138/ЄС (тут і надалі разом названий як «страховий сектор»);

(c)

інвестиційна фірма в значенні пункту (b) частини 1 статті 3 Директиви 2006/49/ЄС (тут і надалі разом названий як «сектор інвестиційних послуг»);

(9) «материнська компанія» означає материнську компанію у значенні статті 1 Сьомої Директиви Ради 83/349/ЄЕС від 13 червня 1983 року про консолідовані звіти ⁽¹⁾ та будь-яке підприємство, яке, на думку компетентних органів, фактично здійснює домінуючий вплив на інше підприємство;

(10)

«дочірня компанія» означає дочірню компанію у значенні статті 1 Директиви 83/349/ЄЕС або будь-яке підприємство, на яке, на думку компетентних органів, материнська компанія фактично здійснює домінуючий вплив, або всі дочірні компанії такої дочірньої компанії;

(11)

«участь» означає участь у значенні першого речення статті 17 Четвертої Директиви Ради 78/660/ЄЕС від 25 липня 1978 року про річні звіти певних видів компаній ⁽²⁾ або пряме або непряме володіння 20% або більше прав голосу або капіталу підприємства;

(12)

«група» означає групу підприємств, до складу якої входять материнська компанія, її дочірні компанії та суб'єкти, в яких материнська компанія або її дочірні компанії володіють участю, або

⁽¹⁾ ОВ L 193 від 18.7.1983 року, С. 1.

⁽²⁾ ОВ L 222 від 14.8.1978 року, С. 11.

підприємства, пов'язані одне з одним відносинами, визначеними частиною першою статті 12 Директиви 83/349/ЕЕС, включаючи будь-яку їх підгрупу;

(12а) «контроль» означає відносини між материнською компанією та дочірньою компанією, як вказано у статті 1 Директиви 83/349/ЕЕС, або подібні відносини між юридичною або фізичною особою та підприємством;

(13)

«тісні зв'язки» означає ситуацію, в якій дві або більше фізичні або юридичні особи пов'язані відносинами контролю або участі, або ситуацію, коли дві або більше фізичні або юридичні особи постійно пов'язані з однією і тією ж особою відносинами контролю;

(14)

«фінансовий конгломерат» означає групу або підгрупу, в якій регульований суб'єкт очолює групу або підгрупу, або коли принаймні одне з дочірніх підприємств в такій групі або підгрупі є регульованим суб'єктом, і яка відповідає таким критеріям:

(а) коли регульований суб'єкт очолює групу або підгрупу:

(i)

такий

суб'єкт є материнською компанією суб'єкта в фінансовому секторі, суб'єкта, який має участь в суб'єкті в фінансовому секторі, або суб'єкта, пов'язаного з суб'єктом в фінансовому секторі відносинами в значенні частини і статті 12 Директиви 83/349/ЕЕС;

(ii)

принаймні один із суб'єктів в групі або підгрупі проводить діяльність в страховому секторі, і принаймні один – в банківському секторі або секторі інвестиційних послуг; та

(iii) консолідована або сукупна діяльність суб'єктів в групі або підгрупі в страховому секторі та суб'єктів в банківському секторі та в секторі інвестиційних послуг є значними в значенні частин 2 або 3 статті 3 цієї Директиви; або

(б) коли групу або підгрупу не очолює регульований суб'єкт:

(i) діяльність групи або підгрупи переважно проводиться в фінансовому секторі в значенні частини 1 статті 3 цієї Директиви;

(ii) принаймні один суб'єкт в групі або підгрупі здійснює свою діяльність в страховому секторі, і принаймні один – в банківському секторі або секторі інвестиційних послуг; та

(iii) консолідована або сукупна діяльність суб'єктів в групі або підгрупі в страховому секторі та суб'єктів в банківському секторі і в секторі інвестиційних послуг є значними в значенні частин 2 або 3 статті 3 цієї Директиви;

(15)

«фінансова холдингова компанія змішаного типу» означає материнську компанію, іншу, ніж регульований суб'єкт, яка, разом зі своїми дочірніми компаніями, принаймні одна з яких є регульованим суб'єктом із зареєстрованою адресою в межах Співтовариства, та іншими суб'єктами входить до фінансового конгломерату;

(16)

«компетентні органи» означає національні органи влади держав-членів, яким в силу закону або підзаконного акту надано повноваження здійснювати нагляд за кредитними установами, страховими компаніями, перестраховими компаніями, інвестиційними фірмами, компаніями з управління активами або управляючими фондами альтернативних інвестицій на індивідуальній чи груповій основі;

(17)

«відповідні компетентні органи» означає:

(а) компетентні органи держав-членів, відповідальні за здійснення галузевого нагляду на рівні групи за будь-яким з регульованих суб'єктів, що входить до фінансового конгломерату, зокрема за кінцевою материнською компанією з сектора;

(б) координатора, призначеного відповідно до статті 10, якщо це інший орган, ніж ті, що вказані в пункті (а);

(с) у доцільному випадку, - інші компетентні органи, відповідні, за висновком органів, вказаних в пунктах (а) та (б);

(18)

«операції всередині групи» означає всі операції, в силу яких регульовані суб'єкти в межах фінансового конгломерату покладаються, прямо або опосередковано, на інші підприємства в межах тієї ж групи або на будь-яку фізичну або юридичну особу, пов'язану з підприємствами в межах такої групи тісними зв'язками, з метою виконання зобов'язання, незалежно від того, носить воно договірний характер чи ні, та здійснюється на оплатній або безоплатній основі;

(19)

«концентрація ризику» означає будь-яку загрозу, потенційні втрати від якої є достатньо значними для того, щоб загрожувати платоспроможності або загальному фінансовому стану регульованих суб'єктів у фінансовому конгломераті; причиною такої загрози можуть бути ризики контрагента/кредитні, інвестиційні, страхові, ринкові та інші ризики або поєднання та взаємодія таких ризиків.

До набуття чинності будь-яких нормативно-технічних стандартів, прийнятих відповідно до пункту (б) частини 1 статті 21а, висновок, зазначений у пункті (с) частини 17, зокрема, повинен враховувати частку ринку регульованих суб'єктів у фінансовому конгломераті в інших державах-членах, зокрема, перевищення їх частки ринку значення у 5 %, та важливість будь-якого регульованого суб'єкта, заснованого в іншій державі-члені, в рамках фінансового конгломерату.

Стаття 3

Граничні значення для ідентифікації фінансового конгломерату

1. Для цілей визначення того, чи діяльність групи в основному проводиться в фінансовому секторі у значенні підпункту (і) пункту (б) частини 14 статті 2, відношення загального балансу регульованих та нерегульованих суб'єктів фінансового сектору у групі до загального балансу групи в цілому має перевищувати 40%.

2. Для цілей визначення того, чи є діяльність у різних фінансових секторах значною у значенні підпункту (iii) пункту (а) частини 14 або підпункту (iii) пункту (б) частини 14 статті 2, середньоарифметичне значення коефіцієнта, що дорівнює відношенню загального балансу певного фінансового сектора до загального балансу суб'єктів фінансового сектору, що входять до групи, та коефіцієнта, що дорівнює відношенню вимог до платоспроможності того ж фінансового сектора до загальних вимог до платоспроможності суб'єктів фінансового сектора в групі, для кожного фінансового сектору має перевищувати 10%.

Для цілей цієї Директиви найменшим фінансовим сектором у фінансовому конгломераті є сектор з найменшим середньоарифметичним значенням, а найбільш важливим фінансовим сектором у фінансовому конгломераті є сектор з найбільшим середньоарифметичним значенням. Для цілей обчислення середньарифметичного значення та розрахунку найменшого та найбільш

важливого фінансових секторів банківський сектор та сектор інвестиційних послуг повинні розглядатись разом.

Компанії з управління активами повинні додаватись до сектору, до якого вони належать в межах групи. Якщо в межах групи вони не належать виключно до одного сектору, вони повинні додаватись до найменшого фінансового сектору.

Управляючі фондами альтернативних інвестицій повинні додаватись до сектору, до якого вони належать в межах групи. Якщо в межах групи вони не належать виключно до одного сектору, вони повинні додаватись до найменшого фінансового сектору.

3. Міжсекторальна діяльність також вважається значною у межах значення підпункту (iii) пункту (a) або підпункту (iii) пункту (b) частини 14 статті 2, якщо загальний баланс найменшого фінансового сектору групи перевищує 6 млрд. євро.

У випадку, коли в групі не досягається граничне значення, встановлене у частині 2 цієї статті, відповідні компетентні органи можуть, на основі спільної згоди, прийняти рішення про ненадання групі статусу фінансового конгломерату. Вони також можуть прийняти рішення про незастосування положень статей 7, 8 або 9, якщо вони вважають, що включення групи до сфери дії цієї Директиви або застосування вказаних положень не є необхідним або стане недоцільним або вводитиме в оману щодо цілей здійснення додаткового нагляду.

Про рішення, прийняті на основі положень цієї частини, необхідно повідомити іншим компетентним органам, і, за виключенням особливих випадків, опубліковуються компетентними органами.

За. Якщо
групою досягається граничне значення, зазначене у частині 2 цієї статті, але найменший сектор не перевищує значення у 6 мільярдів євро, відповідні компетентні органи, за спільною згодою, можуть прийняти рішення не розглядати групу як фінансовий конгломерат. Вони також можуть прийняти рішення не застосовувати положення статей 7, 8 або 9, якщо вони вважають, що включення групи до сфери застосування цієї Директиви або застосування таких положень не є необхідним, стане недоцільним або вводитиме в оману щодо цілей здійснення додаткового нагляду.

Про рішення, прийняті на основі положень цієї частини, необхідно повідомити іншим компетентним органам, і, за виключенням особливих випадків, опубліковуються компетентними органами.

4. Для застосування частин 1, 2 та 3 відповідні компетентні органи можуть, за спільною згодою:

(a) виключити певний суб'єкт при обчисленні коефіцієнтів у випадках, передбачених частиною 5 статті 6, якщо тільки суб'єкт не змінив місце розташування з держави-члена до третьої країни і не існує свідчень про те, що суб'єкт змінив місце свого розташування з метою уникнення регулювання;

(b) врахувати дотримання граничних значень, передбачених частинами 1 та 2 протягом трьох років поспіль для уникнення різких змін режиму, і не брати до уваги зазначене дотримання, якщо у структурі групи відбулись значні зміни;

(с) виключити одну або більше участей в меншому секторі, якщо такі участі є вирішальними для визначення фінансового конгломерату, і спільно становлять надто незначний інтерес в порівнянні з цілями здійснення додаткового нагляду.

У випадку, якщо фінансовий конгломерат було ідентифіковано відповідно до частин 1, 2 та 3, рішення, вказані у першому пункті цієї частини, приймаються на основі пропозиції, поданої координатором такого фінансового конгломерату.

5. Для застосування частин 1 та 2, відповідні компетентні органи можуть, у виключних випадках та за спільною згодою, замінити критерій, що базується на загальному балансі, одним або більше з таких наступних параметрів, або додати один або більше таких параметрів, якщо вони вважають, що такі параметри є особливо важливими для цілей здійснення додаткового нагляду згідно з цією Директивою: структура прибутку, позабалансова діяльність, загальна вартість активів під управлінням.

6. Для застосування частин 1 та 2, якщо значення згаданих в них коефіцієнтів зменшується нижче 40% та 10% відповідно у відношенні конгломератів, які вже є об'єктом додаткового нагляду, протягом трьох наступних років для уникнення різких змін режиму застосовуються знижені коефіцієнти у 35% та 8% відповідно.

Таким же чином, для застосування частини 3, якщо загальний баланс найменшого фінансового сектору групи зменшується нижче 6 мільярдів євро у відношенні конгломератів, які вже є об'єктом додаткового нагляду, протягом трьох наступних років для уникнення різких змін режиму застосовується знижений показник у 5 млрд. євро.

Протягом періоду, вказаного у цій частині, координатор може, за умови згоди інших відповідних компетентних органів, прийняти рішення про припинення застосування встановлених цією частиною знижених коефіцієнтів або знижених показників.

7. Згадані у цій статті розрахунки відносно балансу повинні бути здійснені на основі загального сукупного балансу суб'єктів, що входять до групи, згідно з їх річними звітами. Для цілей такого розрахунку, підприємства, частка яких перебуває у власності, повинні бути враховані у тій частині їх загального балансу, яка відповідає сукупній пропорційній частці, якою володіє група. Водночас, у випадку наявності консолідованих звітів, їх слід використовувати замість сукупних звітів.

Вимоги до платоспроможності, згадані у частинах 2 та 3, розраховуються згідно з положеннями відповідних галузевих правил.

8. Європейський наглядовий орган (Європейський банківський орган), заснований відповідно до Регламенту (ЄС) № 1093/2010 Європейського Парламенту і Ради ⁽¹⁾ (ЄБО), Європейський наглядовий орган (Європейський орган з нагляду в сфері страхування і недержавного пенсійного забезпечення), заснований відповідно до Регламенту (ЄС) № 1094/2010 Європейського Парламенту і Ради ⁽²⁾ (ЄОНСНПЗ) і Європейський наглядовий орган (Європейський орган з цінних паперів та ринків), заснований відповідно до Регламенту (ЄС) № 1095/2010 Європейського Парламенту і Ради ⁽³⁾ (ЄОЦПР) (тут і далі спільно названі «ЄНО»), через Спільний Комітет ЄНО

¹ ОВ L 331 від 15.12.2010 року, с. 12.

² ОВ L 331 від 15.12.2010 року, с. 48.

³ ОВ L 331 від 15.12.2010 року, с. 84.

(Спільний Комітет), видають спільні керівні принципи, направлені на узгодження наглядових практик відносно застосування частин 2, 3, 3а, 4 та 5 цієї статті.

9. Компетентні органи повинні щорічно оцінювати випадки незастосування додаткового нагляду і переглядати кількісні показники, встановлені в цій статті, та оцінки на основі ризиків, що застосовуються до фінансових груп.

Стаття 4

Ідентифікація фінансового конгломерату

1. Компетентні органи, які видали ліцензії регульованим суб'єктам, на основі статей 2, 3 та 5, повинні здійснювати ідентифікацію будь-якої групи, на яку поширюється сфера застосування цієї Директиви.

Для досягнення зазначеної мети:

– компетентні органи, які видали ліцензії регульованим суб'єктам, що входять до складу групи, повинні тісно співпрацювати,

– у випадку, коли компетентний орган робить висновок про те, що певний регульований суб'єкт, якому цей орган видав ліцензію, є учасником групи, яка може бути ще не ідентифікованим відповідно до цієї Директиви фінансовим конгломератом, цей компетентний орган повинен повідомити про свій висновок іншим відповідним компетентним органам та Спільному комітету.

2. Координатор, призначений відповідно до статті 10, повинен повідомити материнській компанії, яка очолює групу, або, за відсутності материнської компанії, – регульованому суб'єкту з найбільшим загальним балансом в найбільш важливому фінансовому секторі у групі, про те, що групу було ідентифіковано як фінансовий конгломерат, і про призначення координатора.

Координатор також повинен повідомити про це компетентні органи, які видали ліцензії регульованим суб'єктам, що входять до групи, компетентні органи держави-члена, в якій розташований головний офіс фінансової холдингової компанії змішаного типу, а також Спільний комітет.

3. Спільний комітет повинен опублікувати та оновити на своїй інтернет-сторінці перелік фінансових конгломератів, визначених як такі відповідно до частини 14 статті 2. Така інформація повинна бути розміщена за гіперпосиланням на інтернет-сторінці кожного з ЄНО.

До переліку, який опубліковується та оновлюється Спільним комітетом на його інтернет-сторінці, повинні бути внесені назви кожного регульованого суб'єкта, зазначеного у статті 1, який є частиною фінансового конгломерату.

ГЛАВА II

ДОДАТКОВИЙ НАГЛЯД

ПІДРОЗДІЛ 1

СФЕРА ЗАСТОСУВАННЯ

Стаття 5

Сфера застосування додаткового нагляду за діяльністю регульованих суб'єктів, вказаних у статті 1

1. Без шкоди встановленим галузевими правилами положень стосовно здійснення нагляду, держави-члени повинні застосовувати додатковий нагляд за діяльністю регульованих суб'єктів, вказаних у статті 1, в обсязі та у спосіб, які передбачені цією Директивою.

2. На вказаних регульованих суб'єктів поширюється додатковий нагляд на рівні фінансового конгломерату відповідно до статей з 6 до 17:

(а)кожний регульований суб'єкт, який очолює фінансовий конгломерат;

(б)кожний регульований суб'єкт, материнська компанія якого є фінансовою холдинговою компанією змішаного типу з головним офісом на території Співтовариства;

(с)кожний регульований суб'єкт, пов'язаний з суб'єктом з іншого фінансового сектору відносинами в значенні частини 1 статті 12 Директиви 83/349/ЕЕС.

У випадку, коли фінансовий конгломерат є підгрупою іншого фінансового конгломерату, який відповідає критеріям, встановленим першим пунктом, держави-члени можуть застосовувати статті з 6 до 17 тільки до регульованих суб'єктів, які входять до останньої групи, і будь-яке посилання у цій Директиві на поняття «група» та «фінансовий конгломерат» тлумачаться як посилання на таку останню групу.

3. На кожний регульований суб'єкт, на який не поширюється додатковий нагляд на основі частини 2, материнська компанія якого є регульованим суб'єктом або фінансовою холдинговою компанією змішаного типу, головний офіс якої знаходиться у третій країні, поширюються вимоги додаткового нагляду на рівні фінансового конгломерату в обсязі та у спосіб, які передбачені статтею 18.

4. У випадках, коли особи володіють участю або пов'язані з капіталом одного чи більше регульованих суб'єктів або здійснюють значний вплив на такі суб'єкти, не володіючи при цьому часткою участі і не будучи пов'язаними з їх капіталом, інших, ніж випадки, передбачені частинами 2 та 3, відповідні компетентні органи, за спільною згодою та відповідно до національного законодавства повинні вирішити питання щодо застосування додаткового нагляду над регульованими суб'єктами і ступеню такого додаткового нагляду, в такий же спосіб, як і коли ці суб'єкти являли б собою фінансовий конгломерат.

Для цілей застосування такого додаткового нагляду принаймні один з суб'єктів повинен бути регульованим суб'єктом, як визначено у статті 1, та також повинні бути виконані умови, встановлені у підпункті (ii) пункту (а) або підпункті (ii) пункту (б) частини 14 статті 2. Відповідні компетентні органи повинні прийняти рішення враховуючи встановлені цією Директивою цілі здійснення додаткового нагляду.

Для цілей застосування першого абзацу до «кооперативних груп» компетентні органи повинні враховувати публічні фінансові зобов'язання таких груп у відношенні інших фінансових суб'єктів.

5. Без шкоди статті 13, здійснення додаткового нагляду на рівні фінансового конгломерату у жодному випадку не передбачає, що від уповноважених органів вимагається виконання наглядових функцій у відношенні фінансових холдингових компаній змішаного типу,

регульованих суб'єктів третіх країн, що входять до фінансового конгломерату, або нерегульованих суб'єктів, що входять до фінансового конгломерату, на індивідуальній основі.

ПІДРОЗДІЛ 2

ФІНАНСОВИЙ СТАН

Стаття 6

Достатність капіталу

1. Без шкоди галузевим правилам, додатковий нагляд за достатністю капіталу регульованих суб'єктів, що входять до фінансового конгломерату, повинен здійснюватись відповідно до правил, встановлених частинами з 2 по 5 статті 9, у Підрозділі 3 цієї Глави та у Додатку I.

2. Держави-члени повинні вимагати від регульованих суб'єктів, які входять до фінансового конгломерату, забезпечення наявності їх власних фондів на рівні фінансового конгломерату у розмірі, принаймні рівному вимогам до достатності основного капіталу, що обчислюються відповідно до положень Додатку I.

Держави-члени повинні також вимагати від регульованих суб'єктів наявності політик достатності основного капіталу на рівні фінансового конгломерату.

Вимоги, згадані у першому та другому абзацах, є об'єктом контролю зі сторони координатора у порядку нагляду відповідно до положень Підрозділу 3.

Координатор повинен забезпечувати проведення обчислень, згаданих у першому абзаці, принаймні один раз на рік, регульованими суб'єктами або фінансовою холдинговою компанією змішаного типу.

Результати обчислень та відповідні дані, необхідні для здійснення таких обчислень, подаються координатору регульованим суб'єктом у значенні статті 1, який очолює фінансовий конгломерат, або, якщо фінансовий конгломерат не очолює регульований суб'єкт у значенні статті 1, – фінансовою холдинговою компанією змішаного типу або регульованим суб'єктом, що входить до фінансового конгломерату, визначеного таким координатором після проведення консультацій з іншими відповідними компетентними органами та з фінансовим конгломератом.

3. Для цілей обчислення вимог достатності капіталу, згаданих у першому абзаці частини 2, до сфери здійснення додаткового нагляду відповідно до Додатку I, включаються наступні суб'єкти:

- (а) кредитні установи, фінансові установи або підприємства, які надають додаткові послуги;
- (б) страхові компанії, перестрахові компанії або страхові холдингові компанії;
- (с) інвестиційні фірми;
- (д) фінансові холдингові компанії змішаного типу.

4. У процесі обчислення додаткових вимог до достатності основного капіталу у відношенні фінансового конгломерату шляхом застосування методу 1 (Консолідація обліку), визначеного у Додатку I до цієї Директиви, власні основні фонди та вимоги до платоспроможності суб'єктів в рамках групи визначаються за допомогою застосування відповідних галузевих правил щодо форми та ступеню консолідації, як це, зокрема, встановлено у статтях 133 та 134 Директиви 2006/48/ЄС та у статті 221 Директиви 2009/138/ЄС.

При застосуванні методу 2 (Віднімання та накопичення), визначеного у Додатку I, при обчисленні повинна враховуватись пропорційна частка випущеного капіталу, яка прямо або опосередковано утримується материнською компанією або компанією, яка утримує участь в іншому суб'єкті, який входить до складу групи.

5. Координатор може прийняти рішення не враховувати певний суб'єкт при обчисленні додаткових вимог до достатності капіталу у наступних випадках:

(а) якщо суб'єкт розташований в третій країні, в якій встановлено правові перешкоди для передачі необхідної інформації, без шкоди галузевим правилам стосовно зобов'язанням компетентних органів відмовляти у надання ліцензії у випадку наявності перешкод для належного здійснення ними їх наглядових функцій;

(б) якщо суб'єкт не являє собою значного інтересу у відношенні цілей додаткового нагляду за діяльністю регульованих суб'єктів, що входять до фінансового конгломерату;

(с) якщо врахування суб'єкта стане недоцільним або вводитиме в оману з огляду на цілі додаткового нагляду.

Водночас, якщо згідно з пунктом (б) першого абзацу не враховуються декілька суб'єктів, вони тим не менш повинні бути враховані, якщо разом вони не є незначними.

У випадку, передбаченому у пункті (с) першого абзацу, до прийняття рішення координатор, якщо тільки справа не є невідкладною, повинен проводити консультації з іншими відповідними компетентними органами.

У випадку, якщо координатор не враховує регульований суб'єкт у випадках, передбачених у пунктах (б) та (с) першого абзацу, компетентні органи держави-члена, в якій розташований цей регульований суб'єкт, можуть надіслати до суб'єкта, який очолює фінансовий конгломерат, запит про отримання інформації, котра може сприяти здійсненню нагляду за регульованим суб'єктом.

Стаття 7

Концентрація ризиків

1. Без шкоди галузевим правилам, додатковий нагляд за концентрацією ризиків регульованих суб'єктів, що входять до фінансового конгломерату, повинен здійснюватися відповідно до правил, встановлених частинами з 2 до 4 статті 9, у Підрозділі 3 цієї Глави та у Додатку II.

2. Держави-члени повинні вимагати від регульованих суб'єктів або фінансових холдингових компаній змішаного типу подання координатору на регулярній основі, і принаймні щорічно, звітів про будь-які значні концентрації ризиків на рівні фінансового конгломерату відповідно до правил, встановлених цією статтею та Додатком II. Необхідну інформацію координатору повинен подати регульований суб'єкт у значенні статті 1, який очолює фінансовий конгломерат, або у випадку, коли на чолі фінансового конгломерату не стоїть регульований суб'єкт у значенні статті 1, – фінансова холдингова компанія змішаного типу або регульований суб'єкт, що входить до фінансового конгломерату, визначений координатором після проведення консультацій з іншими відповідними компетентними органами та з власне фінансовим конгломератом.

Такі концентрації ризиків підлягають контролю в порядку нагляду зі сторони координатора відповідно до Підрозділу 3.

3. До здійснення подальшого узгодження законодавства Союзу держави-члени можуть встановлювати кількісні обмеження або дозволяти власним компетентним органам встановлювати такі кількісні обмеження, або вживати інших наглядових заходів, які сприятимуть досягненню цілей додаткового нагляду у відношенні будь-якої концентрації ризиків на рівні фінансового конгломерату.

4. У випадку, коли фінансовий конгломерат очолює фінансова холдингова компанія змішаного типу, галузеві правила щодо концентрації ризиків найбільш важливого фінансового

сектору в фінансовому конгломераті, за наявності такого, повинні застосовуватись до всього такого сектору, включаючи фінансові холдингові компанії змішаного типу.

5. ЄНО, діючи через Спільний комітет, повинні видавати спільні керівні принципи, направлені на наближення наглядових практик щодо застосування додаткового нагляду над концентрацією ризиків, як передбачено у частинах з 1 до 4 цієї статті. З метою уникнення дублювання, керівні принципи повинні забезпечувати, що застосування наглядових інструментів, як передбачено у цій статті, направлене на застосування статей з 106 до 118 Директиви 2006/48/ЄС та статті 244 Директиви 2009/138/ЄС. Вони повинні видати спеціальні спільні керівні принципи із застосування частин з 1 до 4 цієї статті до участей фінансового конгломерату у випадках, коли положення національного законодавства про компанії перешкоджають застосуванню частини 2 статті 14 цієї Директиви.

Стаття 8

Операції всередині групи

1. Без шкоди галузевим правилам, додатковий нагляд за операціями регульованих суб'єктів, що входять до складу фінансового конгломерату, всередині фінансового конгломерату повинен здійснюватися відповідно до правил, встановлених у частинах з 2 до 4 статті 9, у Підрозділі 3 цієї Глави, а також у Додатку II.

2. Держави-члени повинні вимагати від регульованих суб'єктів або фінансових холдингових компаній змішаного типу подання координатору на регулярній основі, і принаймні щорічно, звітів про всі значні операції всередині групи, здійснювані регульованими суб'єктами, що входять до фінансового конгломерату, відповідно до правил, встановлених цією статтею та Додатком II. Оскільки не було розроблено жодного визначення граничних значень, про які йдеться у останньому реченні частини першої Додатку II, операція всередині групи вважатиметься значною, якщо її сума перевищує принаймні 5% загальної суми вимог до достатності основного капіталу на рівні фінансового конгломерату.

Необхідну інформацію координатору подає регульований суб'єкт у значенні статті 1, який очолює фінансовий конгломерат, або, коли на чолі фінансового конгломерату не стоїть регульований суб'єкт у значенні статті 1, – фінансова холдингова компанія змішаного типу або регульований суб'єкт, що входить до фінансового конгломерату, визначений координатором після проведення консультацій з іншими відповідними компетентними органами та власне фінансовим конгломератом.

Такі операції всередині групи є об'єктом контролю зі сторони координатора у порядку нагляду.

3. До здійснення подальшої координації законодавства Союзу, держави-члени можуть встановлювати кількісні обмеження та вимоги до якості, уповноважувати власні компетентні органи встановлювати такі кількісні обмеження та вимоги до якості або вживати інших наглядових заходів, які сприятимуть досягненню цілей додаткового нагляду у відношенні операцій всередині групи, здійснюваних регульованими суб'єктами, що входять до фінансового конгломерату.

4. Коли фінансовий конгломерат очолює фінансова холдингова компанія змішаного типу, галузеві правила у відношенні операцій всередині групи в найбільш важливому фінансовому секторі в фінансовому конгломераті, застосовуються до такого сектору в цілому, включаючи фінансові холдингові компанії змішаного типу.

5. ЄНО, діючи через Спільний комітет, повинен видавати спільні керівні принципи, направлені на наближення наглядових практик щодо застосування додаткового нагляду над операціями всередині групи, як передбачено у частинах з 1 до 4 цієї статті. З метою уникнення дублювання, керівні принципи забезпечують, що застосування наглядових інструментів, як передбачено у цій статті, направлене на застосування статті 245 Директиви 2009/138/ЄС. Вони видають спеціальні спільні керівні принципи із застосування частин з 1 до 4 цієї статті до участей фінансового конгломерату у випадках, коли положення національного законодавства про компанії перешкоджають застосуванню частини 2 статті 14 цієї Директиви.

Стаття 9

Механізми внутрішнього контролю та процедури управління ризиками

1. Держави-члени вимагають від регульованих суб'єктів встановлення на рівні фінансового конгломерату відповідних процедур управління ризиками та механізмів внутрішнього контролю, включаючи процедури належного адміністрування та бухгалтерського обліку.

2. Процедури управління ризиками повинні включати:

(а) ефективне адміністрування та управління, включаючи стратегії та політики, які підлягають затвердженню та є об'єктом періодичного перегляду відповідними керівними органами на рівні фінансового конгломерату у відношенні всіх ризиків, які він на себе бере;

(б) належну політику достатності основного капіталу з метою передбачення впливу стратегії їх діяльності на профіль ризику та вимоги до капіталу, як визначено у статті 6 та Додатку I;

(в) належні процедури для забезпечення задовільної інтеграції їх систем моніторингу ризиків у організацію, і вжиття всіх заходів для забезпечення узгодженості систем, запроваджених в усіх підприємствах, включених до сфери здійснення додаткового нагляду, в такий спосіб, який дозволяє вимірювання, моніторинг та контроль над ризиками на рівні фінансового конгломерату.

(д) наявність механізмів для сприяння та розвитку, за необхідності, належних планів та процедур відновлення та вирішення. Зазначені механізми повинні регулярно оновлюватись.

3. Механізми внутрішнього контролю повинні включати:

(а) належні механізми у відношенні достатності основного капіталу для визначення та оцінювання всіх значних понесених ризиків та для відповідного співставлення власних фондів та ризиків;

(б) належні процедури звітності та бухгалтерського обліку для визначення, вимірювання, моніторингу та контролю за операціями всередині групи та концентрацією ризиків.

4. Держави-члени повинні забезпечити наявність у всіх суб'єктах господарювання, включених до сфери застосування додаткового нагляду відповідно до вимог статті 5, належних механізмів внутрішнього контролю для цілей надання будь-яких даних або інформації, яка може бути необхідною для здійснення додаткового нагляду.

Держави-члени повинні вимагати від регульованих суб'єктів на рівні фінансового конгломерату на регулярній основі подавати їх компетентним органам докладну інформацію про їх організаційно-правову структуру та управління, включаючи всі регульовані суб'єкти, нерегульовані дочірні компанії та значні відділення.

Держави-члени повинні вимагати від регульованих суб'єктів публічно, на рівні фінансового конгломерату, щорічно розкривати, повністю або за допомогою посилань на джерела відповідної інформації, відомості про їх організаційно-правову структуру та управління.

5. Процедури та механізми, згадані у частинах 1 – 4, є об'єктом контролю зі сторони координатора у порядку нагляду.

6. Компетентні органи повинні узгоджувати застосування додаткового нагляду над механізмами внутрішнього контролю та процедурами управління ризиком, як передбачено у цій статті, з процедурами перегляду в порядку нагляду, як передбачено у статті 124 Директиви 2006/48/ЄС та статті 248 Директиви 2009/138/ЄС. Для цього ЄНО, діючи через Спільний комітет, повинні видавати спільні керівні принципи, направлені на узгодження наглядових практик відносно застосування додаткового нагляду над механізмами внутрішнього контролю та процедурами управління ризиком, як передбачено в цій статті, а також стосовно відповідності процедурам перегляду в порядку нагляду, як передбачено у статті 124 Директиви 2006/48/ЄС та статті 248 Директиви 2009/138/ЄС. Вони повинні видавати спеціальні спільні керівні принципи із застосування цієї статті до учасей фінансового конгломерату у випадках, коли положення національного законодавства про компанії перешкоджають застосуванню частини 2 статті 14 цієї Директиви.

ПІДРОЗДІЛ 3

ЗАХОДИ ДЛЯ СПРИЯННЯ ЗДІЙСНЕННЮ ДОДАТКОВОГО НАГЛЯДУ ТА ПОВНОВАЖЕННЯ СПІЛЬНОГО КОМІТЕТУ

Стаття 9a

Роль Спільного комітету

Спільний комітет, відповідно до статті 56 Регламенту (ЄС) № 1093/2010, Регламенту (ЄС) № 1094/2010 та Регламенту (ЄС) № 1095/2010 відповідно, повинен забезпечувати узгоджений міжгалузевий та транскордонний нагляд та дотримання законодавства Союзу.

Стаття 9b

Стрес-тестування

1. Держави-члени можуть вимагати забезпечення проведення координатором відповідних та регулярних стрес-тестів фінансових конгломератів. Вони повинні вимагати від відповідних компетентних органів повністю співпрацювати з координатором.

2. Для цілей проведення стрес-тестів по всьому Союзу, ЄНО, діючи через Спільний комітет, та у співробітництві з Європейською Радою з аналізу системних ризиків, заснованої відповідно до Регламенту (ЄС) № 1092/2010 Європейського Парламенту та Ради від 24 листопада 2010 року про макро-пруденційний нагляд фінансової системи Європейського Союзу та про заснування Європейської Ради з аналізу системних ризиків ⁽¹⁾, можуть розробити додаткові параметри, які

¹ ОВ L 331 від 15.12.2010 року, С. 1.

фіксують специфічні ризики, пов'язані з фінансовими конгломератами, відповідно до Регламенту (ЄС) № 1093/2010, Регламенту (ЄС) № 1094/2010 та Регламенту (ЄС) № 1095/2010. Координатор повинен повідомити Спільному комітету результати стрес-тесту.

Стаття 10

Компетентний орган, відповідальний за здійснення додаткового нагляду (координатор)

1. З метою забезпечення здійснення належного додаткового нагляду за діяльністю регульованих суб'єктів у фінансовому конгломераті, серед компетентних органів відповідних держав-членів, включаючи держави-члени, в яких розташований головний офіс фінансових холдингових компаній змішаного типу, повинен бути призначений єдиний координатор, відповідальний за координацію та здійснення додаткового нагляду. Інформація про особистість координатора повинна бути опублікована на веб-сайті Спільного комітету.

2. Призначення повинно здійснюватися на основі наступних критеріїв:

(а) у випадку, якщо фінансовий конгломерат очолює регульований суб'єкт, завдання координатора повинно виконуватись компетентним органом, який видав такому регульованому суб'єкту ліцензію згідно із відповідними галузевими правилами;

(б) у випадку, якщо фінансовий конгломерат не очолює регульований суб'єкт, завдання координатора повинно виконуватись компетентним органом, визначеним на основі наступних принципів:

(і) якщо материнською компанією регульованого суб'єкта є фінансова холдингова компанія змішаного типу, завдання координатора виконує компетентний орган, який видав такому регульованому органу ліцензію згідно із відповідними галузевими правилами;

(ii) якщо одна фінансова холдингова компанія змішаного типу є материнською компанією двох або більше регульованих суб'єктів, головні офіси яких знаходяться в межах Союзу, і одному з цих суб'єктів було видано ліцензію у тій державі-члені, в якій знаходиться головний офіс фінансової холдингової компанії змішаного типу, завдання координатора повинно виконуватись компетентним органом регульованого органу у такій державі-члені.

У випадку, якщо у державі-члені, в якій розташований головний офіс фінансової холдингової компанії змішаного типу, було видано ліцензію більш ніж одному регульованому суб'єкту, що діють у різних фінансових секторах, завдання координатора виконує компетентний орган регульованого суб'єкта, який діє у найбільш важливому фінансовому секторі.

Коли фінансовий конгломерат очолюють більш ніж одна фінансова холдингова компанія змішаного типу, головні офіси яких розташовані у різних державах-членах, і в кожній з таких держав-членів є регульований суб'єкт, завдання координатора виконує компетентний орган регульованого суб'єкта, який має найбільший загальний баланс, якщо ці регульовані суб'єкти діють в одному фінансовому секторі, або компетентний орган регульованого суб'єкта з найбільш важливого фінансового сектора;

(iii) коли одна фінансова холдингова компанія змішаного типу є материнською компанією для більш ніж

одного регульованого суб'єкта, головні офіси яких розташовані у Союзі, і жоден з них не отримував ліцензії у тій державі-члені, в якій знаходиться головний офіс фінансової холдингової компанії змішаного типу, завдання координатора повинно виконуватись компетентним органом, який видав ліцензію регульованому суб'єкту з найбільшим загальним балансом з тих, що діють у найбільш важливому фінансовому секторі;

(iv) якщо фінансовий конгломерат є групою без материнської компанії на чолі, або у будь-якому іншому випадку, завдання координатора виконує компетентний орган, який видав ліцензію регульованому суб'єкту з найбільшим загальним балансом, що діє у найбільш важливому фінансовому секторі.

3. У конкретних випадках відповідні компетентні органи можуть, на основі спільної згоди, відхилити критерії, зазначені у частині другій, якщо їх застосування стане недоцільним з огляду на структуру конгломерату та відносну важливість його діяльності в різних країнах, і призначити координатором інший компетентний орган. У таких випадках до прийняття компетентними органами рішення, вони надають конгломерату можливість висловити свою думку у цьому відношенні.

ГЛАВА V

КОМПАНІЇ З УПРАВЛІННЯ АКТИВАМИ

Стаття 30

Компанії з управління активами

На період до здійснення подальшого узгодження галузевих правил держави-члени повинні передбачити включення компаній з управління активами:

(а) до сфери здійснення консолідованого нагляду за кредитними установами та інвестиційними фірмами та/або додаткового нагляду за страховими компаніями у страховій групі;

(б) коли група є фінансовим конгломератом, – до сфери додаткового нагляду в межах значення цієї Директиви; та

(с) до процесу ідентифікації відповідно до частини 2 статті 3.

Для цілей застосування першого абзацу держави-члени повинні забезпечити або надати своїм компетентним органам повноваження щодо прийняття рішень, відповідно до яких галузевих правил (банківського сектору, сектору страхування або сектору інвестиційних послуг) компанії з управління активами повинні бути включені до сфери консолідованого та/або додаткового нагляду, зазначеного у пункті (а) першого абзацу. Для цілей цього положення, відповідні галузеві правила стосовно форми та ступеню включення фінансових установ (якщо компанії з управління активами включені до сфери консолідованого нагляду за діяльністю кредитних установ та інвестиційних фірм) та перестрахових компаній (якщо компанії з управління активами включені до сфери додаткового нагляду за діяльністю страхових компаній) повинні застосовуватись *mutatis mutandis* до компаній з управління активами. Для цілей додаткового нагляду, зазначеного у пункті (б) першого абзацу, компанії з управління активами повинні розглядатись як частини одного з секторів, до якого вони включені в силу застосування пункту (а) першого абзацу.

Коли компанія з управління активами входить до складу фінансового конгломерату, будь-яке посилання на поняття «регульований суб'єкт» та будь-яке посилання на поняття «компетентні органи», таким чином, для цілей цієї Директиви розуміються як такі, що включають, відповідно, компанії з управління активами та компетентні органи, відповідальні за здійснення нагляду за

діяльністю компаній з управління активами. Це застосовується *mutatis mutandis* у відношенні груп, зазначених у пункті (а) першого абзацу.

Стаття 30а

Управляючі фондами альтернативних інвестицій

1. На період до здійснення подальшого узгодження галузевих правил держави-члени повинні передбачити включення управляючих фондами альтернативних інвестицій:

(а) до сфери здійснення консолідованого нагляду за кредитними установами та інвестиційними фірмами та/або додаткового нагляду за страховими компаніями у страховій групі;

(б) коли група є фінансовим конгломератом, – до сфери додаткового нагляду в межах значення цієї, Директиви; та

(с) до процесу ідентифікації відповідно до частини 2 статті 3.

2. Для цілей застосування частини 1, держави-члени повинні встановити або надати своїм компетентним органам повноваження щодо прийняття рішень, відповідно до яких галузевих правил (банківського сектору, сектору страхування або сектору інвестиційних послуг) управляючі фондами альтернативних інвестицій включатимуться до сфери консолідованого або додаткового нагляду, зазначеного у пункті (а) частини 1. Для цілей цієї частини, відповідні галузеві правила стосовно форми та ступеню включення фінансових установ повинні застосовуватись *mutatis mutandis* до управляючих фондами альтернативних інвестицій. Для цілей додаткового нагляду, зазначеного у пункті (б) частини 1, управляючі фондами альтернативних інвестицій повинні розглядатись як частини одного з секторів, до якого вони включені в силу застосування пункту (а) частини 1.

Коли управляючий фондами альтернативних інвестицій входить до складу фінансового конгломерату, будь-яке посилення регульованій суб'єкт та на компетентні та відповідні компетентні органи, таким чином, для цілей цієї Директиви повинні розумітись як такі, що включають, відповідно, управляючих фондами альтернативних інвестицій та та компетентні органи, відповідальні за здійснення нагляду за діяльністю управляючих фондами альтернативних інвестицій. Це застосовується *mutatis mutandis* у відношенні груп, зазначених у пункті (а) частини 1.

ГЛАВА VI

ПЕРЕХІДНІ ТА ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 31

Доповідь Комісії

1 До 11 серпня 2007 року Комісія повинна подати Комітету з питань фінансових конгломератів, згаданому у статті 21, доповідь про практики держав-членів та, за необхідності, про необхідність подальшої гармонізації у відношенні

- включення компаній з управління активами до сфери групового нагляду,
- вибору та застосування методів визначення достатності капіталу, визначених у Додатку I,
- визначення значних операцій всередині групи та значних концентрацій ризиків, а також нагляду за операціями всередині групи та концентрацією ризиків, передбачених у Додатку II, зокрема, щодо запровадження для цих цілей кількісних обмежень та кількісних вимог,

– інтервалів, через які фінансові конгломерати повинні провести обчислення вимог до достатності капіталу, як визначено у частині 2 статті 6, та подати координатору звіт про значні концентрації ризиків, як встановлено у частині 2 статті 7.

Перед внесенням пропозицій Комісія повинна проводити консультації з Комітетом.

2. Протягом року з моменту укладення міжнародної угоди про правила усунення багаторазового використання власних фондів у фінансовій групі, Комісія повинна провести аналіз того, як привести положення цієї Директиви у відповідність з такими міжнародними угодами, і, за необхідності, подає відповідний проект.

Стаття 32

Транспонування

До 11 серпня 2004 року у державах-членах повинні набути чинності закони, підзаконні акти та адміністративні положення, необхідні для забезпечення відповідності з положеннями цієї Директиви. Вони повинні негайно проінформувати про це Комісію.

Держави-члени повинні передбачити, що положення, зазначені у першому абзаці, повинні вперше застосовуватись до перевірки звітів за фінансовий рік, що починається 1 січня 2005 року, або протягом такого календарного року.

Такі заходи при їх прийнятті державами-членами повинні містити посилання на цю Директиву або супроводження таким посиланням при їх офіційному опублікуванні. Способи здійснення такого посилання повинні бути встановленими державою-членом.

Стаття 33

Набуття чинності

Ця Директива набуває чинності з дня її офіційного опублікування в *Офіційному віснику Європейського Союзу*.

Стаття 34

Адресати

Цю Директиву адресовано державам-членам.

ДОДАТОК I

ДОСТАТНІСТЬ КАПІТАЛУ

Обчислення додаткових вимог до достатності капіталу регульованих суб'єктів, що входять до фінансового конгломерату, вказаних у частині 1 статті 6, повинно здійснюватися відповідно до технічних принципів та одного з методів, описаних у цьому Додатку.

Без шкоди положенням наступного абзацу, держави-члени повинні дозволяти своїм компетентним органам, коли останні виконують роль координаторів у відношенні конкретного фінансового конгломерату, приймати рішення, після проведення консультацій з іншими відповідними компетентними органами та власне конгломератом, про метод, який буде використовуватись цим фінансовим конгломератом.

Держави-члени можуть вимагати здійснення обчислення згідно з конкретним методом, вибраним серед описаних у цьому Додатку, якщо фінансовий конгломерат очолює регульований суб'єкт, який отримав ліцензію у цій державі-члені. У випадку, коли фінансовий конгломерат не очолює регульований суб'єкт у значенні статті 1, держави-члени повинні дозволити використання будь-якого з методів, описаних у цьому Додатку, за винятком ситуацій, коли відповідні компетентні органи знаходяться у тій же державі-члені; у цьому випадку ця держава-член може вимагати застосування одного з цих методів.

I. Технічні принципи

1. Ступінь та форма обчислення додаткових вимог достатності капіталу

Незалежно від того, який з методів використовується, у випадку, коли суб'єкт є дочірньою компанією і має недостачу у відношенні рівня платоспроможності, або у випадку нерегульованого суб'єкта фінансового сектору, – номінальну недостачу рівня платоспроможності, до уваги береться загальна недостача платоспроможності дочірньої компанії. Якщо у такому випадку на думку координатора відповідальність материнської компанії, яка володіє часткою у капіталі, суворо і однозначно обмежується цією часткою у капіталі, координатор може дозволити враховувати недостачу платоспроможності дочірньої компанії на пропорційній основі.

У випадку відсутності між суб'єктами, що входять до фінансового конгломерату, зв'язків щодо участі у капіталі, координатор, після проведення консультацій з іншими відповідними компетентними органами, визначає розмір пропорційної частки, яка буде враховуватись, беручи при цьому до уваги обсяг зобов'язань, які викликають такі відносини.

2. Інші технічні принципи

Незалежно від того, який з методів використовується для обчислення додаткових вимог до достатності капіталу регульованих суб'єктів, що входять до фінансового конгломерату, як встановлено Підрозділом II цього Додатку, координатор і, за необхідності, інші компетентні органи повинні забезпечити застосування таких принципів:

(i) усунення багаторазового використання елементів, що входять до складу обчислення власних фондів на рівні фінансового конгломерату (багаторазове використання власних фондів), а також будь-якого неналежного створення фондів всередині групи; з метою забезпечення уникнення випадків багаторазового використання власних фондів та створення фондів всередині групи, компетентні органи повинні застосовувати відповідні принципи, встановлені відповідними галузевими правилами за аналогією;

(ii) на період до здійснення подальшої гармонізації галузевих правил вимоги до платоспроможності для кожного фінансового сектору, представленого у фінансовому конгломераті, повинні покриватись за рахунок статей власних фондів згідно з відповідними галузевими правилами; у випадку недостачі власних фондів на рівні фінансового конгломерату тільки статті власних фондів, які є правомочними відповідно до кожної з систем галузевих правил (міжгалузевий капітал), є правомочними для перевірки відповідності додатковим вимогам до платоспроможності;

коли галузевими правилами передбачено обмеження у відношенні правомочності певних інструментів власних фондів, які відповідали б вимогам до міжгалузевого капіталу, ці обмеження застосовуються при обчисленні власних фондів на рівні фінансового конгломерату *mutatis mutandis*;

при обчисленні власних фондів на рівні фінансового конгломерату компетентні органи також повинні враховувати ефективність переведення та доступність власних фондів різними юридичними особами в групі, зважаючи на цілі правил достатності капіталу;

у випадку нерегульованого суб'єкта фінансового сектору, номінальні вимоги до вимог платоспроможності обчислюються відповідно до підрозділу II цього Додатку; номінальні вимоги до платоспроможності означають такі вимоги у відношенні капіталу, яких суб'єкт мав би дотримуватись на основі відповідних галузевих правил, якби був регульованим суб'єктом певного фінансового сектору; у випадку компаній з управління активами, вимоги до платоспроможності означають вимоги до капіталу, визначені пунктом (а) частини 1 статті 5а Директиви 85/611/ЄЕС;

номінальні вимоги до платоспроможності фінансової холдингової компанії змішаного типу обчислюються згідно з відповідними галузевими правилами найбільш важливого фінансового сектору фінансового конгломерату.

II. Методи технічного обчислення

Метод 1: метод «консолідації обліку»

Обчислення додаткових вимог до достатності основного капіталу регульованих суб'єктів, що входять до фінансового конгломерату, повинне здійснюватися на основі консолідованих звітів.

Додаткові вимоги до достатності основного капіталу повинні обчислюватися як різниця між:

(і) власними фондами фінансового конгломерату, обчисленими на основі консолідованої позиції групи; правомочними статтями є ті, що визначені згідно з відповідними галузевими правилами;

та

(іі) сумою вимог до платоспроможності для кожного фінансового сектору, представленого у групі; вимоги до платоспроможності для кожного фінансового сектору обчислюються згідно з відповідними галузевими правилами.

Зазначеними галузевими правилами є, зокрема, Глава 3 Розділу V Директиви 2000/12/ЄС - для кредитних установ, 98/78/ЄС - для страхових компаній, та 93/6/ЄЕС - для кредитних установ та інвестиційних фірм.

У випадку нерегульованих суб'єктів фінансового сектору, не включених до вищевказаних обчислень галузевих вимог до платоспроможності, обчислюються номінальні вимоги до платоспроможності.

Різниця не повинна бути від'ємною величиною.

Метод 2: метод «Віднімання та накопичення»

Обчислення додаткових вимог до достатності капіталу регульованих суб'єктів, що входять до фінансового конгломерату, повинно здійснюватися на основі бухгалтерських звітів кожного з суб'єктів групи.

Додаткові вимоги до достатності капіталу повинні обчислюватися як різниця між:

(і) сумою власних фондів кожного регульованого та нерегульованого суб'єкта фінансового сектору, що входять до фінансового конгломерату; правомочними статтями є ті, що визначені згідно з відповідними галузевими правилами;

та

(іі) сумою

– вимог до платоспроможності кожного регульованого та нерегульованого суб'єкта фінансового сектору групи; вимоги до платоспроможності повинні бути обчислені згідно з відповідними галузевими правилами, та

– облікової вартості участі у інших суб'єктах групи.

У випадку нерегульованих суб'єктів фінансового сектору, повинні бути обчислені номінальні вимоги до платоспроможності. Власні фонди та вимоги до платоспроможності повинні бути враховані у їх пропорційній частці, як передбачено частиною 4 статті 6 та відповідно до Підрозділу I цього Додатку.

Різниця не повинна бути від'ємною величиною.

Метод 4: «Комбінований» метод

Компетентні органи можуть дозволити поєднання методу 1 та методу 2.

ДОДАТОК II

ТЕХНІЧНЕ ЗАСТОСУВАННЯ ПОЛОЖЕНЬ ПРО ОПЕРАЦІЇ ВСЕРЕДИНІ ГРУПИ ТА КОНЦЕНТРАЦІЮ РИЗИКІВ

Координатор, після проведення консультацій з іншими відповідними компетентними органами, повинен визначити типи операцій та ризиків, про які регульовані суб'єкти, які входять до складу фінансового конгломерату, повинні звітувати відповідно до частини 2 статті 7 та частини 2 статті 8 про звітування про операції всередині групи та концентрацію ризиків. При визначенні або наданні свого висновку щодо типів операцій та ризиків, координатор та відповідні компетентні органи повинні враховувати конкретну групу та структуру управління ризиками фінансового конгломерату. З метою визначення значних операцій всередині групи та значних концентрацій ризиків, які підлягають звітуванню відповідно до положень статей 7 та 8, координатор, після проведення консультацій з іншими відповідними компетентними органами та власне конгломератом, повинен встановити відповідні граничні значення, основою для яких є вимоги до власних фондів та/або технічні положення.

При перегляді операцій всередині групи та концентрацій ризиків координатор, зокрема, повинен здійснити моніторинг можливого ризику суперечностей в рамках фінансового конгломерату, ризик конфлікту інтересів, ризик обходу галузевих правил, а також рівень або обсяг ризиків.

Держави-члени можуть надавати дозвіл своїм компетентним органам застосовувати на рівні фінансового конгломерату положення щодо операцій всередині групи та концентрації ризиків, встановлені галузевими правилами, зокрема, для уникнення ситуацій обходу галузевих правил.

5. ДИРЕКТИВА КОМІСІЇ 2010/43/ЄС від 1 липня 2010 року про виконання Директиви 2009/65/ЄС Європейського Парламенту та Ради, що стосується організаційних вимог, конфлікту інтересів, порядку ведення бізнесу, системи управління ризиками та змісту угоди між депозитарієм та керуючою компанією

УХВАЛИЛИ ЦЮ ДИРЕКТИВУ:

РОЗДІЛ I

ПРЕДМЕТ, СФЕРА ЗАСТОСУВАННЯ, ВИЗНАЧЕННЯ

Стаття 1

Предмет

Ця Директива встановлює правила виконання Директиви 2009/65/ЄС:

1. які визначають процедури та заходи, про які йдеться у підпункті (а) другого пункту частини 1 статті 12, а також структури та організаційні вимоги для мінімізації конфліктів інтересів, про які йдеться у підпункті (б) другого пункту частини 1 статті 12;

2. які встановлюють критерії для чесних і справедливих дій з належним вмінням, увагою та старанністю у інтересах ПСЦП (UCITS) та критеріїв для визначення типу конфлікту інтересів, визначаючи принципи необхідні для того, щоб забезпечити використання ресурсів ефективно, визначаючи кроки, які залучені задля виявлення, попередження, контролю та повідомлення про конфлікти інтересів, згадані у частині 1 і 2 статті 14;

3. стосовно відомостей, які повинні бути включені в угоду між депозитарієм та управлінською компанією згідно частини 5 статті 23 та частини 5 статті 3; та

4. стосовно процесу управління ризиками, зазначеного в частині 1 статті 51, зокрема критеріїв оцінки відповідності процесу управління ризиками, що виконується управлінською компанією та політики управління ризиками та процесів, заходів, процедур, та механізмів для оцінки та управління ризику, що стосуються цих критеріїв.

Стаття 2

Сфера застосування

1. Ця Директива повинна застосовуватись до управлінських компаній, що займаються підприємницькою діяльністю в сфері інструментів спільного інвестування в обігові цінні папери ПСЦП (UCITS), як передбачено в частині 2 статті 6 Директиви 2009/65/ЄС.

Розділ V цієї Директиви також повинен застосовуватися до депозитаріїв, що здійснюють свою діяльність відповідно до положень Розділу IV та статті 3 розділу V Директиви 2009/65/ЄС.

2. Положення цього Розділу, статті 12 Розділу II і Розділів III, IV та VI з відповідними змінами застосовуються до інвестиційних компаній, які не є управлінськими компаніями, відповідно до Директиви 2009/65/ЄС.

В цьому випадку «управлінська компанія» повинна вважатись інвестиційною компанією.

Стаття 3

Визначення

Для виконання цієї Директиви наступні визначення повинні застосовуватися в додаток до визначень, встановлених Директивою 2009/65/ЄС:

1. Клієнт – будь-яка фізична або юридична особа або підприємство включаючи ПСЦП (UCITS), якому управлінська компанія надає послуги колективного управління портфелем або послуги зазначені в частині 3 статті 6 Директиви 2009/65/ЄС;

2. Вкладник – будь-яка фізична або юридична особа, власник одної або більше позицій в ПСЦП (UCITS);

3. Компетентна особа по відношенню до управлінської компанії – будь-хто з наступних:

(а) директор, партнер або менеджер управляючої компанії;

(б) співробітник управлінської компанії, або будь-яка інша фізична особа, послуги якої в розпорядженні та під контролем управлінської компанії або яка бере участь в наданні управлінською компанією послуги колективного управління портфелем;

(с) фізична особа, яка бере безпосередню участь в наданні послуг управляючої компанії за дорученням третьої сторони з метою надання управляючою компанією послуги колективного управління портфелем;

4. вище керівництво – особа або особи, які фактично керують діяльністю управлінської компанії відповідно до пункту (б) частини 1 статті 7 Директиви 2009/65/ЄС;

5. рада директорів – правління директорів управлінської компанії;

6. наглядова функція – відповідні особи, орган або органи, відповідальні за контроль над вищим керівництвом, оцінюванням та регулярним оглядом відповідності та ефективності процесів управління ризиками а також заходів, угод та процедур, задіяних для виконання умов Директиви 2009/65/ЄС;

7. ризик контрагента – ризик втрати для ПСЦП (UCITS) в результаті того, що контрагент по угоді може не виконати своїх зобов'язань до здійснення кінцевих розрахунків;

8. ризик браку ліквідності полягає в тому, що позиції обмеженої вартості в портфелі ПСЦП (UCITS) не можуть бути продані, ліквідовані або закриті в досить короткі терміни, таким чином здатність ПСЦП (UCITS) виконувати в будь-який час умови частини 1 статті 84 Директиви 2009/65/ЄС ставиться під загрозу;

9. ринковий ризик – ризик втрати для ПСЦП (UCITS) в результаті коливання ринкової вартості позицій в портфелі ПСЦП (UCITS), пов'язаної зі змінами ринкових чинників, таких як процентні ставки, валютні курси, курси акцій та вартості товару або платоспроможність емітента;

10. виробничий ризик – ризик втрати для ПСЦП (UCITS) в результаті невідповідних внутрішніх процесів, спаду продуктивності праці персоналу, перебоїв виробничих процесів або від зовнішніх чинників, таких як юридичний та інформаційний ризик, а також ризик торгових, розрахункових та оцінюючих процедур, що здійснюються від імені ПСЦП (UCITS).

Термін “рада директорів” зазначений в пункті 5 першої частини не включає в себе наглядову раду, якщо управлінські компанії мають подвійну структуру, яка складається з ради директорів та наглядової ради.

РОЗДІЛ II

АДМІНІСТРАТИВНІ ПРОЦЕДУРИ ТА МЕХАНІЗМИ КОНТРОЛЮ

(пункт (а) частини 1 статті 12 та пункт (с) частини 1 статті 14 Директиви 2009/65/ЄС)

СЕКЦІЯ I

Загальні принципи

Стаття 4

Загальні вимоги до процедур та організації

1. Держави-члени повинні вимагати від управляючих компаній виконання таких умов:

(а) встановити, впровадити та підтримувати процедури прийняття рішень та організаційну структуру, яка чітко і обґрунтовано визначає порядок підпорядкованості та розподіляє функції та обов'язки;

(б) забезпечити надання компетентним органам інформації про процедури, яких необхідно дотримуватися для виконання ними своїх обов'язків;

(с) встановити, впровадити та підтримувати належні механізми внутрішнього контролю, спрямовані на забезпечення відповідності рішень та процедур на всіх рівнях управляючої компанії;

(д) встановити, впровадити та підтримувати ефективне внутрішнє звітування та надання інформації на всіх відповідних рівнях управляючої компанії, а також обмін інформацією з залученою до процесу третьою стороною;

(е) підтримувати належне і чітке реєстрування справ та внутрішньої організації.

Держави-члени повинні впевнитися, що управляючі компанії приймають до уваги інформацію щодо характеру, масштабу та складності діяльності управляючої компанії, а також характеру та спектру послуг і заходів цієї діяльності.

2. Держави-члени повинні вимагати від управляючих компаній встановлення, впровадження та підтримки належних систем і процедур для забезпечення захисту, цілісності та конфіденційності інформації, беручи до уваги характер даної інформації.

3. Держави-члени повинні вимагати від управляючих компаній встановлення, впровадження та підтримки належної стратегії безперервного ведення справ, спрямованої на забезпечення, у разі припинення своїх систем та процедур, збереження важливої інформації та функцій, та підтримки діяльності і надання послуг, або, якщо це неможливо, своєчасно забезпечити відновлення такої інформації та діяльності.

4. Держави-члени повинні вимагати від управляючих компаній встановлення, впровадження та підтримки облікової політики та процедур, які дозволять, за вимогою компетентного органу, своєчасно надати йому фінансові звіти, які достовірно і об'єктивно відображають фінансове становище управляючої компанії, та які відповідають всім стандартам та правилам бухгалтерського обліку.

5. Держави-члени повинні вимагати від управляючих компаній здійснення контролю, та на регулярній основі проведення оцінювання відповідності та ефективності їхніх систем, механізмів внутрішнього контролю та заходів передбачених відповідно до частин 1-4, і прийняття необхідних заходів для усунення будь-яких недоліків.

Стаття 5

Ресурси

1. Держави-члени повинні вимагати від управляючих компаній наймати на роботу працівників з навиками, знаннями та досвідом необхідним для виконання покладених на них обов'язків.

2. Держави-члени повинні забезпечити збереження управляючими компаніями необхідних ресурсів та досвіду для здійснення ефективного контролю діяльності третіх сторін на підставі домовленості з управляючою компанією, особливо щодо механізмів управління ризиками.

3. Держави-члени повинні вимагати від управляючих компаній гарантій того, що виконання декількох функцій компетентними особами не може і не буде заважати сумлінному, добросовісному і професійному виконанню ними будь-якої конкретної функції.

4. Держави-члени повинні гарантувати, що для виконання цілей, зазначених в частинах 1, 2 і 3 управляючі компанії мають враховувати характер, масштаб та складність діяльності управляючої компанії, а також характер та спектр послуг і заходів у ході цієї діяльності.

СЕКЦІЯ 2

Адміністративні та бухгалтерські процедури

Стаття 6

Розгляд скарг

1. Держави-члени вимагають від управлінських компаній створення, впровадження та підтримки ефективних і прозорих процедур для обґрунтованого та оперативного розгляду скарг, отриманих від інвесторів.

2. Держави-члени вимагають від управлінських компаній запис кожної скарги та заходів для її вирішення.

3. Інвестори повинні мати змогу звертатися щодо скарг безкоштовно. Інформація щодо процедур, зазначених у частині 1 також надається безкоштовно.

Стаття 7

Електронна обробка даних

1. Держави-члени вимагають від управлінських компаній застосування спеціальних механізмів для впровадження відповідних електронних систем з метою забезпечення своєчасного та належного обліку кожного портфеля цінних паперів або замовлення про підписку або погашення для співвіднесеності з статтями 14 та 15.

2. Держави-члени повинні вимагати від управлінських компаній забезпечення високого рівня безпеки під час обробки електронних даних а також, у разі потреби, цілісності та конфіденційності записаної інформації.

Стаття 8

Процедури бухгалтерського обліку

1. Держави-члени повинні вимагати від управлінських компаній забезпечення використання облікової політики та процедур, зазначених у частині 4 статті 4 щодо забезпечення захисту вкладників.

Бухгалтерський облік ПСЦП (UCITS) має проводитися таким чином, щоб всі активи та пасиви ПСЦП (UCITS) можна було ідентифікувати у будь-який час.

Якщо ПСЦП (UCITS) має різні сектори інвестування, то окремі облікові записи мають підтримуватися для цих секторів.

2. Держави-члени повинні вимагати від управлінських компаній мати встановлені, запроваджені та підтримані облікові механізми та процедури згідно правилам бухгалтерського обліку ПСЦП (UCITS) держави-члена, для того щоб переконатися у тому, що розрахунок вартості чистих активів кожного ПСЦП (UCITS) проводиться чітко, на основі бухгалтерського обліку, і що передплата та погашення замовлення може бути належним чином виконана при чистих активах.

3. Держави-члени повинні вимагати від управлінських компаній встановлювати відповідні процедури для забезпечення якісного та чіткого оцінювання активів та пасивів ПСЦП (UCITS) згідно застосованих правил наведених у статті 85 Директиви 2009/65/ЄС.

СЕКЦІЯ 3

Механізми внутрішнього контролю

Стаття 9

Контроль який виконується за допомогою вищого керівництва та наглядової функції

1. Держави-члени повинні вимагати від управлінських компаній, під час розподілу внутрішніх функцій, забезпечити те, щоб вище керівництво, а по можливості і наглядова функція, були відповідальними за виконання управлінською компанією зобов'язань згідно Директиви 2009/65/ЄС.

2. Управлінська компанія має забезпечити, щоб її вище керівництво:

(a) відповідало за виконання загальної політики інвестування для кожного керованого ПСЦП (UCITS), як зазначено у відповідних випадках, у каталозі, правила фонду та інструменти включення інвестиційної компанії;

(b) здійснювало контроль затвердження інвестиційних стратегій для кожного керованого ПСЦП (UCITS);

(c) несло відповідальність за те, щоб управлінська компанія мала постійну та ефективну функцію відповідності, про яку йдеться у статті 10, навіть якщо ця функція виконується третьою стороною;

(d) забезпечувало та перевіряло, на періодичній основі, що інвестиційна політика, інвестиційні стратегії та ліміти ризику кожного керованого ПСЦП (UCITS) реалізовані правильно та ефективно, навіть якщо функція управління ризиками здійснюється третьою стороною.

(e) затверджувало та оглядало, на періодичній основі, адекватність внутрішніх процедур для здійснення інвестиційних рішень для кожного керованого ПСЦП (UCITS), з тим щоб забезпечити відповідність таких рішень до інвестиційних стратегій;

(f) затверджувало та оглядало, на періодичній основі, політику управління ризиками, методи, процеси та механізми, які використовуються для виконання даної політики, як у статті 38, включаючи систему лімітування ризиків для кожного керованого ПСЦП (UCITS).

3. Управляюча компанія має забезпечити те, що вище керівництво, а по можливості і наглядова функція, мають:

(a) проводити оцінювання та періодичний огляд ефективності політик, механізмів та процедур, прийнятих для дотримання зобов'язань Директиви 2009/65/ЄС.

(b) вжити відповідні заходи для усунення будь-яких порушень.

4. Держави-члени мають вимагати від управляючих компаній отримання вищим керівництвом, на постійній основі, принаймні щорічно, письмової доповіді з питань відповідності, внутрішнього аудиту та питань управління ризиками, зокрема вказувати, чи були прийняті корегувальні заходи у випадку недоліків.

5. Держави-члени мають вимагати від управляючих компаній отримання вищим керівництвом на постійній основі доповідей щодо виконання інвестиційних стратегій та внутрішніх процедур по прийняттю інвестиційних рішень згідно пунктам (b) та (e) частини 2.

6. Держави-члени мають вимагати від управляючих компаній отримання наглядовою функцією, якщо така існує, на постійній основі, письмові доповіді з питань по частині 4.

Стаття 10

Постійна функція відповідності

1. Держави-члени мають запевнитися, що управляючі компанії створюють, впроваджують та підтримують адекватні політики та процедури, вироблені для визначення будь-якого ризику невиконання управляючими компаніями відповідності обов'язкам згідно Директиви 2009/65/ЄС, та пов'язаних ризиків, а також створити адекватні заходи та процедури для мінімізації цих ризиків та дати можливість компетентним органам для ефективного застосування своїх повноважень згідно Директиви.

Держави-члени мають запевнитися, що управляючі компанії беруть до уваги характер, масштаб та складність діяльності компаній, а також характер і спектр послуг та заходів здійснених в рамках цієї діяльності.

2. Держави-члени мають вимагати від управляючих компаній створення та підтримки постійної та ефективної функції відповідності, яка працює незалежно і має наступні відповідальності:

(а) спостерігати, та на постійній основі оцінювати адекватність та ефективність заходів, політик та процедур запроваджених згідно частини 1, та заходів прийнятих для усунення будь-яких недоліків згідно обов'язків управляючих компаній.

(б) консультувати та надавати допомогу відповідним людям, які несуть відповідальність за здійснення послуг та дій відповідно до обов'язків управляючих компаній згідно Директиви 2009/65/ЄС.

3. З метою забезпечення функції відповідності, відповідно до частини 2, для виконання своїх обов'язків незалежно та належним чином, керуючі компанії мають забезпечувати виконання наступних умов:

(а) функція відповідності повинна мати повноваження, досвід, ресурси та доступ до відповідної інформації;

(б) відповідна особа має бути призначена для виконання функції відповідності і для будь-якої звітності на постійній основі, принаймні щорічно, вищому керівництву з питань відповідності, особливо указуючи чи були прийняті відповідні заходи для усунення тих чи інших недоліків;

(с) відповідні люди, які виконують функцію відповідності не мають бути залучені у ті послуги чи дії, за якими вони спостерігають;

(д) метод визначення винагороди відповідних осіб, які представляють функцію відповідності не має впливати на об'єктивність їх роботи.

Однак управляюча компанія не повинна дотримуватися підпунктів (с) та (д) першого пункту, коли вона може продемонструвати з урахуванням характеру, масштабу та складності бізнесу, і характеру та спектру послуг та роботи, що ця вимога не є пропорційною і її функція відповідності діє ефективно.

Стаття 11

Функція постійного внутрішнього аудиту

1. Держави-члени мають вимагати від управляючих компаній, там де це можливо та пропорційно з урахуванням характеру, масштабу та складності бізнесу і характеру та спектру заходів управління колективного портфелю, прийнятих під час ведення цього бізнесу, створити та підтримувати функцію внутрішнього аудиту, яка є окремою та незалежною від всіх інших функцій представлених керуючою компанією.

2. Функція внутрішнього аудиту, представлена у частині 1 повинна мати наступні завдання:

(а) створити, впровадити та підтримувати план аудиту для перевірки та оцінки систем управління компанії, механізмів та методів внутрішнього контролю;

(б) видати рекомендації, засновані на результатах проведеної роботи згідно пункту (а);

(с) перевірити відповідність до рекомендацій розкритих у пункті (б);

(д) зробити доповідь щодо питань внутрішнього аудиту згідно частини 4 статті 9.

Стаття 12

Функція постійного управління ризиками

1. Держави-члени мають вимагати від управляючих компаній створення та підтримки функції постійного управління ризиками.

2. Функція постійного управління ризиками, яка згадується в частині 1, має бути ієрархічно та функціонально незалежною від інших робочих одиниць.

Проте, держави-члени можуть дозволити управляючим компаніям відійти від цього зобов'язання, якщо таке відхилення є відповідним та не суперечить характеру, масштабу та складності бізнесу, який веде управляюча компанія та ПСЦП (UCITS), яким вона керує.

Управляюча компанія має продемонструвати, що належні заходи щодо захисту від конфлікту інтересів були запроваджені, щоб дозволити незалежне виконання заходів щодо управління ризиками і що процес управління ризиками відповідає вимогам статті 51 Директиви 2009/65/ЄС.

3. Функція постійного управління ризиками має:

(а) впроваджувати політику та процедури управління ризиками;

(б) забезпечити відповідність до системи лімітування ризиків ПСЦП (UCITS), включаючи законодавчо встановлені рівні, що стосуються глобального та партнерського ризиків відповідно до статей 41, 42 та 43;

(с) консультувати Раду Директорів стосовно визначення ризиків кожної керованої ПСЦП (UCITS);

(д) надавати регулярні доповіді Раді Директорів та, якщо доречно, наглядову функцію щодо:

(і) відповідності поточного рівня ризику, понесеного керованою ПСЦП (UCITS) та рівня ризику затвердженого для цієї ПСЦП (UCITS);

(іі) відповідності кожної керованої ПСЦП (UCITS) до системи лімітування ризиками;

(ііі) ефективності та адекватності процесу управління ризиками, особливо роблячи акцент на тому, чи були запроваджені відповідні заходи для усунення недоліків;

(е) впроваджувати регулярні доповіді вищому керівництву щодо поточного рівня ризику понесеного кожною керованою ПСЦП (UCITS) та всіх можливих або передбачених порушень лімітів ризиків, для впевненості, що швидкі та відповідні заходи можуть бути впровадженими;

(ф) огляд та підтримка, де можливо, всіх механізмів та процедур впроваджених для оцінки дериватів ОТС згідно статті 44.

4. Функція постійного управління ризиками повинна мати відповідні повноваження та доступ до відповідної інформації для виконання завдань, як викладено у частині 3.

Стаття 13

Особисті операції

1. Держави-члени мають вимагати від управляючих компаній створення, впровадження та підтримки механізмів спрямованих на запобігання наступних дій у випадках, якщо відповідні люди, які займаються цією діяльністю, можуть спричинити виникнення конфлікту інтересів або ті, хто має доступ до внутрішньої інформації згідно частини 1 статті 1 Директиви 2009/65/ЄС або до конфіденційної інформації стосовно ПСЦП (UCITS) або операцій з чи для ПСЦП (UCITS) шляхом чинної діяльності, яка здійснюється ними від імені управляючої компанії:

(а) укладання особистої операції, яка б виконувала хоча б один з цих критеріїв:

(і) що особа не має право розпочинати особисту операцію згідно значення Директиви 2003/6/ЄС;

(іі) вона включає зловживання або неправомірне використання конфіденційної інформації;

(ііі) вона вступає або може вступити у конфлікт з зобов'язанням управляючої компанії згідно Директиви 2003/65/ЄС або Директиви 2004/39/ЄС;

(б) консультування або забезпечення, окрім в ході належного прийняття на роботу або угоди щодо надання послуг, будь-якої іншої особи щодо укладання операції у фінансових інструментах, яка, будучи особистою операцією відповідної особи, відповідає підпункту (а) цієї частини або підпунктам (а) чи (б) другої частини статті 25 Директиви 2006/73/ЄС або іншим чином представляє собою зловживання інформації щодо замовлень, які є на розгляді;

(с) оголошення, окрім в ході належного прийняття на роботу або угоди щодо надання послуг, та без упередження до підпункту (а) статті 3 Директиви 2003/6/ЄС, будь-якої інформації іншій

особі, якщо відповідна особа знає або вірогідно має знати, що в результаті цього оголошення інша особа виконає або можливо виконає одну з наступних дій:

(i) розпочне операцію у фінансових інструментах, якщо особиста операція відповідної особи відповідає підпункту (а) цієї частини або підпунктам (а) чи (b) другої частини статті 25 Директиви 2006/73/ЄС або іншим чином представляє собою зловживання інформації щодо замовлень, які є на розгляді;

(ii) консультування або забезпечення іншої особи щодо початку подібної операції.

2. Механізми, які вимагаються частиною 1 мають бути розроблені, щоб забезпечити, що:

(a) кожна відповідна особа, яка охоплюється частиною 1, попереджається про обмеження щодо особистих операцій та заходів, встановлених управляючою компанією щодо особистих операцій та розголошення інформації згідно частини 1;

(b) управляюча компанія інформується швидко про будь-яку особисту операцію, розпочату відповідною особою, шляхом повідомлення про цю операцію або будь-якою іншою процедурою для повідомлення управляючої компанії про операцію;

(c) звіт про особисту операцію надається управляючій компанії або реєструється нею, включаючи будь-які дозволи чи заборони пов'язані з цією операцією.

Для цілей підпункту (b) першого пункту, коли деякі дії виконуються третьою стороною, управляюча компанія має забезпечити, що особа, яка здійснює діяльність, підтримує звіт про особисті операції, розпочаті відповідними особами та надає управляючій компанії потрібну інформацію за запитом.

3. Частина 1 та 2 не повинні використовуватися до наступних видів особистих операцій:

(a) особисті операції, укладені через дискретний портфель управління послугами, у тому випадку коли не існує попередньої домовленості щодо операції між керівником портфелю та відповідною особою або іншою особою, на рахунок якої здійснюється операція;

(b) особисті операції у ПСЦП (UCITS) або одиницях колективних підприємств, які є об'єктом чинного законодавства держави-члена, що вимагає відповідний рівень поширення ризику для активів, у тому випадку, коли відповідна особа або особа на рахунок якої здійснюється операція, не є учасниками управління даного підприємства.

4. Для цілей частин 1, 2 та 3 цієї статті, «особисті операції» мають таке ж значення як і у статті 11 Директиви 2006/73/ЄС.

Стаття 14

Запис операцій портфелю

1. Держави-члени мають вимагати від управляючих компаній, для кожного портфелю ПСЦП (UCITS), забезпечення того, що запис про інформацію, якої достатньо для відновлення деталей замовлення та виконаної операції був здійснений без затримок.

2. Запис згідно частини 1 має включати в себе наступне:

(a) ім'я або інше позначення ПСЦП (UCITS) та особу, яка діє від імені ПСЦП (UCITS);

(b) деталі необхідні для визначення фінансового інструменту, який використовується;

(c) кількість;

(d) тип замовлення транзакції;

(e) ціну;

(f) для замовлень, час та дату передачі замовлення та ім'я або іншу назву особи, якій було передане замовлення, або для операції, дату та точний час, коли було прийняте рішення виконати операцію;

(g) ім'я людини, яка передає замовлення або виконує операцію;

- (h) де можливо, причини анулювання замовлення;
- (i) для виконаних операцій, визначення партнера та місце виконання.

Для цілей підпункту (i) першого пункту «місце виконання» означає регульований ринок відповідно до пункту 14 частини 1 статті 4 Директиви 2004/39/ЄС, багатофункціональну торгівельну систему згідно пункту 15 частини 1 статті 4 цієї Директиви, систематичний інтерналізатор згідно пункту 7 частини 1 статті 4 цієї Директиви, або створювач ринку або інший постачальник ліквідності чи будь-яка самостійна подібна функція в третій країні для функцій, представлених будь-чим з вищезгаданого.

Стаття 15

Запис замовлень передплати та викупу

1. Держави-члени мають вимагати від управляючих компаній забезпечення того, щоб отримані ПСЦП (UCITS) замовлення передплати та погашення були централізовані та записані одразу по отриманню такого замовлення.

2. Ці записи мають включати наступні аспекти:

- (a) відповідний ПСЦП (UCITS);
- (b) особа, яка подає замовлення;
- (c) особа, яка приймає замовлення;
- (d) інформація та час замовлення;
- (e) строки та шляхи сплати;
- (f) тип замовлення;
- (g) інформація про виконання замовлення;
- (h) число найменувань передплачених чи погашених;
- (i) ціна передплати та погашення для кожного найменування;
- (j) загальна вартість передплачених чи погашених найменувань;
- (k) загальна вартість, включаючи передплату або чисту суму після погашення.

Стаття 16

Вимоги ведення облікової документації

1. Держави-члени мають право вимагати від компаній збереження даних, зазначених у статтях 14 і 15, протягом не менше 5 років.

Однак компетентні органи, за виняткових обставин, можуть вимагати від керуючих компаній збереження будь-якого або всіх цих записів протягом більш тривалого періоду, що визначається характером інструмента або угоди портфеля, де це необхідно, щоб дати можливість органу управління виконувати свої наглядові функції відповідно до Директиви 2009/65/ЄС.

2. Після припинення дії дозволу для компанії, держави-члени або компетентні органи можуть вимагати від управляючої компанії збереження звітів, вказаних в частині 1, на період 5 років.

Якщо керуюча компанія передає свої обов'язки по відношенню до ПСЦП (UCITS) іншій керуючій компанії, держави-члени або компетентні органи можуть вимагати, щоб записи відповідно до заходів, що були проведені за останні 5 років, були доступні новій управляючій компанії.

3. Записи повинні зберігатися так, щоб інформація була доступна для подальшого звернення до неї компетентного органу, і в такій формі та таким чином, щоб зберігалися наступні умови:

- (a) компетентний орган повинен мати можливість легкого доступу до інформації і можливість відтворити кожний ключовий етап діяльності кожного угоди портфелю;

(б) повинна існувати можливість коригування та внесення поправок, а внесені раніше виправлення та зміни до тексту могли б бути легко встановлені;

(с) розгляд записів з іншої сторони та під іншим значенням з метою маніпуляції або зміни має бути неможливим.

РОЗДІЛ III

КОНФЛІКТИ ІНТЕРЕСІВ

(Пункт (б) частини 1 статті 12 та пункт (d) частини 1 і пункт (с) частини 2 статті 14 Директиви 2009/65/ЄС)

Стаття 17

Критерії визначення конфлікту інтересів

1. Держави-члени повинні забезпечити, що для цілей визначення типів конфліктів інтересів, що виникають під час їх діяльності та під час надання послуг, і наявність яких може нашкодити інтересам UCITS, управляючі компанії беруть до уваги, на умовах мінімальних показників, той факт, що управляючі компанії або відповідні особи, або особа, яка безпосередньо або частково пов'язана з керуючою компанією в сфері управління, знаходяться в будь-якій з наступних ситуацій, в результаті забезпечення колективного управління портфелем діяльності або на інших підставах:

(а) управляюча компанія або відповідна особа може отримати фінансову вигоду, або уникнути фінансових втрат, за рахунок UCITS;

(б) управляюча компанія або відповідна особа зацікавлена в результаті таких послуг або діяльності, що надаються ПСЦП (UCITS) або іншому клієнту, або операції, що виконується від імені ПСЦП (UCITS) або іншого клієнта, що відрізняється від інтересу ПСЦП (UCITS) в такому результаті;

(с) управляюча компанія або відповідна особа діють з метою фінансової або іншої вигоди на користь інтересів іншого клієнта або групи клієнтів, нехтуючи інтересами ПСЦП (UCITS);

(д) управляюча компанія або відповідна особа надає ті самі послуги і здійснює ту саму діяльність не тільки для ПСЦП (UCITS), але й для іншого клієнта або клієнтів, які не належать до ПСЦП (UCITS);

(е) управляюча компанія або відповідна особа отримує або буде отримувати від особи, що не належить до ПСЦП (UCITS), додаткове заохочення, крім стандартної комісії або плати за послуги, у зв'язку з колективним управлінням портфелем діяльності, що надається для ПСЦП (UCITS), у вигляді коштів, товарів або послуг.

2. Держави-члени, під час визначення типів конфліктів інтересів, мають право вимагати від керуючих компаній прийняття до уваги:

(а) інтересів керуючої компанії, у тому числі тих, що впливають з її приналежності до групи або форми надання послуг та видів діяльності, інтересів клієнтів і обов'язків керуючої компанії відповідно до ПСЦП (UCITS);

(б) інтересів двох або більше керованих ПСЦП (UCITS).

Стаття 18

Політика конфлікту інтересів

1. Держави-члени мають право вимагати, щоб керуючі компанії розробили, впровадили і підтримували ефективну політику конфлікту інтересів. Ця політика має бути викладена в письмовій формі і повинна відповідати розміру та організації компанії, а також її направленню, масштабам і складності її бізнесу.

Якщо керуюча компанія є членом певної групи, політика повинна також брати до уваги будь-які обставини, які компанія усвідомлює або повинна усвідомлювати, що можуть призвести до конфлікту інтересів як наслідок структури або бізнес-діяльності інших членів групи.

2. Політика конфлікту інтересів, встановлена відповідно до частини 1, повинна включати наступне:

(а) визначення, з посиланням на колективний портфель управління діяльністю, що здійснюється безпосередньо або від імені керуючої компанії, обставин, які складають або можуть спричинити конфлікт інтересів, що тягне за собою ризик на матеріальному рівні шкоди інтересам ПСЦП (UCITS), або одному чи декільком іншим клієнтам;

(б) процедури, що мають бути виконані та заходи, що повинні бути прийняті з метою врегулювання конфліктів.

Стаття 19

Неупередженість при врегулюванні конфлікту

1. Держави-члени повинні забезпечити, щоб процедури та заходи, передбачені у пункті (б) частини 2 статті 18 були визначені, для забезпечення того, щоб відповідні особи, що займаються різними видами підприємницької діяльності і мають відношення до конфлікту інтересів, вели цю діяльність на належному незалежному рівні, що відповідає розмірам та спрямуванню діяльності управляючої компанії та групи, до якої вона належить, і відповідно до матеріальної відповідальності, яку вони несуть по відношенню до інтересів клієнтів.

2. Порядок дій та заходи, які повинні бути прийняті відповідно до пункту (б) частини 2 статті 18, повинні включати наступні пункти, де це необхідно і доцільно для керуючої компанії, задля забезпечення необхідного ступеня незалежності:

(а) ефективні процедури, що передбачають запобігання та контроль обміну інформацією між відповідними особами, що беруть участь у діяльності колективного управління портфелем, пов'язаній з ризиком конфлікту інтересів, де обмін інформацією може нанести шкоду інтересам одного або декількох клієнтів;

(б) окремий нагляд за відповідними особами, головні функції яких включають виконання діяльності колективного управління портфелем від імені, або надання послуг для, клієнтів або інвесторів, чиї інтереси можуть вступати в конфлікт, або які іншим чином представляють різні інтереси, які можуть вступати в конфлікт, в тому числі і інтереси керуючої компанії;

(с) усунення будь-якого прямого зв'язку між винагородою відповідних осіб, які займаються безпосередньо одним видом діяльності і винагородою, або доходами, що виникають, відповідно до інших осіб, що безпосередньо займаються іншою діяльністю, де можливим є виникнення конфлікту інтересів у зв'язку з цими напрямками діяльності;

(д) заходи для запобігання або обмеження будь-якої особи від здійснення неправомірного впливу стосовно того, як відповідна особа здійснює діяльність управління колективним портфелем;

(е) заходи, що передбачають запобігання та контроль одночасної або послідовної участі відповідної особи в окремих видах діяльності колективного управління портфелем, де така участь може призвести до порушення належного врегулювання конфліктів інтересів.

Якщо прийняття або практичне втілення одного або декількох з цих заходів та процедур не забезпечують необхідний рівень неупередженості, держави-члени повинні вимагати, щоб керуючі компанії прийняли такі альтернативні або додаткові заходи та процедури, які необхідні і доречні для цих цілей.

Стаття 20

Управління діяльністю, що призводить до виникнення збиткових конфліктів між сторонами

1. Держави-члени мають право вимагати, щоб керуючі компанії підтримували і регулярно оновлювали записи видів діяльності колективного управління портфелями, які виконуються управляючою компанією безпосередньо, або що ведуться від їх імені, де виник або може виникнути у разі поточної діяльності колективного управління портфелем конфлікт інтересів, що передбачає матеріальний ризик шкоди інтересам одного або кількох представників ПСЦП (UCITS) або інших клієнтів.

2. Держави-члени повинні вимагати, у випадку коли організаційні або адміністративні заходи, що вживаються адміністрацією компанії з управління конфліктами інтересів, не є достатніми задля забезпечення, з достатньою впевненістю, того, що ризик шкоди інтересам ПСЦП (UCITS) або їх вкладників буде попереджений, що вище керівництво або інший компетентний внутрішній орган керуючої компанії негайно проінформований задля прийняття необхідного рішення для забезпечення того, що в будь-якому випадку керуюча компанія діє в найкращих інтересах ПСЦП (UCITS) і його вкладників.

3. Управляюча компанія має повідомити інвесторів про випадки, передбачені в частині 2, будь-якими належними надійними способами і пояснити причини свого рішення.

Стаття 21

Стратегії реалізації виборчих прав

1. Держави-члени мають право вимагати, щоб керуючі компанії розробили адекватні і ефективні стратегії для визначення того, коли і як голосування щодо засобів діяльності, передбачених в портфелі управління, має бути проведене, з виключною перевагою зацікавлених сторін UCITS.

2. Стратегії, згадані в частині 1, повинні визначати заходи і процедури для:

(а) моніторингу відповідних корпоративних заходів;

(б) забезпечення того, щоб здійснення права голосу відповідає інвестиційним цілям і політиці відповідних ПСЦП (UCITS);

(с) запобігання та управління будь-якими конфліктами сторін, які виникають на основі здійснення прав голосу.

3. Короткий опис стратегій, зазначених у частині 1, повинен бути доступним для інвесторів.

Інформація про заходи, вжиті на основі цих стратегій повинна бути доступною для вкладників безкоштовно та надаватися на їх запит.

РОЗДІЛ IV

ПРАВИЛА ВЕДЕННЯ БІЗНЕСУ

(Пункт (а) та (б) частини 1 та пункт (а) і (б) частини 2

статті 14 Директиви 2009/65/ЄС)

СЕКЦІЯ 1

Загальні принципи

Стаття 22

Обов'язок діяти в найкращих інтересах ПСЦП (UCITS) та її вкладників

1. Держави-члени мають право вимагати, щоб керуючі компанії гарантували справедливе ставлення до вкладників керованої ПСЦП (UCITS).

Управляючі компанії повинні утримуватися від надання переваги інтересам окремої групи вкладників по відношенню до інтересів будь-якої іншої групи вкладників.

2. Держави-члени мають право вимагати, щоб керуючі компанії застосовували відповідну політику і процедури для запобігання зловживань, які б могли вплинути на стабільність і цілісність ринку.

3. Без шкоди для вимог, передбачених національним законодавством, держави-члени мають право вимагати від управляючих компаній забезпечення справедливих, правильних і прозорих моделей ціноутворення і систем оцінки, що використовуються для керування ПСЦП (UCITS), в цілях дотримання обов'язку діяти в найкращих інтересах вкладників. Керуючі компанії повинні бути в змозі продемонструвати, що портфелі ПСЦП (UCITS) були точно оцінені.

4. Держави-члени мають право вимагати від управляючих компаній діяти таким чином, щоб запобігти надмірній витраті з боку ПСЦП (UCITS) та його вкладників.

СЕКЦІЯ 2

Процеси управління ризиками, вплив контрагентного ризику і концентрація емітента

Стаття 40

Оцінка і керування ризиком

1. Держави-члени мають вимагати, щоб керуючі компанії прийняли адекватні та ефективні механізми, процеси і методи з метою:

(а) оцінки та управління в будь-який час ризиком, під який попадає ПСЦП (UCITS), або під який може попасти;

(б) забезпечити дотримання обмежень, що стосуються глобального впливу і ризику контрагента, відповідно до статей 41 і 43.

Ці механізми, процеси і методи повинні бути відповідні характеру, масштабу і складності бізнесу керуючої компанії та профілям ПСЦП (UCITS), якими вони керують, і бути відповідними до профілю ризику ПСЦП (UCITS).

2. Для цілей частини 1, держави-члени мають вимагати від керуючих компаній вжити наступні заходи для кожного профілю UCITS:

(а) ввести в дію такі механізми оцінки ризиків, процеси і методи, які необхідні для забезпечення того, щоб ризики конкретної ситуації та їх частка в загальній ситуації ризиків були точно виміряні на матеріалі надійних даних, і щоб заходи, процеси і методи вимірювання ризиків були адекватно задокументовані;

(б) проведення, при необхідності, періодичних оглядових тестів з метою розгляду достовірності системи передбачення та оцінки ризиків;

(с) провести, при необхідності, періодичні стрес-тести і розглянути аналізи сценаріїв, для усунення ризиків, пов'язаних з потенційними змінами в ринкових умовах, які можуть несприятливо вплинути на ПСЦП (UCITS);

(д) розробити, впровадити і підтримувати функціонування задокументованої системи внутрішнього обмеження, що стосується заходів, що використовуються для управління та контролю відповідних ризиків для кожного профілю ПСЦП (UCITS) з урахуванням всіх ризиків, які можуть мати істотне значення для UCITS, згаданих у статті 38, і забезпечити сумісність з ризик-профілем ПСЦП (UCITS);

(е) гарантувати, що нинішній рівень ризику відповідає системі лімітування ризику, викладеної в пункті (д) для кожного профілю ПСЦП (UCITS);

(ф) розробити, впровадити і підтримувати адекватні процедури, які, у разі фактичного або передбачуваного порушення системи ризикових обмежень ПСЦП (UCITS), дали б результати своєчасних заходів щодо виправлення становища в інтересах вкладників.

3. Держави-члени повинні забезпечити, щоб керуючі компанії використовували відповідний процес управління ліквідністю ризиків з метою гарантувати те, що кожний профіль ПСЦП (UCITS) в будь-який момент є відповідним з частиною 1 статті 84 Директиви 2009/65/ЄС.

У разі необхідності, керуючі компанії проводять стрес-тести, які дозволяють оцінити ризик ліквідності для ПСЦП (UCITS) за виняткових обставин.

4. Держави-члени мають вимагати, щоб керуючі компанії забезпечили, що кожний ліквідний профіль інвестицій ПСЦП (UCITS), яким вони управляють, відповідав політиці викупу, викладеній в Правилах фонду або документах про корпорацію чи в проспекті емісії.

Стаття 41

Розрахунок глобального впливу

1. Держави-члени мають вимагати, щоб управляючі компанії розраховували глобальний вплив для керованої ПСЦП (UCITS), як згадано в частині 3 статті 51 Директиви 2009/65/ЄС, як одне з наступних:

(а) додатковий вплив і важелі, створені ПСЦП (UCITS) через використання фінансових деривативних документів, в тому числі залучених деривативних документів відповідно до четвертого пункту частини 3 статті 51 Директиви 2009/65/ЄС, який не може перевищувати повну вартість чистих активів ПСЦП (UCITS);

(б) ризик ринку портфеля ПСЦП (UCITS).

2. Держави-члени мають вимагати, щоб керуючі компанії розраховували глобальний вплив UCITS, принаймні на основі даних одного дня.

3. Держави-члени можуть дозволити управляючим компаніям розрахунок глобального впливу шляхом передачі економічної вартості ризику або інших передових методів оцінки ризику, які можуть бути доцільними. Для цих цілей «економічна вартість ризику» означає міру максимально очікуваної втрати при заданому рівні протягом певного періоду.

Держави-члени мають вимагати від управляючих компаній гарантій, що метод, які було обрано для оцінки глобального впливу, є підходящим, враховуючи політику інвестицій, яку веде ПСЦП (UCITS), та типи і складність фінансових деривативних засобів, що використовуються, та пропорції портфелю ПСЦП (UCITS), до складу якого входять деривативні фінансові інструменти.

4. Якщо ПСЦП (UCITS) у відповідності з частиною 2 статті 51 Директиви про TIVE 2009/65/ЄС використовує методи та інструменти, в тому числі РЕПО та кредитування цінними паперами з метою отримання додаткових важелів впливу на ринковий ризик, держави-члени мають вимагати від управляючої компанії взяти ці операції до уваги при розрахунку глобального впливу.

Стаття 42

Зобов'язальний підхід

1. У випадку, коли зобов'язальний підхід використовується для розрахунку глобального впливу, держави-члени мають вимагати від управляючої компанії застосування цього підходу до всіх деривативних фінансових документів, включаючи залучені деривативні документи, про які йдеться в четвертому пункті частини 3 статті 51 Директиви 2009/65/ЄС, що використовується як частина загальної інвестиційної політики ПСЦП (UCITS) з метою зниження ризику або для цілей ефективного управління портфелем, про яке йдеться у частині 2 статті 51 зазначеної Директиви.

2. У випадку, коли зобов'язальний підхід використовується для розрахунку глобального впливу, держави-члени мають вимагати від керуючих компаній перетворити всі позиції фінансових директивних інструментів в ринкову вартість еквівалентної позиції в рамках активів

деривативу (стандартний зобов'язальний підхід). Держави-члени можуть дозволити керуючим компаніям застосовувати інші методи розрахунку, які еквівалентні стандартному підходу зобов'язання.

3. Держави-члени можуть дозволити управляючій компанії зайнятися мережею та страхуванням розрахунку глобального впливу, якщо ця домовленість не залишає без уваги очевидні та матеріальні ризики та призводить до явного зниження ризику впливу.

4. У випадку коли використання фінансових деривативних документів не призводить до збільшення нараження на ризик для ПСЦП (UCITS), це нараження на ризик не повинно бути включене в розрахунок зобов'язань.

5. У випадку якщо використовується зобов'язальний підхід, тимчасові боргові домовленості, укладені від імені ПСЦП (UCITS) відповідно до статті 83 Директиви 2009/65/ЄС, не обов'язково повинні бути включені в розрахунок глобального впливу.

Стаття 43

Ризик контрагента й концентрація емітента

1. Держави-члени мають вимагати, щоб керуючі компанії забезпечили, що ризик контрагента, який виникає в наслідок позабіржових фінансових деривативних заходів (ОТС), є суб'єктом обмежень, встановлених у статті 52 Директиви 2009/65/ЄС.

2. При розрахунку впливу ПСЦП (UCITS) на контрагента, відповідно до обмежень, про які йдеться в частині 1 статті 52 Директиви про TIVE 2009/65/ЄС, керуючі компанії повинні використовувати позитиву переоцінку їх ринкової вартості позабіржових деривативних контрактів з цим контрагентом.

Управляючі компанії можуть поєднувати деривативні позиції ПСЦП (UCITS) з тим же контрагентом, за умов, що вони здатні юридично дотримуватися угоди про взаємні розрахунки з контрагентом від імені UCITS. Зарахування зобов'язань повинно бути допустимим лише по відношенню до деривативних засобів ОТС з тим самим контрагентом, а не по відношенню до якихось інших впливів, що ПСЦП (UCITS) може мати із тим самим контрагентом.

3. Держави-члени можуть дозволити керуючим компаніям зменшити вплив ПСЦП (UCITS) на контрагента деривативної угоди ОТС через отримання застави. Отримана застава повинна бути досить ліквідною, щоб вона могла бути швидко реалізована за ціною, яка близька до його передпродажної вартості.

4. Держави-члени мають право вимагати від керуючої компанії прийняття застави до уваги при розрахунку впливу ризику контрагента, про який йдеться у частині 1 статті 52 Директиви 2009/65/ЄС, коли керуюча компанія передає заставу контрагентам ОТС від імені ПСЦП (UCITS). Застава може бути прийнята до уваги тільки на основі чистого методу, тільки якщо керуюча компанія в змозі законно дотримуватися ряду домовленостей про взаємні розрахунки з контрагентами від імені ПСЦП (UCITS).

5. Держави-члени мають вимагати, щоб керуючі компанії розраховували межі концентрації емітента, зазначені у статті 52 Директива 2009/65/ЄС на основі базового впливу, створеного за допомогою деривативних фінансових інструментів відповідно до підходу зобов'язань.

6. По відношенню до впливу, причиною якого є позабіржові деривативні чинники, згадані у частині 2 статті 52 Директиви 2009/65/ЄС, держави-члени мають вимагати від керуючих компаній включити до розрахунку будь-який вплив на ризик контрагента ОТС деривації.

СЕКЦІЯ 3

*Стаття 44***Процедури
деривативів****оцінки****вартості****позабіржових**

1. Держави-члени мають вимагати, щоб керуючі компанії переконалися, що вплив UCITS на позабіржові деривативні чинники є справедливим, і не покладається тільки на ринковий курс, встановлений контрагентом позабіржових угод, які відповідають критеріям, встановленим у частині 4 статті 8 Директиви 2007/16/ЕС.

2. Для цілей частини 1, керуючі компанії повинні розробити, впровадити та підтримувати механізми і процедури, які забезпечують відповідну, прозору та справедливу оцінку впливу UCITS на позабіржові деривативні чинники.

Держави-члени мають вимагати від керуючих компаній, що справедлива вартість позабіржових деривативів є суб'єктом адекватної, точної та незалежної оцінки.

Засоби та процедури оцінки повинні бути адекватними та відповідати характеру і складності певним деривативам ОТС.

Управляючі компанії повинні відповідати вимогам, встановленим у частині 2 статті 5, та в другому пункті частини 4 статті 23 у випадку, якщо домовленості і процедури, що стосуються оцінки позабіржових деривативних чинників, пов'язані із виконанням певних заходів третіми сторонами.

3. Для цілей частин 1 і 2, функції управління ризиками визначаються відповідно до конкретних обов'язків та зобов'язань.

4. Оцінка механізмів і процедур, згаданих у частині 2, повинна бути відповідним чином задокументована.

*СЕКЦІЯ 4****Передача інформації стосовно деривативних чинників****Стаття 45***Звіти про деривативні інструменти**

1. Держави-члени мають вимагати, щоб управляючі компанії надали компетентним органам своїх держав звіти принаймні на основі річного звіту, які містять інформацію, що відображає достовірне і об'єктивне уявлення про типи деривативних інструментів для кожного профілю UCITS, основні ризики, кількісні межі і методи, які вибираються для оцінки ризиків, пов'язаних із деривативами.

2. Держави-члени мають бути впевнені, що компетентні органи країни керуючої компанії слідкують за регулярністю надання та повнотою інформації, зазначеної в частині 1, і що у них є можливість втрутитися, незалежно від обставин.

РОЗДІЛ VII**ПРИКІНЦЕВІ****ПОЛОЖЕННЯ***Стаття 46***Транспозиція**

1. Держави-члени повинні ввести в дію закони, підзаконні акти та адміністративні положення, необхідні для виконання цієї Директиви не пізніше 30 червня 2011 року. Вони повинні негайно повідомити Комісію про текст цих положень та кореляційну таблицю між тими положеннями і цією Директивою.

Коли держави-члени приймають ці положення, вони повинні посилатися на дану Директиву або супроводжуватися посиланням на офіційні опублікування. Держави-члени повинні визначити, як таке посилання буде зроблено.

2. Держави-члени повинні повідомити Комісії тексти основних положень національного законодавства, які вони ухвалюють у сфері, охоплюваній цією Директивою.

Стаття 47

Набуття чинності

Ця Директива набирає чинності на 20 день після її публікації в *Офіційному віснику Європейського Союзу*.

Стаття 48

Адресати

Ця Директива адресована державам-членам.

Вчинено в Брюсселі, 1 липня 2010 року.

За Комісію

Голова

Jose Manuel BARROSO

6. ДИРЕКТИВА РАДИ від 8 грудня 1986 року щодо щорічних звітів та консолідованих звітів банків та інших фінансових установ (86/635/ЄЕС)

РАДА ЄВРОПЕЙСЬКИХ СПІВТОВАРИСТВ,

Беручи до уваги Договір про заснування Європейського економічного співтовариства, та, зокрема, його пункт (g) частини 3 статті 54,

УХВАЛИЛИ ЦЮ ДИРЕКТИВУ:

СЕКЦІЯ 1

ПОЧАТКОВІ ПОЛОЖЕННЯ ТА СФЕРА ЗАСТОСУВАННЯ

Стаття 1

1. Статті 2, 3, частина 1 та частини з 3 по 6 статті 4, статті 6, 7, 13, 14, частини 3 та 4 статті 15, статті з 16 по 21, з 29 по 35, з 37 по 41, перше речення статті 42, статті 42a – 42f, частина 1 статті 45, частини 1 та 2 статті 46, стаття 46a, статті з 48 по 50, статті 50a, 50b, 50c, частина 1 статті 51 та статті 51a, ,статті з 56 по 59, статті, 60a, 61 та 61a Директиви 78/660/ЄЕС застосовуються по відношенню до установ, зазначених в статті 2 цієї Директиви, крім випадків, коли в цій Директиві зазначено інше. Проте, частина 3 статті 35, стаття 36, 37 та частини 1 – 4 статті 39 цієї Директиви не застосовуються до активів та пасивів, які оцінюються згідно з Секцією 7a Директиви 78/660/ЄЕС.

2. Посилання на статті 9 та 10 (бухгалтерський баланс) чи на статті з 23 по 26 (рахунок прибутків та збитків) Директиви 78/660/ЄЕС в Директивах 78/660/ЄЕС та 83/349/ЄЕС вважаються посиланнями на статті 4 (бухгалтерський баланс) чи на статті 27 та 28 (рахунок прибутків та збитків) цієї Директиви.

3. Посилання на статті з 31 по 42 Директиви 78/660/ЄЕС в Директивах 78/660/ЄЕС та 83/349/ЄЕС вважаються посиланнями на статті, що враховують положення статей з 35 по 39 цієї Директиви.

4. У випадку наявності посилання у вищезазначених положеннях Директиви 78/660/ЄЕС на статті бухгалтерського балансу, стосовно яких в цій Директиві не передбачено еквівалентних положень, такі посилання вважаються посиланнями на статті балансу в статті 4 цієї Директиви, яка охоплює данні активи та пасиви.

Стаття 2

1. Визначені в цій Директиві положення щодо гармонізації стандартів застосовуються до:

(а) кредитних установ в межах значення першого абзацу статті 1 Директиви 77/780/ЄЕС, які є компаніями чи фірмами, згідно з другою частиною статті 58 Договору;

(б) фінансових установ, які мають одну з форм власності, визначену в частині 1 статті 1 Директиви 78/660/ЄЕС, що на підставі частини 2 цієї статті, не підпадають під дію цієї Директиви.

Для потреб цієї Директиви термін “кредитні установи” використовується для позначення фінансових установ, якщо контекстом не передбачено інше.

2. Держави-члени не застосовують цю Директиву по відношенню до:

(а) кредитних установ, перерахованих в частині 2 статті 2 Директиви 77/780/ЄЕС;

(б) установ однієї держави-члена, які, у відповідності до пункту (а) частини 4 статті 2 Директиви 77/780/ЄЕС, є філіалами центрального органу в цій державі-члені. У цьому випадку, не порушуючи вимог до застосування цієї Директиви по відношенню до центрального органу, суб'єкт, який складається з центрального органу та філій, є суб'єктом, що подає консолідовану звітність, зокрема річний звіт, який готується, перевіряється та публікується у відповідності до цієї Директиви;

(с) наступних кредитних установ:

— у Греції: “ΕΤΕΒΑ”(Національний інвестиційний банк промислового розвитку) і Τράπεζα Επενδύσεων (Інвестиційний банк),

— в Ірландії: Промислові та ощадні товариства,

— у Великобританії: Товариства дружби та Промислові та ощадні товариства.

4. Не порушуючи частину 3 статті 2 Директиви 78/660/ЄЕС, у ході подальшої гармонізації діяльності (узгодження взаємодії), держави-члени можуть:

(а) щодо кредитних установ, перерахованих в пункті (а) частини 1 статті 2 цієї Директиви, що не входять до переліку частини 1 статті 1 Директиви 78/660/ЄЕС, в якому визначені відповідні форми власності компаній, ухвалювати нормативні акти, що обумовлюють часткове звільнення від застосування положень цієї Директиви, виходячи з того, що такі звільнюючі нормативні акти є необхідними з огляду на форму власності таких установ;

(б) щодо спеціалізованих кредитних установ встановлювати нормативні акти, що обумовлюють часткове звільнення від застосування положень цієї Директиви, з огляду на те, що такі звільнюючі нормативні акти є необхідними, беручи до уваги особливий характер діяльності таких установ;

Такі звільнюючі нормативні акти регулюють лише питання приведення у відповідність структури, номенклатури, термінології, змісту статей бухгалтерського балансу та рахунку прибутків та збитків; вони не мають вплив на отримання дозволу установами, по відношенню до яких вони застосовуються, на надання у річних звітах звуженої інформації у порівнянні з іншими установами, які підпадають під дію цієї Директиви.

Держави-члени доводять до відома Комісії інформацію про ці кредитні установи, по можливості за їх різновидом, протягом останніх 6 місяців терміну, визначеного в частині 2 статті 47. Вони інформують Комісію про запровадженні у зв'язку з цим звільнення від застосування положень цієї Директиви.

Ці звільнення від застосування положень Директиви переглядаються протягом 10 років з часу опублікування цієї Директиви. Комісія, у випадку необхідності, подає відповідні пропозиції, а також, внутрішній звіт протягом 5-річного терміну з часу опублікування цієї Директиви.

СЕКЦІЯ 2

ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ СТОСОВНО БУХГАЛТЕРСЬКОГО БАЛАНСУ ТА ЗВІТУ ПРО ФІНАНСОВІ РЕЗУЛЬТАТИ

Стаття 3

У випадку кредитних установ, поєднані статті, відповідно до пункту (а) чи (б) частини 3 статті 4 Директиви 78/660/ЄЕС, зводяться до підстаттей бухгалтерського балансу та рахунку прибутків та збитків, що подаються у надрукованому малими літерами вигляді, та ухвалюються лише згідно з відповідними нормативними актами, затвердженими державами-членами.

СЕКЦІЯ 3

СТРУКТУРА БУХГАЛТЕРСЬКОГО БАЛАНСУ

Стаття 4

Держави-члени визначають таку структуру бухгалтерського балансу. Як альтернатива, держави-члени дозволяють або вимагають, щоб кредитні установи приймали надання балансового рахунку, як це встановлено в статті 4а.

Актив

1. Готівка, залишки на рахунках в центральних та поштових банках.
2. Казначейські та інші векселі прийнятні для рефінансування центральних банків:
 - (а) Казначейські векселі та подібні цінні папери;

(б) Інші векселі прийнятні для рефінансування центральних банків (якщо національним законодавством не передбачається відображення таких векселів за статтями 3 та 4 активу).

3. Позики та позички кредитних установ:

(а) ті, що підлягають виплаті за вимогою

(б) Інші позики і позички

4. Позики та позички для клієнтів

5. Цінні папери, що представляють собою боргові свідоцтва, та включають цінні папери з фіксованим доходом:

(а) видані державними органами

(б) видані іншими позичальниками, що окремо відображають:

— цінні папери, що представляють собою боргові свідоцтва власного випуску (якщо національним законодавством не передбачено їх відокремлення від платіжних зобов'язань).

6. Акції та інші різновиди випуску цінних паперів

7. Проценти участі в капіталі компанії, що окремо відображають:

— Проценти участі в капіталі кредитних установ (якщо національним законодавством не передбачено їх відображення в (додатках) примітках до звітності)

8. Акції в філіях організацій, що окремо відображають:

— Акції в кредитних організаціях (якщо національним законодавством не передбачено їх відображення в примітках до звітності)

9. Нематеріальні активи у відповідності до рубрик активів В та С.1 статті 9 Директиви 78/660/ЄЕС, що окремо відображають:

— витрати на створення, згідно з національним законодавством, якщо у відповідності до нього дозволяється їх відображення у вигляді активу (якщо національним законодавством не передбачено їх відображення у примітках до звітності)

— престиж, до суми, необхідної для належної оплати (якщо національним законодавством не передбачено її відображення у примітках до звітності)

10. Матеріальні засоби у відповідності до рубрик активів С.ІІ статті 9 Директиви 78/660/ЄЕС, що окремо відображають:

— Земельні ділянки та будівлі, де розташовані кредитні установи для здійснення своєї діяльності (якщо національним законодавством не передбачено їх відображення в примітках до звітності)

11. Підписний невиключений акціонерний капітал, що окремо відображає:

— Залучений капітал (якщо національним законодавством не передбачено включення залученого капіталу у вигляді зобов'язань. У такому випадку залучений, але невиключений капітал, включається до цієї статті активу або до 14 статті активу)

12. Власні акції (з зазначенням їх номінальної вартості чи, за відсутності номінальної вартості, їх підрахованої номінальної вартості у відповідності до національного законодавства, що визначає їх відображення в бухгалтерському балансі)

13. Інші активи

14. Залучений, але невиключений підписний акціонерний капітал (якщо національним законодавством не передбачено відображення залученого капіталу у 11 статті активу)

15. Попередня оплата та акумуляований прибуток

16. Збитки за фінансовий рік (якщо національним законодавством не передбачено їх включення до статті пасиву 14)

Валюта активу

Пасив

1. Суми, заборговані кредитним установам:

- a. що підлягають виплаті за вимогою
- b. з погодженою датою чи терміном повідомлення про погашення

2. Суми, заборговані клієнтам:

(a)ощадні вклади, що окремо відображені як:

— ті, що підлягають виплаті за вимогою, та, якщо це передбачено національним законодавством, відповідно до погодженої дати чи терміну повідомлення про погашення (якщо надання такої інформації не передбачено національним законодавством в примітках до звітності)

(b) інші борги

(ba) що підлягають виплаті за вимогою

(bb) з погодженою датою чи терміном повідомлення про погашення

3. Борги, засвідчені документально:

(a)випуском цінних паперів у якості боргових зобов'язань

(b)інші

4. Інші боргові зобов'язання

5. Накопичення та доходи майбутніх років

6. ► **M2** Положення :

(a)положення щодо пенсійних та інших зобов'язань

(b)положення щодо оподаткування

(c)інші положення

7. Прибуток за фінансовий рік (якщо національним законодавством не передбачено його включення до статті 14 пасиву)

8. Субординовані боргові зобов'язання

9. Випущений за підпискою акціонерний капітал (якщо національним законодавством не передбачено відображення залученого капіталу за цією статтею. У цьому випадку сума випущеного за підпискою акціонерного капіталу та виплаченого капіталу повинна відобразитись окремо)

10. Підрахунок дивідендів за акціями

11. Резерви

12. Резерв ревальвації

13. Прибуток та збиток перенесений на другий рахунок

14. Прибуток та збиток за фінансовий рік (якщо національним законодавством не передбачено відображення цієї статті у вигляді статі 16 активу чи статі 7 пасиву)

Валюта пасиву

Статті позабалансових рахунків

1. Умовні зобов'язання, що окремо відображають:

— акцепти та індосаменти

— гарантії та покриття у вигляді цінних паперів, що слугують забезпеченням

2. Зобов'язання, що відображають окремо:

— зобов'язання, що виникають в результаті операцій з продажу та повторного придбання

Стаття 4а

Замість надання статей балансових рахунків згідно зі статтею 4, держави-члени дозволяють або вимагають, щоб кредитні установи чи відповідні класи кредитних установ надавали ці статті, класифіковані за їх природою та в порядку їх відносної ліквідності за умови, що надана інформація еквівалентна інформації, яка вимагається статтею 4.

Стаття 5

Наступні позиції відображаються окремо у вигляді підпунктів статей, що розглядаються:

— вимоги до філій організацій, підтвержені та непідтвержені документально, та включені до статей активу з 2 по 5,

— вимоги до організацій, з якими кредитні установи поєднані часткою участі в капіталі, підтвержені та непідтвержені документально, та включені до статей активу з 2 по 5,

— зобов'язання перед філіями організацій, підтвержені та непідтвержені документально, та включені до статей пасиву 1, 2, 3, та 8 .

— зобов'язання перед організаціями, з якими кредитні установи пов'язані на підставі частки участі в капіталі, підтвержені та непідтвержені документально, та включені до статей 1, 2, 3, та 8 пасиву.

Стаття 6

1. Субординовані активи відображаються окремо у вигляді підпунктів статей структури та підпунктів, передбачених у відповідності до статті 5.

2. Активи, підтвержені та непідтвержені документально, є субординованими, якщо у випадку ліквідації чи банкрутства, вони виплачуються лише після задоволення вимог всіх інших кредиторів.

Стаття 7

Держави-члени можуть надавати інформацію, зазначену в статтях 5 та 6, належним чином відображену у примітках до звітності, згідно з відповідними статтями балансу.

Стаття 8

1. Актив відображається у відповідних рубриках бухгалтерського балансу навіть тоді, коли для кредитних установ, що готують

бухгалтерський баланс, він слугує забезпеченням щодо їх власних зобов'язань, зобов'язань третіх сторін чи, з огляду на інше, є покриттям заборгованості перед третіми сторонами.

2. Кредитні установи не включають до бухгалтерського балансу активи, які є забезпеченням чи в інший спосіб визначені як гарантійне покриття щодо вимог, якщо такі активи не отримані цією кредитною установою у вигляді готівкових коштів.

Стаття 9

1. Якщо позика надається синдикатом, що складається з ряду кредитних установ, кожна кредитна установа, яка є членом синдикату, відображає лише ту частину від загальної суми позики, яку вона надала.

2. У випадку надання позики синдикатом, у відповідності до частини 1, сума коштів, гарантована кредитною установою, перевищує розмір суми, яку вона надала; додаткова гарантована частка відображається у вигляді умовного зобов'язання (у другому абзаці статті 1 позабалансових рахунків).

Стаття 10

1. Кошти, які кредитна установа надає від свого ім'я, але в інтересах третіх сторін, повинні відображатись в бухгалтерському балансі, якщо кредитна установа потребує належного

підтвердження їх використання. Загальна сума таких активів та пасивів відображається окремо чи в примітках до звітності, розноситься за відповідними статтями активу та пасиву. Однак, державами-членами може бути надано дозвіл на відображення використання таких коштів поза бухгалтерським балансом, за умови наявності спеціальних нормативних актів, які передбачають виключення цих коштів з активів, наявних для розподілу у випадку ліквідації кредитної установи (чи з огляду на проходження процедури такого характеру).

2. Активи отримані від імені та в інтересах третіх осіб не повинні відображатись в бухгалтерському балансі.

Стаття 11

Суми, які у будь-який час можуть бути зняті без попередження чи за якими термін платежу чи відповідного повідомлення становить 24 години або один робочий день, вважаються такими, що підлягають виплаті за вимогою.

Стаття 12

1. Операціями з продажу та повторного придбання вважають операції, які передбачають переказ кредитною установою чи клієнтом (індосантом) іншій кредитній установі чи клієнту (індосату) активів, зокрема векселів, цінних паперів у

якості боргових зобов'язань чи перевідних цінних паперів, які підпадають під дію угоди про те, що відповідні активи будуть повернені індосанту за обумовленою ціною.

2. Якщо індосат бере на себе зобов'язання повернути активи в день, який є чи буде обумовленим індосантом, операція, що розглядається, вважатиметься справжньою операцією з продажу та повторного придбання.

3. Якщо, однак, індосат повинен лише повернути активи за ціною придбання чи іншою сумою, погодженою заздалегідь, в день, що є чи буде визначеним, операція, що розглядається, вважатиметься операцією з продажу та правом на повторне придбання.

4. У випадку операцій з продажу та повторного придбання, зазначених у пункті 2, активи, які передаються, залишаються в бухгалтерському балансі індосанта; ціна придбання, отримана індосантом, відображається у вигляді суми, заборгованої індосату. Крім цього, вартість переданих активів відображається у примітці до звітності індосанта. Індосат не відображає отримані активи у своєму бухгалтерському балансі; ціна придбання, сплачена індосатом, відображається у вигляді суми, заборгованої індосантом.

5. Однак, у випадку операцій з продажу та повторного придбання, зазначених у пункті 3, індосант не повинен відображати в своєму бухгалтерському балансі передані активи; ці позиції відображаються у вигляді активів в бухгалтерському балансі індосата. Індосант заносить до статті 2 позабалансових рахунків суму, що відповідає ціні, яка погоджена на випадок повторного придбання.

6. Ф'ючерсні валютні операції, опціони та операції, пов'язані з випуском цінних паперів у якості боргових зобов'язань, вважаються операціями з продажу та повторного придбання у межах значення цієї статті, за умови взяття зобов'язань щодо повторного придбання всього випуску чи його частини, до надходження строку платежу за такими операціями.

СЕКЦІЯ 4

СПЕЦІАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ ЩОДО ОКРЕМИХ СТАТТЕЙ БУХГАЛТЕРСЬКОГО БАЛАНСУ

Стаття 13

Активи: Стаття 1 – Готівка, залишки на рахунках в центральних та поштових банках

1. Готівка охоплює платіжні засоби, що включають банкноти та розмінні монети інших держав.

2. Ця стаття охоплює лише залишки на рахунках в центральних та поштових банках країни чи країн, в яких засновано кредитні установи. Такі залишки повинні бути доступними для використання в будь-який час. Інші вимоги до цих організацій відображаються у вигляді позик та позичок кредитним установам (стаття активу 3) або у вигляді позик та позичок до клієнтів (стаття активу 4).

Стаття 14

Актив: Стаття 2 - казначейські векселі та інші векселі прийнятні для рефінансування центральних банків

1. Ця стаття включає, в пункті (а), казначейські векселі та подібні цінні папери, тобто казначейські векселі, казначейські свідоцтва та подібні боргові зобов'язання, видані державними органами, які є прийнятними для рефінансування центральних банків країни чи країн, в яких засновані кредитні установи. Ті боргові зобов'язання, видані державними органами, які не відповідають вищезазначеним умовам, відображаються в пункті (а) підпункту 5 активу.

Ця стаття охоплює, в підпункті (б), векселі прийнятні для рефінансування центральних банків, тобто всі векселі портфелю, які були придбані у кредитних установ чи клієнтів, за умови їх прийнятності, у відповідності до національного законодавства, для рефінансування центральних банків країни чи країн, в яких засновані кредитні установи.

Стаття 15

Актив: Стаття 3 – Позики та позички (аванси) кредитним установам

1. Позики та позички кредитним установам охоплюють всі позики та позички, незалежно від їх фактичного призначення, які виникають в результаті банківських переказів національним та закордонним кредитним установам кредитними установами, які готують бухгалтерський баланс.

Єдине виключення становлять позики та позички у вигляді цінних паперів, що є борговим свідоцтвом, та інших цінних паперів, які відображаються в статті 5 активу.

2. Для потреб цієї статті поняття “кредитні установи” охоплює всі організації, що ввійшли до переліку, опублікованого у *Офіційному віснику Європейських Співтовариств*, відповідно до частини 7 статті 3 Директиви 77/780/ЄЕС, центральні банки, офіційні національні і міжнародні банківські організації та всі приватні і державні організації, які засновані не в Співтоваристві, але відповідають вимогам, визначеним у статті 1 Директиви 77/780/ЄЕС.

Позики та позички (аванси) організаціям, що не відповідають вищезазначеним умовам відображаються в статті 4 активу.

Стаття 16

Активи: Стаття 4 – Позики та позички клієнтам

Позики та позички клієнтам включають, незалежно від їх фактичного призначення, всі види активів у вигляді вимог до національних на іноземних клієнтів, що не є кредитними установами.

Єдине виключення становлять позики та позички у вигляді цінних паперів, що є борговим свідоцтвом чи інших цінних паперів, які відображаються в статті 5 активу.

Стаття 17

Активи: Стаття 5 – цінні папери, що є борговим свідоцтвом, які включають цінні папери з фіксованою дохідністю

1. Ця стаття охоплює цінні папери, що є борговим свідоцтвом, по відношенню до яких допускається передача, та які включають цінні папери з фіксованою дохідністю, видані

кредитними установами, іншими організаціями державними органами; однак, такі цінні папери, видані вищезазначеними установами, відносяться до цієї статті активу лише в тому випадку, якщо вони не повинні бути відображені в статті 2 активу.

2. Лише повторно придбані та власні цінні папери, що є борговим свідоцтвом, по відношенню до яких допускається передача, можуть бути включені в підпункт (b) пункту 5.

Стаття 18

Пасив: Стаття 1 – суми, заборговані кредитним установам

1. Загальна сума, заборгована кредитним установам включає, незалежно від фактичного призначення, всі її складові, за результатами банківських переказів,

заборговані іншим національним та іноземним кредитним установам кредитними установами, що готують бухгалтерський баланс.

Єдине виключення становлять боргові зобов'язання у вигляді цінних паперів, що є борговим зобов'язанням, чи іншими цінними паперами, які повинні бути відображені в статті 3 пасиву.

2. Для цілей цієї статті поняття “кредитні організації” охоплює всі організації, що ввійшли до переліку, опублікованого у *Офіційному віснику Європейських Співтовариств*, відповідно до частини 7 статті 3 Директиви 77/780/ЄЕС, центральні банки, офіційні національні і міжнародні банківські організації та всі приватні і д які засновані не в Співтоваристві, але відповідають вимогам, визначеним у статті 1 Директиви 77/780/ЄЕС.

Стаття 19

Пасиви: Стаття 2 - Загальна сума, заборгована клієнтам

1. Загальна сума, заборгована клієнтам, включає, незалежно від фактичного призначення, всі її складові, заборговані кредиторам, які не є кредитними установами, у відповідності до статті 18.

Єдине виключення становлять боргові зобов'язання у вигляді цінних паперів, що є борговим зобов'язанням, чи іншими цінними паперами, які повинні бути відображені в статті 3 пасиву.

2. Лише вклади, що відповідають вимогам національного законодавства, вважаються ощадними вкладками.

3. Ощадні облігації відображаються у відповідному підпункті, лише у випадку, якщо вони не представлені сертифікатами вільного обігу.

Стаття 20

Пасиви: Стаття 3 – Борги, підтверджені сертифікатами

1. Ця стаття включає як цінні папери, що є борговим зобов'язанням, так і борги, щодо яких були випущені сертифікати вільного обігу, зокрема зберезувальні розписки, “bons de caisse” та боргові зобов'язання, які виникають у результаті власних акцептів та простих векселів.

2. Лише акцепти, видані кредитною установою для власного рефінансування, та стосовно яких зобов'язання покладаються на першу сторону (“трасат”), вважаються власними акцептами.

Стаття 21

Пасиви: Стаття 8 – Субординовані боргові зобов'язання

Відповідно до договірних умов, у випадку ліквідації та банкрутства, виплати за борговими зобов'язаннями, як підтвердженими, так і не підтвердженими сертифікатами, здійснюються лише після задоволення вимог всіх інших кредиторів. Такі боргові зобов'язання відображаються в цій статті.

Стаття 22

Пасиви: Стаття 9 – Випущений за підпискою акціонерний капітал

Ця стаття включає всі суми, незалежно від їх фактичного призначення, які відповідно до форми власності

ержавні організації, установи, вважаються капіталом у формі акцій, підписаним акціонерами чи іншими власниками організації.

Стаття 23

Пасив: Стаття 9 – Резерви

У цю статтю включено всі різновиди резервів, що перераховані в статті 9 Директиви 78/660/ЕЕС та відображені в статті пасиву А.IV. Держави-члени можуть також визначати інші різновиди резервів, в інтересах установ, форма власності яких не охоплена Директивою 78/660/ЕЕС.

Різновиди резерву, зазначені в першому пункті відображаються окремо, як підпункти статті пасиву 11, в бухгалтерському балансі кредитних установ, за винятком резерву ревальвації, який відображається в статті пасиву 12.

Стаття 24

Позабалансові рахунки: Стаття 1 – Умовні зобов'язання

У цій статті охоплено всі операції, згідно з якими установою взято зобов'язання третьої сторони.

У примітках до звітності визначається характер та сума різновиду умовного зобов'язання, яке є суттєвим по відношенню до діяльності установи.

Зобов'язання, які виникають у зв'язку з індосаментом векселів, що пройшли переоблік, відображаються у цій статті лише в тому випадку, коли національним законодавством не передбачено інше. Таке положення застосовується по відношенню до акцептів, які не є власними.

Гарантії та активи, внесені в якості авалю, включають всі взяті гарантійні зобов'язання та активи, внесені в якості авалю від імені третіх сторін, особливо щодо гарантій та безвідкличних акредитивів.

Стаття 25

Позабалансові рахунки: Стаття 2 – Зобов'язання

У цю статтю включено невідмінні зобов'язання, які можуть призвести до появи ризиків.

У примітках до звітності визначено характер та суму кожного різновиду зобов'язання, яке має матеріальний характер по відношенню до діяльності установи.

Зобов'язання, що виникають у результаті операцій з продажу та повторного придбання, включають зобов'язання, взяті на себе кредитними установами в контексті операцій з продажу та повторного придбання (на підставі чітких домовленостей щодо продажу з можливістю повторного придбання) у відповідності до частини 3 статті 12.

СЕКЦІЯ 5

СТРУКТУРА РАХУНКУ ПРИБУТКІВ ТА ЗБИТКІВ

Стаття 26

Для представлення рахунку прибутків та збитків держави-члени визначають один чи два зразки його структури, подані в статтях 27 та 28. Якщо держава-член визначає два зразки, організації мають можливість вибору одного з них.

Шляхом відступу від положень частини 1 статті 2 Директиви 78/660/ЕЕС, держави-члени дозволяють або вимагають, щоб всі кредитні установи чи будь-які класи

кредитних установ подавали заяву про свою діяльність замість подання статей про прибутки та збитки, згідно з статтею 27 або 28 за умови, що надана інформація, щонайменше, еквівалентна інформації, яка вимагається цими статтями.

Стаття 27

Вертикальна структура

1. Проценти до отримання та подібні прибутки, що відображають надходження від цінних паперів з фіксованою дохідністю
2. Проценти, що виплачуються, та подібні витрати
3. Доходи від цінних паперів:
 - (а) Доходи від акцій та інших цінних паперів
 - (б) Доходи від участі в капіталі компанії
 - (с) Доходи від акцій у філіях організацій
4. Комісійне винагородження, що отримується

Стаття 43

1. Директива 83/349/ЄЕС застосовується у відповідності до статті 1 цієї Директиви та частини 2 цієї статті.

(а) Статті 4, 6, 15 та 40 Директиви 83/349/ЄЕС не застосовуються.

(б) Застосування статті 7 Директиви 83/349/ЄЕС в державах-членах може регулюватись такими додатковими умовами:

— основною організацією повинно бути задекларовано, що вона бере на себе гарантійні зобов'язання організації, що їх передає; існування такої декларації відображається в звіті організації, яка здійснила передачу зобов'язань;

— основна організація повинна бути кредитною установою у відповідності до положень пункту (а) частини 1 статті 2 цієї Директиви.

(с) Данні, зазначені в перших двох абзацах частини 2 статті 9 Директиви 83/349/ЄЕС, а саме:

— сума основних засобів і

— чистий оборот

змінюються на:

— суму пунктів 1,3,4, 6 та 7 Статті 27 або В 1, В 2, В 3, В 4, та В 7 Статті 28 цієї Директиви.

(д) Якщо, в результаті застосування пункту (с) частини 3 статті 13 Директиви 83/349/ЄЕС дочірня організація, яка є кредитною установою, не включена до консолідованої звітності, але її акції тимчасово утримуються за надання фінансової допомоги на реорганізацію чи на відновлення її діяльності, її річні звіти додаються до консолідованої звітності, а додаткова інформація щодо звітів, які стосуються характеру та умов надання фінансової допомоги, подається в примітках до звітності.

(е) В державах-членах стаття 12 Директиви 83/349/ЄЕС може також застосовуватись до двох чи більшої кількості кредитних установ, які не є взаємопов'язаними, у відповідності до частини 1 та 2 статті 1 цієї Директиви, але управління якими здійснюється на уніфікованій основі, що є відмінною від тієї, яка передбачена контрактом, положеннями меморандуму чи статутом акціонерного товариства.

(g) Для потреб структури консолідованих звітів:

— застосовуються статті 3, з 5 по 29 та з 29 по 34 цієї Директиви;

— посилання в статті 17 Директиви 83/349/ЄЕС на частину 3 статті 15 Директиви 78/660/ЄЕС застосовується до активів, що вважаються основними засобами у відповідності до статті 35 цієї Директиви.

(h) Стаття 34 Директиви 83/349/ЄЕС застосовується у відношенні змісту приміток до консолідованої звітності у відповідності до статей 40 та 41 цієї Директиви.

СЕКЦІЯ 10

ПУБЛІКАЦІЯ

Стаття 44

1. Належним чином затверджені річні звіти кредитних установ, разом з річною доповіддю та доповідями осіб, які є відповідальними за аудит звіту, публікуються згідно з національним законодавством у відповідності до статті 3 Директиви 68/151/ЄЕС ⁽¹⁾.

Однак, неопублікування річної доповіді, у відповідності до вищезазначеного, може допускатись національним законодавством. У такому випадку річна доповідь надається для ознайомлення в зареєстрованому офісі компанії відповідної держави-члена. Передбачається можливість отримання за вимогою копій всіх доповідей чи їх частини. Ціна такої копії не повинна перевищувати її адміністративну вартість.

2. Положення частини 1 також застосовуються до затверджених належним чином консолідованих звітів, консолідованих річних доповідей та доповідей осіб, які є відповідальними за аудит звіту.

3. Однак, якщо кредитна установа, яка підготувала річну чи консолідовану звітність, не належить до переліку видів компаній, визначених в частині 1 статті 1 Директиви 78/660/ЄЕС та не зобов'язана згідно з національним законодавством опубліковувати документи, зазначені в частинах 1 та 2 цієї Директиви, згідно зі статтею 3 Директиви 68/151/ЄЕС, нею щонайменше вони повинні бути надані для ознайомлення в зареєстрованому офісі чи, за його відсутності, за основним місцем діяльності. Отримання копій за вимогою також передбачено. Ціна таких копій не повинна перевищувати їх адміністративну вартість.

4. Річна та консолідована звітність кредитних установ публікується в усіх державах-членах, в яких кредитна установа має свої філії у відповідності до положень третього абзацу статті 1 Директиви 77/780/ЄЕС. Відповідні держави-члени можуть вимагати опублікування таких документів державними мовами.

5. Державами-членами передбачаються відповідні санкції за невиконання вимог щодо публікацій, зазначених у цій статті.

⁽¹⁾ ОВ № L 65, 14.3.1968, С.8

СЕКЦІЯ 11

АУДИТ

Стаття 45

Держави-члени не застосовують підпункт (iii) пункту (b) частини 1 статті 2 Директиви 84/253/ЄЕС ⁽²⁾ по відношенню до державних ощадних банків, якщо передбачений законом аудит документів таких установ, визначених в частині 1 статті 1 зазначеної Директиви, забезпечується існуючим наглядовим органом таких ощадних банків з моменту набуття чинності цією Директивою та, якщо відповідальна особа щонайменше відповідає умовам, встановленим в статтях з 3 по 9 Директиви 84/253/ЄЕС.

СЕКЦІЯ 12

ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 46

На Контактний комітет, заснований у відповідності до статті 52 Директиви 78/660/ЄЕС, під час засідань у належному складі, покладаються також такі функції:

(а) полегшувати, не порушуючи положень статей 169 та 170 Договору, гармонізоване застосування цієї Директиви за допомогою проведення регулярних засідань, зокрема, для розгляду практичних проблем, що виникають у зв'язку з її застосуванням;

(б) надавати, за необхідністю, консультації Комісії щодо додатків чи поправок до цієї Директиви.

Стаття 47

1. Держави-члени ухвалюють необхідні закони, підзаконні акти та адміністративні положення для виконання цієї Директиви не пізніше 31 грудня 1990 року та невідкладно повідомляють про це Комісію.

2. Державами-членами може бути передбачено, щоб положення, зазначені в частині 1, спочатку застосовувались до річної та консолідованої звітності за фінансові роки, починаючи з 1 січня 1993 року, або протягом календарного 1993 року.

3. Держави-члени повідомляють Комісію про тексти основних положень національного законодавства, що вони ухвалюють у сфері, яку охоплює ця Директива.

Стаття 48

За результатами застосування цієї Директиви, після 5-ти років з дати, зазначеної в частині 2 статті 47, Рада, діючи за поданням Комісії, вивчає та, за необхідності, переглядає, беручи до уваги частину 1 статі 2, статті 27, 28 та 41, всі ті положення Директиви які надають можливості державам-членам, зокрема для досягнення вищої прозорості та гармонізації положень, визначених в цій Директиві.

⁽¹⁾ ОВ № L 126, 12.5.1984, С.20.

Стаття 49

Цю директиву адресовано державам-членам.

7. ДИРЕКТИВА 2001/65/ЄС ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ ТА РАДИ від 27 вересня 2001 року про внесення змін та доповнень до Директив 78/660/ЄЕС, 83/349/ЄЕС та 86/635/ЄЕС про правила оцінки, що застосовуються у річній та консолідованій звітності окремих видів компаній, а також банків та інших фінансових установ.

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ ПАРЛАМЕНТ ТА РАДА ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ,

Беручи до уваги Договір про заснування Європейського Співтовариства, та, зокрема, його статтю 44(2) (g),

Беручи до уваги пропозицію Комісії ⁽¹⁾,

Беручи до уваги висновок Економічного та Соціального Комітету ⁽²⁾,

Діючи згідно з процедурою, що визначена статтею 251 Договору ⁽³⁾,

Оскільки:

- (1) Стаття 32 Четвертої Директиви Ради 78/660/ЄЕС від 25 липня 1978 про річну звітність окремих видів компаній ⁽⁴⁾ зобов'язує проводити оцінку статей, передбачених у річній звітності згідно з принципом ціни придбання або собівартості виробництва.
- (2) Стаття 33 Директиви 78/660/ЄЕС уповноважує держави-члени дозволяти або вимагати від компаній переоцінку певних активів та оцінку певних активів за відновленою вартістю або застосовувати інші методи, які враховують вплив інфляції на статті, розкриті у річній звітності.
- (3) Стаття 29 Сьомої Директиви Ради 83/349/ЄЕС від 13 червня 1983 про консолідовану звітність ⁽⁵⁾ зобов'язує оцінювати активи та пасиви, що входять до консолідованої звітності, відповідно до статей 31-42 та статті 60 Директиви 78/660/ЄЕС.
- (4) Стаття 1 Директиви Ради 86/635/ЄЕС від 8 грудня 1986 про річну звітність та консолідовану звітність банків та інших фінансових установ ⁽⁶⁾ зобов'язує оцінювати активи та пасиви відповідно до статей 31-42 Директиви 78/660/ЄЕС, за винятками, що передбачені Директивою 86/635/ЄЕС.

Річна звітність та консолідована звітність страхових компаній готується згідно з Директивою Ради 91/674/ЄЕС від 19 грудня 1991 про річну звітність та консолідовану звітність страхових компаній ⁽⁷⁾.

Зміни і доповнення до Директив 78/660/ЄЕС та 83/349/ЄЕС не повинні вплинути на положення Директиви 91/674/ЄЕС, хоча Комісія може висунути відповідні пропозиції щодо змін і доповнень Директиви після проведення консультацій з відповідним дорадчим комітетом.

- (5) Динамічна природа міжнародних фінансових ринків призвела до розширеного використання не тільки традиційних первинних фінансових інструментів, таких як акції та облігації, а також різноманітних форм похідних фінансових інструментів, таких як ф'ючерси, опціони, форвардні контракти та свопи.
- (6) Розробники провідних світових стандартів бухгалтерського обліку відходять від історичної моделі собівартості для оцінки цих фінансових інструментів у напрямку до моделі бухгалтерського обліку справедливої вартості.
- (7) Повідомлення Комісії щодо гармонізації бухгалтерського обліку: нова стратегія vis-à-vis міжнародна гармонізація покликала Європейський Союз працювати у напрямку до гармонізації положень директив Співтовариства щодо узгодження обліку із міжнародними засадами бухгалтерського обліку, зокрема в Комітеті Міжнародних Стандартів Бухгалтерського Обліку (IASB)
- (8) Для забезпечення такого узгодження між визнаними міжнародною спільнотою стандартами бухгалтерського обліку та Директивами 78/660/ЄЕС, 83/349/ЄЕС та 86/635/ЄЕС, слід внести зміни і доповнення до цих Директив для того, щоб певні активи та пасиви оцінювалися за справедливою

вартістю. Це дає змогу європейським компаніям звітуватися згідно з поточним міжнародним розвитком.

Ці зміни і доповнення до Директив 78/660/ЄЕС, 83/349/ЄЕС та 86/635/ЄЕС збігаються з Повідомленням Комісії до Європейського Парламенту та Ради від 13 червня 2000 щодо стратегії фінансової звітності ЄС, яка пропонує використання загальновизнаних міжнародних стандартів бухгалтерського обліку для підготовки консолідованих фінансових звітів з боку відкритих акціонерних компаній. Мета цих змін та доповнень – дозволити застосування міжнародних бухгалтерських стандартів у процесі визнання та оцінки фінансових інструментів.

Співтоваристві зобов'язує вимагати від держав-членів запровадження системи бухгалтерського обліку справедливої вартості для певних фінансових інструментів. Держави-члени мають уможливити прийняття цієї системи усіма компаніями або будь-якими класами компаній, які є об'єктами регулювання Директив 78/660/ЄЕС, 83/349/ЄЕС та 86/635/ЄЕС про річну та консолідовану звітність або тільки про консолідовану звітність.

- (12) Бухгалтерський облік справедливої вартості повинен застосовуватися тільки до тих статей, щодо яких існує усталена міжнародна погодженість про застосування до них бухгалтерського обліку справедливої вартості. Існуюча погодженість є такою, що бухгалтерський облік справедливої вартості не повинен застосовуватися включно до усіх фінансових активів і пасивів, наприклад, до більшості з них, що стосуються банківських звітів.
- (13) Примітки до фінансових звітів мають містити окрему інформацію про фінансові інструменти у балансі, які було оцінено за справедливою вартістю. Річний звіт повинен містити вказівку на цілі управління ризиками компанії та політику компанії щодо використання фінансових інструментів.
- (14) Похідні фінансові інструменти можуть істотно впливати на фінансове становище компаній. Висвітлення інформації про похідні фінансові інструменти та їх справедливу вартість вважається доцільним навіть у тому разі, якщо компанія не використовує бухгалтерського обліку справедливої вартості. З метою обмеження адміністративного тягаря для малих компаній, державам-членам дозволяється звільнити малі компанії від вимоги розкриття такої інформації.
- (15) Бухгалтерський облік фінансових інструментів - це сфера фінансової звітності, що швидко розвивається і потребує такого перегляду Комісією, який би засновувався на досвіді держав-членів у сфері бухгалтерського обліку справедливої вартості,
УХВАЛИЛИ ЦЮ ДИРЕКТИВУ:

Стаття 1

Цим самим Директива 78/660/ЄЕС змінюється наступним чином:

Стаття 42б

Наступна частина додається:

"ЧАСТИНА 7а

Оцінка за справедливою вартістю

Стаття 42а

1. Шляхом відступу від статті 32, а також відповідно до умов, що передбачені в пунктах 2 та 4 цієї статті, держави-члени повинні дозволити або вимагати від усіх компаній незалежно від їх виду, оцінку фінансових інструментів, у тому числі похідних, за справедливою вартістю.

Такий дозвіл або вимога можуть бути обмежені консолідованою звітністю, як це передбачено Директивою 83/349/ЄЕС.

2. Для цілей цієї Директиви товарні угоди, які надають право будь-які із договірних сторін розраховуватися готівкою або за допомогою інших фінансових інструментів, мають вважатися похідними фінансовими інструментами, за винятком, якщо:

- (a) вони були укладені та продовжують відповідати вимогам запланованої купівлі та продажу товарів та торгівельним звичаям компанії;
- (b) вони були укладені із цією метою від самого початку; та
- (c) вони виконуються шляхом поставки товарів.

3. Пункт 1 застосовується тільки до тих зобов'язань, які:

- (a) утримуються як частина торговельного портфелю; або
- (b) є похідними фінансовими інструментами.

4. Оцінка відповідно до пункту 1, не застосовується до:

- (a) непохідних фінансових інструментів, які призначені до виконання;
- (b) до позик та дебіторської заборгованості ініційованих компаній, і часток, які не призначені для торгівлі; а також
- (c) до часток дочірніх компаній, асоційованих компаніях та спільних підприємствах, інструментів капіталу, випущених компанією, контрактів, щодо несплаченої компенсації в об'єднанні компаній, а також інших фінансових інструментів, які мають такі спеціальні властивості, щодо яких загально прийнятним є застосовувати інший порядок обліку, ніж до інших фінансових інструментів.

5. Відступаючи від статті 32, держави-члени можуть щодо будь-яких активів та пасивів, які кваліфікуються як об'єкти хеджування відповідно до системи бухгалтерського обліку хеджування справедливих зобов'язань, або до визначеної частини таких активів або зобов'язань, дозволяти оцінку за конкретною сумою, яка вимагається такою системою.

Суттєву інформацію щодо тих моделей і методів оцінки, які використовувалися у випадках визначення справедливої вартості у відповідності із статтею 42(1)(б);

1. Справедлива вартість, що зазначена у статті 42а, має визначатися виходячи з:

- a) ринкової вартості, для тих фінансових інструментів, для яких можна легко визначити надійний ринок. Якщо для фінансового інструменту важко визначити ринкову вартість, але можна визначити ринкову вартість його компонентів, або подібного фінансового інструменту, в тому разі ринкова вартість може бути встановлена на основі вартості його компонентів, чи подібного інструменту; або
- b) вартості, що визначається згідно із загальноприйнятими моделями і методами оцінки, для тих інструментів, для котрих важко визначити надійний ринок. Такі оціночні моделі та методи мають гарантувати адекватну відповідність ринкової вартості.

2. Ті фінансові інструменти, які не можуть бути достовірно оцінені жодним із методів, що згадані в параграфі 1, мають оцінюватися згідно із статтями 34 - 42.

Стаття 42с

1. Враховуючи статтю 31(1)(с), де фінансові інструменти оцінюються відповідно до статті 42б, коливання у ціні має бути включене до звіту про прибуток та збиток. Проте така зміна має бути включена безпосередньо до власного капіталу до резерву справедливої вартості, де:

- (a) інструмент, що обліковується, - це інструмент хеджування, згідно із системою бухгалтерського обліку хеджування, що дозволяє не демонструвати ти чи інші або усі зміни у звіті про прибуток та збиток; або
- (b) зміни вартості, що виникають через різницю у валютному курсі грошової одиниці, які складають частину загальної інвестиції компанії у закордонні одиниці.

2. Держави-члени можуть дозволити чи вимагати щоб зміни вартості наявних для продажу фінансових активів, інших, ніж похідні фінансові інструменти, включалися безпосередньо до власного капіталу до резерву справедливої вартості.

3. Резерв справедливої вартості має бути скоригований, коли суми зафіксовані у ньому більше не є необхідними для застосування пункту 1 та 2.

Стаття 42д

Там, де до фінансових інструментів було застосовано оцінку за системою справедливої вартості, інформація у звітах має містити:

4. У статті 46(2) додається наступний пункт:

- „(f) стосовно використання компанією фінансових інструментів, і коли це суттєво для оцінки її активів, фінансового становища і прибутку або збитку,
- цілі та політика управління фінансовими ризиками компанії, включаючи політику хеджування кожної для кожного основного
- (a) для кожної категорії фінансових інструментів, їх справедливу вартість, зміни у вартості, включені безпосередньо до звіту про прибутки та збитки, а також зміни, включені до резерву справедливої вартості;
- (b) для кожного класу похідних фінансових інструментів, інформація про обсяг та природу цих інструментів, включаючи положення та умови, які мають значення і можуть вплинути на кількість, швидкість та ймовірність майбутніх платежів; та
- (c) таблицю, який демонструє зміни в резерві справедливої вартості протягом фінансового року;”;

2. У статті 43 (1):

- (a) Посилання у пункті 10 на “статті 31 та 34-42” замінюється посиланням на “статті 31 та 34-42с”, та
- (b) Наступний пункт додається:
- “14. Там де оцінка фінансових інструментів за справедливою вартістю не застосовувалася у відповідності із частиною 7а:
- (a) для кожного класу похідних фінансових інструментів:
- (i) справедлива вартість інструментів, якщо така вартість може бути визначена будь-яким із методів, визначених у статті 42б(1);
- (ii) інформація про обсяг та природу таких інструментів; та
- (b) для фінансових основних активів, на які поширюється дія статті 42а, визначена вартість яких перевищує їх справедливу вартість, та до котрих не було використано можливості переоцінки їх вартості відповідно до статті 35(1)(с)(аа):
- (i) балансова вартість та справедлива вартість будь-яких окремо взятих активів чи відповідних груп таких активів;
- (ii) причини, з яких балансову вартість не було зменшено, включаючи характер свідчень, які дають підстави вірити, що балансову вартість буде відшкодовано.”;

3. Текст статті 44 (1) замінюється наступним текстом:

“ Держави-члени можуть дозволяти компаніям, що зазначені в статті 11, складання скорочених приміток до фінансових звітів, без надання інформації, яка вимагається у статті 43 (1) (5) – (12) та (14)(а). Проте, у примітках має бути розкрито інформацію, що зазначена в статті 43 (1) (6) у підсумку для усіх статей”.

- (a) До кожної категорії фінансових інструментів, їх справедливу вартість, зміни у вартості, включені безпосередньо до звіту про прибутки та збитки, а також, відповідно до статті 42с цієї Директиви, зміни, включені до резерву справедливої вартості;

Для кожного класу похідних фінансових інструментів, інформація про обсяг та природу цих інструментів, включаючи положення та умови, які мають значення і можуть вплинути на

- типу запланованих операцій, для яких використовується бухгалтерський облік хеджування, а також

- схильність компанії до цінових ризиків, кредитних ризиків, ризиків ліквідності та ризиків руху грошових потоків.

5. У статті 59 (2) (а) та (б) посиланням на статті 31 – 42 замінюється посиланням на Частину 7 або 7а”

6. Наступна стаття додається:

„*Стаття 61а*

Не пізніше, ніж 1 січня 2007, Комісія має переглянути положення статей 42а та 42д, статті 43(1)(10) і (14), статті 44(1), статті 46(2)(ф) та статті 59(2)(а) та (б) з урахуванням набутого досвіду підчас застосування положень стосовно обліку справедливої вартості та беручи до уваги міжнародний розвиток у сфері бухгалтерського обліку, і, якщо це потрібно, подати пропозиції до Європейського Парламенту та Ради з огляду на зміни згаданих статей.”

Стаття 2

Директива 83/349/ЄЕС змінюється наступним чином:

1. Текст статті 29(1) замінюється наступним текстом:

„1. Активи та пасиви, які включаються до консолідованих рахунків оцінюються відповідно до уніфікованих методів згідно з Частиною 7 та 7а та статтею 60 Директиви 78/660/ЄЕС.”;

2. у статті 34:

(а) посилання в пункті 10 на ”Статтю 31 та 31-42” замінюється посиланням на „статті 31 та 34-42с”.

(б) наступний пункт додається:

„14. Коли оцінка фінансових інструментів за справедливою вартістю застосовувалася згідно із Частиною 7а Директиви 78/660/ЄЕС:

(б) Суттєву інформацію щодо тих моделей і методів оцінки, які використовувалися у разі визначення справедливої вартості, згідно із статтею 42(1)(б) цієї Директиви;

(с) кількість, швидкість та ймовірність майбутніх платежів; а також

(д) Таблицю, що демонструє зміни у резерві справедливої вартості протягом фінансового року.

15. Там, де оцінка похідних інструментів за справедливою вартістю не застосовувалася відповідно до частини 7а Директиви 78/660/ЄЕС:

(а) для кожного класу похідних фінансових інструментів:

(i) справедлива вартість інструментів, якщо така вартість може бути визначена будь-яким із методів, зазначених у статті 42б(1) цієї Директиви;

(ii) інформація про обсяг та походження таких інструментів; та

(б) для фінансових основних активів, на які поширюється дія статті 42а цієї Директиви, визначена вартість яких перевищує їх справедливу вартість, та щодо яких не було застосовано можливу переоцінку їх вартості відповідно до статті 35(1)(с)(аа) цієї Директиви:

(i) балансова вартість та справедлива вартість будь-яких окремо взятих активів чи відповідних груп таких активів;

(ii) причини, із яких балансову вартість не було зменшено, включаючи характер свідчень, що дають підстави вірити, в те, що балансову вартість буде відшкодовано.”;

3. У статті 36 (2) наступний пункт додається:

„(е) щодо використання підприємствами фінансових інструментів, та, коли це суттєво, для оцінки активів, пасивів, фінансового становища і прибутку або збитків,

- цілі та політика управління фінансовими ризиками компанії, включаючи політику хеджування кожної для основних типів запланованих фінансових операцій, для яких застосовуються бухгалтерський облік хеджування, а також

- залежність компанії від цінкових ризиків, кредитних ризиків, ризиків ліквідності та ризиків руху грошових потоків.”;

Стаття 4

1. Держави-члени мають ухвалити закони, підзаконні акти та адміністративні положення, необхідні для виконання цієї Директиви не пізніше 1 січня 2004, про що вони повинні негайно повідомити Комісію.

Такі положення, схвалені державами-членами, повинні містити посилання на цю Директиву, або супроводжуватися таким посиланням при їх офіційному оприлюдненні. Методи здійснення таких посилань визначають самі держави-члени.

Держави-члени мають повідомити Комісію про основні положення національного права, схвалені у сфері, що регулюється цією Директивою.

8. ДИРЕКТИВА 2004/25/ЄС ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ ТА РАДИ від 21 квітня 2004 року про пропозиції поглинання

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ ПАРЛАМЕНТ ТА РАДА ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ,

Беручи до уваги Договір про заснування Європейського Співтовариства, а зокрема частину 1 статті 44,

Беручи до уваги пропозицію Комісії ⁽¹⁾,

Беручи до уваги висновок Європейського економіко-соціального комітету ⁽²⁾,

Діючи згідно з процедурою, закріпленою у статті 251 Договору ⁽³⁾,

Оскільки:

(1) Згідно із пунктом (g) частини 2 статті 44 Договору, необхідно узгодити гарантії, які з метою захисту інтересів членів компаній та інших осіб держави-члени вимагають від компаній, які провадять свою діяльність згідно законодавству держави-члена, а також цінні папери якої призначені для торгових операцій на регульованому ринку у державі-члені, з метою зробити такі гарантії еквівалентними на території Співтовариства.

(2) Необхідно захищати інтереси власників цінних паперів компаній, які провадять свою діяльність згідно законодавству держави-члена, якщо ці компанії є предметом пропозицій поглинання або переходу контролю і хоча б деякі з їхніх цінних паперів призначені для торгівлі на регульованому ринку у державі-члені.

(3) Необхідно створити прозорість та ясність на території Співтовариства відносно врегулювання правових питань у випадку пропозицій поглинання та для запобігання викривлення моделі реструктуризації компаній в межах Співтовариства випадковими відмінностями у державній сфері та культурі керування.

(4) Беручи до уваги цілі щодо реалізації інтересів суспільства, що досягаються діяльністю центральних банків держав-членів, видається неможливим те, що вони можуть бути об'єктами пропозицій поглинання. З огляду на те, що з історичних причин цінні папери деяких центральних банків зареєстровані на регульованих ринках держав-членів, є необхідним виключити їх із сфери застосування цієї Директиви.

(5) Кожна держава-член має призначити уповноважену особу або осіб для нагляду за тими аспектами пропозицій, на які поширюється дія цієї Директиви, та забезпечити, щоб сторони, що беруть участь у пропозиціях поглинання, дотримувалися норм, встановлених згідно з цією Директивою. Усі призначені уповноважені особи мають співпрацювати один з одним.

(6) Задля забезпечення ефективності правове регулювання питаннями поглинання компаній повинно бути гнучким та таким, яке може застосовуватися за нових обставин, що виникають, а отже, має також передбачити можливість виключень та часткових скасування. Однак, застосовуючи будь-які встановлені норми та виключення або передбачаючи скасування, контролюючі органи мають дотримуватись певних загальних принципів.

(7) Саморегулюючі органи мають бути спроможними здійснювати нагляд.

(8) Згідно із загальними принципами законодавства Співтовариства та, зокрема, з правом на неупереджене слухання справи, рішення наглядового органу за певних умов мають бути передані на розгляд незалежного суду або трибуналу. Однак, держави-члени повинні визначити, чи є необхідність вдаватися до використання таких прав, що може бути вирішено в межах адміністративних або юридичних судових процесів, або проти наглядового органу, або в судових процедурах між сторонами пропозиції.

⁽¹⁾ ОВ С 45 Е, 25.2.2003, С. 1.

⁽²⁾ ОВ С 208, 3.9.2003, С. 55

⁽³⁾ Висновок Європейського Парламенту від 16 грудня 2003 року (ще не опублікований у ОВ) та Рішення Ради від 30 березня 2004 року.

(9) Держави-члени повинні вжити заходи для забезпечення захисту власників цінних паперів та зокрема тих, що володіють меншою часткою акцій, у разі встановлення контролю над їхніми компаніями. Держави-члени повинні забезпечувати такий захист, зобов'язуючи особу, що отримала право контролю, запропонувати усім власникам цінних паперів певної компанії за всі їхні активи справедливу ціну відповідно до загальної оцінки. Задля захисту інтересів власників цінних паперів держави-члени повинні вільно приймати подальші правові акти, такі як зобов'язання створити часткову угоду, коли offerent не отримує право контролю над компанією, або зобов'язання оголосити про пропозицію одночасно з отриманням права контролю над компанією.

(10) Зобов'язання зробити пропозицію усім власникам цінних паперів не розповсюджується на осіб, що контролюють активами, які вже існують на момент набрання чинності національного законодавства, що замінює цю Директиву.

(11) Зобов'язання щодо висунення пропозиції не стосується випадку придбання цінних паперів, що не дають права голосу на загальних зборах акціонерів. Однак, держави-члени повинні відповідати за те, щоб зобов'язання зробити пропозицію власникам цінних паперів стосувалося не тільки цінних паперів, що надають право голосу, але також цінних паперів, що надають право голосу тільки за певних умов або які взагалі його не надають.

(12) Для зменшення можливостей незаконних внутрішніх операцій з цінними паперами, offerent має оголосити своє рішення щодо внесення пропозиції, щойно це стане можливим, і проінформувати про це наглядовий орган.

(13) Власники цінних паперів повинні бути належним чином проінформовані щодо умов пропозиції за допомогою документу offerти. Відповідна інформація також повинна надаватися представникам від працівників компанії або, у разі якщо вище зазначене є неможливим, - безпосередньо працівникам.

(14) Час, визначений для прийняття пропозиції, повинен бути регламентованим.

(15) З метою задовільного виконання своїх зобов'язань, наглядові органи повинні на всіх етапах мати змогу вимагати від учасників пропозиції надання інформації стосовно них самих, співпрацювати та без затримки, у достатній та ефективній формі надавати інформацію іншим органам, що здійснюють контроль над ринками капіталу.

(16) З метою попередження здійснення операцій, що можуть порушити пропозицію, повноваження ради директорів компанії-адресата offerти щодо участі в операціях особливого характеру повинні бути обмеженими, не ускладнюючи, в той же час, своїх провадження її звичайних ділових операцій.

(17) Рада директорів компанії-адресата offerти зобов'язана оприлюднити документ, що містить висновок щодо пропозиції та підстави для такого висновку, а також з поглядами на вплив втілення такої пропозиції на усі інтереси компанії, та зокрема на зайнятість.

(18) З метою посилення ефективності існуючих положень стосовно здійснення фінансових операцій з цінними паперами компаній, на які розповсюджується дія цієї Директиви, а також закріплення свободи реалізації права голосу важливо, щоб захисні структури та механізми, передбачені такими компаніями, були прозорими та регулярно представлені у доповідях на загальних засіданнях акціонерів.

(19) Держави-члени повинні вжити необхідних заходів щодо надання будь-якому offerенту можливості придбання контрольного пакету акцій в інших компаніях та здійснення повного контролю над ними. З цією метою обмеження передання цінних паперів, обмеження права голосу, надзвичайні права призначення та права множинного голосування повинні бути скасовані або

призупинені упродовж часу, призначеного для прийняття пропозиції, та коли на загальних зборах акціонерів приймається рішення щодо оборонних заходів, щодо змін до уставів акціонерних товариств, зняття або призначення членів ради директорів на першому загальному засіданні акціонерів після припинення дії пропозиції. У разі, якщо власники цінних паперів зазнали збитків у результаті скасування прав, повинна бути надана належна компенсація відповідно до технічних угод, укладених державами-членами.

(20) Усі спеціальні права, які мають держави-члени у компаніях, повинні бути розглянуті у контексті вільного руху капіталу та відповідних положень Договору. Спеціальні права, що застосовуються державами-членами у компаніях та що передбачені публічним та національним правом, повинні бути вилучені, якщо вони не суперечать Договору.

(21) Враховуючи існуючі розбіжності у законодавчих механізмах та структурах компаній держав-членів, останнім повинно бути дозволено не вимагати від компаній, заснованих в межах їхніх територій, застосовувати положення цієї Директиви, що обмежують повноваження ради директорів компанії-адресата оферти протягом часу, встановленого для прийняття пропозиції та ті, що створюють невинуваті перешкоди, передбачені в уставах акціонерних товариств або конкретних угодах. У такому разі держави-члени повинні принаймні дозволити компаніям, заснованим на їхніх територіях зробити вибір, що може підлягати оскарженню, щодо застосування цих положень. Без шкоди міжнародним угодам, участь однією із сторін яких є Європейське Співтовариство, державам-членам повинно бути дозволено не вимагати від компаній, що застосовують ці положення відповідно до вибіркових розпоряджень, застосовувати їх тоді, коли вони стають предметом пропозиції, висунутої компаніями, що не застосовують ті ж самі положення, в результаті використання цих вибіркових розпоряджень.

(22) Держави-члени повинні сформулювати певні правила з метою передбачення припинення строку дії пропозиції, права оферента на внесення змін до своєї пропозиції, можливості існування конкуруючих пропозицій для цінних паперів компанії, оголошення результатів пропозиції, безповоротність пропозиції та дозволені умови.

(23) Розкриття інформації та надання консультацій представникам від працівників оферента та компанії-адресата оферти повинні керуватися відповідними національними положеннями, зокрема прийнятими відповідно до Директиви Ради 94/45/ЄС від 22 вересня 1994 року про заснування Європейської Виробничої Ради або процедури у підприємствах масштабу Співтовариства та групах підприємств масштабу Співтовариства з метою надання інформації та консультування працівників ⁽¹⁾, Директиви Ради 98/59/ЄС від 20 липня 1998 року про зближення законодавств держав-членів щодо колективних звільнень ⁽²⁾, Директиви Ради 2001/86/ЄС від 8 жовтня 2001 року, що доповнює статут для Європейського Об'єднання стосовно залучення працівників ⁽³⁾ та Директиви 2002/14/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 11 березня 2002 року, що установлює структуру для надання інформації та консультування працівників Європейського Співтовариства – Спільна Декларація Європейського Парламенту, Ради та Комісії з представництва працівників ⁽⁴⁾. Однак, працівникам вказаних компаній або їхнім представникам повинна надаватися можливість вираження власної думки щодо передбачуваного впливу пропозиції на зайнятість. Без шкоди Директиві 2003/6/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 28 січня 2003 року про незаконні операції з цінними паперами та ринкові маніпуляції (ринкові

⁽¹⁾ ОВ L 254, 30.9.1994, С. 64 Директива, зі змінами, внесеними Директивою 97/74/ЄС (ОВ L 10, 16.1.1998, С. 22)

⁽²⁾ ОВ L 225, 12.8.1998, С. 16.

⁽³⁾ ОВ L 294, 10.11.2001, С. 22

⁽⁴⁾ ОВ L 80, 23.3.2002, С. 29

махінації)⁽¹⁾, держави-члени завжди можуть застосовувати або ухвалювати національні положення щодо надання інформації та консультування представників від працівників оферента перед висуванням пропозиції.

(24) Держави-члени повинні вжити необхідних заходів для надання оференту, котрий у результаті пропозиції поглинання придбав певний відсоток капіталу компанії, що дає право голосу, можливості вимагати від власників решти цінних паперів продати їх йому/їй. Так само, у випадку, якщо після пропозиції поглинання оферент придбав певний відсоток капіталу компанії, що дає право голосу, власники решти цінних паперів повинні мати право вимагати від нього/неї купити їхні цінні папери. Ці процедури передачі та розпродажу цінних паперів повинні проводитися тільки за особливих умов, пов'язаних з пропозиціями поглинання. Держави-члени можуть продовжувати застосовувати національні норми для проведення процедур передачі та розпродажу цінних паперів за інших обставин.

(25) Оскільки цілі передбачених дій, а саме створення мінімальних принципів для запровадження пропозицій поглинання та забезпечення належного рівня захисту власників цінних паперів у всьому Співтоваристві, не можуть бути у повній мірі досягнутими державами-членами через вимогу прозорості та юридичної однозначності у випадку міжнародного поглинання та отримання права контролю, і, таким чином, через свої масштаби та наслідки можуть бути краще досягнутими на рівні Співтовариства, Співтовариство може вжити заходів згідно з принципом субсидіарності, як це передбачено у статті 5 Договору. Відповідно до принципу пропорційності, передбаченому цією статтею, дія цієї Директиви не розповсюджується за межі того, що є необхідним для досягнення цих цілей.

(26) Ухвалення Директиви є необхідною процедурою для встановлення структури, що складається з певних загальних принципів та обмеженої кількості загальних вимог, які держави-члени повинні запровадити за допомогою більш докладніших норм відповідно до їхніх національних систем та культурного контексту.

(27) Держави-члени повинні, однак, запровадити санкції проти будь-якого порушення національних законів, що замінюють цю Директиву.

(28) Час від часу, для врахування нових процесів розвитку на фінансових ринках постає необхідність технічного керівництва та заходів з імплементації для виконання норм, передбачених цією Директивою. Для виконання певних положень Комісії має бути уповноваженою вживати заходи з імплементації за умови, якщо вони не суперечать цій Директиві, а Комісія діє згідно з принципами, викладених у цій Директиві, після консультування з Європейським Комітетом з цінних паперів, створеного Рішенням Комісії 2001/528/ЄС⁽²⁾. Заходи, необхідні для імплементації цієї Директиви повинні бути прийняті згідно з Рішенням Ради 1999/468/ЄС від 28 червня 1999 року, що формулює процедури для здійснення повноважень з імплементації, покладених на Комісію⁽³⁾ та з належним врахуванням декларації, прийнятої Комісією у Європейському Парламенті від 5 лютого 2002 року стосовно запровадження законодавства в сфері фінансових послуг. Для виконання інших положень на контактний комітет покладається завдання допомагати державам-членам, а на контролюючі органи – завдання у разі необхідності консультувати Комісію щодо змін та доповнень до цієї Директиви під час її імплементації. цьому задля цього контактний комітет може скористатися інформацією, яку згідно з цією Директивою повинні надати держави-члени стосовно пропозицій поглинання, що мали місце на їх регульованих ринках.

⁽¹⁾ ОВ L 96, 12.4.2003, С.16

⁽²⁾ ОВ L 191, 13.7.2001, С. 45 Рішення, зі змінами, внесеними Рішенням 2004/8/ЄС (ОВ L 3, 7, 2004, С. 33)

⁽³⁾ ОВ L 184, 17.7.1999, С. 23

(29) Комісія має сприяти справедливій та збалансованій гармонізації норм поглинання у Європейському Союзі. З цією метою Комісія повинна мати змогу вносити пропозиції тимчасового для своєчасного доопрацювання цієї Директиви,

УХВАЛИЛА ЦЮ ДИРЕКТИВУ:

Стаття 1

Сфера застосування

1. Ця Директива формулює заходи, що координують закони, підзаконні акти, адміністративні положення, процесуальний кодекс та інші розпорядження держав-членів, включно з розпорядженнями встановленими офіційно уповноваженими організаціями для ринкового регулювання (далі за текстом «норми»), що стосуються пропозицій поглинання у питанні цінних паперів компаній, на які розповсюджується дія законів держав-членів, де передбачена торгівля усіма або деякими з цих цінних паперів на регульованих ринках згідно зі змістом Директиви 93/22/ЄЕС ⁽¹⁾ в одній або декількох державах-членах (далі за текстом «регульований ринок»).

2. Ця Директива не розповсюджується на пропозиції поглинання стосовно цінних паперів, випущених компаніями, метою яких є колективне вкладення капіталу, котрі здійснюють діяльність, керуючись принципами розосередження ризику, та одиниці капіталу яких на вимогу власника можуть бути викуплені або погашені, прямо або опосередковано, з активів цих компаній. Заходи, що вживаються такими компаніями для забезпечення того, щоб цінність їхніх одиниць на фондовій біржі значно не відрізнялася від чистої вартості їх активів, вважаються еквівалентними до такого викупу або погашення.

3. Ця Директива не розповсюджується на пропозиції поглинання, що стосуються цінних паперів, випущених центральними банками держав-членів.

Стаття 2

Визначення

1. Для цілей цієї Директиви:

(а) «пропозиція поглинання» або «пропозиція» означає відкриту пропозицію (іншу, ніж ту, що здійснюється самою компанією-адресатом оферти), висунуту власникам цінних паперів компанії з метою придбання усіх або частини цінних паперів, примусово або добровільно, яка супроводжується або яка має за мету отримання права контролю над компанією-адресатом оферти відповідно до національного законодавства;

(б) «адресат оферти» означає компанію, цінні папери якої є предметом пропозиції;

(с) «оферент» означає будь-яку фізичну або юридичну особу, що робить пропозицію, керуючись державним або приватним правом;

(д) «особи, що діють спільно» означає фізичних або юридичних осіб, що співпрацюють з оферентом або адресатом оферти на засадах згоди, прямо вираженої або мовчазної, усної чи письмової, направленої на отримання права контролю над адресатом оферти або на порушення успішного результату пропозиції;

(е) «цінні папери» означає цінні папери, що знаходяться в обігу та дають право голосу у компанії;

(ф) «учасники пропозиції» - оферент, члени ради оферента, якщо останнім є компанія, адресат оферти, власники цінних паперів адресата оферти та члені її ради, а також особи, що з ними співпрацюють.

⁽¹⁾ Директива Ради 93/22/ЄЕС від 10 травня 1993 року про інвестиції у сфері цінних паперів (ОВ L 141, 11.6.1993, С. 27). Директива із останніми змінами, внесеними Директивою 2002/87/ЄС Європейського Парламенту та Ради (ОВ L 35, 11.2.2003, С.1).

(g) «цінні папери, що дають право множинного голосування» означає цінні папери, що входять до особливого окремого класу і надають кожний більше, ніж один голос.

2. З точки зору пункту 1 (d), особи, що контролюються іншою особою, згідно зі змістом статті 87 Директиви 2001/34/ЄС ⁽¹⁾ повинні розглядатися як особи, що діють спільно з цією іншою особою та один з одним.

Стаття 3

Загальні принципи

1. З метою імплементації цієї Директиви держави-члени повинні забезпечити дотримання наступних принципів:

(a) до усіх власників цінних паперів компанії-адресата офerti одного класу має використовуватися однакове відношення; окрім цього, за умови, якщо особа отримує право контролю над компанією, інші власники цінних паперів повинні бути захищені;

(b) власникам цінних паперів компанії-адресата офerti має надаватися достатньо часу та інформації для уможливлення досягнення належного зваженого рішення щодо пропозиції; у разі консультування власників цінних паперів рада адресата офerti повинна надати свій висновок щодо впливу запровадження пропозиції на зайнятість, умови праці та розташування місць діяльності компанії;

(c) рада директорів адресата офerti повинна діяти в інтересах компанії в цілому і не може відмовити власникам цінних паперів у можливості приймати рішення стосовно сутності пропозиції;

(d) не повинні створюватися фальшиві ринки цінних паперів компанії-адресатів офerti, компанії-оферента або будь-якої іншої компанії, що має відношення до цієї пропозиції, таким чином, щоб процес підвищення або зниження цін паперів був штучним, а при цьому нормальне функціонування ринків зазнало порушень;

(e) оферент повинен висувати пропозицію тільки за повної впевненості у тому, що він/вона у змозі повністю надати будь-яку грошову компенсацію якщо така запропонована, та після прийняття належних заходів для забезпечення імплементації будь-якого іншого типу компенсації;

(f) компаніям-адресатам офerti не повинні створюватися перешкоди у веденні своїх справ довше часу, передбаченого пропозицією для операцій з цінними паперами;

2. З метою підтвердження відповідності з принципами, викладеними у частині 1, держави-члени:

(a) повинні забезпечити, щоб основні вимоги, передбачені цією Директивою, були дотримані;

(b) може встановлювати жорсткіші додаткові умови та положення, ніж ті, що містяться у цій Директиві, для регулювання пропозицій.

Стаття 4

Контролюючі органи та правові норми, що застосовуються

1. Держави-члени повинні призначити відповідальну особу або осіб, уповноважених здійснювати контроль над пропозиціями з метою дотримання норм, які вони встановлюють або вводять згідно з цією Директивою. Таким чином, призначені відповідальні особи повинні бути органами державної влади, асоціаціями або приватними організаціями, визнаними національним законом, або державними організаціями, уповноваженими національним законом виконувати ці функції. Держави-члени повинні інформувати Комісію про ці призначення, уточнюючи будь-яке розподілення функцій, яке може мати місце. Вони повинні гарантувати виконання функцій такими органами неупереджено та незалежно від сторін пропозиції.

⁽¹⁾ Директива 2001/34/ЄС Європейського Парламенту та Ради від травня 2001 року про допуск цінних паперів на фондову біржу та про інформацію, що має бути опублікована стосовно цих паперів (ОВ L 184, 6.7.2001, С.1). Директива, востаннє доповнена Директивою 2003/71/ЄС (ОВ L 345, 31.12.2003, С.64).

2. (а) Органи, уповноважені здійснювати нагляд за пропозицією, повинні бути органами держави-члена, в якій адресат оферти має свій зареєстрований офіс, якщо цінні папери цієї компанії допущені до торгів на регульованому ринку у такій державі-члені.

(b) Якщо цінні папери адресата оферти не є об'єктом торгівлі на регульованому ринку у державі-члені, у якій компанія має свій зареєстрований офіс, наглядовий орган повинен бути органом держави-члена, на регульованому ринку якого цінні папери були операцій допущені до торгів.

Якщо цінні папери адресата оферти є об'єктом торгівлі на регульованих ринках більш ніж однієї держави-члена, орган, уповноважений здійснювати нагляд за пропозицією, повинен бути органом держави-члена, на регульованому ринку якого цінні папери були вперше допущені до здійснення торгових операцій.

(с) Якщо цінні папери адресата оферти були вперше для допущені до здійснення торгових операцій на регульованих ринках більш ніж однієї держави-члена водночас, компанія, що є адресатом оферти, повинна визначити, який з наглядових органів цих держав-членів буде уповноважений здійснювати контроль над пропозицією за допомогою оповіщення цих регульованих ринків та їх наглядових органів у перший день проведення торгових операцій.

Якщо цінні папери компанії-адресата оферти вже були допущені до обігу на регульованих ринках у більш, ніж одній державі-члені на час, передбачений у частині 1 статті 21., і були допущені одночасно, наглядові органи цих держав-членів повинні з'ясувати, який з них буде органом, уповноваженим здійснювати нагляд за пропозицією протягом чотирьох тижнів з дати, зазначеної у частині 1 статті 21. В іншому випадку адресат оферти повинен визначити, який з цих органів буде компетентним органом у перший день торгів після цього періоду в чотири тижні.

(d) Держави-члени повинні забезпечити умови для того, щоб рішення, згадані у пункті (с), були оприлюднені.

(е) У випадках, зазначених у пунктах (b) та (с), питання, що стосуються компенсації, запропонованої у випадку висування пропозиції, зокрема ціни, та питання стосовно процедури пропозиції, зокрема інформації стосовно рішення оферента про висування пропозиції, зміст документа оферти та розкриття пропозиції, повинні розглядатися у відповідності до норм держави-члена компетентного органа. У питаннях, що стосуються надання інформації працівникам адресата оферти та питаннях, що стосуються закону, що регулює діяльність акціонерних компаній, зокрема відсотку права голосу акцій, що встановлює контроль, та будь-яке часткове скасування обов'язку висування пропозиції, так само, як і умови, за яких рада директорів адресата оферти може вжити заходів, що можуть спричинити припинення дії пропозиції, норми, що застосовуються, та компетентний орган повинні бути представлені державою-членом, у якій адресат оферти має свій зареєстрований офіс.

3. Держави-члени повинні забезпечити, щоб усі теперішні та колишні працівники, найняті наглядовими органами, взяли на себе обов'язок зберігати професійну таємницю. Ніяка інформація, що містить професійну таємницю, не повинна бути розголошена будь-якій особі або органу, за винятком тих випадків, коли це передбачено нормами, визначеними законом.

4. Наглядові органи держав-членів для цілей цієї Директиви та інші органи, що контролюють ринки капіталу, зокрема відповідно до Директиви 93/22/ЄС, Директиви 2001/34/ЄС, Директиви 2003/6/ЄС та Директиви 2003/71/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 4 Листопада 2003 року стосовно проспекту, що має бути опублікований, коли цінні папери запропоновані широкому колу осіб або призначені для обігу, повинні співпрацювати та надавати один одному інформацію у разі необхідності для застосування норм, відповідності встановлених згідно з цією Директивою та зокрема у випадках, передбачених частинами 2(b), (с) та (е). Таким чином, такий

обмін інформацією повинен бути захищений обов'язком зберігати професійну таємницю, який розповсюджується на теперішніх та колишніх працівників, найнятих наглядовими органами, що отримують таку інформацію. Співпраця повинна включати можливість забезпечення необхідними офіційними документами, спрямованих для посилення заходів, вживаних компетентними органами у зв'язку з пропозиціями, так само, як інше подібне сприяння, яке може вимагатися відповідними наглядовими органами з метою розглядання будь-яких фактичних або ймовірних порушень норм, встановлених або запроваджених відповідно до цієї Директиви.

5. Наглядові органи повинні бути наділені усіма повноваженнями, необхідними для виконання своїх обов'язків, включно з тими, що стосуються забезпечення дотримання учасниками пропозиції правил, встановлених або запроваджених відповідно до цієї Директиви.

За умови дотримання принципів, викладених у частині 1 статті 3, держави-члени можуть передбачати у нормах, які вони встановлюють або запроваджують відповідно до цієї Директиви, часткове скасування цих норм:

(i) включаючи таке скасування до своїх національних норм з метою врахування обставин, визначених на національному рівні та/або

(ii) надаючи своїм наглядовим органам в межах їхньої компетенції повноваження для відмови від таких національних норм враховуючи обставини, згадані у пункті (i), або інші специфічні обставини, у разі чого має вимагатися прийняття обґрунтованого рішення.

6. Ця Директива не повинна впливати на право держав-членів призначати законодавчі або інші органи, відповідальні за вирішення суперечок та прийняття рішень щодо порушень правил, що мали місце у ході цінових пропозицій, та на їх право регулювати, за яких обставин, та чи взагалі учасники цінової пропозиції можуть вдатися до адміністративних або судових дій. Зокрема, ця Директива не повинна впливати на повноваження, які можуть мати суди у державах-членах, для відхилення слухання судових справ та вирішення питання, чи впливають такі розгляди на результат пропозиції. Ця пропозиція не повинна впливати на право держави-члена визначати юридичний статус стосовно зобов'язань наглядових органів або стосовно судових процесів між учасниками пропозиції.

Стаття 5

Захист міноритарних акціонерів, обов'язкова пропозиція купівлі та справедлива ціна

1. Якщо фізична або юридична особа у результаті власного придбання або придбання особами, діючими спільно з нею, володіє цінними паперами компанії, як згадується у частині 1 статті 1, які при додаванні до будь-яких існуючих активів його/її цінних паперів та активів цінних паперів осіб, що діють спільно з нею, прямо чи опосередковано забезпечують їм передбачений відсоток голосів у цій компанії, надаючи контроль над цією компанією, країни-члени повинні забезпечити, щоб від такої особи вимагалось висування пропозиції задля захисту міноритарних акціонерів цієї компанії. Така пропозиція повинна бути направлена за першою вимогою усім власникам таких цінних паперів для всіх їхніх активів за справедливою ціною, як визначено у частині 4.

2. При одержанні права контролю після добровільної пропозиції, зробленої згідно з цією Директивою, усім власникам цінних паперів для усіх їхніх активів, зобов'язання, зміст якого викладений у частині 1, стосовно висування пропозиції більше не застосовується.

3. З метою виконання частини 1 відсоток голосів, який забезпечує право контролю, та метод розрахунку такого відсотку повинні бути передбачені нормами держави-члена, у якій компанія має свій зареєстрований офіс.

4. Найвища ціна, призначена за одні і ті самі цінні папери oferентом або особами, що діють спільно з ним, протягом періоду, що визначається державою-членом, не менше ніж за шість

місяців та не більше ніж за 12 місяців до пропозиції, викладеної у частині 1, вважатиметься справедливою ціною. Якщо після оприлюднення пропозиції та до того, як вона буде закрита для прийняття, оферент або будь-яка інша особа, що діє спільно з ним/нею, купує цінні папери за ціною вищою, ніж ціна оферти, оферент повинен підвищити ціну своєї оферти таким чином, щоб вона не була меншою, ніж найвища ціна, сплачена за отримані таким чином папери.

За умови дотримання загальних принципів, викладених у частині 1 статті 3, держави-члени можуть уповноважити свої наглядові органи врегулювати ціну, згадану у першому пункті, за умови та відповідно до чітко встановлених критеріїв. Для цього вони можуть скласти список ймовірних обставин, за яких найвища ціна може підвищуватися або знижуватися, наприклад, якщо найвища ціна була призначена за згодою між покупцем та продавцем, якщо ринкові ціни таких цінних паперів зазнали маніпуляцій, якщо ринкові ціни взагалі та деякі ціни зокрема зазнали впливу виняткових подій, з метою створення умов для рятування фірми у складній ситуації. Вони також можуть визначати критерії, що мають застосовуватися, наприклад, у випадках оцінки середньої ринкової вартості за певний період часу, ліквідаційну вартість компанії або інші об'єктивні критерії, що зазвичай використовуються для фінансового аналізу.

Будь-яке рішення наглядового органу щодо врегулювання справедливої ціни повинно бути обґрунтованим та оприлюдненим.

5. У вигляді компенсації оферент може запропонувати цінні папери, грошові кошти або поєднання того й іншого.

Однак, якщо компенсація, запропонована оферентом, не складається з ліквідних цінних паперів, призначених для продажу на регульованому ринку, вона повинна містити грошову альтернативу.

У будь-якому разі оферент повинен запропонувати грошову компенсацію принаймні у якості альтернативи, якщо він/вона або особи, що діють спільно з ним/нею, протягом періоду, що починається у час, що призначений державою-членом згідно з частиною 4, та закінчується, коли пропозиція є закритою для її прийняття, купили за готівкові кошти цінні папери, що мають 5% або більше голосів у компанії-адресата оферти.

Держави-члени можуть передбачати грошову компенсацію, принаймні у якості альтернативи, в усіх випадках.

6. Крім захисту, передбаченого у частині 1, держави-члени можуть вживати заходів для подальшого захисту інтересів власників цінних паперів доти, доки ці заходи не заважатимуть нормальному перебігу пропозиції.

Стаття 6

Інформація стосовно пропозицій

1. Держави-члени повинні забезпечити, щоб рішення щодо висування пропозиції було оприлюднене без зволікання та щоб наглядові органи були проінформовані щодо цього. Вони можуть вимагати, щоб наглядовий орган був проінформований до того, як таке рішення стане оприлюдненим. Після оприлюднення пропозиції, ради директорів адресата оферти та оферента повинні проінформувати про це представників від своїх працівників або, якщо таких представників немає, самих працівників.

2. Держави-члени повинні забезпечити, щоб від оферента вимагалось скласти та оприлюднити у належний час документ оферти, що містить інформацію, необхідну для надання можливості власникам цінних паперів компанії-адресата оферти, досягти зваженого рішення стосовно пропозиції. Перед оприлюдненням документа оферти оферент повинен повідомити про це наглядовий орган. Коли рішення вже є оприлюдненим, ради директорів адресата оферти та

оферента повинні проінформувати представників своїх працівників або, якщо таких представників немає, самих працівників.

Якщо документ оферти, згаданий у першому пункті, стає предметом попереднього затвердження наглядовим органом та стає затвердженим, він повинен бути визнаним при будь-якому необхідному перекладі у будь-якій іншій державі-члені, на ринку якої відбувається торгівля цінними паперами адресата оферти, без необхідності отримання затвердження наглядовим органом цієї країни. Ці органи можуть вимагати включення додаткової інформації у документ оферти тільки за умови, якщо така інформація є специфічною для держави-члена або держав-членів, у яких відбувається торгівля цінними паперами адресата оферти, та пов'язана з формальностями, яких необхідно дотримуватися з метою прийняття пропозиції та отримання належної компенсації при закритті пропозиції, так само, як з операціями з податками, з якими будуть пов'язані компенсації, запропоновані власникам цінних паперів.

3. Документ оферти, що згадується у частині 2, повинен щонайменше містити:

- (a) строки пропозиції;
- (b) особу оферента та за умови, якщо оферентом є компанія, її тип, назву та зареєстрований офіс;
- (c) цінні папери або, у разі необхідності, клас або класи цінних паперів, для яких робиться пропозиція;
- (d) компенсація, запропонована для кожної одиниці або класу цінних паперів у разі обов'язкової пропозиції, метод, що використовується для її призначення, зокрема шлях виплати цієї компенсації.;
- (e) Компенсація, запропонована за права, що можуть бути зняті як результат скасування обмежень, що викладено у частині 4 статті 11, з докладним описом порядку виплати цієї компенсації та методу визначення її призначення;
- (f) максимальний та мінімальний відсотки або кількість цінних паперів, які оферент має намір придбати;
- (g) докладна інформація про існуючі акційні пакети оферента та осіб, що діють спільно з ним/нею, у компанії-адресата оферти;
- (h) усі умови, підлягає предметом яких є пропозиція;
- (i) наміри оферента стосовно майбутньої діяльності адресата оферти та, оскільки вона зазнає впливу оферти, компанії оферента, та стосовно захисту робочих місць їх працівників та керівництва, включно з будь-якою матеріальною зміною в умовах працевлаштування, зокрема стратегічними планами оферента щодо обох компаній, та можливі наслідки для працевлаштування та місцезнаходження компаній;
- (j) час, відведений для прийняття пропозиції;
- (k) у разі, якщо компенсація, запропонована оферентом, включає цінні папери будь-якого типу, інформацію про такі цінні папери;
- (l) інформацію стосовно фінансування пропозиції;
- (m) особисті дані про осіб, що діють спільно з оферентом, або компанією-адресатом оферти та якщо ними є компанії, їхні назви, типи, зареєстровані офіси та стосунки з оферентом, а також, за можливості, з адресатом оферти;
- (n) національний закон, що регулюватиме контракти, укладені між оферентом та власниками цінних паперів адресата оферти як результат пропозиції, а також компетентні суди.

4. Комісія повинна прийняти норми для застосування частини 3 у відповідності до процедури, згаданої у частині 2 статті 18.

5. Держави-члени повинні забезпечити, щоб від учасників пропозиції вимагалася присутність наглядових органів їхньої держави-члена у будь-який час, з наданням усієї інформації, якою вони володіють стосовно пропозиції, що є необхідною для виконання наглядовим органом своїх функцій.

Стаття 7

Час, передбачений для прийняття пропозиції

1. Держави-члени повинні забезпечити, щоб час, передбачений для прийняття пропозиції, складав не менше, ніж два тижні і не більше, ніж 10 тижнів з дати публікації документа оферти. За умови дотримання загального принципу, викладеного у пункті (f) частини 1 статті 3, держави-члени можуть продовжити 10-тижневий термін за умови подання оферентом попередження щонайменше за 2 тижні до свого наміру про закриття пропозиції.

2. Держави-члени можуть запровадити норми, які б врегульовували зміни терміну, згаданому у частині 1, в особливих випадках. Держава-член може надати наглядовому органу право не дотримуватися положень, згаданих у частині 1, щодо терміну з метою надання дозволу компанії-адресату оферти скликати загальне засідання акціонерів для розгляду пропозиції.

Стаття 8

Розкриття інформації

1. Держави-члени повинні гарантувати, щоб пропозиція була оприлюднена таким чином, щоб забезпечити прозорість та надійність ринку для цінних паперів адресата оферти, оферента або будь-якої іншої компанії, що має відношення до пропозиції, зокрема з метою запобігання публікації або розповсюдження хибної інформації.

2. Держави-члени повинні забезпечити розкриття інформації та документів, передбачених статтею 6, таким чином, щоб гарантувати їх належну доступність власникам цінних паперів, принаймні у тих державах-членах, на регульованих ринках яких передбачений обіг цінних паперів адресата оферти, та представникам від працівників цієї компанії або за відсутності таких представників самих працівників.

Стаття 9

Обов'язки ради директорів компанії-адресата оферти

1. Держави-члени повинні гарантувати врахування норм, що містяться у частинах 2 та 5.

2. Протягом терміну, згаданого у другому пункті, рада директорів адресата оферти повинна отримати попереднє схвалення на загальних зборах акціонерів, скликаних з цією метою, до вживання будь-яких заходів, окрім пошуку альтернативних пропозицій, що можуть призвести до порушення пропозиції та зокрема, перед випуском акцій, що може призвести до тривалого перешкоджання отриманню права контролю оферентом у компанії-адресата оферти.

Таке ухвалення повинно ставати обов'язковим принаймні з того часу, як компанія-адресат оферти отримує інформацію, викладену у першому реченні частини 1 статті 6 стосовно пропозиції та до того часу, коли результат пропозиції оголошено або пропозиція втрачає чинність. Держави-члени можуть вимагати, щоб таке ухвалення було отримане на початкових стадіях, наприклад, якщо раді директорів компанії-адресата оферти стає відомо про майбутнє висування пропозиції.

3. Стосовно рішень, прийнятих до початку терміну, згаданого у другому пункті частини 2, що ще не зазнали часткового або повного запровадження, загальне засідання акціонерів повинно затвердити або ухвалити будь-яке рішення, що не впливатиме на нормальний хід діяльності компанії, і запровадження якого може призвести до скасування пропозиції.

4. З метою отримання попереднього схвалення, затвердження або підтвердження власників цінних паперів, що викладено у частинах 2 та 3, держави-члени можуть ухвалити норми, що

дозволяють скликати загальні збори акціонерів на першу вимогу, за умови, якщо збори не проходять раніше, ніж по закінченню двох тижнів після його оголошення.

5. Рада директорів компанії-адресата оферти повинна укласти та оприлюднити документ, що міститиме її висновок стосовно пропозиції та аргументи такого висновку, включно з поглядами на вплив запровадження пропозиції на інтереси усієї компанії, особливо на працевлаштування, та на стратегічні плани оферента щодо адресата оферти та ймовірні наслідки, що стосуються працевлаштування та розташування місць діяльності, як викладено у документі оферти згідно із пунктом (і) частини 3 статті 6. Рада директорів компанії, що є адресатом оферти, повинна в той самий час повідомити про це рішення представникам від своїх працівників або за їх відсутності самим працівникам. Якщо рада директорів компанії-адресата оферти у визначений термін отримує окремі висновки представників від своїх працівників стосовно впливу пропозиції на зайнятість, такі висновки додаються до документу.

6. У частині 2, там, якщо компанія має дворівневу структуру ради, «рада директорів» означає як раду правління, так і наглядову раду.

Стаття 10

Інформація про компанії передбачена частиною 1 статті 1

1. Держави-члени повинні забезпечити публікацію компаніями, як це передбачено у частині 1 статті 1, докладної інформації про наступне:

- (а) структуру капіталу, включно із цінними паперами, що не допущені до обігу на регульованому ринку держави-члена, де необхідно - вказати різні класи акцій та, для кожного класу акцій, права та обов'язки, що йому надані та відсоток загального акціонерного капіталу, який він представляє;
- (б) будь-які обмеження у передачі цінних паперів, такі як обмеження у володінні цінними паперами або необхідність отримання схвалення компанії або інших власників цінних паперів, не порушуючи положення статті 46 Директиви 2001/34/ЄС;
- (с) значні пакети акцій, що використовуються прямо або опосередковано (включно з тими, що використовуються через фінансові піраміди та при перехресному володінні ними) у відповідності до змісту статті 85 Директиви 2001/34/ЄС;
- (д) власників будь-яких цінних паперів з особливими правами контролю та описом цих прав;
- (е) систему контролю будь-якої схеми розподілення акцій серед працівників, де права контролю не виконуються безпосередньо працівниками;
- (ф) будь-які обмеження прав голосу, такі як обмеження прав голосу власників за відсотковим або чисельним показником голосів, строки для використання прав голосу, або системи, згідно з котрими, при співпраці з компанією, фінансові права, надані цінними паперами, відокремлені від самого володіння цінними паперами;
- (г) будь-які домовленості між акціонерами, що відомі компанії та можуть призвести до обмеження у передачі цінних паперів та/або прав голосу згідно зі змістом Директиви 2001/34/ЄС;
- (h) права, що регулюють призначення та заміщення членів ради директорів та внесення змін до уставу акціонерного товариства;
- (і) повноваження членів ради директорів, та зокрема право випуску та скуповування акцій;
- (j) будь-які значні домовленості, у яких бере участь компанія та котрі набувають чинності, змінюються або втрачають силу зі зміною контролю компанією, що слідує за пропозицією про поглинання, та можливі впливи, що з цим пов'язані, за винятком випадків, коли їх характер є таким, що їх оголошення могло б завдати серйозної шкоди компанії; цей виняток не стосується тих випадків, коли компанія зобов'язана оголосити таку інформацію на підставі інших законних вимог;

(к) будь-які домовленості між компанією та членами її ради директорів або працівниками, що забезпечують компенсацію у разі їх звільнення або звільнення по скороченню штатів без вагомої на те причини, або якщо їх працевлаштування припиняється через пропозицію поглинання.

2. Інформація, викладена у частині 1 повинна бути опублікована у щорічній доповіді компанії, як передбачено статтею 46 Директиви 78/660/ЄЕС ⁽¹⁾ та статтею 36 Директиви 83/349/ЄЕС ⁽²⁾.

3. Держави-члени повинні забезпечити, щоб у випадку компаній, цінні папери яких для допущені до обігу на регульованому ринку держави-члена, рада директорів надала пояснювальну доповідь на щорічних загальних зборах акціонерів, з питань, передбачених частиною 1.

Стаття 11

Скасування обмежень

1. Без шкоди правам та обов'язкам, передбаченим законодавством Співтовариства для компаній, викладено зазначених у частині 1 статті 1, держави-члени повинні забезпечити, щоб положення, викладені у частинах 2-7, застосовувалися при оприлюдненні пропозиції.

2. Будь-які обмеження у передачі цінних паперів, передбачені уставом акціонерної компанії-адресата оферти, не повинні застосовуватися стосовно оферента протягом часу, відведеного для прийняття пропозиції, викладеного у частині 1 статті 7.

Будь-які обмеження у передачі цінних паперів, передбачені в угодах між компанією-адресатом оферти та власниками її цінних паперів або в угодах між власниками цінних паперів, введених після прийняття цієї Директиви, не повинні застосовуватися у відношенні оферента протягом часу, відведеного для прийняття пропозиції, що передбачено частиною 1 статті 7.

3. Обмеження прав голосу, передбачені уставом компанії-адресата оферти не мають впливу на загальних зборах акціонерів, що вирішує питання з будь-яких заходів захисту згідно із статтею 9. Обмеження прав голосу, передбачені в угодах між компанією-адресатом оферти та власниками її цінних паперів або в угодах між власниками цінних паперів, введених після ухвалення цієї Директиви, не мають впливу на загальних зборах акціонерів, що вирішують питання щодо будь-яких застережних заходів у відповідності до статті 9.

Цінні папери, що дають право участі у голосуванні, надають тільки по одному голосу на загальних зборах акціонерів, що вирішує питання захисту застережних заходів згідно із статтею 9.

4. Якщо, відповідно до оферти, оферент отримує 75% або більше капіталу, що надає право голосу, не можуть бути застосовані жодні обмеження щодо передачі цінних паперів або голосів, про які йдеться у частинах 2 та 3 так само, як і будь-яких надзвичайних прав акціонерів, що стосуються призначення та заміщення членів ради директорів, передбачені уставом компанії, що є адресатом оферти; цінні папери з правом участі у голосуванні мають тільки по одному голосу кожен на засіданні загальних зборах акціонерів після закриття пропозиції, що скликається оферентом з метою внесення змін до статуту або призначення та заміщення членів ради директорів.

З цією метою оферент повинен мати право скликати загальні збори акціонерів на першу вимогу, за умови, якщо збори не проходять раніше ніж за 2 тижні після його оголошення.

5. Якщо на підставі частин 2, 3 або 4 та/або статті 12 скасовуються права, повинна бути надана справедлива компенсація за будь-які збитки, яких можуть зазнати власники цих прав. Строки для визначення такої компенсації та процедури щодо її сплати повинні бути встановлені державами-членами.

⁽¹⁾ Четверта Директива Ради 78/660/ЄС від 25 липня 1978 року про щорічну звітність певних видів компаній (ОВ L 222, 14.8.1978, С.11). Директива востаннє доповнена Директивою 2003/51/ЄС Європейського Парламенту та Ради (ОВ L 178, 17.7.2003, С. 16).

⁽²⁾ Сьома Директива Ради 83/349/ЄС від 13 липня 1983 року про зведені рахунки (ОВ L 193, 18.7.1983, С.1). Директива із останніми змінами, внесеними Директивою 2003/51/ЄС.

6. Частини 3 та 4 не стосуються цінних папер у випадку, якщо обмеження прав голосу компенсуються спеціальними матеріальними перевагами.

7. Дія цієї статті не розповсюджується на випадки, коли держави-члени володіють цінними паперами адресата оферти, що є об'єктом спеціальних прав держав-членів, котрі не суперечать Договору, так і у відношенні спеціальних прав, передбачених у національному законі, котрі не суперечать Договору.

Стаття 12

Необов'язкові заходи

1. Держави-члени можуть зберігати за собою право не вимагати від компаній, згаданих у частині 1 статті 1, що мають свої зареєстровані офіси у межах їхніх територій, застосовувати частини 2 та 3 статті 9 та/або статтю 11.

2. У разі, якщо держави-члени використовують альтернативу, передбачену частиною 1, вони повинні забезпечити компаніям, що мають свої зареєстровані офіси у межах їх територій, право вибору, що підлягає оскарженню, щодо застосування частини 2 та 3 статті 9 та/або статті 11, без шкоди частині 7 статті 11.

Рішення компанії повинно бути прийняте загальним засіданням акціонерів відповідно до закону держави-члена, у якій компанія має свій зареєстрований офіс, згідно з нормами, що застосовуються для внесення змін до уставу акціонерної компанії. Про рішення повинно бути повідомлено наглядовому органу держави-члена, у якій компанія має свій зареєстрований офіс, та усім наглядовим органам держав-членів, де цінні папери для допущені до обігу на регульованих ринках або за умови вимоги такого допущення.

3. Держави-члени можуть за умов, передбачених національним законом, звільнити компанії, що підпадають під дію частин 2 та 3 статті 9 та/або статтю 11, від дії частини 2 та 3 статті 9 та/або статті 11, якщо вони стають предметом пропозиції, висунутої компанією, на яку не розповсюджується дія цих статей, або компанією, що контролюється, прямо або опосередковано, останньою згідно із статтею 1 Директиви 83/349/ЄЕС.

4. Держави-члени повинні забезпечити, щоб положення, що застосовуються відносно відповідних компаній, були оголошені без зволікання.

5. Будь-які заходи, що вживаються пункту згідно з частиною 3, повинні підлягати погодженню на загальних зборах акціонерів компанії-адресата оферти, що не може бути надано раніше ніж за 18 місяців до оприлюднення пропозиції згідно із частиною 1 статті 6.

Стаття 13

Інші норми, що застосовуються при проведенні пропозиції

Держави-члени також повинні правила ухвалити норми, що регулюють проведення пропозицій, принаймні стосовно наступного:

- (а) припинення дії пропозицій;
- (б) перегляд пропозицій;
- (с) конкуруючі пропозиції;
- (д) оголошення результатів пропозицій;
- (е) безповоротність пропозицій та дозволени умови;

Стаття 14

Інформація для представників від працівників та їх консультування

Ця Директива не повинна порушувати норми, що стосуються надання інформації та консультування представників від працівників та, якщо таке передбачено, державами-членами, спільного прийняття рішень з працівниками оферента та адресата оферти, регульоване

відповідними національними положеннями та зокрема тими, що прийняті згідно з такими Директивами: 94/45/ЄС, 98/59/ЄС, 2001/86/ЄС та 2001/14/ЄС.

Стаття 15

Право скуповування цінних паперів

1. Держави-члени повинні забезпечити, щоб, у відповідності до пропозиції, представленої усім власникам цінних паперів компанії-адресата оферти, для усіх їх цінних паперів застосовувалися частини з 2 до 5.

2. Держави-члени повинні забезпечити, щоб оферент був спроможний вимагати від усіх власників решти цінних паперів продати йому/їй ці папери за справедливою ціною. Держави-члени можуть запровадити таке право у наступних ситуаціях:

(а) у разі, якщо оферент володіє акціями, що складають не менше, ніж 90% капіталу, що дає право голосу та 90% голосів у компанії-адресата оферти,

або

(б) у разі, якщо, після прийняття пропозиції, оферент придбав або остаточно зобов'язався придбати цінні папери, що представляють не менше 90% капіталу адресата оферти, що забезпечує право голосу та 90% голосів, що були предметом оферти.

У випадку, передбаченому пунктом (а), держави-члени можуть встановити вищий поріг, котрий, однак, не може бути вищим, ніж 95% капіталу, що дає право голосу.

3. Держави-члени повинні забезпечити дотримання правил, що дозволяють встановити, коли поріг вже досягнуто.

Якщо компанія-адресат оферти, випустила більше, ніж один клас цінних паперів, держави-члени можуть забезпечити, щоб право скуповування цінних паперів застосовувалося тільки до класу, у якому був досягнутий поріг, про який йдеться у частині 2.

4. Якщо оферент бажає застосувати право примусової передачі, він/вона повинен зробити це протягом трьох місяців після закінчення строку, визначеного для прийняття пропозиції, що статті передбачено статтею 7.

5. Держави-члени повинні гарантувати справедливу ціну. Така ціна повинна мати таку саму форму, як і компенсація, запропонована відповідно до оферти, або має бути у готівковій формі. Держави-члени повинні забезпечити, щоб готівкова форма була запропонована принаймні як альтернатива.

Після добровільної пропозиції в обох випадках, передбачених пунктами (а) та (б) частини 2, компенсація, передбачена пропозицією, повинна вважатися справедливою якщо, у випадку прийняття пропозиції, оферент придбав цінні папери що мають не менше, ніж 90% капіталу, що надає право голосу.

Після обов'язкової пропозиції, компенсація, запропонована пропозицією буде визнана справедливою.

Стаття 16

Право розпродажу цінних паперів

1. Держави-члени повинні забезпечити щоб після пропозиції, зробленої усім власникам цінних паперів компанії-адресата оферти, для усіх їх цінних паперів застосовувалися частини 2 та 3.

2. Держави-члени повинні забезпечити, щоб власник решти цінних паперів міг вимагати від оферента викупити його/її акції за справедливою ціною за тих самих обставин, що передбачені у частині 2 статті 15..

3. Частини з 3 до 5 статті 15 повинні застосовуватись з відповідними змінами.

Стаття 17

Санкції

Держави-члени повинні визначити санкції, що мають застосовуватись за порушення національних вимог, прийнятих відповідно до цієї Директиви, та повинні вжити усіх необхідних заходів для упевненості в тому, що вони введені до дії. Таким чином, передбачені санкції мають бути ефективними, пропорційними та переконливими. Держави-члени повинні сповістити Комісію про такі заходи та будь-які додаткові зміни при першій нагоді, не пізніше строку, зазначеного у частині 1 статті 21.

Стаття 18

Процедура Комітету

1. *Комісії має допомагати Європейський Комітет Цінних Паперів, створений Рішенням 2001/528/ЄС (далі за текстом «Комітет»).

2. У разі посилання на цю частину застосовуються статті 5 та 7 Рішення 1999/468/ЄС, враховуючи статтю 8, за умови, що запроваджені заходи, прийняті у відповідності до цієї процедури, не змінюють основні положення цієї Директиви.

Строк, передбачений частиною 6 статті 5 Рішення 1999/468/ЄС, повинен складати три місяці.

3. Без шкоди імплементації вже прийнятих норм, через 4 роки після вступу до дії цієї Директиви, застосування тих її положень, що вимагають прийняття технічних норм та рішень пункту згідно з частиною 2, повинно бути відкладене. За пропозицією Комісії, Європейський Парламент та Рада можуть відновити положення, що стосуються процедури, викладеної у статті 251 Договору та, таким чином, вони повинні відновити їх до кінця строку, зазначеного вище.

Стаття 19

Контактний комітет

1. Повинен бути сформований контактний комітет, функціями якого є:

(а) сприяти спрощенню гармонійного імплементації цієї Директиви, без шкоди статтям 226 та 227 Договору, за допомогою регулярних засідань, що мають за мету вирішення практичних проблем, виникаючих у зв'язку з її застосуванням;

(б) в разі необхідності надавати консультації Комісії щодо доповнень та змін до цієї Директиви.

2. Функцією контактного комітету не є оцінювання обставин рішень, прийнятих наглядовими органами в окремих випадках.

Стаття 20

Перегляд

Через п'ять років після спливу строку, передбаченого у частині 1 статті 21, Комісія повинна розглянути цю Директиву у світлі досвіду, набутого при її застосуванні та, у разі необхідності, запропонувати її перегляд. Ця перевірка включає інспектування роботи контролюючих структур та перешкод для пропозицій поглинання, що не передбачено цією Директивою.

З цією метою держави-члени повинні щорічно забезпечувати Комісію інформацією стосовно пропозицій поглинання, що були висунуті компаніям, цінні папери яких для допущені до обігу на їхніх регульованих ринках. Така інформація повинна включати походження залучених компаній, результати пропозицій та іншу інформацію, необхідну для розуміння того, як пропозиції про поглинання діють на практиці.

Стаття 21

Транспозиція

1. Держави-члени ухвалюють необхідні закони, підзаконні акти та адміністративні положення для виконання цієї Директиви не пізніше 20 травня 2006 року та повідомляють про це Комісію.

Після прийняття державами-членами цих положень, останні повинні містити посилання на цю Директиву або супроводжуватись таким посиланням у випадку їх офіційного оприлюднення. Способи створення такого посилання повинні бути викладені державами-членами.

2. Держави-члени повинні передати Комісії текст основних положень національного закону, які вони приймають у сферах, передбачених цією Директивою

Стаття 22

Набуття чинності

Ця Директива набирає чинності на 20 день після того, як її було опубліковано в *Офіційному віснику Європейського Союзу*.

Стаття 23

Адресати

Цю Директиву адресовано державам-членам.

9. ДИРЕКТИВА ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ І РАДИ від 4 квітня 2001 року щодо реорганізації та закриття кредитних установ

(2001/24/ЄС ЄВРОПЕЙСЬКИЙ ПАРЛАМЕНТ ТА РАДА ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ,

Беручи до уваги Договір про заснування Європейського Співтовариства та зокрема його статтю 47 (2),

Беручи до уваги пропозицію Комісії⁽¹⁾, Беручи до уваги висновок Економічного соціального комітету⁽²⁾,

Беручи до уваги висновок Європейського Валютного Інституту⁽³⁾,

Діючи у відповідності до процедури, встановленої статтею 251 Договору⁽⁴⁾,

Оскільки:

(1) У відповідності до цілей Договору, узгодженому та збалансованому розвитку економічної діяльності на території всього Співтовариства, слід сприяти через зняття будь-яких перешкод свободі заснування та свободі надання послуг в межах Співтовариства.

Одночасно із усуненням цих перешкод, слід приділити увагу ситуації, яка може виникнути, якщо кредитна установа перебуває у скрутному фінансовому становищі, особливо тоді, коли ця установа має філію в інших державах-членах;

(2) Ця Директива складає частину законодавчої системи Співтовариства, встановленої Директивою Європейського Парламенту та Ради від 20 березня 2000 року щодо видачі кредитним установам дозволу на зайняття діяльністю та про умови її здійснення (2000/12/ЄС)⁽⁵⁾.

Звідти випливає, що на час здійснення своєї діяльності, кредитна установа та її філії утворюють єдиний суб'єкт, що підлягає нагляду компетентних органів держави, в якій було надано дозвіл, дійсний по всьому Співтовариству.

(4) Було б дуже небажано відмовлятися від такої єдності установи та її філій тоді, коли необхідно прийняти реорганізаційні заходи чи розпочати процедури закриття.

(5) Прийняття Директиви Європейського Парламенту та Ради від 30 травня 1994 року щодо схем гарантування депозитів (94/19/ЄС)⁽⁶⁾ яка встановлює принцип обов'язкового членства кредитними установами у схемі гарантування в їх державі-члені за місцем походження, ще більш переконливо демонструє потребу у взаємному визнанні реорганізаційних заходів та процедур закриття.

(6) Адміністративні або судові органи держави-члена за місцем походження повинні мати виключні повноваження щодо призначення та реалізації реорганізаційних заходів, передбачених чинним законом та звичаями в цій державі-члені. Через важкість узгодження законів та звичаїв держав-членів, необхідно встановити взаємне визнання державами-членами заходів, вжитими кожною з них, для повернення у нормальний стан функціонування кредитних установ, яким вона надала дозвіл.

(7) Необхідно гарантувати, щоб реорганізаційні заходи, прийняті адміністративними чи судовими органами держави-члена за місцем походження, та заходи, прийняті особами чи органами, призначеними цими органами для виконання цих реорганізаційних заходів, в тому числі заходи, що стосуються можливості призупинення платежів, призупинення виконавчих дій чи зменшення суми позовів і будь-які інші заходи, які можуть вплинути на існуючі права третіх сторін, мали силу в усіх державах-членах.

(8) Певні заходи, зокрема ті, що впливають на функціонування внутрішньої структури кредитних установ або прав директорів чи акціонерів, не потребують передбачення цією Директивою для того, щоб мати силу у державах-членах, до того часу поки, згідно норм міжнародного приватного права, застосовується право держави за місцем походження.

(9) Певні заходи, зокрема ті, що пов'язані з безперервним виконанням умов дозволу, вже є предметом взаємного визнання згідно Директиви 2000/12/ЕС, доки вони не впливають на права третіх сторін, які існували до їх прийняття.

(10) Особи, які беруть участь у функціонуванні внутрішніх структур кредитних установ, як і директори та акціонери таких установ, які розглядаються у таких якостях, не вважаються третіми сторонами для цілей цієї Директиви.

(11) Необхідно повідомляти треті сторони про імплементацію реорганізаційних заходів в державах-членах, у яких розташовані філії, якщо такі заходи можуть утруднити реалізацію деяких їхніх прав.

(12) Принцип рівноправного режиму поміж кредиторами щодо можливостей, відкритих для них вживати заходи, вимагає від адміністративних чи судових органів держави-члена за місцем походження прийняття таких заходів, які є необхідними для кредиторів в державі-члені за місцем знаходження, щоб мати змогу реалізувати свої права на діяльність у встановлених часових рамках

13) Повинна бути певна координація ролі адміністративних чи судових органів у реорганізаційних заходах та процедурах закриття для філій кредитних установ з головними офісами за межами Співтовариства та розташованих у різних державах-членах.

(14) За відсутності реорганізаційних заходів чи у випадку їх невдалої спроби, кредитна установа, яка перебуває у скрутному становищі, повинна бути закрита. У таких випадках слід забезпечити взаємне визнання процедур закриття та їх наслідки у Співтоваристві.

(15) Важлива роль, яку відіграють компетентні органи держави-члена за місцем походження, до початку процедури закриття може продовжитись в ході закриття, для того, щоб ці процедури були належно виконані.

(16) Принцип рівноправного режиму для кредиторів вимагає, щоб кредитна установа закривалася згідно з принципами єдності та універсальності, який вимагає від адміністративних та судових органів держави-члена за місцем походження мати виключну юрисдикцію та визнання їхніх рішень і їх здатності мати юридичні наслідки у всіх інших державах-членах, без будь-яких формальностей, визначених для них законодавством держави-члена за місцем походження, за винятком, коли цією Директивою передбачено інше.

(17) Звільнення щодо юридичних наслідків реорганізаційних заходів та процедур закриття щодо певних контрактів та прав обмежується цими наслідками та не охоплює інші питання щодо реорганізаційних заходів та процедур закриття таких, як пред'явлення, перевірка, визнання та визначення черговості розгляду претензій щодо цих контрактів і права та правила, які регулюють розподіл прибутку від реалізації активів, які регулюються законодавством держави-члена за місцем походження.

(18) Добровільне закриття можливе, якщо кредитна установа є платоспроможною. Адміністративні чи судові органи держави-члена за місцем походження можуть, однак, якщо доцільно, прийняти рішення про реорганізаційний захід чи процедури закриття, навіть якщо почалася процедура добровільного закриття.

(19) Вилучення дозволу є одним із наслідків закриття кредитної установи. Вилучення, однак, на повинне перешкоджати продовженню певних видів діяльності установи, доки це необхідно або відповідає цілям закриття. Однак, таке продовження діяльності може, тим не менше, залежати від згоди та нагляду з боку компетентних органів держави-член за місцем походження.

(20) Надання інформації відомим кредиторам на індивідуальній основі є в такій ж мірі важливим, як і публікація з метою надання їм можливості, коли необхідно, подавати свої позови чи подавати до розгляду зауваження щодо своїх позовів в рамках встановлених часових меж.

Це повинно відбуватися без дискримінації проти кредиторів, які постійно проживають в державі-члені, іншій ніж держава-член за місцем походження, на основі їхнього місця проживання, чи природі їхніх позовів. Кредиторів потрібно відповідним чином регулярно інформувати протягом здійснення процедур закриття.

(21) З єдиною метою застосування положень цієї Директиви щодо реорганізаційних заходів та процедур закриття, які стосуються філій кредитної установи, розташованих у Співтоваристві, головний офіс якої розташований у третій країні, зміст визначень «держава-член за місцем походження», «компетентні органи» та «адміністративні чи судові органи» має бути той, який прийнятий у державі-члені, в якій розташована філія.

(22) Якщо кредитна установа, головний офіс якої знаходиться за межами Співтовариства, має філії більш ніж в одній державі-члені, до кожної філії слід застосовувати індивідуальний підхід по застосуванню цієї Директиви. У такому випадку адміністративним чи судовим органам та компетентним органам, як і керівникам та тим, хто закриває, слід намагатися координувати свої дії.

(23) Хоча важливо дотримуватися принципу, що законодавством держави-члена за місцем походження визначаються всі юридичні наслідки реорганізаційних заходів чи процедур закриття як процесуальні, так і матеріальні, також необхідно враховувати, що ці юридичні наслідки можуть суперечити правилам, які звичайно застосовуються в контексті економічної та фінансової діяльності даної кредитної установи та її філій в інших державах-членах. В деяких випадках посилення на закон іншої держави-члена є неминучим обмеженням принципу застосування закону держави-члена за місцем походження.

(24) Це обмеження особливо необхідне для захисту найманих працівників, які мають трудовий контракт з кредитною установою, для забезпечення безпеки операцій щодо певних типів власності та захист цілісності функціонування регульованих ринків відповідно до закону держави-члена, на яких відбувається торгівля фінансовими інструментами.

(25) Операції, виконані в рамках платіжної та розрахункової системи, покриваються Директивою Європейського Парламенту та Ради від 19 травня 1998 року щодо завершення розрахунків у платіжних системах і системах розрахунків з використанням цінних паперів (98/26/ЕС)⁽¹⁾.

(26) Прийняття цієї Директиви не ставить під сумнів положення Директиви 98/26/ЕС, згідно з якою процесуальні дії у разі неплатоспроможності не повинні мати жодного наслідку на здійснення доручень, правомірно поданих до системи, чи непрямим чином передбачених для системи.

(27) Деякі реорганізаційні заходи чи процедури закриття включають призначення особи для їх адміністрування. Визнання його призначення та його повноважень у всіх інших державах-членах є, таким чином, суттєвим фактором у виконанні рішень, прийнятих у державі-члені за місцем походження. Однак межі, в яких він може здійснювати свої повноваження, коли він діє за межами держави-члена за місцем походження, слід детально окреслити.

(28) Кредитори, які уклали контракти з кредитними установами до того, як були вжиті реорганізаційні заходи чи розпочаті процедури закриття, повинні бути захищені від положень щодо недійсності, оскарження чи нездійснення доручення, встановлених законодавством держави-члена за місцем походження, якщо бенефіціарій транзакції пред'явить доказ того, що у законі, який застосовується до транзакції, немає доступних засобів оспорування відповідного акту у справі, що розглядається.

(29) Впевненість покупців третіх-сторін у змісті реєстрів чи рахунків відносно певних активів, внесених до цих реєстрів чи рахунків, і збільшенням покупців нерухомого майна повинна бути гарантована навіть після того, як було розпочато процедури закриття чи вжито реорганізаційний захід. Захистити таку впевненість можливо лише шляхом застосування до юридичної сили покупки закону місця, де такий нерухомий актив розташований, чи держави, в якій ведеться реєстр або рахунок.

(30) Юридичні наслідки реорганізаційних заходів чи процедур закриття на незавершений судовий процес визначаються законом держави-члена, в якій судовий процес не завершений, шляхом виключення із застосування принципу конкурсного управління. Юридичні наслідки таких заходів та процедур на індивідуальні правозастосовчі дії, що виникають внаслідок таких судових процесів, визначаються законодавством держави-члена за місцем походження у відповідності до загального правила, встановленого цією Директивою.

(31) Слід передбачити, щоб адміністративні чи судові органи в державі-члені за місцем походження повідомляли компетентні органи держави-члена за місцем знаходження про застосування будь-якого реорганізаційного заходу чи початок будь-яких процедур закриття, якщо можливо до застосування заходу чи початку процедур, або, якщо ні, негайно після цього.

(32) Професійна таємниця, як визначено у статті 30 Директиви 2000/12/ЄС, є суттєвим фактором в усіх інформаційних чи консультативних процедурах. З цієї причини її слід дотримуватися всіма адміністративними органами, які беруть участь у таких процедурах, оскільки судові органи залишаються, у цьому відношенні, керуватися національними положеннями, які застосовуються щодо них,

УХВАЛИЛИ ЦЮ ДИРЕКТИВУ:

РОЗДІЛ I

СФЕРА ЗАСТОСУВАННЯ ТА ВИЗНАЧЕННЯ *Стаття 1*

Сфера застосування

1. Ця Директива застосовується щодо кредитних установ та їхніх філій, відкритих в державах-членах інших ніж ті, в якій вони мають свої головні офіси, як визначено в пунктах (1) та (3) статті 1 Директиви 2000/12/ЄС, згідно умов та виключень, встановлених в статті 2 (3) тієї Директиви.

2. Положення цієї Директиви відносно філій кредитної установи, яка має головний офіс за межами Співтовариства, застосовуються тільки тоді, коли та установа має філії принаймні у двох державах-членах Співтовариства.

Стаття 2

Визначення

Для цілей цієї Директиви

«держава-член за місцем походження» означає державу-члена за місцем походження в межах значення статті 1, пункту (6) Директиви 2000/12/ЄС

«держава-член за місцем знаходження» означає приймаючу державу-члена в значенні статті 1 пункту (7) Директиви 2000/12/ЄС;

«філія» означає філію в значенні статті 1 пункту (3) Директиви 2000 /12/ЄС ;

«компетентні органи » означають компетентні органи влади в значенні статті 1, пункт (4) Директиви 2000/12/ЄС;

«адміністратор» означає будь-яку особу чи орган, призначений адміністративними чи судовими органами, чиїм завданням є керувати реорганізаційними заходами;

«адміністративні чи судові органи» означають такі адміністративні чи судові органи держав-членів, які є компетентними для цілей реорганізаційних заходів чи процедур закриття;

«реорганізаційні заходи» означають заходи, які передбачають збереження або відновлення фінансового стану кредитної установи та які могли б вплинути на права третіх сторін, що існували до цього, включаючи заходи, які передбачають можливість призупинення платежів, призупинення виконавчих заходів або зменшення суми позовів;

«ліквідатор» означає будь-яку особу або орган, які призначаються компетентними органами для керування процедурами закриття;

«процедури закриття» означають колективні дії, які розпочаті і контролюються адміністративними чи судовими органами держав-членів з метою продажу активів під наглядом цих органів, включаючи випадок, коли процедури припиняються на підставі досягнення компромісу або інші, аналогічні заходи;

«регульований ринок» означає регульований ринок в значенні статті 1, пункт (13) Директиви 93/22/ЄЕС «інструменти» означають всі інструменти, які зазначаються у розділі В Додатку до Директиви 93/22/ЄЕС.

РОЗДІЛ II

РЕОРГАНІЗАЦІЙНІ ЗАХОДИ

А. Кредитні установи, які мають головні офіси в межах Співтовариства

Стаття 3

Прийняття реорганізаційних заходів – закон, що застосовується.

Адміністративні чи судові органи держави-члена за місцем походження мають виключні повноваження приймати рішення про імплементацію одного чи більше реорганізаційних заходів в кредитній установі, включаючи філії, засновані в інших державах-членах.

Реорганізаційні заходи застосовуються у відповідності до законів, постанов та процедур, які застосовуються в державі-члені за місцем походження, доки цією Директивою не передбачено інше. Вони мають повну юридичну силу, у відповідності до законодавства тієї держави-члена, на всій території Співтовариства, без будь-яких додаткових формальностей, включно стосовно третіх сторін в інших державах-членах, навіть тоді, коли правила держави-члена за місцем знаходження, які до них застосовуються, не передбачають таких заходів чи ставлять їх імплементацію у залежність від умов, які не виконуються.

Реорганізаційні заходи вступають в силу на всій території Співтовариства відразу після того як вони вступили в силу в державі-члені, в якій їх було вжито.

Стаття 4

Інформація для компетентних органів держав-членів за місцем знаходження

Адміністративні чи судові органи держави-члена за місцем походження невідкладно інформують будь-якими доступними засобами компетентні органи держави-члена за місцем знаходження про їх рішення прийняти будь-який реорганізаційний захід, включаючи практичні наслідки, які може мати такий захід, якщо можливо до того, як його було прийнято, в іншому випадку, негайно після цього. Інформація передається компетентними органами держави-члена за місцем походження.

Стаття 5

Інформація для наглядових органів держави-члена за місцем походження

Якщо адміністративні чи судові органи держави-члена за місцем знаходження вважають за необхідне виконати в межах своєї території один чи більше реорганізаційний захід, вони, відповідно, інформують про це компетентні органи держави-члена за місцем походження.

Інформація передається компетентними органами держави-члена за місцем знаходження. *Стаття 6*

Публікація

1. Якщо імплементація реорганізаційних заходів, щодо яких прийнято рішення згідно статті 3 (1) та (2), може вплинути на права третіх сторін у державі-члені за місцем знаходження та якщо проти рішення, на підставі якого проводиться захід у державі-члені за місцем походження, може бути подано апеляційну скаргу, адміністратор чи будь-яка особа, уповноважена діяти таким чином, у державі-члені за місцем походження публікує витяг з рішення в Офіційному Віснику Європейських Співтовариств та в двох національних газетах в кожній державі-члені за місцем знаходження з метою, зокрема, сприяння реалізації права на апеляцію завчасно.

2. Витяг з рішення, передбачений у пункті 1, відправляється при першій можливості найбільш зручним чином, в Бюро Офіційних Публікацій Європейських Співтовариств і у дві національні газети в кожній державі-члені за місцем знаходження.

3. Бюро Офіційних Публікацій Європейських Співтовариств публікує витяг не пізніше як протягом дванадцяти днів після його відправлення.

4. Витяг з рішення, який підлягає публікуванню, зокрема встановлює, офіційною мовою чи мовами відповідних держав-членів, ціль та юридичну основу прийнятого рішення, часові межі для подачі апеляційних скарг, конкретну і чітко зрозумілу вказівку на дату завершення часових меж та повну адресу органів чи суду, компетентних розглядати апеляційну скаргу.

5. Реорганізаційні заходи застосовуються незалежно від заходів, визначених в пунктах 1-3, та мають повну юридичну силу проти кредиторів до того часу, поки адміністративні чи судові органи держави-члена за місцем походження чи закон тієї держави, яка визначає такі заходи, не передбачає іншого.

Стаття 7

Обов'язок інформувати відомих кредиторів та право пред'являти позови

1. Якщо законодавство держави-члена за місцем походження вимагає пред'явлення позову з метою його визнання чи передбачає обов'язкове повідомлення про захід кредиторів, чії юридичні адреси, звичайні місця проживання або головні офіси знаходяться в тій державі, адміністративні чи судові органи держави-члена за місцем походження або адміністратор також інформують відомих кредиторів, чії юридичні адреси, звичайні місця проживання або головні офіси знаходяться в інших державах-членах, у відповідності з процедурами, встановленими в статтях 14 та 17 (1).

2. Якщо законодавство держави-члена за місцем походження передбачає право кредиторів, чії юридичні адреси, звичайні місця проживання або головні офіси знаходяться в тій державі-члені, пред'являти позови чи подавати зауваження щодо їхніх позовів, кредитори, чії юридичні адреси, звичайні місця проживання чи головні офіси знаходяться в інших державах-членах, також мають це право у відповідності з процедурами, встановленими в статтях 16 та 17 (2). В. Кредитні установи, чії головні офіси знаходяться за межами Співтовариства

Стаття 8

Філії кредитних установ третьої країни

1. Адміністративні чи судові органи держави-члена за місцем знаходження, у якій кредитна установа, головний офіс якої знаходиться за межами Співтовариства, має філію, невідкладно інформують будь-якими доступними засобами компетентні органи інших держав-членів за місцем знаходження, у яких установа відкрила філії, які внесені у список, зазначений у статті 11 Директиви 2000/12/ЄС та який публікується кожного року в Офіційному Віснику Європейських

Співтовариств, про їхнє рішення прийняти будь-який реорганізаційний захід, включаючи практичні наслідки, які такий захід може мати, якщо можливо до його прийняття або, в іншому випадку, негайно після цього. Інформація передається компетентними органами держави-члена за місцем знаходження, чиї адміністративні чи судові органи вирішують прийняти такий захід.

2. Адміністративні чи судові органи, зазначені в пункті 1, намагаються координувати свої дії.

РОЗДІЛ III

ПРОЦЕДУРИ ЗАКРИТТЯ

A. Кредитні установи, які мають свої головні офіси на території Співтовариства

Стаття 9

Початок процедур закриття - Інформація, яка передається іншим компетентним органам

Адміністративні чи судові органи держави-члена за місцем походження, відповідальні за закриття, мають виключні повноваження приймати рішення про початок процедур закриття щодо кредитної установи, включаючи філії, засновані у інших державах-членах.

Рішення розпочати процедури закриття, прийняте адміністративним чи судовим органом влади держави-члена за місцем походження, визнається, без додаткових формальностей, на території всіх інших держав-членів та має там юридичну силу, коли рішення має силу у державі-члені, в якій розпочато процедури закриття.

2. Адміністративні чи судові органи держави-члена за місцем походження невідкладно інформують будь-якими доступними засобами компетентні органи держави-члена за місцем знаходження про своє рішення розпочати процедури закриття, включаючи практичні наслідки, які такі процедури можуть мати, якщо можливо до їх початку або, в іншому випадку, негайно після цього. Інформація передається компетентними органами держави-члена за місцем походження.

Стаття 10

Законодавство, що застосовується

1. Кредитна установа закривається у відповідності до законів, постанов та процедур, які застосовуються у її державі-члені за місцем походження, якщо тільки ця Директива не передбачає інше.

2. Законодавством держави-члена за місцем походження визначається зокрема:

a) майно, що підлягає управлінню, та режим майна, набутого кредитною установою після початку процедур закриття;

b) відповідні повноваження кредитної установи та ліквідатора;

c) умови, згідно яких можуть бути використані судові заліки;

d) юридичні наслідки процедур закриття щодо діючих контрактів, в яких кредитна установа виступає стороною;

e) наслідки процедур закриття на процедури, здійснювані окремими кредиторами, за винятком незавершених судових процесів, як це передбачено статтею 32;

f) позови, які подаються проти кредитної установи та порядок розгляду позовів внаслідок початку процедур закриття;

g) правила, які регулюють подання, підтвердження та прийняття позовів;

h) правила, які визначають розподіл прибутку від реалізації активів, черговість розгляду позовів та права кредиторів, які здобули часткове відшкодування після початку процедур щодо неплатоспроможності в силу права *in rem* або через судовий залік;

i) умови та наслідки закриття процесуальних дій щодо неплатоспроможності, зокрема, шляхом компромісу;

- j) права кредиторів після закінчення процедур закриття;
- k) хто несе видатки та витрати, завдані в ході процедур закриття;
- l) правила, які стосуються недійсності, оскарження чи невиконання юридичних актів, що завдає шкоду всім кредиторам.

Стаття 11

Консультація з компетентними органами перед добровільним закриттям

1. Керівні органи кредитної установи перед тим як прийняти рішення про довільне закриття консультуються у найбільш відповідній формі з компетентними органами держави-члена за місцем походження.

2. Добровільне закриття кредитної установи не перешкоджає прийняттю реорганізаційного заходу чи початку процедур закриття.

Стаття 23

Судовий залік

1. Прийняття реорганізаційних заходів чи початок процедур закриття не впливає на право кредиторів вимагати судовий залік їхніх позовів проти позовів кредитної установи, якщо такий судовий залік дозволений законодавством, який застосовується щодо позову кредитної установи.

2. Пункт 1 не перешкоджає позовам по недійсності, оскарження чи невиконання, встановлені у статті 10 (2) (1).

Стаття 24

Закон місця знаходження майна

Здійснення права власності в інструментах чи інших прав у таких інструментах, існування чи передача яких передбачає їх запис в реєстрі, рахунку чи централізованій депозитній системі, які ведуться чи розміщуються у державі-члені, регулюється законодавством держави-члена, де ведуться чи розміщуються реєстр, рахунок чи централізована депозитна система, до яких ці права внесені.

Стаття 25

Угоди про взаємні компенсації вимог та зобов'язань

Угоди про взаємні компенсації вимог та зобов'язань регулюються виключно договірним правом, яке регулює такі угоди.

Стаття 26

Угоди про купівлю з подальшим викупом

Без шкоди для статті 24, угоди про купівлю з подальшим викупом регулюються виключно договірним правом, яке регулює такі угоди.

Стаття 27

Регульовані ринки

Без шкоди для статті 24, трансакції виконані в контексті регульованого ринку, регулюються виключно договірним правом, який регулює такі трансакції.

Стаття 28

Підтвердження призначення ліквідаторів

1. Призначення адміністратора чи ліквідатора підтверджується засвідченою копією оригіналу рішення про їх призначення чи будь-яким іншим документом, виданим адміністративним чи судовим органом держави-члена за місцем походження.

Може вимагатися переклад на офіційну чи одну з офіційних мов держави-члена, на чій території адміністратор чи ліквідатор бажає діяти. Не вимагається законодавчий акт чи інша аналогічна формальність 2. Адміністратори та ліквідатори мають право здійснювати на території

всіх держав-членів всі повноваження, які вони мають право здійснювати на території держави-члена за місцем походження. Вони можуть також призначати осіб для допомоги або, якщо доцільно, представляти їх в ході здійснення реорганізаційного заходу чи процедур закриття, зокрема, у державах-членах за місцем знаходження, та, зокрема, з метою сприяння подоланню будь-яких труднощів, з якими стикаються кредитори у державі-члені за місцем знаходження.

3. При здійсненні своїх повноважень, адміністратор чи ліквідатор дотримуються законодавства держав-членів, на чий території він бажає вжити заходи, зокрема щодо процедур реалізації активів та надання інформації найманим працівникам. Ці повноваження не можуть включати застосування примусу чи право впливати на судові процедури чи спори.

Стаття 29

Реєстрація у державному реєстрі

1. Адміністратор, ліквідатор чи будь-який адміністративний чи судовий орган держави-члена за місцем походження може вимагати, щоб реорганізаційний захід чи рішення про початок процедур закриття були внесені до земельного реєстру, торговельного реєстру і будь-якого іншого державного реєстру, який ведеться у інших державах-членах.

Держава-член може, однак, передбачити обов'язкову реєстрацію. У цьому випадку, особа чи орган, вказані у попередньому підпункті, вживають заходів для забезпечення такої реєстрації.

2. Витрати на реєстрацію розглядаються як витрати та видатки, завдані в ході процедур.

Стаття 30

Акти, що завдають шкоду

1. Стаття 10 не застосовується до правил, які стосуються недійсності, оскарження чи невиконання юридичних актів, що завдає шкоди кредиторам в сукупності, коли бенефіціарій цих актів надає доказ того, що:

- акт, який завдає шкоди кредиторам в сукупності, не регулюється законодавством держави-члена за місцем походження, та
- це законодавство не передбачає засобів для оспорювання такого акту у справі, що розглядається.

2. Якщо реорганізаційний захід, рішення про який було прийнято судовим органом, передбачає правила щодо недійсності, оскарження та невиконання юридичних актів, що завдає шкоди кредиторам в сукупності, виконані до прийняття цього заходу, стаття 3 (2) не застосовується у випадках, передбачених у пункті 1 цієї статті.

Стаття 31

Захист третіх сторін

Якщо внаслідок акту, укладеного після прийняття реорганізаційного заходу чи початку процедур закриття кредитна установа розпоряджається, за винагороду:

- нерухомим активом,
- судном чи літаком, які підлягають реєстрації у державному реєстрі, чи
- інструментами чи правами у таких інструментах, чиє існування чи передача іншим передбачає їх запис у реєстрі, рахунку чи централізованій депозитній системі, які ведуться чи розміщуються у державі-члені, чинність такого акту регулюється законодавством держави-члена, на території якої знаходиться нерухомий актив чи де ведеться реєстр, рахунок чи депозитна система.

Стаття 32

Незакінчені судові процеси

Юридичні наслідки реорганізаційних заходів чи процедури закриття на незакінчені судові процеси відносно активу чи права, яких було позбавлено кредитну установу, регулюються виключно законодавством держави-члена, в якій не завершений судовий процес.

Стаття 33

Професійна таємниця

Всі особи, від яких вимагається отримувати та розголошувати інформацію у зв'язку з інформацією чи процедурами консультації, встановленими у статтях 4, 5, 8, 9, 11 та 19, зв'язані професійною таємницею, у відповідності до правил та умов, встановлені в статті 30 Директиви 2000/12/ЄС, за винятком будь-яких судових органів, щодо яких застосовуються існуючі національні положення.

РОЗДІЛ V

ЗАКЛЮЧНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 34

Імплементация

1. Держави-члени приймають закони, постанови та адміністративні положення, що обов'язково відповідають цій Директиві не пізніше 5 травня 2004 року. Про це вони негайно повідомляють Комісію Національні положення, прийняті з метою застосування цієї Директиви, застосовуються лише щодо реорганізаційних заходів чи процедур закриття, прийнятих чи розпочатих після дати, вказаної у першому підпункті. Заходи чи процедури, прийняті чи розпочаті до цієї дати, продовжують регулюватися законодавством, який застосовувався щодо них на час прийняття чи початку.

2. Коли держави-члени приймають такі положення, останні повинні містити посилання на цю Директиву чи супроводжуватися таким посиланням у разі їх офіційної публікації. Методи, за якими робиться таке посилання, встановлюються державами-членами.

3. Держави-члени передають Комісії текст основних положень національного законодавства, які вони приймають у сфері, що регулюється цією Директивою.

Стаття 35

Набуття чинності

Ця Директива набуває чинності з дня її публікації.

Стаття 36

Адресати

Цю Директиву адресовано державам-членам.

10. ДИРЕКТИВА 2003/71/ЄС ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ ТА РАДИ від 4 листопада 2003 року про проспекти, що підлягають опублікуванню при відкритій пропозиції цінних паперів або виставленні їх на продаж, що вносить зміни до Директиви 2001/34/ЄС

(Текст дотичний ЄЄП)

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ ПАРЛАМЕНТ ТА РАДА ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ,

Беручи до уваги Договір про заснування Європейської Спільноти та, зокрема, його статті 44 та 95,

Беручи до уваги пропозицію Комісії ⁽¹⁾,

Беручи до уваги висновки Економічно-соціального комітету ⁽²⁾,

Беручи до уваги висновки Європейського центрального банку ⁽³⁾,

Діючи відповідно до процедури, встановленої статтею 251 Договору ⁽⁴⁾,

Оскільки:

(1) Директива Ради 80/390/ЄЕС від 17 березня 1980 року щодо узгодження вимог до складання, перевірки та розповсюдження деталей лістингу, що підлягає опублікуванню для прийняття цінних паперів до офіційного лістингу на фондовій біржі ⁽⁵⁾ та Директива Ради 89/298/ЄЕС від 17 квітня 1989 року щодо узгодження вимог до складання, перевірки та розповсюдження проспектів, що підлягають опублікуванню при відкритій пропозиції цінних паперів, які підлягають обігу ⁽⁶⁾ були ухвалені кілька років тому, запровадивши механізм часткового та комплексного взаємного визнання, завдяки якому неможливо досягнути мети одноразового дозволу, передбаченого цією Директивою. Ці Директиви повинні бути вдосконалені, оновлені та поєднані в одному тексті.

(2) Між тим, Директива 80/390/ЄЕС була включена в Директиву 2001/34/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 28 травня 2001 року про прийняття цінних паперів до офіційного лістингу на фондових біржах та про інформацію, яка підлягає опублікуванню про такі цінні папери ⁽⁷⁾, що кодифікує декілька директив у сфері цінних паперів, виставлених на біржі.

(3) Однак, для досягнення узгодженості, доцільно об'єднати положення Директиви 2001/34/ЄС, запозичені з Директиви 80/390/ЄС, з Директивою 89/298/ЄЕС та внести відповідні зміни до Директиви 2001/34/ЄС.

(4) Ця Директива становить інструмент, важливий для створення внутрішнього ринку, як встановлено у формі графіка в Повідомленнях Комісії "План дій щодо вкладення капіталу з ризиком" та "Імплементация основи для фінансового ринку: План Дій", сприяючи максимальному доступу до інвестиційного капіталу в межах Спільноти, в тому числі малим, середнім, а також новоствореними підприємствами, надаючи емітентові одноразовий дозвіл.

(5) 17 липня 2000 року Рада створила Комітет спеціалістів з регулювання європейських ринків цінних паперів. У своєму первинному звіті від 9 листопада 2000 року Комітет наголошує на відсутності узгодженого означення відкритої пропозиції цінних паперів, в результаті чого одну і ту ж операцію в деяких державах-членах розглядають як приватне розміщення, а в інших ні; дана

⁽¹⁾ ОВ С 240 Е, 28.8.2001, С. 272 та ОВ С 20 Е, 28.1.2003, С. 122..

⁽²⁾ ОВ С 80, 3.4.2002, С. 52.

⁽³⁾ ОВ С 344, 6.12.2001, С. 4.

⁽⁴⁾ Висновок Європейського Парламенту від 14 березня 2002 року (ОВ С 47 Е, 27.2.2003, С.417), Спільна позиція Ради від 24 березня 2003 року (ОВ С 125 Е, 27.5.2003, С. 21) та Позиція Європейського Парламенту від 2 липня 2003 року (ще не опублікована в Офіційному віснику). Рішення Ради від 15 липня 2003 року.

⁽⁵⁾ ОВ L 100, 17.4.1980, С. 1. Директива з останніми змінами, внесеними Директивою Європейського Парламенту та Ради 94/18/ЄС (ОВ L 135, 31.5.1994, С.1).

⁽⁶⁾ ОВ L 124, 5.5.1989, С.8.

⁽⁷⁾ ОВ L 184, 6.7.2001, С.1.

система перешкоджає товариствам в накопиченні капіталу в межах Спільноти і, відповідно, в реальному доступі до великого, ліквідного та інтегрованого фінансового ринку.

(6) У своєму кінцевому звіті від 15 лютого 2001 року Комітет спеціалістів запропонував запровадження нових законодавчих технік, що ґрунтуються на чотирьохрівневому підході, а саме: рамкові принципи, заходи з імплементації, співпраця та забезпечення виконання. Рівень 1 директиви повинен обмежитись широкими, загальними “рамковими” принципами, в той час як Рівень 2 повинен містити технічні заходи з імплементації, які мають бути ухвалені Комісією за допомогою Комітету.

(7) Європейська Рада 23 і 24 березня 2001 року в Стокгольмі схвалила кінцевий звіт Комітету спеціалістів та запропонований чотьохрівневий підхід для досягнення більшої ефективності і прозорості регуляторного процесу у сфері законодавства Спільноти з цінних паперів.

(8) Резолюція Європейського Парламенту від 5 лютого 2002 року про імплементацію законодавства у сфері фінансових послуг також схвалила кінцевий звіт Комітету спеціалістів, в її основу було покладено урочисту декларацію, проголошену Комісією того ж дня перед Парламентом, та лист від 2 жовтня 2001 року, адресований Комісаром внутрішнього ринку голові Парламентського комітету у справах економіки та фінансів щодо забезпечення ролі Європейського Парламенту в цьому процесі.

(9) Відповідно до висновку Європейської Ради в Стокгольмі, заходи з імплементації Рівня 2 слід вживати частіше для забезпечення відповідності технічних положень сучасному ринку; а для всіх стадій Рівня 2 повинні бути встановлені кінцеві строки та розроблені заходи покращення контролю.

(10) Мета цієї Директиви і передбачених нею заходів з імплементації полягає в забезпеченні захисту інвесторів та ефективності ринку відповідно до високих регулятивних норм, ухвалених на відповідних міжнародних форумах.

(11) Недольові цінні папери, емітовані державою-членом або одним з регіональних чи місцевих органів держави-члена, міжнародними органами публічно-правового характеру, членом (-ами) яких виступає (-ють) одна або більше держава (-в)-член (-ів), Європейським центральним банком або центральними банками держав-член, не підпадають під дію цієї Директиви, і, відповідно, на них не впливають положення цієї Директиви; однак, вищезазначені емітенти таких цінних паперів, за своїм бажанням, можуть розробити проспекти відповідно до цієї Директиви.

(12) З метою захисту інвесторів необхідно охопити не лише цінні папери, допущені до офіційних реєстрів фондових бірж, а й всі дольові та недольові цінні папери, що підлягають відкритій пропозиції або виставленню на продаж на регульованих ринках, як визначено у Директиві Ради 93/22/ЄС від 10 травня 1993 про інвестиційні послуги в сфері цінних паперів ⁽¹⁾. Широке означення цінних паперів у цій Директиві, що охоплює варранти та покриті варранти і сертифікати, дійсне лише для цієї Директиви і, відповідно, жодним чином не впливає на різноманітні означення фінансових інструментів, що використовуються в національних законодавствах для інших потреб, як, наприклад, оподаткування. Деякі з цінних паперів, означених у цій Директиві, надають їх власнику право придбавати цінні папери, що підлягають обігу, або отримувати суму готівкою через розрахунок готівкою, визначений шляхом посилання на інші інструменти, особливо на цінні папери, що підлягають обігу, валюту, відсоткові ставки чи прибутки, товари або інші індекси чи показники. Депозитні свідоцтва та оптовані облігації, тобто

⁽¹⁾ ОВ L 141, 11.6.1993, С. 27. Директива з останніми змінами, внесеними Директивою 2000/64/ЄС Європейського Парламенту та Ради (ОВ L 290, 17.11.2000, С. 27).

цінні папери, що легко реалізуються на вибір інвестора, підпадають під означення недольових цінних паперів, встановлене цією Директивою.

(13) Під емісією цінних паперів подібного виду та/або класу в разі, коли недольові цінні папери емітовані в рамках програми пропозиції, включно з варрантами та сертифікатами в будь-якій формі, а також у разі, коли цінні папери емітують неодноразово або впродовж тривалого періоду, слід розуміти емісію, що охоплює не лише однакові цінні папери, а й цінні папери, що, за загальними правилами, належать до однієї категорії. Ці цінні папери можуть включати різні продукти, як, наприклад, боргові цінні папери, сертифікати та варранти або той самий продукт в рамках тієї самої програми і можуть мати різні ознаки щодо умов першочерговості, викупної суми чи виплати за купоном.

(14) Надання емітентові одноразового дозволу, дійсного в межах Спільноти, та застосування принципу країни-походження вимагають визначення держави-члена як такої, що найкраще забезпечує регулювання емітента для потреб цієї Директиви.

(15) Вимоги цієї Директиви щодо розкриття інформації не перешкоджають державам-членам, компетентному органу влади чи фондовій біржі у своєму статуті встановити інші особливі вимоги щодо виставлення цінних паперів на продаж на регульованому ринку (особливо, щодо корпоративного управління). Такі вимоги не можуть прямо чи опосередковано обмежувати розробку, зміст та розповсюдження проспектів, ухвалених компетентним органом влади.

(16) Одна з цілей цієї Директиви полягає в захисті інвесторів. Тому доцільно враховувати різні вимоги щодо захисту різноманітних категорій інвесторів та їх професійного рівня. Розкриття інформації, що міститься в проспектах, не вимагається щодо пропозицій, обмежених виключно кваліфікованими інвесторами. Разом з тим, у разі будь-якої відкритої повторної продажу або відкритої торгівлі через виставлення на продаж на регульованому ринку необхідно опублікування проспектів є обов'язковим.

УХВАЛИЛИ ЦЮ ДИРЕКТИВУ:

ГЛАВА I

ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 1

Мета і сфера застосування

1. Мета цієї Директиви полягає в узгодженні вимог щодо розробки, ухвалення та розповсюдження проспектів, що підлягають опублікуванню при відкритій пропозиції цінних паперів або виставленні їх на продаж на регульованому ринку, що розташований або діє в межах держави-члена.

2. Ця Директива не застосовується до:

- (a) паїв, емітованих інститутами спільного інвестування, іншими ніж закритого типу;
- (b) недольових цінних паперів, емітованих державою-членом або одним з регіональних чи місцевих органів влади, міжнародними органами публічного характеру, членами яких виступає (-ють) одна або більше держава-член (-в – -ів), Європейським центральним банком або центральними банками держав-членів;
- (c) акцій в капіталі центральних банків держав-членів;
- (d) цінних паперів, що безумовно та безвідклично гарантуються державою-членом або одним з регіональних чи місцевих органів влади держави-члена;
- (e) цінних паперів, емітованих асоціаціями з правовим статусом або некомерційними органам, визнаними державою-членом, з метою отримання ними засобів, необхідних для досягнення їх некомерційних цілей;

(f) недольових цінних паперів, емітованих кредитними установами впродовж тривалого часу чи повторно, за умови, що ці цінні папери:

- (i) непривілейовані, не можуть бути легко реалізовані чи не підлягають обміну;
- (ii) не надають права на підписку чи придбання інших видів цінних паперів і не пов'язані з похідними інструментами;
- (iii) матеріалізують прийняття депозитів, що підлягають виплаті;
- (iv) охоплюються схемою гарантування депозитів відповідно до Директиви 94/19/ЄС Європейського Парламенту та Ради про схеми гарантування депозитів ⁽¹⁾;

(g) невзаємозамінних часток в капіталі, основна мета яких – надання їх власнику права користуватися квартирою, або іншим видом нерухомого майна чи його частиною, і коли частки не можуть бути відчужені без передачі цього права;

(h) цінних паперів, включених в пропозицію, коли загальна вартість пропозиції менша ніж 2 500 000 євро, ліміт якої обчислюється за період в 12 місяців;

(i) "Bostadsobligationer", регулярно емітованими в Швеції кредитними установами, основна мета яких полягає в наданні іпотечних позик, за умови що

- (i) емітовані "bostadsobligationer" однієї серії;
- (ii) "bostadsobligationer" емітують як постійну емісію впродовж визначеного періоду емісії;
- (iii) умови "bostadsobligationer" залишаються незмінними впродовж всього періоду емісії;

(iv) суми, отримані від емісії зазначених "bostadsobligationer", відповідно до статуту емітента, розміщуються в активах, що забезпечують достатнє покриття відповідальності, пов'язаної з цінними паперами;

(j) недольових цінних паперів, емітованих кредитними установами впродовж тривалого часу або на регулярній основі, у разі, коли загальна вартість пропозиції становить менш ніж 50 000 000 євро, ліміт якої обчислюється за 12-місячний період, за умови, що такі цінні папери:

- (i) непривілейовані, не можуть бути легко реалізовані чи не підлягають обміну;
- (ii) не надають права на підписку чи придбання інших видів цінних паперів і не пов'язані з похідними інструментами;

3. Незважаючи на пункти b, d, h, i та j частини 2, емітент, особа, яка робить пропозицію або особа, яка звертається за доступом до торгівлі на регульованому ринку, має право розробляти проспект, відповідно до цієї Директиви, у разі відкритої пропозиції цінних паперів або виставлення їх на продаж.

Стаття 2

Означення

1. Для потреб цієї Директиви застосовуються такі означення:

(a) "цінні папери" означають цінні папери, як визначено частиною 4 статті 1 Директиви 93/22/ЄС, за винятком інструментів грошового ринку, як визначено частиною 5 статті 1 Директиви 93/22/ЄС, зі строком дії менш ніж 12 місяців. До цих інструментів може застосовуватися національне законодавство;

(b) "дольові цінні папери" означають акції та інші цінні папери, що підлягають обігу, прирівняні до акцій в товариствах, а також будь-який інший вид цінних паперів, що підлягають обігу, які надають право на придбання будь-якого з вищезазначених видів цінних паперів внаслідок їх конверсії або реалізації права, за умови, що цінні папери, зазначені останніми,

⁽¹⁾ ОВ L 135, 31.5.1994, С.5.

емітовані емітентом основних акцій або підприємством, що виступає членом групи вищевказаного емітента;

(с) “недольові цінні папери” означають всі цінні папери, що не є дольовими цінними паперами;

(d) “відкрита пропозиція цінних паперів” означає повідомлення широкому колу осіб в будь-якій формі та за допомогою будь-яких засобів, що становить достатню інформацію про умови пропозиції та цінні папери, що пропонуються, для надання змоги інвестору вирішити придбати або підписатися на ці акції. Це означення також застосовується до розміщення цінних паперів через фінансових посередників;

(e) “кваліфіковані інвестори” означають:

(i) юридичних осіб, що одержали дозвіл діяти на фінансових ринках, або діяльність яких на таких ринках підлягає регулюванню, включаючи: кредитні установи, інвестиційні товариства, інші фінансові установи, що отримали дозвіл діяти на фінансових ринках, або діяльність яких на таких ринках підлягає регулюванню, структури спільного інвестування та товариства з управління ними, пенсійні фонди та товариства з управління ними, торговців товарами, а також організації, що не одержали дозвіл діяти на фінансових ринках, або діяльність яких на таких ринках не підлягає регулюванню, єдина мета яких полягає в інвестуванні в цінні папери;

(ii) національні та регіональні уряди, центральні банки, міжнародні та наднаціональні інституції, такі як Міжнародний валютний фонд, Європейський центральний банк, Європейський інвестиційний банк та інші подібні міжнародні організації;

(iii) інші юридичні особи, що не відповідають двом з трьох критеріїв, встановлених в частині (f);

(iv) окремі фізичні особи: за умови взаємного визнання, держава-член може надати дозвіл фізичним особам, що проживають в державах-членах і які спеціально звертаються, щоб їх розглядали в якості кваліфікованих інвесторів, якщо ці особи задовольняють, принаймні, три з трьох критеріїв, встановлених у частині 2;

(v) окремі малі та середні підприємства (МСП): за умови взаємного визнання, держава-член може надати дозвіл МСП, зареєстрований офіс яких розташований на території цієї держави-члена і які спеціально звертаються, щоб їх розглядали в якості кваліфікованих інвесторів;

(f) “малі та середні підприємства” означають товариства, що, відповідно до їх останнього щорічного або консолідованого звіту, задовольняють, принаймні, два з наступних критеріїв: середня кількість працівників впродовж фінансового року – менш ніж 250, загальний бухгалтерський баланс не перевищує 43 000 000 євро і чистий річний дохід не перевищує 50 000 000 євро;

(g) “кредитна установа” означає організацію, як визначено у пункті а частини 1 статті 1 Директиви 2000/12/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 20 березня 2000 року щодо започаткування та ведення діяльності кредитних установ⁽¹⁾;

(h) “емітент” означає юридичну особу, що емітує або має намір емітувати цінні папери;

(i) “особа, яка робить пропозицію” означає юридичну або фізичну особу, яка робить відкриту пропозицію цінних паперів;

(j) “регульований ринок” означає ринок, як визначено у частині 13 статті 1 Директиви 93/22/ЄС;

¹ ОВ L 126, 26.5.2000, С. 1. Директива з останніми змінами, внесеними Директивою 2002/87/ЄС (ОВ L 275, 27.10.2000).

(к) “програма пропозиції” означає план, що дозволить емісію недольових цінних паперів, включаючи варанти у будь-якій формі, одного типу і/або класу, впродовж тривалого періоду емісії чи повторно під час визначеного періоду емісії;

(l) “цінні папери, емітовані впродовж тривалого часу чи повторно” означають постійні емісії або, принаймні, дві окремі емісії цінних паперів подібного виду і/або класу впродовж 12-місячного періоду;

(m) “держава-член походження” означає:

(i) для всіх емітентів цінних паперів, не вказаних у пункті (ii), – державу-члена, в якій розташовано зареєстрований офіс емітента;

(ii) для будь-якої емісії недольових цінних паперів, коли номінальна вартість за одиницю перевищує, принаймні, 1 000 євро, а також для будь-яких емісій недольових цінних паперів, що надають право придбати будь-які цінні папери, які підлягають обігу, або отримати суму готівкою внаслідок їх конверсії або реалізації права, за умови, що цінні папери, зазначені останніми, емітовані емітентом основних акцій або підприємством, що виступає членом групи вищевказаного емітента – державу-члена, в якій розташовано зареєстрований офіс емітента, або в якій цінні папери виставлені або підлягають виставленню на продаж на регульованому ринку, або коли цінні папери підлягають відкритій пропозиції, на вибір (залежно від ситуації) емітента, особи, яка робить пропозицію або особи, яка звертається за доступом. Той самий режим поширюється і на недольові цінні папери, в валюті іншій ніж євро, за умови, що мінімальна номінальна вартість за одиницю майже дорівнює 1 000 євро;

(iii) для всіх емітентів цінних паперів, інкорпорованих в третій країні, які не зазначені в пункті (ii), – державу-член в якій цінні папери повинні вперше підлягати відкритій пропозиції з моменту набрання чинності цією Директивою, або куди подано першу заяву про отримання доступу до торгівлі на регульованому ринку, на вибір емітента, особи, яка робить пропозицію або особи, яка звертається за доступом, залежно від ситуації, за умови подальшого вибору емітентів, інкорпорованих в третій країні, якщо держава-член не впевнена у їхньому виборі;

(n) “держава-член походження” означаю державу, в якій здійснено відкриту пропозицію або до якої звертаються за доступом то торгівлі, якщо вона не є державою-членом походження;

(o) “інститут спільного інвестування інший ніж закритого типу” означає інвестиційні фонди та інвестиційні товариства:

(i) мета яких полягає в спільному інвестуванні капіталу, отриманого від широкого загалу, і які діють на основі принципу зниження ризику за рахунок збільшення об’єктів інвестування;

(ii) паї яких, на прохання власника, підлягають зворотній купівлі або поверненню, прямо чи опосередковано, з числа активів таких інститутів;

(p) “паї інституту спільного інвестування” означають цінні папери, емітовані інститутом спільного інвестування, що підтверджують права учасників на активи такого інституту;

(q) “ухвалення” означає позитивне рішення за результатами перевірки повноти проспекту компетентним органом влади держави-члена походження, включно з узгодженістю та зрозумілістю наданої інформації;

(г) “базовий проспект” означає проспект, що містить всю важливу інформацію, як зазначено в статтях 5, 7 та 16, у разі, якщо є додаток, про емітента та цінні папери, що підлягають відкритій пропозиції або допуску до торгівлі, та, на вибір емітента, – остаточні умови пропозиції.

2. Для потреб пункту (iv) частини 1 статті 1, застосовуються такі критерії:

(a) інвестор здійснив операції у великих розмірах на ринках цінних паперів з середню частотою, в середньому, 10 операцій впродовж попередніх чотирьох кварталів;

(b) розмір портфеля цінних паперів інвестора перевищує 0,5 мільйона євро;

(c) інвестор працює або працював, принаймні, впродовж року, у фінансовому секторі, працюючи за професією, що вимагає знань у сфері інвестування на ринку цінних паперів.

3. Для потреб пунктів (iv) та (v) частини 1 застосовується наступне:

Кожен компетентний орган влади забезпечує відповідні механізми, необхідні для реєстрації фізичних осіб та малих і середніх підприємств, яких розглядають в якості кваліфікованих інвесторів, враховуючи потребу в забезпеченні відповідного рівня захисту даних. Такий реєстр доступний для всіх емітентів. Кожна фізична особа або мале чи середнє підприємство, які бажають, щоб їх розглядали в якості кваліфікованих інвесторів, підлягають реєстрації, зареєстрований інвестор в будь-який момент може вийти з цього реєстру.

4. З метою врахування технічного розвитку фінансових ринків та забезпечення однакового застосування цієї Директиви, Комісія, відповідно до порядку, встановленого частиною 2 статті 24, ухвалює заходи з імплементації, пов'язані з означеннями, зазначеними в частині 1, включаючи уточнення даних, що застосовуються для означення малих і середніх підприємств, враховуючи законодавство Спільноти та рекомендації, а також економічний розвиток та заходи щодо розкриття інформації, пов'язані з реєстрацією окремих кваліфікованих інвесторів.

Стаття 3

Зобов'язання щодо опублікування проспекту

1. Держави-члени не повинні дозволяти здійснення відкритої пропозиції цінних паперів в межах їх територій без попереднього опублікування проспектів.

2. Зобов'язання щодо опублікування проспектів не поширюється на такі види пропозицій:

(a) пропозиція цінних паперів, адресована виключно кваліфікованим інвесторам; та/або

(b) пропозиція цінних паперів, адресована менш ніж 100 фізичним або юридичним особам в межах однієї держави-члена, іншим ніж кваліфіковані інвестори; та/або

(c) пропозиція цінних паперів, адресована інвесторам, що придбавають цінні папери загальною вартістю 50 000 євро з розрахунку на одного інвестора в рамках окремої пропозиції; та/або

(d) пропозиція цінних паперів, коли номінальна вартість за одиницю становить не менш ніж 50 000 євро; та/або

(e) пропозиція цінних паперів з загальною номінальною вартістю менш ніж 100 000 євро, причому ця верхня межа встановлюється за 12-місячний період.

Однак, кожен перепродаж цінних паперів, що до цього підпадали під один чи декілька вид (-ів) пропозицій, зазначених у цій частині, розглядається в якості окремої пропозиції, і означення, встановлені пунктом d частини 1 статті 2, застосовуються з метою визначення чи є цей перепродаж відкритою пропозицією цінних паперів. Розміщення цінних паперів через фінансових посередників здійснюється за умови опублікування проспекту, якщо при остаточному розміщенні не виконується жодна з умов, передбачених пунктами від (a) до (e).

3. Держави-члени забезпечують, що будь-яке виставлення цінних паперів на продаж на регульованому ринку, що розташований або діє в межах їх територій, підлягає опублікуванню в проспекті.

Стаття 4

Винятки із зобов'язання щодо опублікування проспекту

1. Зобов'язання щодо опублікування проспекту не поширюється на відкриту пропозицію таких видів цінних паперів:

(a) акції, емітовані на заміну акцій, того ж виду та класу, емітованих раніше, якщо емісія нових акцій не пов'язана зі збільшенням основного капіталу емітента;

(b) цінні папери, запропоновані у зв'язку з поглинанням шляхом пропозиції обміну, за умови наявності документа, що містить інформацію, яку компетентний орган влади вважає рівноцінною тій, що міститься в проспекті, враховуючи вимоги законодавства Спільноти;

(c) цінні папери, що запропоновані, розподілені або підлягають розподілу у зв'язку зі злиттям, за умови наявності документа, що містить інформацію, яку компетентний орган влади вважає рівноцінною тій, що міститься в проспекті, враховуючи вимоги законодавства Спільноти;

(d) акції, запропоновані, розподілені або які безкоштовно підлягають розподілу між теперішніми акціонерами, коли дивіденди виплачуються у вигляді акцій того ж класу, що й акції, на які виплачуються такі дивіденди, за умови наявності документа, що містить інформацію про кількість та вид акцій, а також про умови та деталі пропозиції;

(e) цінні папери, запропоновані, розподілені або які підлягають розподілу між теперішніми або колишніми керівниками чи працівниками роботодавцем, який має цінні папери, виставлені на продаж на регульованому ринку, або дочірнім підприємством, за умови наявності документа, що містить інформацію про кількість та вид цінних паперів, а також про умови та деталі пропозиції;

2. Зобов'язання щодо опублікування проспекту не поширюється на виставлення на продаж на регульованому ринку таких видів цінних паперів:

(a) акції, що за 12-місячний період складають менш ніж 10 % кількості акцій того ж класу, виставлених на продаж на тому ж регульованому ринку;

(b) акцій, емітовані на заміну акцій, того ж виду та класу, емітованих раніше, якщо емісія нових акцій не пов'язана зі збільшенням основного капіталу емітента;

(c) цінні папери, запропоновані у зв'язку з поглинанням шляхом пропозиції обміну, за умови наявності документа, що містить інформацію, яку компетентний орган влади вважає рівноцінною тій, що міститься в проспекті, враховуючи вимоги законодавства Спільноти;

(d) цінні папери, що запропоновані, розподілені або які підлягають розподілу у зв'язку зі злиттям, за умови наявності документа, що містить інформацію, яку компетентний орган влади вважає рівноцінною тій, що міститься в проспекті, враховуючи вимоги законодавства Спільноти;

(e) акції, запропоновані, розподілені або які підлягають розподілу безкоштовно між теперішніми акціонерами, коли дивіденди виплачуються у вигляді акцій того ж класу, що й акції, на які виплачуються такі дивіденди, за умови, що зазначені акції того ж класу, що й акції, виставлені на продаж на тому ж регульованому ринку, а також за наявності документа, що містить інформацію про кількість та вид акцій, а також про умови та деталі пропозиції;

(f) цінні папери, запропоновані, розподілені або які підлягають розподілу між теперішніми бо колишніми керівниками чи працівниками роботодавцем або дочірнім підприємством, за умови, що зазначені акції того ж класу, що й акції, виставлені на продаж на тому ж регульованому ринку, а також за наявності документа, що містить інформацію про кількість та вид акцій, а також про умови та деталі пропозиції;

(g) акції, емітовані в результаті конверсії, обміну інших цінних паперів або реалізації прав, наданих іншими цінними паперами, за умови, що вказані акції того ж класу, що й акції, виставлені на продаж на тому ж регульованому ринку;

(h) цінні папери, виставлені на продаж на іншому регульованому ринку, на таких умовах:

(i) ці цінні папери або цінні папери того ж класу були виставлені на продаж на іншому регульованому ринку впродовж більш ніж 18 місяців;

(ii) для цінних паперів, вперше виставлених на продаж на регульованому ринку після набрання чинності цією Директивою, виставлення на продаж на такому регульованому ринку пов'язане з ухваленим проспектом, оприлюдненим відповідно до статті 14;

(iii) крім випадків застосування пункту (ii), для цінних паперів, вперше внесених до лістингу після 30 червня 1983 року, деталі лістингу ухвалені відповідно до вимог Директиви 80/390/ЄЕС чи Директиви 2001/34/ЄС;

(iv) виконані чинні зобов'язання щодо торгівлі на такому регульованому ринку;

(v) особа, яка бажає виставити цінні папери на продаж на регульованому ринку, відповідно до положень цих винятків, готує підсумковий документ, доступний широкому загалу мовою, встановленою компетентним органом влади держави-члена, в якій розташований регульований ринок, доступ до якого вона бажає отримати;

(vi) підсумковий документ, зазначений в пункті (v), доступний широкому загалу в державі-члені регульованого ринку, де особа (-и) бажає (-ють) отримати доступ до торгівлі у спосіб, встановлений частиною 2 статті 14; та

(vii) зміст підсумкового документа відповідає положенням частини 2 статті 5. У документі вказується, де можна отримати найновіший проспект, а також фінансову інформацію, опубліковану емітентом відповідно до його чинного зобов'язання щодо розкриття інформації.

3. З метою врахування технічного розвитку фінансових ринків та забезпечення однакового застосування цієї Директиви, Комісія, відповідно до порядку, зазначеного у частині 2 статті 24, ухвалює заходи з імплементації пункту (b) частини 1, пункту (c) частини 1 та пункту (d) частини 2, особливо щодо з'ясування рівноцінності.

ГЛАВА II

РОЗРОБКА ПРОСПЕКТУ

Стаття 5

ПРОСПЕКТ

1. Без шкоди частині 2 статті 8, проспект містить всю інформацію, яка, з огляду на особливий характер емітента та цінних паперів, що підлягають відкритій пропозиції або виставлені на продаж на регульованому ринку, необхідна для надання змоги інвесторам зробити обґрунтовану оцінку активів і пасивів емітента та будь-якого гаранта, а також прав, що впливають з цих цінних паперів. Ця інформація подається у формі, яку легко зрозуміти та проаналізувати.

2. Проспект містить інформацію про емітента та про цінні папери, що підлягають відкритій пропозиції або виставленню на продаж на регульованому ринку. Він також містить підсумок. Підсумок викладається коротко і загальнозрозумілою мовою, містить інформацію про суттєві характерні ознаки та ризики, пов'язані з емітентом, будь-яким гарантом та цінними паперами, і викладається мовою, якою первинно було розроблено проспект. Підсумок також повинен містити застереження що:

(a) його слід розглядати в якості вступу до проспекту;

(b) будь-яке рішення інвестора щодо інвестування в цінні папери повинне ґрунтуватися на аналізі проспекту в цілому;

(c) у разі подання до суду позову, пов'язаного з інформацією, що міститься в проспекті, позивач-інвестор може, відповідно до національного законодавства держави-члена, понести витрати на переклад проспекту до початку судового розгляду; та

(d) особи, які підготували підсумок, включаючи його переклад, і звернулися, щоб про це повідомити, несуть відповідальність лише тому в разі, коли підсумок містить неправильну, неточну або суперечливу інформацію, в порівнянні з іншими частинами проспекту.

У разі, коли в проспекті йдеться про виставлення на продаж на регульованому ринку недольових цінних паперів, номінальною вартістю, принаймні, 50 000 євро, вимога щодо надання підсумку не застосовується, за винятком випадків, коли цього вимагає держава-член, як передбачено частиною 4 статті 19.

3. З дотриманням положень частини 4, емітент, особа, яка робить пропозицію або особа, яка звертається за доступом до торгівлі на регульованому ринку, може розробити проспект у вигляді одного чи кількох документів. У проспекті, що складається з кількох документів, необхідна інформація розподіляється за трьома напрямками: реєстраційний документ, запис про цінні папери та підсумковий запис. В інформаційному документі міститься інформація про емітента. В записі про цінні папери міститься інформація про цінні папери, що підлягали відкритій пропозиції або підлягають виставленню на продаж на регульованому ринку.

4. Для наступних видів цінних паперів проспект може, на вибір емітента, особи, яка робить пропозицію або особи, яка звертається за доступом до торгівлі на регульованому ринку, складатися з базового проспекту, що містить всю важливу інформацію про емітента та цінні папери, що підлягали відкритій пропозиції або підлягають виставленню на продаж на регульованому ринку:

(a) недольові цінні папери, включаючи варранти в будь-якій формі, емітовані в рамках програми пропозиції;

(b) недольові цінні папери, емітовані кредитними установами впродовж тривалого часу або неодноразово,

(i) коли суми, отримані від емісії зазначених цінних паперів, відповідно до національного законодавства, розміщуються в активах, що забезпечують достатнє покриття відповідальності, пов'язаної з цінними паперами, до дати платежу;

(ii) коли, в результаті неплатоспроможності пов'язаної кредитної установи, зазначеними сумами планують повернути основну суму та відсотки, що підлягають оплаті, без шкоди положенням Директиви 2001/24/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 4 квітня 2001 року стосовно заходів щодо відновлення платоспроможності та ліквідації кредитних установ (¹).

Інформація, надана в базовому проспекті, доповнюється, в разі потреби, відповідно до статті 16, оновленою інформацією про емітента та про цінні папери, що підлягають відкритій пропозиції або виставленню на продаж на регульованому ринку.

Якщо остаточні умови пропозиції не включені ані в проспект, ані в додаток, вони надаються інвесторам та подаються до компетентних органів влади при здійсненні кожної відкритої пропозиції якомога швидше і, якщо можливо, – заздалегідь до початку пропозиції. В цьому разі застосовуються положення пункту (a) частини 1 статті 8.

5. З метою врахування технічного розвитку фінансових ринків та забезпечення однакового застосування цієї Директиви, Комісія, відповідно до порядку, зазначеного у частині 2

¹ ОВ L 125, 5.5.2001, С.15.

статті 24, ухвалює заходи з імплементації, що стосуються формату проспекту або базового проспекту чи додатків.

Стаття 6

Відповідальність, пов'язана з проспектом

1. Держави-члени забезпечують, що відповідальність за інформацію, надану в проспекті, несуть, принаймні, емітент або його адміністративні, керівні чи наглядові органи, особа, яка робить пропозицію, особа, яка звертається за доступом до торгівлі на регульованому ринку, або гарант, залежно від ситуації. У проспекті чітко вказують відповідальних осіб із зазначенням їх імен та посад або, якщо це юридичні особи, – їх найменувань та адрес зареєстрованих офісів, а також наведенням тексту їх заяв, що інформація, яка міститься в проспекті, наскільки їм відомо, відповідає фактам, і що проспект не приховує фактів, що можуть вплинути на його зміст.

2. Держави-члени забезпечують, що їх закони, підзаконні та адміністративні положення щодо цивільної відповідальності застосовуються до осіб, відповідальних за інформацію, вміщену в проспектах.

Однак, держави-члени забезпечують, що особи, які підготували підсумок, включаючи його переклад, несуть відповідальність лише в тому разі, коли підсумок містить неправильну, неточну або суперечливу інформацію в порівнянні з іншими частинами проспекту.

Стаття 7

Мінімальна інформація

1. Комісія, відповідно до порядку, зазначеного в частині 2 статті 24, ухвалює детальні заходи з імплементації щодо конкретної інформації, яка повинна бути включена в проспект, уникаючи дублювання інформації, коли проспект складається з окремих документів. Перший набір заходів з імплементації ухвалюється до 1 липня 2004 року.

2. Зокрема, для взаємодії різних моделей проспектів, слід враховувати наступне:

(а) різні види інформації, що необхідні інвесторам про дольові цінні паперів в порівнянні з недольовими цінними паперами; узгоджений підхід повинен застосовуватися до інформації в проспекті про цінні папери з однаковою економічною основою, особливо – про похідні цінні папери;

(б) різні види і риси пропозицій та допусків до торгівлі на регульованому ринку недольових цінних паперів. Інформація, яку повинен містити проспект, має бути відповідною з точки зору інвесторів, що цікавляться недольовими цінними паперами з номінальною вартістю за одиницю, принаймні, 50 000 євро;

(с) використовуваний формат та інформацію, яку проспекти повинні містити про недольові цінні папери, включаючи варанти у будь-якій формі, емітовані в рамках програми пропозиції;

(д) використовуваний формат та інформацію, яку проспекти повинні містити про недольові цінні папери, чи не є вони привілейованими, конвертованими, чи не підлягають обміну, чи не пов'язані з правами на підписку чи придбання або з похідними інструментами, емітованими впродовж тривалого часу або неодноразово суб'єктами, що отримали дозвіл діяти на фінансових ринках в рамках Європейського Економічного Співтовариства, або суб'єктами діяльність яких на таких ринках підлягає контролю;

Стаття 23

Запобіжні заходи

1. У разі виявлення компетентним органом влади приймаючої держави-члена порушень норм емітентом або фінансовими установами, відповідальними за відкриту пропозицію, або порушень зобов'язань, пов'язаних з виставленням на продаж на регульованому ринку цінних паперів, він передає ці дані компетентному органу влади держави-члена походження.

2. Якщо, незважаючи на заходи, вжиті компетентним органом влади держави-члена походження, або коли ці заходи виявляться невідповідними, емітент або фінансова установа, відповідальна за відкриту пропозицію, продовжує порушувати важливі правові та регулятивні норми, компетентний орган влади приймаючої держави-члена, повідомивши компетентного органа влади держави-члена походження, вживає всі необхідні заходи для захисту інвесторів. Комісії якомога швидше повідомляють про такі заходи.

ГЛАВА VII

ЗАХОДИ З ІМПЛЕМЕНТАЦІЇ

Стаття 24

Порядок діяльності Комітету

1. Комісії допомагає Європейський комітет з цінних паперів, створений Рішенням Комісії 2001/528/ЄС (далі – „Комітет”).

2. У разі посилання на цю частину, застосовуються статті 5 та 7 Рішення 1999/468/ЄС, з урахуванням положень статті 8 цього Рішення, та за умови, що заходи з імплементації, ухвалені відповідно до цього порядку, не змінюють важливих положень цієї Директиви.

Період, встановлений в частині 6 статті 5 Рішення 1999/488/ЄС, становить три місяці.

3. Комітет ухвалює свій регламент.

4. Без шкоди заходам з імплементації, ухваленим після закінчення чотирирічного періоду з моменту набрання чинності цією Директивою, припиняється дія положень щодо ухвалення технічних правил та рішень, відповідно до порядку, передбаченого частиною 2. За пропозицією Комісії, Європейський Парламент та Рада можуть відновити дію зазначених положень, відповідно до процедури, встановленої в статті 251 Договору, і, з цією метою, переглядатимуть ці положення до закінчення чотирирічного періоду.

Стаття 25

Санкції

1. Без шкоди праву держав-членів застосовувати кримінальні санкції та без шкоди їх режиму цивільної відповідальності, держави-члени забезпечують, відповідно до їх національного законодавства, вжиття відповідних адміністративних заходів або накладення адміністративних санкцій на відповідальних осіб, у разі недотримання положень, ухвалених на виконання цієї Директиви. Держави-члени забезпечують ефективність, відповідність та дієвість цих заходів.

2. Держави-члени забезпечують публічне розкриття компетентним органом влади інформації про всі заходи чи санкції, накладені за порушення положень, ухвалених відповідно до цієї Директиви, якщо лише таке розкриття інформації не становить серйозної загрози для фінансових ринків або не завдає невинуватної шкоди відповідним сторонам.

Стаття 26

Право на оскарження

Держави-члени забезпечують, що рішення, прийняті відповідно до законів, підзаконних та адміністративних положень, ухвалених згідно з цією Директивою, можуть бути оскаржені до суду.

ГЛАВА VIII

ПЕРЕКЛАД ТА ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 27

Зміни

До Директиви 2001/34/ЄС вносяться такі зміни, що вступають в дію з моменту, встановленого у статті 29:

1. виключаються статті 3, з 20 по 41, з 98 по 101, 104 та підпункт (ii) пункту (с) частини 2 статті 108;
2. виключається пункт першої частини 3 статті 107;
3. у пункті (а) частини 2 статті 108 виключаються слова “умови встановлення, контролю та обігу даних лістингу опубліковуються для допуску”;
4. виключається Додаток 1.

Стаття 28

Скасування

З моменту, вказаного у статті 29, припиняється дія Директиви 89/298/ЄЕС. Посилання на скасовану Директиву розглядають як посилання на цю Директиву.

Стаття 29

Прикінцеві положення

Держави-члени ухвалюють необхідні закони, підзаконні акти та адміністративні положення для виконання цієї Директиви не пізніше 1 січня 1993 року та повідомляють про це Комісію. Якщо держави-члени ухвалюють такі положення, то вони повинні містити посилання на цю Директиву або супроводжуватись даним посиланням у разі їхньої офіційної публікації. Методи розробки зазначеного посилання визначаються державами-членами.

Стаття 30

Перехідні положення

1. Емітенти, інкорпоровані в третій державі, цінні папери яких вже виставлені на продаж на регульованому ринку, обирають компетентний орган влади, відповідно до підпункту (iii) пункту (m) частини 1 статті 2, і до 31 грудня 2005 року повідомляють своє рішення компетентному органу влади обраної ними держави-члена походження.

2. Відхиляючись від положень статті 3, держави-члени, що скористалися винятком, передбаченим пунктом (а) статті 5 Директиви 89/298/ЄЕС, можуть і надалі дозволяти кредитним установам чи іншим фінансовим установам, прирівняним до кредитних установ, що не підпадають під дію пункту (j) частини 2 статті 1 цієї Директиви, пропонувати боргові цінні папери або інші цінні папери, що підлягають обігу, рівноцінні борговим цінним паперам, емітованим впродовж тривалого часу або неодноразово в межах їх території впродовж п'яти років з моменту набрання чинності цією Директивою.

3. Відхиляючись від положень статті 29, Федеративна республіка Німеччина до 31 грудня 2008 року виконує положення частини 1 статті 21.

Стаття 31

Перегляд

Через п'ять років після набрання чинності цією Директивою, Комісія оцінює стан застосування цієї Директиви та подає Європейському Парламенту та Раді звіт, що супроводжується, в разі потреби, рекомендаціями щодо його перегляду.

Стаття 32

Набрання чинності

Ця Директива набирає чинності у день її опублікування в *Офіційному Віснику Європейських Спільнот*.

Стаття 33

Адресати

Цю Директиву адресовано державам-членам.

11. ДИРЕКТИВА 2004/109/ЄС ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ ТА РАДИ від 15 грудня 2004 року про гармонізацію вимог щодо прозорості відносно інформації про емітентів, цінні папери яких допущені до торгів на регульованому ринку, та внесення змін до Директиви 2001/34/ЄС ЄВРОПЕЙСЬКИЙ ПАРЛАМЕНТ ТА РАДА ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ,

Беручи до уваги Договір про заснування Європейського Співтовариства, та, зокрема, його статті 44 та 95,

Беручи до уваги пропозицію Комісії,

Беручи до уваги висновок Європейського Економічно-соціального комітету (),

Беручи до уваги висновок Європейського Центрального Банку (),

Діючи відповідно до процедури, викладеної у статті 251 Договору (),

Оскільки:

(1) Ефективні, прозорі та інтегровані ринки цінних паперів роблять внесок до справжнього єдиного ринку та сприяють розвитку й створенню робочих місць завдяки кращому розміщенню капіталу та скороченню видатків. Розкриття точної, повної та своєчасної інформації про емітентів цінних паперів створює стійку довіру інвесторів та дозволяє зробити об'єктивну оцінку продуктивності їхньої діяльності та їхніх активів. Це покращує як захист інвестора, так і продуктивність ринку.

(2) З цією метою емітенти цінних паперів повинні забезпечити відповідну прозорість для інвесторів за допомогою потоку інформації. З цією ж метою акціонери, будь-то фізичні, або юридичні особи, які мають право голосу або фінансові інструменти, результатом яких є право придбавати існуючі акції з правом голосу, також повинні інформувати емітентів про придбання або про інші зміни в основних фондах у компаніях з тим, щоб останні могли інформувати громадськість.

(3) Повідомлення Комісії від 11 травня 1999 року під назвою «Про виконання рамкової співпраці щодо фінансових ринків: План Дій» встановлює низку дій, потрібних для того, щоб заповнити єдиний ринок фінансовими послугами. Європейська Рада в Лісабоні від березня 2000 року закликає до виконання цього Плану Дій до 2005 року. У Плані Дій підкреслюється потреба встановити Директиву, яка вдосконалює вимоги прозорості. Цю потребу було підтверджено Європейською Радою у Барселоні в березні 2002 року.

(4) Ця Директива повинна бути сумісною з завданнями та обов'язками, наданими Європейській системі центральних банків (ЄСЦБ) Договором і Статутом Центральних банків та Європейським центральним банком; особливу увагу у цьому відношенні слід приділити центральним банкам держав-членів, акції яких зараз допущено до торгів на регульованому ринку з тим, щоб гарантувати виконання найважливіших цілей права Спільноти.

(5) Більша гармонізація положень національного права про періодичні та постійні інформаційні вимоги для емітентів цінних паперів повинна призвести до високого рівня захисту інвесторів у всьому Співтоваристві. Проте ця Директива не стосується існуючого законодавства

Співтовариства щодо цінних паперів, випущених колективними інвестиційними підприємствами, іншими ніж закритого типу, або цінних паперів, придбаних або розміщених в таких підприємствах.

(6) Контроль за емітентами акцій або цінних паперів у вигляді боргових зобов'язань, номінал за одиницю яких є меншим, ніж 1000 євро, краще було б проводити державою-членом, у якій емітент має свою зареєстровану компанію. У цьому відношенні необхідно забезпечити стійкість Директивою 2003/71/ЄС Європейського Парламенту і Ради від 4 листопада 2003 року про проспекти, що мають бути опублікованим, коли цінні папери будуть запропоновані громадськості або допущені до торгів. () У той самий час, слід впровадити деяку гнучкість, що дозволяла б емітентам держав, які розвиваються, та компаніям Співтовариства, які випускають тільки цінні папери крім тих, про які було зазначено вище, вибір держави-члена походження.

(7) Високий рівень захисту інвестора по всьому Співтовариству уможливить шляхи для усунення перешкод для допуску цінних паперів до регульованих ринків, які знаходяться всередині держави-члена. Державам-членам, на відміну від держав-членів походження, більше не можна дозволяти обмежувати доступ цінних паперів на свої ринки, що регулюються, шляхом накладання більш суворих вимог щодо періодичної та постійної інформації про емітентів, цінні папери яких допущені до торгів на регульованому ринку.

ГЛАВА I

ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 1

Предмет та сфера застосування

1. Ця Директива встановлює вимоги відносно розкриття періодичної та поточної інформації про емітентів, цінні папери яких допущені до торгів на регульованому ринку, що знаходиться або діє в державі-члені.

2. Ця Директива не застосовується до цінних паперів, випущених колективними інвестиційними підприємствами, іншими ніж закритого типу, або цінних паперів, придбаних або розміщених в таких підприємствах.

3. Держави-члени можуть вирішити не застосовувати положення, зазначені у ст. 16 (3) та у частинах 2, 3 та 4 статті 18 до цінних паперів, які допущені до торгів на регульованому ринку, випущених ними або їхніми регіональними або місцевими органами влади.

4. Держави-члени можуть вирішити не застосовувати своїх національних центральних банків, які діють як емітенти акцій, допущених до торгів на регульованому ринку, якщо цей допуск мав місце до 20 січня 2005 року.

Стаття 2

Визначення

1. Задля цілей цієї Директиви застосовуються такі визначення:

(а) «цінні папери» - цінні папери, які підлягають передачі, як визначено у ст. 4(1), підпункт 18 Директиви 2004/39/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 21 квітня 2004 року про ринки фінансових інструментів ⁽¹⁾, за винятком інструментів валютних ринків, як визначено у ст. 4(1), підпункті 19 тієї Директиви, маючи строк менше ніж 12 місяців, до яких може бути застосовано національне законодавство;

(б) «цінні папери у вигляді боргових зобов'язань» - бони або інші форми цінних паперів, які підлягають передачі, за винятком цінних паперів, які є еквівалентними акціям в компаніях,

¹ OВ L 145, 30.4.2004, С. 1

або які конвертовані, або якщо права, надані ними, виконуються, дають право придбавати акції або цінні папери, еквівалентні акціям.

(c) «регульований ринок» - ринок як визначено у статті 4(1), підпункті 14 Директиви 2004/39/ЄС;

(d) «емітент» - юридична особа, керована приватним або публічним правом, включаючи Державу, цінні папери якої допущені до торгів на регульованому ринку, емітент, відносно до депозитарних квитанцій, що представляють цінні папери, емітент, представлений цінними паперами;

(e) «акціонер» - будь-яка фізична чи юридична особа, керована приватним або публічним правом, яка утримує, прямо або опосередковано:

(i) акції емітента на своєму власному імені і на своєму власному рахунку;

(ii) акції емітента на своєму власному імені, проте від імені іншої фізичної або юридичної особи;

(iii) депозитарні квитанції, у випадку яких утримувач депозитарної квитанції повинен вважатися акціонером акцій, що лежать в основі, які представлені депозитарними квитанціями;

(f) «контрольоване підприємство» - будь-яке підприємство

(i) у якому фізична або юридична особа має більшість виборчих прав; або

(ii) у якому фізична або юридична особа має право призначати або звільняти більшість членів адміністративного, керівного або контрольного органу, і є у той самий час акціонером, або членом даного підприємства; або

(iii) у якому фізична або юридична особа є акціонером або членом і одноосібно контролює більшість виборчих голосів акціонерів або членів, відповідно до угоди, укладеної з іншими акціонерами або членами даного підприємства; або

(iv) на яке фізична або юридична особа має повноваження чинити або, власне, чинить домінуючий вплив або здійснювати контроль;

(g) «колективне інвестиційне підприємство, іншого ніж закритого типу» - довірчі пайові фонди та інвестиційні компанії:

(i) об'єктом якого є колективне інвестування капіталу, що забезпечується громадськістю, і яке діє на принципі розподілу ризику; та

(ii) паї якого, на вимогу утримувача таких паїв, придбаваються знов або викупаються, прямо або опосередковано, не з активів таких підприємств;

(h) «паї колективного інвестиційного підприємства» - цінні папери, випущені колективним інвестиційним підприємством, і які надають права його учасникам у таких підприємствах, понад його активи;

(i) «держава-член походження» -

(i) у випадку, якщо емітент цінних паперів у вигляді боргових зобов'язань, номінал за одиницю яких є меншим ніж 1000 євро або емітент акцій:

- там, де емітент оформлений у Співтоваристві, державі-члені, в якому має свій зареєстрований офіс;

- там, де емітент оформлений у третій Державі, держава-член в якій повинен надавати щорічну інформацію компетентному органу влади відповідно до ст. 10 Директиви 2003/71/ЄС.

Визначення держава-член «походження» застосовується до боргових зобов'язань у іншій валюті, ніж євро, за умови, якщо вартість такого номіналу за одиницю на дату випуску є меншою, ніж 1000 євро, за винятком випадків, коли вона майже дорівнює 1000 євро.

(ii) для будь-якого емітента, якого не стосується пункт (i), держава-член, вибрана емітентом з тих, де емітент має свій зареєстрований офіс, і тих держав-членів, які допустили його цінні папери до торгів на регульованому ринку на своїй території. Емітент може вибрати лише одну державу-член як свою державу-член походження. Цей вибір повинен бути дійсним принаймні три роки, поки його цінні папери більш не будуть допущені до торгів на будь-якому регульованому ринку Співтовариства.

(j) «приймаюча держава-член» - держава-член, у якій цінні папери допущені до торгів на регульованому ринку, якщо визначення відрізняється від визначення держави-члена походження;

(k) «регульована інформація» - вся інформація, яку емітент або будь-яка інша особа, яка подала заяву на допуск цінних паперів до торгів на регульованому ринку без дозволу емітента, що слід розкрити згідно цієї Директиви, згідно статті 6 Директиви 2003/6/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 28 січня 2003 року про незаконні операції з цінними паперами та ринкові маніпуляції (порушення ринкових правил) ⁽¹⁾, або згідно законів, регламентів або адміністративних положень держави-члена, прийнятих відповідно до ст. 3(1) цієї Директиви.

(l) «електронні засоби» - засоби електронного устаткування для опрацювання (включаючи цифрове стиснення), зберігання та передачі даних, використовуючи провідні, радіо- та оптичні технології, або будь-які інші електромагнітні засоби;

(m) «керуюча компанія» - компанія, як визначено у статті 1a(2) Директиви Ради 85/611/ЄС від 20 грудня 1985 року про координацію законів, регламентів та адміністративних положень відносно підприємств колективного інвестування у цінних паперах, які підлягають передачі ⁽²⁾;

(n) «учасник ринку» - особа, яка сама утримується на фінансових ринках на постійній основі та хоче працювати за власний рахунок, купуючи та продаючи фінансові інструменти в обмін на свій власний капітал за ціни, визначені ним;

(o) «кредитна установа» - підприємство, як визначено у ст. 1(1)(a) Директиви 2000/12/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 20 березня 2000 року стосовно обговорення та переслідування справ кредитних установ ⁽³⁾;

(p) «цінні папери, що випускаються постійно або повторно» - цінні папери у вигляді боргових зобов'язань одного й того самого емітента у міру появи попиту або принаймні двох окремих емітентів однакового типу і/або класу.

2. З метою визначення «контрольованих підприємств» у частині 1(f)(ii), права утримувача стосовно голосування, призначення та звільнення повинні включати права будь-яких інших

¹ ОВ L 96, 12.4.2003, С. 16

² ОВ L 375, 31.12.1985, С. 3. Директива з останніми змінами, внесеними Директивою 2004/39/ЄС.

³ ОВ L 126, 26.5.2000, С. 1. Директива з останніми змінами, внесеними Директивою Комісії 2004/69/ЄС (ОВ L 125, 28.4.2004, С. 44).

підприємств, контрольованих акціонером, та будь-якої фізичної чи юридичної особи, яка діє хоча й від свого імені, від імені акціонера або будь-якого іншого підприємства, контрольованого акціонером.

3. З тим щоб враховувати технічні розробки на фінансовому ринку та гарантувати однакове застосування частини 1, Комісія повинна відповідно до процедури, про яку йдеться у ст. 72, ухвалити виконавчі заходи відносно визначень, встановлених у частині 1.

Комісія, зокрема:

(а) встановити відповідно до частини 1(i)(ii) процедурні заходи згідно з якими емітент може обирати державу-член походження;

(б) врегулювати, де відповідно до вибору держави-члена походження, посилаючись на частину 1(i)(ii), трьохрічний термін, що стосується стажу емітента, у світлі будь-якої нової вимоги згідно права Співтовариства відносно допуску до торгів на регульованому ринку;

(с) встановити відповідно до частини 1(1) показовий список засобів, які не повинні вважатися електронними засобами, таким чином, беручи до уваги Додаток V до Директиви 98/34/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 22 червня 1998 року, де викладено процедуру забезпечення інформацією у галузі технічних стандартів та приписів ⁽¹⁾.

Стаття 3

Інтеграція ринків цінних паперів

1. Держава-член походження може примусити емітента виконувати більш суворі вимоги ніж зазначені у даній Директиви.

Держави-члени походження може примусити власника акцій, або фізичну або юридичну особу, згаданих у статтях 10 або 13 виконувати більш суворі вимоги ніж зазначені у даній Директиви.

2. Приймаюча Держава-член не може:

(а) що стосується доступу цінних паперів до регульованого ринку на власну територію, встановлювати більш суворі вимоги розкриття інформації ніж ті, що зазначені у даній Директиви чи статті 6 Директиви 2003/6 ЄС;

(б) що стосується повідомлення про інформацію, примушувати власника акцій, або фізичну або юридичну особу, згаданих у статтях 10 або 13, виконувати більш суворі вимоги ніж зазначені у даній Директиви.

ГЛАВА 2

ПЕРІОДИЧНА ІНФОРМАЦІЯ

Стаття

4

Щорічні фінансові звіти

1. Емітент повинен оприлюднити свій щорічний звіт за останні чотири місяці після закінчення кожного фінансового року та повинен гарантувати, що ця інформація залишається загальнодоступною принаймні протягом п'яти років.

2. Щорічний фінансовий звіт має містити в собі:

(а) перевірені фінансові звіти;

(б) адміністративний звіт; та

(с) офіційні звіти, виконані особами, відповідальними всередині емітента, чії імена та посадові обов'язки повинні бути чітко виписані, для того щоб вони компетентно діяли, фінансові

¹ ОВ L 204, 21.7.1998, С. 37. Директива з останніми змінами, внесеними Актом про вступ 2003 року.

звіти, підготовлені згідно з відповідним переліком бухгалтерських стандартів, які надають правдиву та реальну інформацію про стан активів, пасивів, фінансове положення та прибуток чи збиток емітента і підприємств, що входять у об'єднання, взяте в цілому, і що звіт правління включає правдивий огляд розвитку і виконання комерційної діяльності і стану емітента і підприємств, що входять у об'єднання, взяте в цілому, разом з описом основних ризиків та коливань, з якими вони стикаються.

3. Там, де від емітента вимагається готувати зведені доповіді відповідно до Сьомої Директиви Ради 83/349/ЄЕС від 13 січня 1983 року про зведені доповіді (¹), перевірені фінансові звіти повинні містити зведені доповіді, складені відповідно до Регламенту (ЄС) № 1606/2002, та щорічні доповіді компанії-засновника, складені відповідно до національного законодавства держави-члена, у якому зареєстрована така компанія-засновник.

Там, де від емітента не вимагається готувати зведені доповіді, перевірені фінансові звіти повинні містити доповіді, підготовлені відповідно до національного законодавства держави-члена, у якому зареєстрована компанія.

4. Фінансові звіти повинні бути перевірені згідно статей 51 та 51а Четвертої Директиви Ради 78/660 ЄЕС від 25 липня 1978 року про щорічні доповіді певних типів компаній (²) і, якщо від емітента вимагається готувати зведені доповіді, згідно статті 37 Директиви 83/349/ЄЕС.

Звіт про результати ревізії, підписаний особою або особами, які відповідають за перевірку фінансових звітів, повинен бути оприлюднений для громадськості разом з щорічним фінансовим звітом.

5. Адміністративний звіт повинен бути складений згідно зі ст. 46 Директиви 78/660/ЄЕС і, якщо від емітента вимагається готувати зведені доповіді, згідно статті 36 Директиви 83/349/ЄЕС.

6. Комісія відповідно до процедури, зазначеної у ст. 27(2), повинна ухвалити виконавчі заходи для того, щоб врахувати технічні розробки на фінансових ринках та гарантувати однакове застосування частини 1. Комісія повинна, зокрема, детально встановити технічні умови, за яких опублікований фінансовий звіт, включаючи звіт про результати ревізії, повинен залишитися доступним для громадськості.

Там, де можливо, Комісія може також застосувати п'ятирічний період, про який йдеться у частині 1.

Стаття 5

Фінансові звіти за півріччя

1. Емітент акцій або цінних паперів у вигляді боргових зобов'язань повинен оприлюднити свій фінансовий звіт за півріччя, який містить інформацію про перші шість місяців фінансового року щонайшвидше після закінчення зазначеного періоду, але не пізніше, ніж два місяці після його закінчення. Емітент повинен гарантувати, що фінансовий звіт за півріччя залишиться доступним для громадськості принаймні протягом п'яти років.

2. Фінансовий звіт за півріччя повинен містити в собі:

(а) короткий перелік фінансових звітів;

(б) проміжний адміністративний звіт;

(с) офіційні звіти, виконані особами, відповідальними всередині емітента, чий імена та посадові обов'язки повинні бути чітко вписані, для того, щоб вони компетентно діяли, короткий перелік фінансових звітів, підготовлених згідно з відповідним переліком бухгалтерських стандартів, які надають правдиву та реальну інформацію про стан активів,

¹ ОВ L 193, 18.7.1983, С. 1. Директива з останніми змінами, внесеними Директивою 2003/51/ЄС Європейського Парламенту та Ради (ОВ L 178, 17.7.2003, С. 16).

² ОВ L 222, 14.8.1978, С. 11. Директива з останніми змінами, внесеними Директивою 2003/51/ЄС.

пасивів, фінансове положення та прибуток чи збиток емітента і підприємств, що входять у об'єднання, взяте в цілому, як вимагається у частині 3, і що проміжний адміністративний звіт містить правдивий огляд інформації, яка вимагається у частині 4.

3. Там, де від емітента вимагається готувати зведені доповіді, короткий перелік фінансових звітів повинен бути підготовлений відповідно до міжнародних бухгалтерських стандартів, які підходять до проміжного адміністративного звітування відповідно до процедури, передбаченої у ст. 6 Регламенту (ЄС) № 1606/2002.

Там, де від емітента не вимагається готувати зведені доповіді, короткий перелік фінансових звітів повинен містити принаймні коротку балансову відомість, короткий звіт про прибутки та збитки та пояснюючі записки до цих звітів. Готуючи коротку балансову відомість та короткий звіт про прибутки та збитки, емітент повинен притримуватися тих самих принципів щодо оцінювання і вимірювання, як готуючи фінансові щорічні звіти.

4. Проміжний адміністративний звіт повинен включати принаймні вказівки на важливі події, які трапилися впродовж шести місяців фінансового року, та їхній вплив на перелік фінансових звітів, а також опис основних ризиків та коливань для минувших шести місяців фінансового року. Для емітентів акцій проміжний адміністративний звіт також повинен містити найважливіші угоди між сторонами.

5. Якщо фінансовий звіт за півріччя було перевірено, звіт про результати ревізії повинен бути повністю відтвореним. Теж саме правило повинно застосовуватися до аудиторських рецензій. Якщо фінансовий звіт за півріччя не було ревізовано або рецензовано аудиторами, емітент повинен заявити про це у своєму звіті.

6. Комісія відповідно до процедури, зазначеної у ст. 27(2), повинна увалити виконавчі заходи для того, щоб врахувати технічні розробки на фінансових ринках та гарантувати однакове застосування частини 1 цієї статті.

Комісія, зокрема, повинна:

(а) з'ясувати технічні умови, за яких опублікований фінансовий звіт за півріччя, включаючи аудиторську рецензію, повинен залишитися доступним для громадськості;

(b) з'ясувати природу аудиторської рецензії;

(c) з'ясувати мінімальний зміст короткої балансової відомості та звітів про прибутки та збитки, а також пояснювальних записок до цих звітів там, де вони не підготовлені відповідно до міжнародних бухгалтерських стандартів, прийнятих на підставі процедури, зазначеної у ст. 6 Регламенту (ЄС) № 1606/2002.

Там, де можливо, Комісія може також застосувати п'ятирічний період, про який йдеться у частині 1.

Стаття 6

Проміжні адміністративні звіти

1. Не завдаючи шкоди ст. 6 Директиви 2003/6/ЄС, емітент, акції якого допущені до торгів на регульованому ринку, повинен оприлюднити звіт свого керівництва впродовж перших шести місяців фінансового року, а також ще один звіт свого керівництва впродовж других шести місяців фінансового року. Такий звіт повинен бути зроблений у проміжок часу з десяти тижнів після початку та до шести тижнів до кінця даного шестимісячного періоду. Він має містити інформацію,

яка включала період між початком даного шестимісячного терміну та датою публікації звіту. Такий звіт повинен забезпечувати:

- пояснення важливих подій та угод, які мали місце впродовж певного періоду та їх вплив на фінансовий стан емітента та контрольованих ним підприємств, та

- загальний опис фінансового стану та продуктивність емітента та контрольованих ним підприємств впродовж певного періоду.

2. Від емітентів, які або згідно національного законодавства, або згідно правил регульованого ринку або зі своєї власної ініціативи, публікують квартальні фінансові звіти відповідно до такого законодавства або правил, не вимагається оприлюднювати звіти керівництва, як зазначено у частині 1.

3. Комісія повинна надати звіт Європейському Парламенту та Раді до 20 січня 2010 року про прозорість квартального фінансового звітування та звітів керівництва емітента для того, щоб перевірити, чи надана інформація досягла цілі дозволити інвесторам зробити об'єктивну оцінку фінансового стану емітента. Такий звіт повинен містити інформацію про оцінку впливу на ділянки, де Комісія вважає за потрібне запропонувати поправки до цієї статті.

Стаття 7

Відповідальність та зобов'язання

Держави-члени повинні гарантувати, що відповідальність за інформацію, яка має бути оформлена та оприлюднена відповідно до статей 4, 5, 5 та 17, лежить на емітенті або на його адміністративних, керівних або контрольних органах, а також гарантувати, що їх закони, приписи та адміністративні положення про зобов'язання застосовуються до емітентів, зазначених у цій статті органів або до осіб, які несуть відповідальність, у межах емітента.

Стаття 8

Звільнення

1. Статті 4, 5 та 6 не повинні застосовуватися до таких емітентів:

- (а) держави, регіонального або місцевого органу влади, публічний міжнародний орган, учасником якого є принаймні одна держава-член, ЄЦБ, а також центральні банки держав-членів, так або інакше, якщо вони випускають акції або інші цінні папери; та

- (б) емітентів виключно цінних паперів у вигляді боргових зобов'язань, допущених до торгів на регульованому ринку, номінал за одиницю яких становить принаймні 50 000 євро, або у випадку цінних паперів у вигляді боргових зобов'язань випущених у іншій валюті, ніж євро, де вартість такого номіналу за одиницю, на дату випуску, є еквівалентною принаймні 50 000 євро.

2. Держави-члени походження може не застосовувати статтю 5 до кредитних установ, чії акції не допущені до торгів на регульованому ринку, та які постійно або періодично випускають цінні папери у вигляді боргових зобов'язань, за умови, якщо загальна номінальна кількість всіх таких боргових зобов'язань залишається меншою, ніж 100 000 000 євро і якщо вони не публікували проспект згідно Директиви 2003/71/ЄС.

3. Держави-члени походження може не застосовувати статтю 5 до емітентів, які вже існують на дату набуття чинності Директивою 2003/71/ЄС, які випускають виключно цінні папери у вигляді боргових зобов'язань за які беззастережно та незмінно ручається держава-член походження або один з її регіональних або місцевих органів влади, на регульованому ринку.

ГЛАВА III

ПОТОЧНА ІНФОРМАЦІЯ

СЕКЦІЯ I

Інформація про великі компанії

Стаття 9

Повідомлення про придбання або продаж великих володінь акціями

1. Держава-член походження повинна гарантувати, що там, де акціонер придбаває або продає акції емітента, акції якого допущені до торгів на регульованому ринку і з якими пов'язані права голосу, такий власник акцій повідомляє емітента про співвідношення прав голосу емітента, отриманих власником акцій як результат придбання або продажу, де співвідношення досягається, перевищує або знижується нижче меж у 5%, 10%, 15%, 20%, 25%, 30%, 50% і 75%.

Права голосу повинні бути розраховані на основі всіх акцій, до яких додаються ці права, навіть якщо їх використання призупинено. Крім того, ця інформація повинна також надаватися по відношенню до всіх акцій того ж самого виду, до яких додаються права голосу.

2. Держава-член походження повинна гарантувати, що власники акцій повідомлять емітента про співвідношення прав голосу, коли співвідношення досягне, перевищить або знизиться нижче меж, які передбачені в частині 1, внаслідок випадків, що призводять до повної втрати прав голосу, і на основі інформації, що розкривається у відповідності до статті 15. Там, де емітент зареєстрований у третій країні, повідомлення має бути зроблено для рівнозначних випадків.

3. Держава-член походження не повинна використовувати:

- (a) 30% -кову межу, де прийнятною є межа в одну третю;
- (b) 70% -кову межу, де прийнятною є межа в дві третіх.

4. Ця Стаття не повинна застосовуватися по відношенню до акцій, придбаних з єдиною метою клірингу та стабілізації в рамках звичайного короткого розрахункового періоду, або по відношенню до зберігачів, що утримують акції, маючи власні правомочності зберігача, в тому випадку, якщо такі зберігачі можуть тільки реалізовувати права голосу, пов'язані з такими акціями, згідно вказівок, що надаються в письмовій або електронній формах.

5. Ця Стаття не повинна застосовуватися по відношенню до придбання або продажу великих володінь акцій, які досягли або перетнули 5%-кову межу, завдяки діям учасників ринку, що виявилось у їх правомочності як учасників ринку, за умови, що:

- (a) якщо це санкціоновано державою-членом походження згідно Директиви 2004/39/ЄС; та
- (b) це ані втручання в управління заінтересованого емітента, ані здійснення будь-якого впливу на емітента для придбання таких акцій або зниження ціни акції.

6. Держави-члени походження, відповідно до ст. 2(1)(i) можуть передбачити, що права голосу, зафіксовані у книзі торгів, як визначено у ст. 2(6) Директиви Ради 93/6/ЄЕС від 15 травня 1993 року про відповідність капіталу інвестиційних фірм та кредитних установ ⁽¹⁾, кредитних установ або інвестиційних фірм, не повинні рахуватися відповідно до цієї статті, за умови, що:

- (a) права голосу, які закріплені у книзі про торги, не перевищують 5%, та
- (b) кредитна установа або інвестиційна фірма гарантують, що права голосу, які додаються до акцій та які закріплені у книзі про торги, не використовуватимуться ніяким іншим чином, щоб втручатися в управління емітента.

¹ ОВ L 141, 11.6.1993. Директива з останніми змінами, внесеними Директивою 2004/39/ЄС.

7. Комісія відповідно до процедури, зазначеної у ст. 27(2), повинна увалити виконавчі заходи для того, щоб врахувати технічні розробки на фінансових ринках та гарантувати однакове застосування частин 2, 4 та 5 цієї статті.

Комісія повинна, зокрема, точно встановити максимальну тривалість «короткого розрахункового періоду», зазначеного у частині 4, а також належні контрольні механізми компетентних органів влади Держави-члена походження. Крім того, Комісія може скласти перелік випадків, про які йдеться у частині 2.

Стаття 10

Придбання або продаж великих часток прав голосу

Вимоги щодо повідомлення, визначені у частині 1 та 2 статті 9, також повинні застосовуватися до фізичної або юридичної особи, у межах яких їм надано право придбавати, продавати або використовувати права голосу у будь-якому з наведених нижче випадків або їх комбінації:

(а) права голосу, закріплені за третьою особою, з якою та фізична або юридична особа уклали договір, що зобов'язує їх утвердити, за обопільного використання прав голосу, які за ними закріплені, стали загальною стратегією відносно керівництва даного емітента;

(б) права голосу, закріплені за третьою особою згідно договору, укладеного з тією фізичною або юридичною особою, що передбачає тимчасову передачу для компенсації за дані права голосу;

(с) права голосу, які додаються до акцій, надані як гарантії з фізичною або юридичною особою, за умови, що фізична або юридична особа контролює права голосу та заявляє про намір використовувати їх;

(d) права голосу, які додаються до акцій, в яких така фізична або юридична особа має довічне право на володіння;

(е) права голосу, які закріплені або можуть використовуватися у межах, зазначених у пунктах з (а) по (d), підприємствами, які контролюються такою фізичною або юридичною особою;

(f) права голосу, які додаються до акцій, закладені тією фізичною або юридичною особою, яка може використовувати на свій розсуд за відсутності окремих інструкцій акціонерів;

(g) права голосу, які фізична або юридична особа може використовувати як голос, наданий за довіреністю, там, де фізична або юридична особа може використовувати права голосу на свій розсуд за відсутності окремих інструкцій акціонерів.

Стаття 11

1. Статті 9 та 10(с) не повинні застосовуватися до акцій, наданих членам або членами ЄСЦБ для виконання їхніх повноважень як валютних органів влади, включаючи акції, надані членам або членами ЄСЦБ під заставу або викуп або подібних угод для ліквідності, наданої задля цілей монетарної політики або у межах платіжної системи.

2. Звільнення повинні застосовуватися до наведених вище угод на короткий строк і за умови, якщо права голосу, які додаються до таких акцій, не використовуються.

Стаття 12

Процедури по повідомленню та розкриттю великих володінь акцій

1. Повідомлення, що вимагається згідно статей 9 та 10, повинно містити таку інформацію:

- (a) остаточний стан у показниках прав голосу;
- (b) низку контрольованих підприємств, через які права голосу ефективно справляють вплив, якщо можливо;
- (c) дату, коли було досягнуто або перетнуто межу; і
- (d) ідентичність акціонера, навіть якщо цей акціонер не уповноважений використовувати права голосу за умов, викладених у статті 10, та фізичної або юридичної особи, уповноваженої використовувати права голосу від імені такого акціонера.

2. Повідомлення емітенту повинно бути передано якомога скоріше, але не пізніше чотирьох днів торгів, перший з яких повинен бути днем, у який акціонер або фізична чи юридична особа згідно статті 10,

- (a) дізнається про придбання або продаж або про можливість використання прав голосу, або у який, враховуючи обставини, повинна була дізнатися про це, не беручи до уваги дату, коли придбання, продаж або можливість використання прав голосу набувають чинності; або
- (b) поінформовано про випадки, передбачені у статті 9(2).

3. Підприємство повинно бути звільнено від надання повідомлення відповідно до частини 1, якщо повідомлення надано материнським підприємством, або якщо материнське підприємство є само контрольованим підприємством своїм материнським підприємством.

4. Від материнського підприємства керуючої компанії не слід вимагати об'єднувати свої капіталовкладення згідно ст. 9 та 10 з капіталовкладеннями, керованими керуючою компанією за умов, викладених у Директиві 85/611/ЄЕС, за умови, що така керуюча компанія використовує свої права голосу незалежно від материнського підприємства.

Проте, статті 9 та 10 повинні застосовуватися там, де материнське підприємство, або інше контрольоване підприємство материнського підприємства, зробило вклад у володіння акціями, керованих такими керуючими компаніями, і керуюча компанія не має свободи дій відносно використання прав голосу, які додаються до таких володінь, а може тільки використовувати такі права під прямими або опосередкованими настановами материнського або іншого контрольованого підприємства материнського підприємства.

5. Від материнського підприємства інвестиційної фірми, уповноваженого згідно Директиви 2004/39/ЄС, не слід вимагати об'єднувати свої володіння акціями згідно ст. 9 та 10 з володіннями, якими такі інвестиційні фірми керують на черговій основі у межах значення статті 4(1), підпункту 9 Директиви 2004/39/ЄС, за умови, що:

- інвестиційна фірма уповноважена проводити контроль та регулювання активів відповідно до підпункту 4 секції А Додатку I до Директиви 85/611/ЄЕС;
- материнське підприємство може тільки використовувати права голосу, додані до акцій, згідно настанов, наданих у письмовій формі або через електронні засоби, або таке підприємство гарантує, що послуги з індивідуального контролю та регулювання портфелів активів надаватимуться незалежно від інших послуг за умов, еквівалентних умовам, зазначеним у Директиві 85/611/ЄЕС, залучаючи відповідні механізми; і
- інвестиційні фірми використовують свої права голосу незалежно від материнського підприємства.

Проте статті 9 та 10 повинні застосовуватися там, де материнське підприємство, або інше контрольоване підприємство материнського підприємства, зробило вклад у володіння акціями, керованих такими інвестиційними фірмами, і інвестиційна фірма не має свободи дій відносно використання прав голосу, які додаються до таких володінь, а може тільки

використовувати такі права під прямими або опосередкованими настановами материнського або іншого контрольованого підприємства материнського підприємства.

6. Після отримання повідомлення відповідно до частини 1, але не пізніше ніж три дні потому, емітент повинен оприлюднити усю інформацію, яка міститься у повідомленні.

7. Держава-член походження може звільнити емітентів від вимоги, зазначеної у частині 7, якщо інформація у повідомленні оприлюднена компетентним органом влади, за умов, викладених у статті 21, після отримання повідомлення, але не пізніше ніж три дні торгів після того.

8. З метою врахування технічних розробок на фінансових ринках і гарантування однакового застосування частин 1, 2, 3, 4, 5 та 6 цієї статті, Комісія повинна, відповідно до процедури, вписаної у ст. 27(2), ухвалити виконавчі заходи:

(а) встановити стандартну форму для використання повсюди у Співтоваристві там, де надається інформація, яка вимагається від емітента, згідно частини 1, або там, де інформація зберігається інформація, згідно ст. 19(3);

(б) визначити календар «днів торгів» для всіх держав-членів;

(с) встановити у яких випадках акціонер або фізична чи юридична особа, про які зазначено у ст. 10, або ті та інші, повинні надавати необхідне повідомлення емітенту;

(д) з'ясувати за яких обставин акціонер або фізична чи юридична особа, про які зазначено у ст. 10, повинна була дізнатися про придбання або продаж;

(е) з'ясувати умови незалежності, яких повинні дотримуватися керуючі компанії та їхні материнські підприємства або інвестиційні фірми та їхні материнські підприємства для того, щоб мати користь від звільнень, передбачених частинами 4 та 5.

Стаття 13

1. Вимоги щодо повідомлення, викладені у статті 9, повинні також застосовуватися до фізичної та юридичної особи, які мають, прямо або опосередковано, фінансові інструменти, результатом яких є право придбавати, тільки за власної ініціативи таких утримувачів, за формальною угодою, акції, до яких додаються права голосу та які вже випущені, емітентів, акції яких допущені до торгів на регульованому ринку.

2. Комісія повинна відповідно до процедури, вписаної у ст. 27(2), ухвалити виконавчі заходи з метою врахування технічних розробок на фінансових ринках і гарантувати однакове застосування частини 1. Зокрема, вона повинна визначити:

(а) типи фінансових інструментів, про які йдеться у частині 1, та їх об'єднання;

(б) природу формальної угоди, про яку йдеться у частині 1;

(с) зміст повідомлення яке має бути зроблене, що встановлює стандартну форму, яка має застосовуватися повсюди у Співтоваристві з цією метою;

(д) період повідомлення;

(е) кому повинно бути зроблено повідомлення.

Стаття 14

1. Якщо емітент акцій допущений до торгів на регульованому ринку, придбає або продає свої власні акції, або самостійно, або через особу, яка діє від власного імені, але за дорученням емітента, держава-член походження повинна гарантувати, що емітент оприлюднить співвідношення своїх власних акцій щонайшвидше, проте не пізніше ніж чотири дні торгів після такого придбання або продажу там, де це співвідношення досягає, перевищує або знижується меж у 5% або 10 % від прав голосу. Співвідношення повинно враховуватися на основі загальної кількості акцій, до яких додаються права голосу.

2. Комісія повинна відповідно до процедури, виписаної у ст. 27(2), ухвалити виконавчі заходи з метою врахування технічних розробок на фінансових ринках і гарантувати однакове застосування частини 1.

Стаття 15

З метою підрахування меж, про які йдеться у статті 9, держава-член походження повинна принаймні вимагати від емітента розголосити загальну кількість прав голосу та капіталу у кінці кожного календарного місяця, впродовж якого трапилося зростання або падіння цієї загальної кількості.

Стаття 16

Додаткова інформація

1. Емітент акцій, допущений до торгів на регульованому ринку, повинен невідкладно оприлюднити будь-які зміни у правах, що додаються до різних класів акцій, включаючи зміни у правах, що додаються до похідних цінних паперів, випущених самим емітентом, або надаючи доступ до акцій такого емітента.

2. Емітент цінних паперів, інших, ніж акції, допущених до торгів на регульованому ринку, повинен невідкладно оприлюднити будь-які зміни у правах утримувачів цінних паперів, інших, ніж акції, включаючи зміни у строках та умовах таких цінних паперів, які можуть опосередковано зашкодити таким правам, що має наслідком зміну в умовах надання позички або у позичкових відсотках.

3. Емітент цінних паперів, допущених до торгів на регульованому ринку, повинен невідкладно оприлюднити інформацію про нові випуски позик та, зокрема, про будь-яку гарантію або поруку щодо них. Не перешкоджаючи Директиві 2003/6/ЄС, ця частина не повинна застосовуватися до публічного міжнародного органу, учасником якого є хоча б одна держава-член.

СЕКЦІЯ 2

Інформація про утримувачів цінних паперів, допущених до торгів на регульованому ринку

Стаття 17

Інформаційні вимоги для емітентів, акції яких допущені до торгів на регульованому ринку

1. Емітенти, акції яких допущені до торгів на регульованому ринку, повинні гарантувати рівноправний режим для всіх утримувачів акцій, які перебувають в тому самому становищі.

2. Емітент повинен гарантувати, що всі засоби та інформація, необхідна для надання можливості власникам акцій використовувати свої права, доступні у державі-члені походження, і що цілісність даних збережена. Акціонерам не слід заважати використовувати свої права, надані за довіреністю, відповідно до права країни, у якій емітент зареєстрований. Зокрема, емітент повинен:

(а) забезпечити інформацію про місце, час та порядок денний зборів, загальну кількість акцій та прав голосу, а також про права утримувачів брати участь у зборах;

(б) надавати форму довіреності у письмовому або, де можливо, в електронному вигляді кожній особі, уповноваженій голосувати на зборах акціонерів, разом з повідомленням стосовно зборів або, на вимогу, після об'яви про збори;

(с) визначати як представник фінансову установу, через яку акціонери можуть використовувати свої фінансові права; та

(д) опублікувати повідомлення або розповсюдити об'яви стосовно призначення і виплати дивідендів та емітентів нових акцій, включаючи інформацію про будь-які заходи з розподілу, підписки, ліквідації або конверсії.

3. З метою передачі інформації акціонерам, держава-член походження дозволити емітентам використання електронних засобів, за умови, що таке рішення прийнято на загальних зборах та задовольняє, принаймні, такі умови:

(а) використання електронних засобів ніяким чином не повинно залежати від розташування місцезнаходження або резиденції акціонера, або у випадках, визначених у статті 10 з пункту (а) по пункт (h), фізичної чи юридичної особи;

(b) ідентифікаційні заходи повинні бути впроваджені таким чином, щоб акціонери або фізичні чи юридичні особи, уповноважені використовувати права голосу або регулювати їх використання, були належним чином повідомлені;

(c) до акціонерів або у випадках, про які йдеться у статті 10 пункті з (а) по (e), фізичних чи юридичних осіб, уповноважених придбавати, продавати або використовувати права голосу, слід письмово звернутися з проханням на їх згоду для використання електронних засобів для передачі інформації та, якщо вони не заперечують впродовж певного періоду часу, повинно вважатися, що вони надали свою згоду. Вони повинні бути у змозі вимагати, у будь-який час у майбутньому, щоб ця інформація була надіслана письмово; та

(d) емітентом повинно бути визначено будь-яке пропорційне розподілення витрат, до яких призвела передача інформації електронними засобами, відповідно до принципу однакового режиму, викладеного у частині 1.

4. Комісія повинна відповідно до процедури, вписаної у ст. 27(2), ухвалити виконавчі заходи з метою врахування технічних розробок на фінансових ринках, врахування розробок у інформаційних і комунікаційних технологіях, а також гарантувати однакове застосування частин з 1, 2 та 3. Вона повинна, зокрема, визначити типи фінансових установ, через які утримувач акціонер може використовувати свої фінансові права, визначені у частині 2(c).

Стаття 18

Інформаційні вимоги для емітентів, цінні папери у вигляді боргових зобов'язань яких допущені до торгів на регульованому ринку

1. Емітент, цінні папери у вигляді боргових зобов'язань якого допущені до торгів на регульованому ринку, повинен гарантувати всім утримувачам боргових зобов'язань, розташованим у рівному відношенні (*pari passu*), однаковий режим відносно всіх прав, що додаються до таких боргових зобов'язань.

2. Емітент повинен гарантувати, що всі засоби та інформація, необхідні для надання можливості утримувачам цінних паперів у вигляді боргових зобов'язань використовувати свої права, публічно доступні у державі-члені походження і що цілісність даних збережена. Утримувачам цінних паперів у вигляді боргових зобов'язань не слід заважати використовувати свої права, надані за довіреністю, відповідно до права країни, у якій емітент зареєстрований. Зокрема, емітент повинен:

(а) публікувати повідомлення або розповсюджувати об'яви відносно часу, місця та порядку дня зборів утримувачів цінних паперів у вигляді боргових зобов'язань, виплати відсотків, використання будь-яких прав конверсії, обміну, підписки або ліквідації та відшкодування, а також право таких утримувачів брати участь у цих зборах;

(b) надавати форму довіреності у письмовому або, де можливо, в електронному вигляді кожній особі, уповноваженій голосувати на зборах утримувачів цінних паперів у

вигляді боргових зобов'язань, разом з повідомленням стосовно зборів або, на вимогу, після об'яви про збори; та

(с) визначати як представник фінансову установу, через яку утримувачі цінних паперів у вигляді боргових зобов'язань можуть використовувати свої фінансові права.

3. Якщо на збори повинні бути запрошені лише утримувачі цінних паперів у вигляді боргових зобов'язань, номінал яких за одиницю складає принаймні 50 000 євро, або, у випадку цінних паперів у вигляді боргових зобов'язань, виражених у іншій ніж євро валюті, номінал яких за одиницю, на дату випуску, еквівалентний принаймні 50 000 євро, емітент може обрати для місця зборів будь-яку державу-член, за умови, що всі засоби та інформація, необхідна для надання можливості власникам використовувати свої права, надані у тій державі-члені.

4. З метою передачі інформації утримувачам цінних паперів у вигляді боргових зобов'язань держава-член походження або інша держава-член, вибрана емітентом відповідно до частини 3, повинна надати можливість емітентам використовувати електричні засоби, за умови, що таке рішення прийнято на загальних зборах та задовольняє такі умови:

(а) використання електронних засобів ніяким чином не повинно залежати від розташування місцезнаходження або резиденції утримувача цінних паперів у вигляді боргових зобов'язань або того, хто представляє утримувача за довіреністю;

(b) ідентифікаційні заходи повинні бути впроваджені таким чином, щоб утримувачі цінних паперів у вигляді боргових зобов'язань були належним чином повідомлені;

(с) до утримувачів цінних паперів у вигляді боргових зобов'язань слід письмово звернутися з проханням на їх згоду для використання електронних засобів для передачі інформації та, якщо вони не заперечують впродовж певного періоду часу, повинно вважатися, що вони надали свою згоду. Вони повинні бути у змозі вимагати, у будь-який час у майбутньому, щоб ця інформація була надіслана письмово; та

(d) емітентом повинно бути визначено будь-яке пропорційне розподілення витрат, до яких призвела передача інформації електронними засобами, відповідно до принципу однакового режиму, викладеного у частині 1.

5. Комісія повинна відповідно до процедури, вписаної у ст. 27(2), ухвалити виконавчі заходи з метою врахування технічних розробок на фінансових ринках, врахування розробок у інформаційних і комунікаційних технологіях, а також гарантувати однакове застосування частин з 1 по 4. Вона повинна, зокрема, визначити типи фінансових установ, через які утримувач цінних паперів у вигляді боргових зобов'язань може використовувати свої фінансові права, визначені у частині 2(с).

ГЛАВА V

КОМПЕТЕНТНІ ОРГАНИ ВЛАДИ

Стаття 24

Компетентні органи влади та їх повноваження

1. Кожна держава-член повинна визначити центральний орган влади, про який йдеться у статті 21(1) Директиви 2003/71/ЄС як центральний компетентний адміністративний орган влади, який відповідає за виконання обов'язків, передбачених у цій Директиві, а також для гарантування, що положення, ухвалені відповідно до цієї Директиви, застосовані.

Однак для потреб частини 4(h), держави-члени можуть визначити компетентний орган влади, інший, ніж центральний компетентний орган влади, зазначений у першому пункті.

2. Держави-члени можуть дозволити своїм центральним компетентним органам влади делегувати повноваження. За винятком повноважень, зазначених у частині 4(h), будь-яке

делегування повноважень стосовно обов'язків відповідно до цієї Директиви та її виконавчих заходів повинно бути переглянуто через п'ять років після набуття чинності цією Директивою і повинно закінчуватися через вісім років після набуття чинності цією Директивою. Будь-яке делегування повноважень повинно бути виконане в певний спосіб, визначаючи повноваження, які повинні бути передані, та умови, за яких вони повинні виконуватися.

Такі умови повинні включати пункт, який вимагає від даного органа бути організованим таким чином, щоб уникнути зловживання службовим становищем, і інформація, отримана під час виконання делегованих повноважень, не використовувалася неправильно, або щоб запобігти конкуренції. У будь-якому випадку, остаточна відповідальність за відповідність положенням цієї Директиви та виконавчим заходам, ухваленим на її підставі, повинна покладатися на компетентний орган влади, визначений у відповідності з частиною 1.

3. Держави-члени повинні інформувати Комісію та компетентні органи влади інших держав-членів про будь-які заходи, що впроваджуються відносно делегування повноважень, включаючи точні умови для регулювання делегувань.

4. Кожен компетентний орган влади повинен мати всі повноваження, необхідні для виконання його функцій. Він повинен бути уповноважений, принаймні:

(a) вимагати від аудиторів, емітентів, утримувачів акцій або фізичних чи юридичних осіб, про як йдеться у статтях 10 або 13, а також осіб, які контролюють їх або контрольовані ними, надавати інформацію та документи;

(b) вимагати від емітента розкрити інформацію, яка вимагається згідно підпункту (a), громадськості такими засобами й у таких часових межах, яких орган влади вважає необхідними. Він може опублікувати таку інформацію за своєю ініціативою у випадку, якщо емітент або особи, які його контролюють або контрольовані ним, не зробили цього, та після того, як вислухали емітента;

(c) вимагати від керівництва емітентів та утримувачів акцій або інших фінансових інструментів або фізичних чи юридичних осіб, мова про які йде у статтях 10 або 13, повідомляти інформацію, що вимагається згідно цієї Директиви, або згідно національного законодавства, прийнятого відповідно до цієї Директиви, та, якщо необхідно, надавати іншу інформацію та документи;

(d) призупиняти або вимагати від певного регульованого ринку одночасно призупинити торги цінними паперами на максимальнo 10 днів, якщо уповноважений орган влади має обґрунтовані підстави для підозри, що положення даної Директиви або національного законодавства, прийнятого відповідно до цієї Директиви, було порушено емітентом;

(e) заборонити торги на регульованому ринку, якщо він виявить, що положення цієї Директиви або національного законодавства, прийнятого відповідно до цієї Директиви, було порушено емітентом, або, якщо він має обґрунтовані підстави для підозри, що положення даної Директиви було порушено;

(f) контролювати, щоб емітент своєчасно розкривав інформацію з метою гарантування ефективного та однакового доступу до громадськості у всіх Державах-членах, де цінні папери продаються на торгах, та вживати відповідні заходи, якщо це не виконується;

(g) оприлюднювати факт, що емітент або утримувач акцій чи інших фінансових інструментів, або фізична чи юридична особа, про яких йдеться у статтях 10 або 13, не виконує свої обов'язки;

(h) перевіряти, щоб інформація, зазначена у цій Директиві, була оформлена у відповідності з певною структурою звітності та вживати відповідні заходи, у випадку, якщо виявляться порушення; та

(i) проводити локальні інспектування на своїй території відповідно до національного права, з тим, щоб звірити відповідність з положеннями цієї Директиви та її виконавчих заходів. Там, де необхідно згідно національного законодавства, компетентний орган влади або органи влади можуть використовувати це повноваження, звертаючись відповідного судового органу владу і/або у співпраці з іншими органами влади.

5. З частини 1 по частину 4 повинні застосуватися без шкоди можливості для держави-члена впроваджувати окремі правові та адміністративні заходи для іноземних європейських територій, за зовнішні зносини з якими ця держава-член відповідає.

6. Розкриття аудитором компетентним органам будь-якого факту або рішення, що стосується вимог, наданих компетентними органами влади згідно частини (4)(a), не повинно спричиняти порушення будь-якого обмеження щодо розкриття інформації, закладеного у контракті або будь-якому законі, регламенті або адміністративному положенні, і не повинно призводити до будь-якого виду відповідальності аудиторів.

Стаття 25

Професійна секретність та співпраця між державами-членами

1. Обов'язок професійної секретності повинен покладатися на всіх осіб, які працюють або працювали у компетентному органі влади, а також на осіб, яким компетентні органи влади могли делегувати певні повноваження. Інформацію, яка охоплюється професійною секретністю, не можна розголошувати будь-якій іншій особі або органу влади, окрім як на підставі законів, регламентів або адміністративних положень держави-члена.

2. Компетентні органи влади повинні співпрацювати один з одним, коли необхідно, для потреб виконання своїх обов'язків та використання своїх повноважень, закріплених або у Директиві, або у національному законодавстві, прийнятому відповідно до цієї Директиви. Компетентні органи влади повинні надавати допомогу компетентним органам влади інших держав-членів.

3. Частина 1 не повинна заважати компетентним органам влади обмінюватися конфіденційною інформацією. Інформація, якою обмінялися таким чином, повинна охоплюватися обов'язком професійної секретності, якій підкоряються особи, що працюють або колись працювали у компетентних органах влади, які отримують інформацію.

4. Держави-члени можуть укласти угоди про співпрацю задля обміну інформацією з компетентними органами влади або органами третіх країн, уповноваженими своїм відповідним законодавством виконувати будь-які повноваження, надані цією Директивою компетентним органам влади відповідно до статті 24. Такий обмін інформацією обмежується гарантіями професійної секретності, еквівалентними, принаймні, тим, що зазначені у цій статті. Такий обмін інформацією повинен бути призначений для виконання повноваження з нагляду за органами влади та іншими згаданими органами. Якщо інформація походить з іншої держави-члена, її можна не розкривати без надання згоди компетентних органів влади, які розкрили її, та, де можливо, виключно задля цілей, на які ці органи дали свою згоду.

Стаття 26

Превентивні заходи

1. Якщо компетентний орган влади приймаючої держави-члена виявить, що емітент або утримувач акцій або інших фінансових інструментів, або фізична чи юридична особа, про яку

йдеться у статті 10, вчинила незаконні дії або порушила свої зобов'язання, він повинен передати свої відомості компетентному органу влади держави-члена походження.

2. Якщо, незважаючи на заходи, вжиті компетентним органом влади держави-члена походження, або якщо такі заходи виявилися недостатніми, емітент або утримувач цінних паперів продовжує порушувати правові або регулятивні положення, компетентний орган влади приймаючої держави-члена повинен, після інформування компетентного органу влади держави-члена походження, вжити усіх необхідних заходів, відповідно до статті 3(2),

для того, щоб захистити інвесторів. Комісію слід повідомити про такі заходи, як тільки трапиться нагода.

ГЛАВА VI

ВИКОНАВЧІ ЗАХОДИ

Стаття 27

Процедура Комітету

1. Європейський Комітет з цінних паперів, заснований статтею 1 Рішення 2001/528/ЄС, повинен надавати допомогу.

2. Там, де зроблено посилання на цю частину, мають застосовуватися статті 5 та 7 Рішення 1999/468/ЄС, враховуючи положення його статті 8, за умови, що виконавчі заходи ухвалені у відповідності до цієї процедури, не видозмінюють основні положення цієї Директиви.

Період, встановлений у статті 5(6) Рішення 1999/468/ЄС, повинен складати три місяці.

3. Комісія повинна прийняти Правила Процедури.

4. Без шкоди виконавчим заходам, вже прийнятим до 20 січня 2009 року, застосування положень цієї Директиви стосовно прийняття технічних правил та рішень відповідно до процедури, про яку йдеться у частині 2, повинно бути призупинено. На пропозицію Комісії, Європейський Парламент і Рада можуть поновити дію зазначених положень відповідно до процедури, викладеної у статті 251 Договору, та, з цією метою, повинні переглянути їх раніше до закінчення чотирирічного терміну.

Стаття 28

Покарання

1. Без шкоди праву держав-членів накладати кримінальні покарання, держави-члени повинні гарантувати, за погодженням зі своїм національним правом, що можуть бути вжиті, принаймні, відповідні адміністративні заходи або накладені цивільні та/або адміністративні стягнення, що стосується відповідальних осіб, там, де не підкорялися положенням, прийнятим у відповідності до цієї Директиви. Держави-члени повинні гарантувати, що такі заходи є ефективними, пропорційними та переконливими.

2. Держави-члени, за умови, якщо компетентний орган влади може розкрити громадськості кожний вжитий захід або накладене покарання за порушення положень, прийнятих у відповідності з цією Директивою, повинні забезпечити безпеку там, де таке розкриття може наражати на небезпеку фінансові ринки або стати приводом для завдання непропорційної шкоди зацікавленим сторонам.

Стаття 29

Право скарги

Держави-члени повинні гарантувати, що рішення, прийняті згідно законів, регламентів та адміністративних положень, прийнятих відповідно до цієї Директиви, підкоряються праву на оскарження в судах.

ГЛАВА VII

ПЕРЕХІДНІ ТА ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 30

Перехідні положення

1. Як відступ від статті 5(3) цієї Директиви, держава-член походження може звільнити від розголошення фінансових звітів відповідно до Регламенту (ЄС) № 1606/2002 емітентів, про яких йдеться у статті 9 цього Регламенту, на фінансовий рік, який почався або після 1 січня 2006 року.

2. Незважаючи на статтю 12(2), акціонер повинен повідомити емітенту за останні два місяці після дати, зазначеної у статті 31(1), про співвідношення прав голосу та капіталу, яким він володіє, відповідно до статей 9, 10 та 13, з емітентами на ту дату, до тих пір, поки не зробив повідомлення, яке містить еквівалентну інформацію, до цієї дати.

Незважаючи на статтю 12(6), емітент повинен по черзі розкривати інформацію, отриману у тих повідомленнях, не пізніше, ніж три місяці після дати, зазначеної у статті 31(1).

3. Там, де емітент зареєстрований у третій країні, держава-член походження може звільняти такого емітента від складання його фінансових звітів відповідно до статті 4(3) та адміністративного звіту відповідно до статті 4(5), лише що стосується цінних паперів у вигляді боргових зобов'язань, які вже було допущено до торгів на регульованому ринку у Співтоваристві раніше, ніж до 1 січня 2005 року, до тих пір, поки:

(а) компетентний орган влади держави-члена походження визнає, що річні фінансові звіти, приготовлені емітентами з такої третьої країни, надають правдивий та повний огляд про активи та пасиви, фінансовий стан і результати емітента;

(б) третя країна, де зареєстрований емітент, не зробила обов'язковим застосування міжнародних розрахункових стандартів, зазначених у статті 2 Регламенту (ЄС) № 1606/2002; та

(с) Комісія не прийняла рішення відповідно до статті 23(4)(ii) щодо того, чи існує еквівалентність між зазначеними вище розрахунковими стандартами та

- розрахунковими стандартами, викладеними у законах, регламентах або адміністративних положеннях третьої країни, де зареєстрований емітент, або

- розрахунковими стандартами третьої країни, які для себе обрав емітент.

4. Держава-член походження може звільнити емітентів від розголошення фінансових звітів за півріччя відповідно до статті 5 на 10 років після 1 січня 2005 року тільки відносно тих цінних паперів у вигляді боргових зобов'язань, які вже було допущено до торгів на регульованому ринку у Співтоваристві раніше, ніж до 1 січня 2005 року, за умови, що держава-член походження вирішила дозволити таким емітентам скористуватися положеннями статті 27 Директиви 2001/34/ЄС у питанні допуску таких цінних паперів у вигляді боргових зобов'язань.

Стаття 31

Транспонування

1. Держави-члени вживають необхідних заходів для виконання цієї Директиви не пізніше 20 січня 2007 року та повідомляють про це Комісію.

Якщо Держави-члени ухвалюють такі заходи, вони повинні містити посилання на цю Директиву або супроводжуватися таким посиланням у разі їхньої офіційної публікації. Методи розробки зазначеного посилання визначаються Державами-членами.

2. Якщо Держави-члени ухвалили заходи відповідно до статей 3(1), 8(2), 8(3), 9(6) або 30, вони негайно повідомляють про ці заходи Комісії та іншим Державам-членам.

Стаття 32

Поправки

Починаючи з дати, встановленої у статті 31(1), до Директиви 2001/34/ЄС вносяться такі зміни:

(1) У статті 1 підпункти (g) та (h) видаляються;

(2) Стаття 4 видаляється;

(3) У статті 6 частина 2 видаляється;

(4) У статті 8 частина 2 замінюється на:

‘2. Держави-члени можуть накладати на емітентів цінних паперів, допущених до офіційного переліку, додаткові зобов’язання, за умови, що такі додаткові зобов’язання застосовуються до загалом до всіх емітентів або до окремих класів емітентів;

(5) Статті 65 та 97 видаляються;

(6) Статті 102 та 103 видаляються;

(7) У статті 107(3), другий пункт видаляється;

(8) У статті 108, частина 2 замінюється на:

(a) у підпункті (a) слова «періодична інформація повинна публікуватися компаніями, у яких акції допущені» видаляються;

(b) підпункт (b) видаляється;

(c) підпункт (c)(iii) видаляється;

(d) підпункт (d) видаляється.

Примітки, зроблені до замінених положень, тлумачаться як такі, що зроблені до цієї Директиви.

Стаття 33

Огляд

Комісія до не пізніше 30 червня 2009 року звітує Європейському Парламенту та Раді про ефективність цієї Директиви, включаючи доречність закінчення звільнень для існуючих цінних паперів у вигляді боргових зобов’язань після спливу 10-річного терміну, як передбачено статтею 30(4), та її потенційний вплив на європейські фінансові ринки.

Стаття 34

Набуття чинності

Ця Директива набуває чинності на двадцятий день після її публікації в *Офіційному Віснику Європейського Союзу*.

Стаття 35

Адресати

Цю Директиву адресовано державам-членам.

II. РЕГЛАМЕНТИ В СФЕРІ КОМЕРЦІЙНОГО ПРАВА ЄС

1. РЕГЛАМЕНТ КОМІСІЇ (ЄС) № 2273/2003 від 22 грудня 2003 року про виконання Директиви 2003/6/ЄС Європейського Парламенту та Ради стосовно винятків щодо програм викупу та стабілізації фінансових інструментів КОМІСІЯ ЄВРОПЕЙСЬКИХ СПІВТОВАРИСТВ

Беручи до уваги Договір про заснування Європейського Співтовариства

Беручи до уваги Директиву 2003/6/ЄС Європейського Парламенту та Ради про внутрішні операції та маніпуляції на ринку (зловживання на ринку) ⁽¹⁾ та зокрема її статтю 8,

Проконсультувались по технічним питанням з Комітетом регуляторів ринків цінних паперів (CESR) ⁽²⁾,

Оскільки:

(1) Стаття 8 Директиви 2003/6/ЄС передбачає, що зазначені в ній заборони не поширюються на торгівлю власними акціями в програмах „викупу” чи на стабілізацію фінансового інструменту, за умови, що така торгівля здійснюється відповідно до виконавчих заходів, вжитих з цією метою.

(2) Діяльність з торгівлі власними акціями в програмах „викупу” та зі стабілізації фінансового інструмента, на яку не поширюються винятки із заборон Директиви 2003/6/ЄС, як передбачено її статтею 8, сама по собі не становить зловживання на ринку.

(3) З іншого боку, винятки, встановлені цим Регламентом, охоплюють лише поведінку, безпосередньо пов'язану з потребами діяльності з викупу та стабілізації. Поведінка, що безпосередньо не пов'язана з потребами діяльності з викупу та стабілізації, розглядається як будь-яка інша дія, охоплена Директивою 2003/6/ЄС і щодо неї можуть бути вжиті адміністративні заходи та санкції, якщо компетентний орган зазначить, що ця дія становить зловживання на ринку.

(4) Що стосується торгівлі власними акціями в програмах „викупу”, правила, передбачені цим Регламентом, не порушують застосування Директиви Ради 77/91/ЄЕС про узгодження захисних засобів, яких держави-члени вимагають для захисту інтересів членів та інших осіб від компаній у значенні другої частини статті 58 Договору, що стосуються створення публічних акціонерних компаній з обмеженою відповідальністю та збереження і зміни

їхнього капіталу, з метою встановлення рівноцінності таких захисних засобів ⁽³⁾.

(5) Допустимі „викупні” види діяльності, з метою використання винятків заборон Директиви 2003/6/ЄС, включають емітенти, яким необхідна можливість зменшити свій капітал, виконати зобов'язання щодо боргових фінансових інструментів, що підлягають обміну на акції без фіксованого дивіденду, та виконати зобов'язання, пов'язані з розміщенням акцій між працівниками.

(6) Прозорість – передумова запобігання зловживанню на ринку. З цією метою держави-члени можуть офіційно визначити механізми для публічного розкриття інформації, яка повинна бути публічно розкрита відповідно до цього Регламенту.

(7) Емітенти, які прийняли програми „викупу”, повідомляють про це своїм компетентним органам і, в разі потреби, – громадськості.

⁽¹⁾ ОВ L 96, 12.4.2003, С.16.

⁽²⁾ CESR було засновано Рішенням Комісії 2001/527/ЄС (ОВ L 191, 13.7.2001, С. 43).

⁽³⁾ ОВ L 26, 31.1.1977, С.1.

(8) Торгівля власними акціями за програмами „викупу” може здійснюватися через похідні фінансові інструменти.

(9) З метою запобігання зловживанню на ринку, обмежується щоденний обсяг торгівлі власними акціями за програмами „викупу”. Однак, необхідна певна гнучкість, щоб відповідати встановленим ринковим умовам, таким як низький рівень операцій.

(10) Особливу увагу слід приділяти продажу власних акцій впродовж строку дії програми „викупу”, можливого існуванню емітентів під час закритих періодів, впродовж яких заборонено здійснення операцій, а також тому факту, що емітент може мати законні підстави відкласти публічне розкриття внутрішньої інформації інформації.

(11) Операції зі стабілізації переважно мають надають підтримку за ціною пропозиції відповідних цінних паперів впродовж обмеженого періоду, якщо вони опиняться під впливом пропозицій з продажу і, тим самим, послаблюючи вплив пропозицій з продажу, створені інвесторами на короткий строк та підтримують сприятливі умови для цінних паперів на ринку. Це в інтересах тих інвесторів, які підписалися або купили такі відповідні цінні папери в рамках суттєвого розподілу, а також це в інтересах емітентів. Таким чином, стабілізація може сприяти зростанню довіри інвесторів та емітентів до фінансових ринків.

(12) Діяльність щодо стабілізації може здійснюватися на регульованому ринку або поза ним з можливим використанням фінансових інструментів, інших ніж ті, що виставлені або мають бути виставленими на регульованому ринку, які можуть вплинути на ціну інструментів, які виставлені або мають бути виставленими для продажу на регульованому ринку.

(13) Відповідні цінні папери включають фінансові інструменти, що стали взаємозамінними після початкового періоду, оскільки в цілому вони однакові, хоча й передбачають різні права щодо розміру початкового дивіденду або щодо виплати відсотків.

(14) Що стосується стабілізації, то торгівля блоками не розглядається як значний розподіл відповідних цінних паперів, оскільки вони є виключно приватними угодами.

(15) Якщо держави-члени дозволяють в рамках початкової публічної пропозиції торгівлю до початку офіційної торгівлі на регульованому ринку, цей дозвіл охоплює „угоди, укладені до початку торгівлі”.

(16) Цілісність ринку вимагає відповідного розкриття громадськості інформації щодо діяльності зі стабілізації емітентами або суб'єктами, що проводять цю стабілізацію, які діють від або не від імені цих емітентів. Методи, використані для відповідного розкриття такої інформації, повинні бути ефективними і можуть враховувати комерційну практику, прийняту компетентними органами влади.

(17) Діяльність всіх інвестиційних компаній та кредитних установ, що проводять стабілізацію, повинна відповідно узгоджуватися. Під час стабілізації, інвестиційна компанія чи кредитна установа виступає як центральний довідковий пункт для будь-якого регуляторного втручання компетентних органів влади зацікавлених держав-членів.

(18) З метою уникнення плутанини, серед учасників ринку повинна проводитися діяльність зі стабілізації з врахуванням ринкових умов і за ціною, яка пропонується на відповідний вид цінних паперів, а також повинні бути здійснені операції для ліквідації позицій, встановлених в результаті діяльності зі стабілізації з метою мінімізації впливу ринку, враховуючи переважаючі ринкові умови.

(19) Інструмент на додаткові цінні папери та „право купівлі додаткових акцій за початковою ціною” тісно пов’язані зі стабілізацією, надаючи ресурси і забезпечуючи діяльність зі стабілізації.

(20) Особливу увагу слід приділяти використанню інвестиційними компаніями чи кредитними установами інструменту на додаткові цінні папери з метою стабілізації, коли це зумовлює позицію, що не підпадає під поняття „право купівлі додаткових акцій за початковою ціною”.

(21) Заходи, передбачені цим Регламентом відповідають висновку Європейського комітету з цінних паперів.

УХВАЛИЛИ ЦЕЙ РЕГЛАМЕНТ:

ГЛАВА I

Визначення

Стаття 1

Сфера застосування

Цей Регламент встановлює умови, які мають бути дотримані в програмах викупу та заходах зі стабілізації фінансових інструментів для того, щоб на них поширювалися винятки, передбачені статтею 8 Директиви 2003/6/ЄС.

Стаття 2

Визначення

Для цілей цього Регламенту, застосовуються наступні визначення як доповнення до тих, що викладені у Директиві 2003/6/ЄС:

1. „інвестиційна компанія” означає будь-яку юридичну особу, як визначено у частині 2 статті 1 Директиви Ради 93/22/ЄЕС ⁽¹⁾;
2. „кредитна установа” означає юридичну особу, як визначено у частині 1 статті 1 Директиви 2000/12/ЄС Європейського Парламенту та Ради ⁽²⁾;
3. „програми викупу” означає торгівлю власними акціями відповідно до статей з 19 по 24 Директиви Ради 77/91/ЄЕС;
4. „запланована програма викупу” означає програму викупу, за якої строки і кількість цінних паперів, торгівля якими повинна здійснюватися на період програми, встановлюють під час публічного розкриття „програми викупу”;
5. „відповідне публічне розкриття” означає розкриття, здійснене відповідно до процедури, встановленої частиною 1 статті 101 та статтею 103 Директиви 2001/34/ЄС Європейського Парламенту та Ради ⁽³⁾;
6. „відповідні цінні папери” означають цінні папери, що підлягають обігу, як визначено у Директиві 93/22/ЄС, виставлені на продаж на регульованому ринку, або щодо яких була вимога про виставлення їх на продаж на такому регульованому ринку і які є предметом суттєвого розподілу;
7. „стабілізація” означає будь-яку купівлю чи пропозицію купівлі відповідних цінних паперів, або будь-яку операцію з подібними їм пов’язаними інструментами, що здійснюється інвестиційними товариствами чи кредитними установами в рамках суттєвого розподілу таких відповідних цінних паперів виключно для підтримки ринкової ціни на ці відповідні цінні папери впродовж визначеного періоду в результаті напливу пропозицій з продажу;

⁽¹⁾ OB L 141, 11.6.1993, С.27.

⁽²⁾ OB L 126, 26.5.2000, С.1.

⁽³⁾ OB L 184, 6.7.2001, С.1.

8. „суміжні нормативно-правові інструменти” означають такі фінансові інструменти (включаючи інструменти, не виставлені на продаж на регульованому ринку, або щодо яких не було вимоги про виставлення їх на продаж на такому регульованому ринку, які забезпечують, що відповідні компетентні органи узгодили стандарти прозорості операцій з такими фінансовими інструментами):

- (a) контракти або права на підписку, придбання чи розміщення відповідних цінних паперів;
- (b) фінансові деривативи на відповідні цінні папери;
- (c) у випадку, якщо відповідні цінні папери є конвертованими або борговими інструментами, що підлягають обміну, цінні папери, в які можна конвертувати або на які можна обміняти конвертовані або такі боргові інструменти, що підлягають обміну;
- (d) інструменти, емітовані або гарантовані емітентом або гарантом відповідних цінних паперів, ринкова ціна на які може суттєво вплинути на ціну відповідних цінних паперів та навпаки;
- (e) у випадку, якщо відповідні цінні папери є цінними паперами еквівалентними акціям, – акції, представлені цими цінними паперами (та будь-які інші цінні папери, еквівалентні цим акціям).

9. „суттєвий розподіл” означає початкову або наступну пропозицію відповідних цінних паперів, публічно оголошену і відмінну від звичайної торгівлі як за строками, так і за вартістю запропонованих цінних паперів та використаних методів продажу;

10. „особа, яка робить пропозицію” означає попередніх тримачів або суб’єкта, який емітував відповідні цінні папери;

11. „розподіл” означає процес чи процеси, за допомогою яких визначається кількість відповідних цінних паперів, що мають бути отримані інвесторами, які попередньо підписалися на них або за ними зверталися;

12. „додаткова стабілізація” означає застосування інвестиційною компанією або кредитною установою інструменту на додаткові цінні папери чи права купівлі додаткових акцій за початковою ціною в рамках суттєвого розподілу відповідних цінних паперів виключно для сприяння діяльності зі стабілізації;

13. „інструмент на додаткові цінні папери” означає положення в угоді про розміщення цінних паперів чи угоді про передачу управління, що дозволяє прийняття підписки чи замовлень на купівлю відповідних цінних паперів понад заплановану кількість;

14. „право купівлі додаткових акцій за початковою ціною” означає право, надане особою на користь інвестиційній (-им) компанії (-ям) чи кредитній (-им) установі (-ам), що пов’язані з пропозицією з метою покриття додаткових цінних паперів, за умовами якого така (-і) компанія (-ії) чи така (-і) установа (-ви) можуть придбати певну кількість відповідних цінних паперів за запропонованою ціною впродовж визначеного часу після пропозиції отримати відповідні цінні папери.

ГЛАВА II

ПРОГРАМИ “ВИКУПУ”

Стаття 3

Призначення програм викупу

Для того, щоб на програму викупу поширювалися положення винятків, передбачених статтею 8 Директиви 2003/6/ЄС, вона повинна відповідати статтям 4, 5 та 6 цього Регламенту і

єдина мета програми викупу повинна полягати у зменшенні обсягу капіталу емітента (за вартістю або за кількістю акцій) або у виконанні зобов'язань, зумовлених:

(а) борговими фінансовими інструментами, що обмінюються на пайовий інструмент;

(б) програмами акцій працівників товариства та іншими формами розміщення акцій між працівниками емітента чи асоційованого товариства.

Стаття 4

Умови програм “викупу” та розкриття інформації

1. Програма „викупу” повинна відповідати умовам, встановленим частиною 1 статті 19 Директиви 77/91/ЄЕС.

2. До початку торгівлі в державах-членах, до яких емітент звертався з проханням про виставлення його акцій на продаж на регульованому ринку, належним чином повинна бути розкрита детальна інформація програми, погоджена відповідно до частини 1 статті 19 Директиви 77/91/ЄЕС.

Така детальна інформація повинна включати мету програми, як зазначено в статті 3, максимальну винагороду, максимальну кількість акцій, що підлягають придбанню впродовж періоду дії дозволу на програму.

Наступні зміни до програми повинні бути належним чином розкриті в державах-членах.

3. Емітент повинен мати механізми, необхідні для забезпечення виконання зобов'язань щодо звітування перед компетентними органами регульованого ринку, на якому були виставлені акції. Ці механізми повинні відображати кожну операцію, пов'язану з програмами „викупу”, включаючи інформацію, визначену частиною 1 статті 20 Директиви 93/22/ЄЕС.

4. Емітент повинен публічно розкрити детальну інформацію стосовно всіх операцій, як зазначено в частині 3, не пізніше, ніж на сьомий день після їх здійснення.

Стаття 5

Умови торгівлі

1. Що стосується цін, емітент, здійснюючи торгові операції в рамках програми „викупу” не має права купувати акції за ціною, вищою ніж найвища ціна останньої окремої операції та найвища ціна поточної окремої пропозиції в торговельних пунктах, де здійснюється така торгівля.

Якщо торговельний пункт не виступає регульованим ринком, ціною останньої окремої операції чи найвищої поточної незалежної пропозиції є ціна на регульованому ринку держави-члена, в якій здійснюється така покупка.

У випадку, якщо емітент здійснює купівлю власних акцій через похідні фінансові інструменти, ціна реалізації опціону таких похідних фінансових інструментів не перевищує найвищу ціну останньої окремої операції та найвищої поточної окремої пропозиції.

2. Що стосується обсягу, емітент протягом одного дня не повинен продавати більше 25% середнього щоденного обсягу акцій на регульованому ринку, на якому здійснюється придбання акцій.

Величина середнього щоденного обсягу торгівлі повинна ґрунтуватися на середньому щоденному обсязі торгівлі за місяць, що передував публічному розкриттю такої програми і встановленому на такій основі на час затвердженого строку дії програми.

У випадку, якщо програма не вказує на такий обсяг, середня величина щоденного обсягу повинна базуватися на середньому щоденному обсязі торгівлі впродовж 20 днів до дати придбання.

3. На потреби частини 2, у разі надзвичайно низької ліквідності на відповідному ринку, емітент може перевищити ліміт на 25%, за умови виконання таких умов:

(а) емітент заздалегідь повідомляє компетентному органу відповідного ринку про свій намір відступити від 25% ліміту;

(б) емітент належним чином розкриває інформацію про те, що він може відступити від 25% ліміту;

(с) емітент не перевищує 50% середнього щоденного обсягу.

Стаття 6

Обмеження

1. З метою використання винятків, передбачених статтею 8 Директиви 2003/6/ЄС, емітент, впродовж участі в програмі „викупу”, не може здійснювати такі операції:

(а) продаж власних акцій протягом терміну дії програми;

(б) торгівлю впродовж періоду, який за законодавством держави-члена, в якій здійснюється торгівля, є закритим періодом;

(с) торгівлю, за якої емітент вирішив відкласти публічне розкриття внутрішньої інформації, відповідно до частини 2 статті 6 Директиви 2003/6/ЄС.

2. Пункт а частини 1 не застосовується, якщо емітентом виступає інвестиційна компанія чи кредитна установа, що розробила ефективні інформаційні бар'єри („Китайські Стіни”) під контролем компетентних органів між особами, які відповідальні за управління внутрішньою інформацією, прямо чи опосередковано пов'язаною з емітентом та особами, відповідальними за прийняття будь-якого рішення щодо торгівлі власними акціями (включаючи торгівлю власними акціями від імені клієнтів), при здійсненні торгівлі власними акціями на основі такого рішення.

Пункти б і с частини 1 не застосовуються, якщо емітентом виступає інвестиційна компанія чи кредитна установа, яка встановила ефективні інформаційні бар'єри („Китайські Стіни”) під контролем компетентних органів між особами, які відповідальні за управління внутрішньою інформацією, прямо чи опосередковано пов'язаною з емітентом (включаючи торгівлю власними акціями від імені клієнтів) та особами, відповідальними за прийняття будь-якого рішення щодо торгівлі власними акціями при здійсненні торгівлі власними акціями на основі такого рішення.

3. Частина 1 не застосовується, якщо:

(а) емітент виконує заплановану програму „викупу”; або

(б) програма „викупу” виконується під керівництвом інвестиційної компанії чи кредитної установи, що приймає рішення з інвестування щодо акцій емітента незалежно від емітента стосовно визначення строків придбання і без впливу з боку емітента відносно останнього.

ГЛАВА III

СТАБІЛІЗАЦІЯ ФІНАНСОВОГО ІНСТРУМЕНТА

Стаття 7

Умови стабілізації

З метою використання винятків, передбачених статтею 8 Директиви 2003/6/ЄС, стабілізація фінансового інструмента повинна здійснюватися відповідно до статей 8, 9 та 10 цього Регламенту.

Стаття 8

Часові рамки стабілізації

1. Стабілізація здійснюється лише впродовж обмеженого періоду.

2. Що стосується акцій та інших еквівалентних їм цінних паперів, то період, зазначений в частині 1, у разі публічного оголошення початкової пропозиції, триває не більше 30 днів від дати початку торгівлі відповідними цінними паперами на регульованому ринку.

У випадку, якщо початкова пропозиція оголошена публічно в державі-члені, яка дозволяє торгівлю, до початку торгівлі на регульованому ринку, період, зазначений в частині 1, починається в день відповідного публічного оголошення остаточної ціни відповідних цінних паперів і триває не довше 30 днів, за умови, що будь-яка така торговельна операція здійснюється згідно з правилами, якщо такі встановлені, регульованого ринку, на якому мають бути виставлені на продаж відповідні цінні папери, включаючи будь-які правила щодо публічного розкриття інформації та звітування про торговельні операції.

3. Що стосується акцій та інших еквівалентних їм цінних паперів, період, зазначений в частині 1, у разі здійснення повторної пропозиції, починається в день відповідного публічного розкриття остаточної ціни відповідних цінних паперів і закінчується не пізніше, ніж на 30 день після дати розподілу.

4. Що стосується облігацій та інших форм боргових зобов'язань у формі цінних паперів (що не є конвертованими чи не підлягають обміну на акції або на інші еквівалентні їм цінні папери), період, зазначений в частині 1, починається в день відповідного публічного розкриття термінів пропозиції відповідних цінних паперів (включаючи різницю між початковою вартістю, якщо така встановлена) і закінчується, залежно від того, яка з події матиме місце раніше але не пізніше, ніж на 30-ий день після дати, коли емітент інструменту отримав прибуток від випуску чи на 60-ий день після дати розподілу відповідних цінних паперів.

5. Що стосується боргових зобов'язань у формі конвертованих цінних паперів або таких, що підлягають обміну на акції або на інші цінні папери, рівноцінні акціям, період, зазначений в частині 1, починається в день відповідного публічного розкриття остаточних умов пропозиції відповідних цінних паперів і закінчується, залежно від того, яка з події матиме місце раніше, але не пізніше, ніж на 30-ий день після дати коли емітент інструменту отримав прибуток від випуску чи на 60-ий день після дати розподілу відповідних цінних паперів.

Стаття 9

Розкриття і повідомлення умов стабілізації

1. Перед початком періоду пропозицій відповідних цінних паперів, емітенти, особи, які вносять пропозиції чи суб'єкти, що вживають заходи зі стабілізації, незалежно від того, чи діють вони від імені таких осіб, належним чином публічно розкривають таку інформацію:

(а) той факт, що можуть бути вжиті заходи зі стабілізації, що немає гарантій того, що заходи зі стабілізації будуть вжиті, і що вони можуть бути зупинені в будь-який момент;

(б) той факт, що операції зі стабілізації спрямовані на підтримку ринкової ціни на відповідні цінні папери;

(с) про початок та закінчення періоду, впродовж якого можуть бути вжиті заходи зі стабілізації;

(д) дані щодо особи, яка управляє стабілізацією, якщо вони не відомі на момент розголошення, повинні бути публічно розкриті до вжиття будь-яких заходів зі стабілізації;

(е) існування та максимальний обсяг інструменту на додаткові цінні папери чи права купівлі додаткових акцій за початковою ціною та будь-які умови використання інструменту на додаткові цінні папери чи виконання права купівлі додаткових акцій за початковою ціною.

Застосування положень цієї частини припиняється щодо пропозицій, на які поширюється сфера застосування заходів на виконання Директиви 2004/.../ЄС (майбутньої Директиви), з дати застосування цих заходів.

2. Без шкоди положенням пункту с частини 1 статті 12 Директиви 2003/6/ЄС, детальна інформація стосовно всіх операцій зі стабілізації повинна бути повідомлена емітентами, особами, які вносять пропозиції, суб'єктами, що вживають заходи зі стабілізації, незалежно від того, чи діють вони від імені таких осіб, компетентним органам відповідного ринку не пізніше ніж наприкінці сьомого дня здійснення торгівлі, починаючи з дня виконання таких операцій.

3. Протягом тижня після завершення періоду стабілізації емітенти, особи, що роблять пропозиції чи суб'єкти, що вживають заходи зі стабілізації, незалежно від того, чи діють вони від імені таких осіб, повинні належним чином розкрити таку інформацію:

- (a) чи були вжиті заходи зі стабілізації;
- (b) дату початку стабілізації;
- (c) дата, коли стабілізація проводилась востаннє;
- (d) діапазон цін, в межах якого були вжиті заходи зі стабілізації на кожен дату здійснення операцій зі стабілізації.

4. Емітенти, особи, що вносять пропозиції чи суб'єкти, що вживають заходи зі стабілізації, незалежно від того, чи діють вони від імені таких осіб, повинні реєструвати кожен пропозицію щодо стабілізації чи операцію, зазначаючи, як мінімум, інформацію, вказану в частині 1 статті 20 Директиви 93/22/ЄС, включно з фінансовими інструментами, іншими ніж ті, що виставлені чи мають бути виставлені на регульованому ринку.

5. У випадку, якщо декілька інвестиційних компаній чи кредитних установ вживають заходи зі стабілізації, незалежно від того, чи діють вони від імені емітента або особи, яка вносить пропозицію, одна з цих осіб виступає як центральний довідковий пункт для будь-яких запитів з боку компетентного органу регульованого ринку, на якому були виставлені відповідні цінні папери.

Стаття 10

Спеціальні цінові умови

1. У випадку виникнення пропозиції стосовно акцій чи інших цінних паперів, еквівалентних акціям, стабілізація відповідних цінних паперів за жодних обставин не може перевищувати ціну акцій на момент випуску.

2. У випадку виникнення пропозиції стосовно боргових зобов'язань у формі конвертованих цінних паперів чи таких, що підлягають обміну на інструменти, як зазначено в частині 1, стабілізація цих інструментів за жодних обставин не може перевищувати ринкову ціну таких інструментів на момент публічного розкриття кінцевих термінів нової пропозиції.

Стаття 11

Умови для додаткової стабілізації

З метою використання винятків, передбачених статтею 8 Директиви 2003/6/ЄС, додаткова стабілізації повинна бути здійснена відповідно до статті 9 даного Регламенту, після вжиття таких заходів:

- (a) відповідні цінні папери можуть бути додатковими цінними паперами лише впродовж періоду підписки та за запропонованою ціною;
- (b) позиція, зумовлена використанням інвестиційною компанією чи кредитною установою інструменту на додаткові цінні папери, що не охоплюються правом купівлі додаткових акцій за початковою ціною, не може перевищувати 5% початкової пропозиції;

(с) право купівлі додаткових акцій може бути використане бенефіціарами опціону, у випадку, якщо відповідні цінні папери були додатково продані;

(d) право купівлі додаткових акцій за початковою ціною не може перевищувати 15 % від початкової пропозиції

(e) період використання права купівлі додаткових акцій за початковою ціною повинен відповідати періоду стабілізації, передбаченому статтею 8;

(f) використання права купівлі додаткових акцій повинне бути належним чином публічно розголошено, разом з відповідною детальною інформацією, включаючи, зокрема, дату виконання та кількість і характер відповідних цінних паперів.

ГЛАВА IV

ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 12

Набрання чинності

Цей Регламент набирає чинності в державах-членах у день його публікації в *Офіційному віснику Європейського Союзу*.

Цей Регламент обов'язковий у повному обсязі та повинен безпосередньо застосовуватись у всіх державах-членах.

Вчинено у Брюсселі 22 грудня 2003 року.

За Комісію

Frederik BOLKESTEIN

Член Комісії

2. РЕГЛАМЕНТ (ЕС) № 1060/2009 ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ ТА РАДИ від 16 вересня 2009 року про кредитні рейтингові агентства

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ ПАРЛАМЕНТ ТА РАДА ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ,

Беручи до уваги Договір про заснування Європейського Співтовариства, та, зокрема, його статтю 95,

Беручи до уваги пропозицію Комісії,

Беручи до уваги висновок Європейського Економічно-соціального комітету (1),

Беручи до уваги висновок Європейського центрального банку (2),

Діючи у відповідності з процедурою, встановленою у статті 251 Договору (3),

Оскільки:

(1) Кредитні рейтингові агентства відіграють важливу роль на глобальних ринках цінних паперів та банківських послуг, оскільки їх кредитні рейтинг використовуються інвесторами, позичальниками, емітентами та урядами при прийнятті інформованих інвестиційних та фінансових рішень. Кредитні установи, інвестиційні фірми, страхові підприємства, компанії страхування життя, перестрахові підприємства, підприємства колективного інвестування в оборотні цінні папери (ПКІОЦП) та недержавні пенсійні установи можуть використовувати такі кредитні рейтинги як основу для розрахунку їх вимог до капіталу для цілей кредитоспроможності або для розрахунку ризику у їх інвестиційній діяльності. Таким чином, кредитні рейтинги мають значний вплив та функціонування ринків та на довіру і впевненість інвесторів та споживачів. Саме тому надзвичайно важливим є забезпечити, щоб діяльність з присвоєння кредитних рейтингів проводилась відповідно до принципів доброчесності, прозорості, відповідальності та належного управління з метою забезпечення того, що отриманий кредитний рейтинг, який використовується у Співтоваристві, були незалежними, об'єктивними та якісними.

УХВАЛИЛИ ДАНИЙ РЕГЛАМЕНТ:

РОЗДІЛ I

ПРЕДМЕТ, СФЕРА ЗАСТОСУВАННЯ ТА ВИЗНАЧЕННЯ

▼МЗ

Стаття 1

Предмет

Даний Регламент запроваджує спільний регуляторний підхід з метою посилення цілісності, прозорості, відповідальності, належного управління та надійності кредитної рейтингової діяльності, сприяння якості кредитних рейтингів, присвоєних у Співтоваристві, таким чином сприяючи безперешкодному функціонуванню внутрішнього ринку при досягненні високого рівня захисту споживачів та інвесторів. Він встановлює умови присвоєння кредитних рейтингів та правила організації та управління кредитними рейтинговими агентствами, включаючи їх акціонерів та членів, для заохочення їх незалежності та уникнення конфлікту інтересів, та підвищення захисту споживачів та інвесторів.

Даний Регламент також визначає зобов'язання для емітентів, організаторів фінансування та спонсорів, які засновані в Союзі, стосовно структурованих фінансових інструментів.

Сфера застосування

1. Цей Регламент застосовується до кредитних рейтингів, присвоєних кредитними рейтинговими агентствами, зареєстрованими у ►МЗ Союзі та які публічно розкриваються або розповсюджуються за підпискою.

2. Цей Регламент не застосовується до:

(a) приватних кредитних рейтингів, які формуються відповідно до окремого замовлення та надаються виключно особі, яка розмістила замовлення, та які не призначені для публічного розголошення або розповсюдження за підпискою;

(b) рейтинги кредитоспроможності, системи присвоєння рейтингів кредитоспроможності та подібних оцінок, пов'язаних з зобов'язаннями, які виникають у сфері споживчих, комерційних або промислових відносин;

(c) кредитних рейтингів, що надаються експортними кредитними агентствами відповідно до пункту 1.3 Частини 1 Додатку VI до Директиви 2006/48/ЕС; або

(d) кредитні рейтинги, що формуються центральними банками, та:

(i) за які рейтингований суб'єкт господарювання не виплачує винагороду;

(ii) не розкриваються для громадськості;

(iii) присвоюються відповідно до принципів, стандартів та процедур, які забезпечують достатню доброчесність та незалежність кредитної рейтингової діяльності, як передбачено в цьому Регламенті; та

(iv) не відносяться до фінансових інструментів, емітованих відповідними центральними банками держав-членів.

▼М4 _____

4. З метою забезпечення однакового застосування пункту (d) частини 2, Комісія, за запитом, поданим державою-членом, відповідно до регуляторної процедури, зазначеної у частині 3 статті 38 та відповідно до пункту (d) частини 2 цієї статті, може прийняти рішення із вказуванням, що на центральний банк поширюються вимоги вказаного пункту, і таким чином, його кредитні рейтинги виключаються із застосування цього Регламенту.

Комісія повинна опублікувати на своїй інтернет-сторінці перелік центральних банків, на які поширюється пункт (d) частини 2 цієї статті.

Стаття 3

Визначення

1. Для цілей цього Регламенту застосовуються такі визначення:

(a) «кредитний рейтинг» означає висновок щодо кредитоспроможності суб'єкта господарювання, боргу або фінансового зобов'язання, боргового цінного паперу, привілейованої акції або іншого фінансового інструменту, емітованого з використанням встановлених та визначених оціночної системи або рейтингових категорій;

(b) «кредитне рейтингове агентство» означає юридичну особу, характер діяльності якої включає присвоєння кредитних рейтингів на професійній основі;

(c) «держава-член походження» означає державу-член, в якій кредитне рейтингове агентство має свій зареєстрований офіс;

(d) «рейтинговий аналітик» означає особу, яка виконує аналітичні функції, необхідні для присвоєння кредитного рейтингу;

(e) «провідний рейтинговий аналітик» означає особу, основним завданням якої є формування кредитного рейтингу або здійснення переговорів з емітентом щодо окремого кредитного рейтингу, або, загалом, щодо кредитного рейтингу фінансового інструменту, емітованого таким емітентом, та, в залежності від випадку, підготовка рекомендацій рейтинговому комітету щодо такого рейтингу;

(f) «рейтингований суб'єкт господарювання» означає юридичну особу, кредитоспроможність якої прямо або непрямо оцінюється в кредитному рейтингу, незважаючи на те, чи просила така особа про такий кредитний рейтинг та чи надавала вона інформацію для такого кредитного рейтингу;

▼МЗ

(g) «нормативні цілі» означає використання кредитних рейтингів для конкретної мети відповідно до законодавства Співдружності або до норм законодавства Співдружності, імплементованих до національного законодавства держав-членів;

(h) «рейтингова категорія» означає рейтинговий символ, такий, як літерний або цифровий символ, до якого можуть додаватись ідентифікаційні знаки, використані у кредитному рейтингу, для представлення відносної ступені ризику для розрізнення різних характеристик ризику по типах рейтингованих суб'єктів господарювання, емітентах та фінансових інструментах або інших активах;

(i) «пов'язана третя сторона» означає засновника, організатора фінансування, спонсора, сервісного агента або будь-яку іншу сторону, яка взаємодіє з кредитним рейтинговим агентством від імені рейтингованого суб'єкта господарювання, включаючи будь-яку особу, прямо або опосередковано пов'язану з таким рейтингованим суб'єктом господарювання відносинами контролю;

(j) «контроль» означає взаємовідносини між материнським підприємством та дочірнім підприємством, як описано у статті 1 Директиви Ради 83/349/ЕЕС від 13 червня 1983 року про консолідовані звіти (16), або тісний зв'язок між будь-якою юридичною або фізичною особою та підприємством;

(k) «фінансовий інструмент» означає будь-який з інструментів, перелік яких наведено у Секції С Додатку I до Директиви 2004/39/ЕС Європейського Парламенту та Ради від 21 квітня 2004 року про ринки фінансових інструментів (17);

(l) «структурований фінансовий інструмент» означає фінансовий інструмент або інші активи, які є результатом транзакцій сек'юритизації або схеми, зазначеної у частині 36 статті 4 Директиви 2006/48/ЄС;

(m) «група кредитний рейтингових агентств» означає групу підприємств, заснованих в ►МЗ Союзі, яка складається з материнського підприємства та його дочірніх підприємств в значенні статей 1 та 2 Директиви 83/349/ЄЕС, а також підприємства, пов'язані одне з одним відносинами в значенні частини 1 статті 12 Директиви 83/349/ЄЕС, та діяльність яких включає присвоєння кредитних рейтингів. Для цілей пункту (a) частини 3 статті 4, група кредитний рейтингових агентств також включає кредитні рейтингові агентства, які засновані в третіх країнах;

(n) «вищий управлінський персонал» означає особу або осіб, які фактично спрямовують діяльність кредитного рейтингового агентства та члена або членів його адміністративного або наглядового органу;

(o) «кредитна рейтингова діяльність» означає аналіз та оцінку даних та інформації, підтвердження, присвоєння та перегляд кредитних рейтингів;

(p) «компетентні органи» означає органи, визначені кожною з держав-членів відповідно до Статті 22;

▼МЗ

(pa) "кредитна установа" означає кредитну установу відповідно до визначення, наведеного в пункті 1 статті 4 Директиви 2006/48/ЄС;

(pb) «інвестиційна фірма» означає інвестиційну фірму відповідно до визначення, наведеного в пункті 1 статті 4 Директиви 2004/39/ЄС;

(pc) «страхова організація» означає страхову організацію відповідно до визначення, наведеного в пункті 1 статті 13 Директиви 2009/138/ЄС Європейського парламенту та Ради від 25 листопада 2009 року Про початок і ведення діяльності у сфері страхування і перестраховування (Платоспроможність II) (18);

(pd) «перестраховальна організація» означає перестраховальну організацію відповідно до визначення, наведеного в пункті 4 статті 13 Директиви 2009/138/ЄС;

(pe) «установа з надання трудового пенсійного забезпечення» означає установу трудового пенсійного забезпечення відповідно до визначення, наведеного в підпункті а статті 6 Директиви 2003/41/ЄС;

(pf) «управляюча компанія» означає керуючу компанію відповідно до визначення, наведеного в підпункті (b) пункту 1 статті 2 Директиви 2009/65/EU Європейського парламенту та Ради від 13 липня 2009 року Про координацію законів, регламентів та адміністративних положень, що стосуються організації колективного інвестування в цінні папери, що обертаються (UCITS) (19);

(pg) «інвестиційна компанія» означає інвестиційну компанію, котра має повноваження відповідно до Директиви 2009/65/ EU;

(ph) «альтернативний інвестиційний менеджер фонду» означає АІМФ відповідно до визначення, наведеного в підпункті (b) пункту 1 статті 4 Директиви 2011/61/EU Європейського парламенту та Ради від 8 червня 2011 року Про юридичних осіб, які керують альтернативними інвестиційними фондами (20);

(pi) "центральний контрагент" означає ЦК відповідно до визначення, наведеного в пункті 1 статті 2 Регламенту (EU) 648/2012 Європейського парламенту і Ради від 4 липня 2012 року Про позабіржові деривативи, центральних контрагентів і торгових репозиторіїв (21), який має повноваження, наведені у статті 14 цього Регламенту;

(pj) «проспект» означає друковане видання, що готується відповідно до Директиви 2003/71/ЄС та Регламенту (EU) 809/2004;

▼M3

(q) «галузеве законодавство» означає законодавчі акти Співтовариства, згадувані в пунктах (pa) та (pj);

(r) «галузеві компетентні органи» означає національні компетентні органи, призначені в рамках відповідного галузевого законодавства для здійснення нагляду за кредитними установами, інвестиційними фірмами, страховими організаціями, організаціями перестраховування, установами з надання трудового пенсійного забезпечення, управляючими компаніями, інвестиційними компаніями, альтернативними інвестиційними менеджерами фонду, центральними контрагентами і підготовкою проспектів;

▼M3

(s) «емітент» означає емітента відповідно до визначення, наведеного в підпункті (h) пункту 1 статті 2 Директиви 2003/71/ЄС;

(t) «ініціатор» означає ініціатора відповідно до визначення, наведеного в пункті 41 статті 4 Директиви 2006/48/ЄС;

(u) «спонсор» означає спонсора відповідно до визначення, наведеного в пункті 42 статті 4 Директиви 2006/48/ЄС;

(v) «незалежний рейтинг» означає:

(i) кредитний рейтинг, де об'єктом рейтингу є держава чи регіональні або місцеві органи державної влади;

(ii) кредитний рейтинг, де емітентом боргу або фінансового зобов'язання, боргового цінного папера або іншого фінансового інструменту є держава чи регіональні або місцеві органи державної влади, або агент, спеціально призначений державою чи регіональним або місцевим органом влади;

(iii) кредитний рейтинг, де емітент є міжнародною фінансовою організацією, заснованою двома або більше державами, яка має на меті мобілізацію фінансових коштів і надання фінансової допомоги в інтересах членів цієї міжнародної фінансової організації, які вже відчувають або яким загрожують серйозні фінансові проблеми;

(w) «прогнозований рейтинг» означає думку щодо ймовірного рівня кредитного рейтингу в короткостроковій чи середньостроковій перспективі або в обох перспективах;

(x) «небажаний кредитний рейтинг» і «небажаний суверенний рейтинг» означають, відповідно, кредитний рейтинг або суверенний рейтинг, визначені кредитним рейтинговим агентством, до якого не звертались із запитом;

(y) «кредитний рейтинг» означає оцінку кредитоспроможності, отриману в результаті узагальнення і специфікації даних, ґрунтованих тільки на заздалегідь визначених статистичних системі або моделі, без будь-яких додаткових істотно важливих для рейтингу конкретних аналітичних матеріалів, отриманих від рейтингового аналітика;

(z) «регульований ринок» означає регульований ринок відповідно до визначення, наведеного в підпункті 13 пункту 1 статті 4 Директиви 2004/39/ЄС, який створений в Євросоюзі; (помилково вказано пп.14)

(aa) «повторна сек'юритизація» означає повторну сек'юритизацію відповідно до визначення, наведеного в підпункті (a) пункту 40 статті 4 Директиви 2006/48/ЄС. (у Директиві на сайті Мініюсту цього пункту немає)

2. Для цілей пункту (a) частини 1, не вважаються кредитними рейтингами:
- (a) рекомендації в значенні частини 3 статті 1 Директиви Комісії 2003/125/ЄС (22);
 - (b) інвестиційні дослідження, як визначено у частині 1 статті 24 Директиви 2006/73/ЄС (23) та інші форми загальних рекомендацій, такі, як «придбавати», «продавати» або «утримувати» відносно транзакцій з фінансовими інструментами або відносно фінансових зобов'язань; або
 - (c) висновки щодо вартості фінансових інструментів або фінансових зобов'язань.

▼M3

3. Для цілей цього Регламенту термін «акціонер» включає в себе бенефіціарних власників відповідно до визначення, наведеного в пункті 6 статті 3 Директиви 2005/60/ЄС Європейського парламенту і Ради від 26 жовтня 2005 року Про запобігання використанню фінансової системи з метою відмивання коштів та фінансування тероризму (24).

Стаття 4

Використання кредитних рейтингів

▼M3

1. Кредитні установи, інвестиційні фірми, страхові організації, перестраховальні організації, установи трудового пенсійного забезпечення, управляючі компанії, інвестиційні компанії, альтернативні інвестиційні менеджери фондів і центральні контрагенти можуть використовувати кредитні рейтинги для цілей регулювання, тільки якщо вони визначені рейтинговими агентствами, заснованими в Євросоюзі та зареєстрованими відповідно до цього Регламенту.

У випадку, якщо проспект містить посилання на кредитний рейтинг або кредитні рейтинги, емітент, Oferent або особа, котра звернулася з проханням про надання дозволу здійснювати торгівлю на регульованому ринку, повинні гарантувати, що проспект також включає ясну і вичерпну інформацію про те, що такі кредитні рейтинги оприлюднені кредитним рейтинговим агентством, заснованим у Євросоюзі та зареєстрованим відповідно до цього Регламенту.

2. Кредитне рейтингове агентство, засноване у ►M3 Союзі та зареєстроване відповідно до цього Регламенту, вважається таким, що присвоїло кредитний рейтинг, коли кредитний рейтинг було опубліковано на інтернет-сторінці кредитного рейтингового агентства або за допомогою інших засобів, або було розповсюджено за підпискою та представлено і розкрито відповідно до зобов'язань за статтею 10, з чітким визначенням того, що кредитний рейтинг підтверджено відповідно до частини 3 цієї статті.

3. Кредитне рейтингове агентство, засноване у ►M3 Союзі та зареєстроване відповідно до цього Регламенту, може підтверджувати кредитний рейтинг, присвоєний у третій країні, лише коли кредитна рейтингова діяльність, результатом якої стало присвоєння такого кредитного рейтингу, відповідає таким умовам:

(a) кредитна рейтингова діяльність, результатом якої стало присвоєння кредитного рейтингу, що підтверджується, частково або повністю здійснюється кредитним рейтинговим агентством або кредитними рейтинговими агентствами, що належать до тієї ж групи, що підтверджує кредитні рейтинги;

▼МЗ

(b) кредитне рейтингове агентство, перевірене і здатне на постійній основі демонструвати органу Європейського нагляду (Європейська безпека та управління ринками) (ESMA), започаткованому Регламентом (EU) № 1095/2010 Європейського парламенту і Ради (25), що проведення кредитних рейтингових заходів кредитним рейтинговим агентством третьої країни, результатом чого стало визначення кредитного рейтингу, щоб бути схваленим, має відповідати вимогам, які є, принаймні, настільки ж строгими, як вимоги, викладені в статтях від 6 до 12 та у Додатку I, за винятком пунктів (a) та (b) статті 6, (a), (b), (c) статті 8 та (a) статті 11, підпунктів (a, b) пункту 3 та підпунктів (a, b) пункту 3 розділу В Додатка I.

(c) правоспроможність ESMA оцінювати і контролювати дотримання кредитними рейтинговими агентствами, заснованими в третій країнах, вимог, зазначених у пункті (b), є необмеженою;

(d) кредитне рейтингове агентство на запит ESMA надає всю необхідну інформацію, з тим щоб ESMA мала можливість контролювати на постійній основі дотримання вимог цього Регламенту;

(e) наявність об'єктивних причин для формування кредитного рейтингу в третій країні;

(f) кредитне рейтингове агентство, засноване в третій країні, зареєстроване або має відповідний дозвіл, або є об'єктом нагляду в такій третій країні;

(g) регуляторний режим в такій третій країні унеможливорює втручання компетентних органів та інших державних органів такої третьої країни у зміст та методології кредитних рейтингів; та

(h) існує прийнятна домовленість про співпрацю між ESMA і відповідним наглядовим органом кредитного рейтингового агентства, заснованого в третій країні. ESMA повинен гарантувати, що така домовленість про співпрацю передбачає, принаймні:

(i) механізм обміну інформацією між ESMA і відповідним наглядовим органом кредитного рейтингового агентства, заснованого в третій країні; і

(ii) процедури, що стосуються координації наглядової діяльності, з тим щоб ESMA мала змогу контролювати діяльність з питань встановлення кредитного рейтингу, внаслідок якої видається індосований кредитний рейтинг на постійній основі.

4. Кредитний рейтинг, підтверджений відповідно до частини 3, вважається кредитним рейтингом, присвоєним кредитним рейтинговим агентством, заснованим у ►МЗ Союзі та зареєстрованим відповідно до цього Регламенту.

Кредитне рейтингове агентство, засноване у ►МЗ Союзі та зареєстроване відповідно до цього Регламенту, не використовує таке підтвердження з метою уникнення виконання вимог цього Регламенту.

5. Кредитне рейтингове агентство, яке підтвердило кредитний рейтинг, присвоєний у третій країні відповідно до частини 3, несе повну відповідальність за такий кредитний рейтинг та за виконання вимог, встановлених цим Регламентом.

6. У випадку, коли Комісія відповідно до частини 6 статті 5 визнала правові та наглядові норми третьої країни еквівалентними вимогам цього Регламенту, та при функціонуванні укладеної угоди про співробітництво, зазначеної у частині 7 статті 5, кредитне рейтингове агентство, що здійснює підтвердження кредитних рейтингів, присвоєних у такій третій країні, більше не повинне перевіряти або демонструвати виконання вимог, встановлених у пункті (g) частини 3 цієї статті.

Стаття 5

Еквівалентність та сертифікація, що ґрунтується на еквівалентності

1. Кредитні рейтинги, пов'язані з суб'єктами господарювання, заснованими, або фінансовими інструментами, емітованими у третіх країнах, присвоєні кредитним рейтинговим агентством, заснованим у третій країні, можуть використовуватись у ►МЗ Союзі згідно з частиною 1 статті 4 без їх підтвердження відповідно до частини 3 статті 4 за таких умов:

(a) кредитне рейтингове агентство має відповідний дозвіл або зареєстроване та є об'єктом нагляду в такій третій країні;

(b) Комісія ухвалила рішення про еквівалентність відповідно до частини 6 цієї статті, визнаючи правові та наглядові норми такої третьої країни еквівалентними вимогам цього Регламенту;

(c) функціонування угод про співробітництво, зазначених в частинах 7;

(d) кредитні рейтинги, присвоєні кредитним рейтинговим агентством та його кредитна рейтингова діяльність не мають системної важливості для фінансової стабільності або цілісності фінансових ринків однієї або більше держав-членів; та

(e) кредитне рейтингове агентство сертифіковане відповідно до частини 2 цієї статті.

2. Кредитне рейтингове агентство, згадане в пункті 1, може подати заявку на сертифікацію. Заявка повинна бути представлена до ESMA відповідно до положень статті 15.

3. ESMA повинен розглядати й ухвалювати рішення за заявкою на сертифікацію відповідно до процедури, викладеної в статті 16. Рішення щодо сертифікації має ґрунтуватися на критеріях, викладених у підпунктах від (a) до (d) пункту 1 цієї статті.

Про рішення щодо сертифікації повідомляється і воно опубліковується відповідно до статті 18.

4. Кредитне рейтингове агентство, згадане в пункті 1, також може клопотати про звільнення від:

(a) в кожному конкретному випадку дотримання деяких або всіх вимог, викладених у Розділі А Додатку I та пункті 4 статті 7, якщо рейтингове агентство може продемонструвати,

що вимоги не є пропорційними з огляду на характер, масштаб та складність його бізнесу та характер та діапазон присвоєних ним кредитних рейтингів;

(б) необхідності фізичної присутності у Співтоваристві, якщо така вимога була б надто обтяжливою та непропорційною з огляду на характер, масштаб та складність його бізнесу та характер та діапазон присвоєних ним кредитних рейтингів.

Заявка щодо звільнення відповідно до підпунктів (а) або (б) пункту 1 має бути представлена кредитним рейтинговим агентством одночасно із заявою на сертифікацію. Під час оцінки такого подання ESMA повинен брати до уваги розмір кредитного рейтингового агентства, згаданого в пункті 1, з урахуванням характеру, масштабу та складності його бізнесу, характеру та діапазону присвоєних ним кредитних рейтингів, а також впливу кредитних рейтингів, присвоєних кредитним рейтинговим агентством, на фінансову стабільність та цілісність фінансових ринків однієї або більше держав-членів. На підставі таких міркувань ESMA може надати кредитному рейтинговому агентству, згаданому в пункті 1, таке звільнення.

6. Комісія може прийняти рішення про еквівалентність відповідно до регуляторної процедури, зазначеній у частині 3 статті 38, із вказуванням про забезпечення правовими та наглядовими нормами третьої країни дотримання кредитними рейтинговими агентствами, яким надано дозвіл або які зареєстровані в такій третій країні, юридично обов'язкових вимог, які є еквівалентними вимогам, що випливають з цього Регламенту, та які в такій третій країні є об'єктом ефективного нагляду та забезпечення виконання.

Правові та наглядові норми можуть вважатись еквівалентними цьому Регламенту, якщо такі норми відповідають принаймні таким умовам:

(а) в такій третій країні кредитні рейтингові агентства є об'єктом надання дозволу або реєстрації та ефективного нагляду та забезпечення виконання та постійній основі;

▼M3

(б) кредитні рейтингові агентства в цій третій країні підпадають під дію правил, що мають обов'язкову юридичну силу і є еквівалентними тим, які викладені в статтях від 6 до 12 і в Додатку I, за винятком підпунктів (а) та (б) статті 6, (а), (б), (с) статті 8 та (а) статті 11, підпунктів (ба) пункту 3 та підпунктів (а, б) пункту 3 розділу В Додатка I; та

(с) регуляторний режим в такій третій країні унеможливорює втручання наглядових органів та інших державних органів такої третьої країни в зміст та методології кредитних рейтингів.

З метою врахування змін на фінансових ринках Комісія повинна вжити, за допомогою делегованих актів відповідно до підпункту (а) статті 38 і згідно з умовами підпунктів (б) та (с) статті 38, заходи, щоб вказати додаткові або змінити критерії, викладені в пунктах (а), (б) і (с) другого абзацу цього пункту.

7. ESMA повинен підписати угоди про співпрацю з відповідними наглядовими органами третіх країн, правові та наглядові норми яких визнано еквівалентними цьому Регламенту відповідно до пункту 6. Такі угоди, повинні містити, принаймні, положення щодо:

(a) механізму обміну інформацією між ESMA та відповідними наглядовими органами третіх країн; і

(b) порядку координації наглядової діяльності.

▼M3

8. Стаття 20, підпункт (b) статті 23 і стаття 24 застосовуються до рейтингових агентств, сертифікованих відповідно до пункту 3 статті 5, а також до виданих ними кредитних рейтингів.

▼M3

Стаття 5 а

Надмірна залежність фінансових установ від кредитних рейтингів

1. Установи, перелічені в першому абзаці пункте 1 статті 4, повинні робити свою власну оцінку кредитного ризику, а не покладатися, неодмінно або автоматично, на кредитні рейтинги для оцінки кредитоспроможності юридичної особи або фінансового інструменту.

2. Галузеві компетентні органи, відповідальні за здійснення контролю суб'єктів, згаданих у першому абзаці пункту 1 статті 4, беручи до уваги характер, масштаби і складність їхньої діяльності, контролюють обґрунтованість їхньої оцінки процесів кредитного ризику, оцінюють використання посилань на узгоджені кредитні рейтинги і, у відповідних випадках, заохочують їх пом'якшувати наслідки таких посилань з метою зменшення кількості спроб повністю й автоматично покладатися на кредитні рейтинги відповідно до конкретного галузевого законодавства.

Стаття 5 b

Довіра органів Європейського нагляду та Європейської ради з аналізу системних ризиків до кредитних рейтингів

1. Європейський наглядовий орган (Європейський банківський орган) (ЄБО), створений Регламентом (EU) № 1093/2010 Європейського парламенту і Ради (26), Європейський наглядовий орган (Європейський орган з нагляду в сфері страхування та трудових пенсій) (ЄНОСП), створений Регламентом (EU) № 1094/2010 Європейського парламенту і Ради (27) і ESMA не повинні посилатися на кредитні рейтинги у своїх директивах, рекомендаціях та проектах технічних стандартів, де такі посилання створюють потенційну загрозу того, що компетентні органи, галузеві компетентні органи, суб'єкти, зазначені в першому абзаці пункту 1 статті 4, або інші учасники фінансового ринку будуть повністю й автоматично покладатися на такі кредитні рейтинги. Відповідно, до 31 грудня 2013 року ЄБО, ЄНОСП і ESMA мають ознайомитися і видалити, коли це доречно, всі такі посилання на кредитні рейтинги в наявних директивах і рекомендаціях.

2. Європейська рада з аналізу системних ризиків (ЄРАСР), створена відповідно до Регламенту (EU) № 1092/2010 Європейського парламенту та Ради від 24 листопада 2010 року про макро-пруденційний нагляд за фінансовою системою Європейського Союзу і створення Європейського органу з попередження системних ризиків (28), у своїх застереженнях і рекомендаціях не буде посилатися на кредитні рейтинги, бо такі посилання створюють потенційну загрозу повністю й автоматично покладатися на кредитні рейтинги.

Стаття 5 с

Надмірна залежність законодавства Співдружності від кредитних рейтингів

Не викликаючи упередження щодо свого права на ініціативу, Комісія буде продовжувати розглядати питання, чи є посилання в законодавстві Співдружності на кредитні рейтинги своєрідним тригером, або ж вони становлять потенційну загрозу, що

компетентні органи, галузеві компетентні органи, суб'єкти, згадані в першому абзаці пункту 1 статті 4, або інші учасники фінансового ринку будуть повністю й автоматично покладатися на кредитні рейтинги, і робиться це з метою видалення всіх посилань на кредитні рейтинги із законодавства Співдружності з регулятивними цілями до 1 січня 2020 року за умови, що відповідні альтернативи щодо оцінки кредитного ризику були визначені й реалізовані.

Стаття 41

Набуття чинності

Даний Регламент набуває чинності на 20-й день з дати його опублікування в *Офіційному віснику Європейського Союзу*.

Він застосовується з дня набуття чинності. Водночас:

- частина 1 статті 4 застосовується з 7 грудня 2010 року, та
- пункти (f), (g) та (h) частини 3 статті 4 застосовуються з 7 червня 2011 року.

Даний Регламент є обов'язковим у своїй повноті та прямо застосовується у всіх державах-членах.

ДОДАТОК

I

НЕЗАЛЕЖНІСТЬ ТА УНИКНЕННЯ КОНФЛІКТУ ІНТЕРЕСІВ

Розділ А

Організаційні вимоги

1. Кредитне рейтингове агентство має адміністративний або наглядовий орган. Члени його вищого управлінського складу забезпечують:

- (a) незалежність кредитної рейтингової діяльності, включаючи незалежність від усіх політичних та економічних впливів або обмежень;
- (b) належне визначення, управління та розкриття конфлікту інтересів;
- (c) дотримання кредитним рейтинговим агентством інших вимог цього Регламенту.

2. Кредитне рейтингове агентство організоване в спосіб, який забезпечує уникнення спотворення його бізнес-інтересами незалежності або правдивості кредитної рейтингової діяльності.

Вищий управлінський склад кредитного рейтингового агентства має добру репутацію та достатні знання та досвід, за забезпечує належне та розсудливе управління кредитним рейтинговим агентством.

Принаймні третина, але не менше двох, членів адміністративного або наглядового органу кредитного рейтингового агентства є незалежними членами, які не залучаються до кредитної рейтингової діяльності.

Компенсація незалежним членам адміністративного або наглядового органу не пов'язана з результатами діяльності кредитного рейтингового агентства та формується в такий спосіб, який забезпечує незалежність їх рішень. Термін повноважень незалежних членів адміністративного або наглядового органу є фіксованим та узгоджується заздалегідь, але не перевищує п'яти років і не поновлюється. Звільнення незалежних членів адміністративного або наглядового органу відбувається лише у випадку зловживання або професійної недбалості.

Більшість членів адміністративного або наглядового органу, включаючи його незалежних членів, мають достатній досвід у фінансових послугах. За умови, якщо кредитне

рейтингове агентство присвоює кредитні рейтинги структурованим фінансовим інструментам, принаймні один з незалежних членів та один інший член органу мають глибокі знання та досвід на вищому рівні з питань ринків структурованих фінансових інструментів.

Додатково до загальної відповідальності органу, незалежні члени адміністративного або наглядового органу мають окремі завдання зі здійснення моніторингу:

- (a) розвитку кредитної рейтингової політики та методологій, які використовуються кредитними рейтинговими агентствами у кредитній рейтинговій діяльності;
- (b) ефективності системи внутрішнього контролю якості кредитного рейтингового агентства відносно кредитної рейтингової діяльності;
- (c) ефективності заходів та процедур, встановлених для забезпечення визначення, усунення або управління та розкриття будь-якого конфлікту інтересів; та
- (d) процесу управління та дотримання нормативних вимог, включаючи ефективність функції з перегляду, зазначеній у пункті 9 даного Розділу.

Думки незалежних членів адміністративного або наглядового органу стосовно питань, згаданих у підпунктах (a) і (d), повинні періодично подаватися до органу і бути доступними для ESMA за його запитом.

3. Кредитне рейтингове агентство повинне формувати відповідні політики та процедури для забезпечення дотримання його зобов'язань згідно з даним Регламентом.

4. Кредитне рейтингове агентство має належні адміністративні та облікові процедури, механізми внутрішнього контролю, дієві процедури оцінки ризику, та ефективний порядок контролю та захисту систем обробки інформації.

Такі механізми внутрішнього контролю створюються для забезпечення виконання рішень та дотримання процедур на всіх рівнях кредитного рейтингового агентства.

Кредитне рейтингове агентство запроваджує та веде порядки прийняття рішень та організаційні структури, які чітко та документовано вказують питання, по яких необхідно звітувати, та розподіляють функції та відповідальність.

5. Кредитне рейтингове агентство встановлює та підтримує постійно функціонуючий підрозділ з дотримання вимог законодавства, який працює незалежно. Такий підрозділ здійснює моніторинг та звітує про дотримання кредитним рейтинговим агентством та його співробітниками зобов'язань кредитного рейтингового агентства згідно з цим Регламентом. Підрозділ з дотримання вимог законодавства:

(a) здійснює моніторинг та на регулярній основі оцінює достатність та ефективність заходів та процедур, запроваджених відповідно до пункту 3, та заходів, вжитих для вирішення будь-яких недоліків у дотриманні кредитним рейтинговим агентством своїх зобов'язань;

(b) надає поради та допомагає управлінцям, рейтинговим аналітикам, співробітникам, а також будь-яким іншим фізичним особам, послуги яких надаються або перебувають під контролем кредитного рейтингового агентства, або будь-якій особі, прямо або опосередковано пов'язаною з ним відносинами контролю, які несуть відповідальність за

ведення кредитної рейтингової діяльності, в дотриманні зобов'язань кредитним рейтинговим агентством згідно з цим Регламентом.

6. З метою надання можливості підрозділу з дотримання вимог законодавства виконувати свої функції незалежно та належним чином, кредитне рейтингове агентство забезпечує дотримання таких вимог:

(a) підрозділ з дотримання вимог законодавства має необхідні повноваження, ресурси, досвід та доступ до усієї необхідної інформації;

(b) призначено управлінця з дотримання вимог законодавства, який відповідає за роботу підрозділу з дотримання вимог законодавства та за будь-яке звітування з питань дотримання законодавства, яке вимагається пунктом 3;

(c) управлінці, рейтингові аналітики, співробітники, а також будь-які іншим фізичні особи, послуги яких надаються або перебувають під контролем кредитного рейтингового агентства, або будь-які особи, прямо або опосередковано пов'язаною з ним відносинами контролю, які залучені до роботи підрозділу з дотримання вимог законодавства, не залучаються до виконання кредитної рейтингової діяльності, моніторинг якої вони здійснюють;

(d) компенсація управлінцю з дотримання вимог законодавства не пов'язана з результатами діяльності кредитного рейтингового агентства та формується таким чином, щоб забезпечити незалежність його або її рішень.

Управлінець з дотримання вимог законодавства забезпечує належне визначення та попередження будь-яких конфліктів інтересів, пов'язаних з особами, з якими працює підрозділ з дотримання вимог законодавства.

Управлінець з дотримання вимог законодавства регулярно звітує перед вищим керівним складом та незалежними членами адміністративного або наглядового органу про виконання своїх обов'язків.

7. Кредитне рейтингове агентство формує відповідні та ефективні організаційні та адміністративні процедури для попередження, визначення, усунення або управління та розкриття будь-якого конфлікту інтересів, зазначеного у пункті 1 Секції В. Воно організовує ведення записів усіх значних загроз незалежності кредитній рейтинговій діяльності, включаючи загрози для правил рейтингових аналітиків, зазначених у Секції С, а також захисних заходів, застосованих для усунення таких загроз.

8. Кредитне рейтингове агентство застосовує відповідні системи, ресурси та процедури для забезпечення безперебійності та правильності при веденні своєї кредитної рейтингової діяльності.

9. Кредитне рейтингове агентство запроваджує функцію з перегляду, згідно з якою періодично переглядаються його методології, моделі та ключові рейтингові припущення, такі, як математичні або кореляційні припущення, та будь-які значні зміни або доповнення до них, а також відповідність таких методологій, моделей та ключових рейтингових припущень, коли вони використовуються або призначені для використання при оцінці нових фінансових інструментів.

Така функція з перегляду є незалежною від видів діяльності, пов'язаних з кредитною рейтинговою діяльністю та звітуванням перед членами адміністративного або наглядового органу, зазначеного у пункті 2 цієї Секції.

10. Кредитне рейтингове агентство повинне здійснювати моніторинг та оцінку достатності та ефективності своїх систем, механізмів внутрішнього контролю та процедур,

запроваджених відповідно до положень даного Регламенту, та повинновживати заходів, необхідних для усунення будь-яких недоліків.

Розділ В

Операційні вимоги

▼МЗ

Кредитне рейтингове агентство повинне визначати, усувати, управляти і розкривати, ясно і чітко, будь-які фактично наявні або потенційні конфлікти інтересів, які можуть вплинути на аналіз і висновки рейтингових аналітиків, співробітників або будь-якої іншої фізичної особи, чиї послуги надаються в розпорядження або під контролем кредитного рейтингового агентства та які безпосередньо беруть участь в кредитних рейтингових заходах, а також осіб, які схвалюють кредитні рейтинги і рейтингові прогнози.

Кредитне рейтингове агентство повинне розкривати громадськості назви рейтингованих суб'єктів господарювання або пов'язаних третіх осіб, від яких воно отримує більше 5 % свого річного доходу.

▼МЗ

Кредитне рейтингове агентство не видає кредитного або прогнозованого рейтингів в будь-якій з таких обставин, або, у разі наявності кредитного рейтингу чи прогнозованого рейтингу, відразу розкриває їх, якщо кредитний рейтинг або прогнозований рейтинг потенційно впливають на:

(а) кредитне рейтингове агентство або особи, зазначені у пункті 1, прямо або опосередковано фінансовими інструментами рейтингового суб'єкта господарювання або пов'язаної третьої сторони, або має інший прямий або непрямий інтерес у власності такого суб'єкта господарювання або сторони, інший, ніж частка у диверсифікованій схемі колективного інвестування, управління такими фондами, як пенсійні фонди або страхування життя;

▼МЗ

(аа) Акціонер або член кредитного рейтингового агентства, який має 10% або більше капіталу чи прав голосу цього кредитного рейтингового агентства або перебуває в іншому положенні, коли має змогу чинити значний вплив на бізнес-діяльність кредитного рейтингового агентства, володіє 10% або більше капіталу або прав голосу рейтингового суб'єкта або пов'язаної з ним третьої сторони, або будь-якою іншою часткою власності рейтингового суб'єкта або пов'язаної з ним третьої сторони, за винятком вкладів у диверсифікованих колективних інвестиційних системах і керованих фондах, таких як пенсійні фонди або фонди із страхування життя, які не ставлять його в положення, коли він може справляти істотний вплив на господарську діяльність системи;

(б) кредитний рейтинг присвоєно рейтингованому суб'єкту господарювання або пов'язаній третій стороні, прямо або опосередковано пов'язаній з кредитним рейтинговим агентством відносинами контролю;

▼МЗ

(ба) Кредитний рейтинг видається щодо рейтингового суб'єкта або пов'язаної з ним третьої сторони, які володіють 10% або більше капіталу або прав голосу цього кредитного рейтингового агентства;

(с) особа, зазначена у пункті 1, є членом адміністративного або наглядового органу рейтингового суб'єкта господарювання або пов'язаної третьої сторони; або

▼МЗ

(са) Акціонер або член кредитного рейтингового агентства, який має 10% або більше капіталу чи прав голосу цього кредитного рейтингового агентства або перебуває в іншому положенні, коли має змогу чинити значний вплив на бізнес-діяльність кредитного рейтингового агентства, є членом адміністративного чи наглядового органу рейтингового суб'єкта господарювання або пов'язаної з ним третьої сторони;

(d) рейтинговий аналітик, який брав участь у встановленні кредитного рейтингу, або особа, яка схвалила кредитний рейтинг, мала відносини з рейтингованим суб'єктом господарювання або з пов'язаною третьою стороною, що може спричинити конфлікт інтересів.

▼МЗ

Кредитне рейтингове агентство повинне також негайно оцінити, чи є підстави для повторного рейтингу або зняття наявних кредитного або прогнозованого рейтингів.

▼МЗ

За. Кредитне рейтингове агентство повинне розкривати інформацію, якщо наявний кредитний рейтинг або прогнозований рейтинг є потенційно небезпечними для:

(а) акціонерів або членів кредитного рейтингового агентства, які володіють 5% і більше капіталу або прав голосу цього кредитного рейтингового агентства або перебувають в іншому положенні, коли мають змогу чинити значний вплив на бізнес-діяльність кредитного рейтингового агентства, володіють 5% або більше капіталу або прав голосу рейтингового суб'єкта господарювання або пов'язаної третьої сторони, або будь-якою іншою часткою власності рейтингового суб'єкта господарювання або пов'язаної третьої сторони. Це не стосується вкладів у диверсифікованих колективних інвестиційних системах і керованих фондах, таких як пенсійні фонди або фонди із страхування життя, які не ставлять їх у положення, коли вони можуть справляти істотний вплив на господарську діяльність системи;

(b) акціонерів або членів кредитного рейтингового агентства, які володіють 5% і більше капіталу або прав голосу цього кредитного рейтингового агентства або перебувають в іншому положенні, коли мають змогу чинити значний вплив на бізнес-діяльність кредитного рейтингового агентства, є членами адміністративного або наглядового органу рейтингового суб'єкта господарювання або пов'язаної з ним третьої сторони.

За умови, що інформація відома або повинна бути відома кредитному рейтинговому в. агентству, зобов'язання, визначені в пункті 3 (аа), (ба), (са) і За стосуються також:

(а) непрямих акціонерів, що охоплюються статтею 10 Директиви 2004/109/ЕС; і

(b) компаній, які контролювати або справляли прямий або опосередкований домінуючий вплив на кредитне рейтингове агентство і які підпадають під дію статті 10 Директиви 2004/109/ЕС.

Кредитні рейтингові агентства повинні гарантувати, що збори, які стягуються з с. клієнтів за надання кредитного рейтингу і додаткових послуг, не є дискримінаційними і розраховуються на основі фактичних витрат. Плата за кредитні рейтингові послуги не повинна залежати від рівня кредитних рейтингів, присвоєних кредитним рейтинговим агентством, або на будь-який інший результат або результат виконаної роботи.

▼МЗ

Ні кредитне рейтингове агентство, ні будь-яка особа, які прямо або опосередковано володіють принаймні 5% капіталу або прав голосу кредитного рейтингового агентства або перебувають в такому положенні, що мають змогу чинити значний вплив на бізнес-діяльність кредитного рейтингового агентства, не повинні надавати консалтингові чи консультаційні послуги рейтингованому суб'єкту господарювання або пов'язаній з ним третій стороні відносно корпоративних чи юридичних структур, засобів, зобов'язань або діяльності цього рейтингового суб'єкта господарювання або пов'язаної з ним третьої сторони.

Кредитне рейтингове агентство може надавати послуги інші, ніж присвоєння кредитних рейтингів (додаткові послуги). Додаткові послуги не є частиною кредитної рейтингової діяльності; вони складаються з ринкових прогнозів, оцінок економічних тенденцій, аналізу ціноутворення та інших загальних аналізів даних, а також пов'язаних з цим послуг з розповсюдження.

Кредитне рейтингове агентство забезпечує, що надання додаткових послуг не становить конфлікту інтересів з його кредитною рейтинговою діяльністю та розкриває в остаточних рейтингових звітах будь-яку додаткові послуги, надані рейтингованому суб'єкту господарювання або пов'язаній третій стороні.

Кредитне рейтингове агентство забезпечує, що рейтингові аналітики або особи, які схвалюють рейтинги, не роблять формальних або неформальних пропозицій або рекомендацій щодо формування структурованих фінансових інструментів, яким кредитне рейтингове агентство присвоює кредитний рейтинг.

Кредитне рейтингове агентство встановлює свої канали звітування та комунікацій в спосіб, який дозволяє забезпечити незалежність осіб, зазначених у пункті 1, від іншої діяльності кредитного рейтингового агентства, що проводиться на комерційній основі.

Кредитне рейтингове агентство організовує ведення відповідних записів, та, за доцільності, проведення наскрізних аудиторських перевірок своєї кредитної рейтингової діяльності. Такі записи включають:

▼МЗ

(а) для кожного рішення щодо кредитного рейтингу та прогнозованого кредитного рейтингу особисті дані щодо рейтингових аналітиків, які беруть участь у визначенні кредитного рейтингу чи прогнозованого рейтингу, особисті дані осіб, які схвалюють кредитний рейтинг або прогнозований рейтинг, інформацію про те, чи є кредитний рейтинг очікуваним чи несподіваним, і дату, коли походилися заходи з визначення кредитного рейтингу;

(b) облікові записи щодо зборів, отриманих від будь-якого рейтингового суб'єкта господарювання або пов'язаної третьої сторони або будь-якого користувача рейтингів;

(c) облікові записи щодо кожного абонента, що підписався на кредитні рейтинги або пов'язані послуги;

▼МЗ

(d) записи, що документують встановлені процедури і рейтингові методології, використовувані кредитним рейтинговим агентством для визначення кредитних рейтингів і прогнозованих рейтингів,

(e) внутрішні документи і дос'є, зокрема непублічну інформацію та робочі документи, що беруться за основу під час формування будь-яких кредитного та прогнозованого рейтингів;

(f) звіти про кредитний аналіз, звіти про кредитну оцінку та приватні звіти про кредитний рейтинг та внутрішні записи, включаючи інформацію, що не підлягає розголошенню громадськості та робочі документи, використовувані для формування основи висновків, висловлених в таких звітах;

(g) звітів процедур та заходів, запроваджених кредитним рейтинговим агентством для дотримання цього Регламенту; та

(h) копії внутрішніх та зовнішніх повідомлень, включаючи електронні повідомлення, отримані та надіслані кредитним рейтинговим агентством та його співробітниками, які відносяться до кредитної рейтингової діяльності.

Записи та журнали аудиту, згадані в пункті 7, повинні зберігатися в приміщенні зареєстрованого кредитного рейтингового агентства протягом принаймні п'яти років і надаватися за запитом до ESMA.

Коли реєстрацію кредитного рейтингового агентства відкликано, записи зберігаються протягом додаткового терміну у принаймні три роки.

Записи, що викладають відповідні права та зобов'язання кредитного рейтингового агентства та рейтингового суб'єкта господарювання або пов'язаних з ним третіх сторін згідно з угодою про надання кредитних рейтингових послуг, зберігаються протягом принаймні терміну відносин з таким рейтингованим суб'єктом господарювання або пов'язаних з ним третіх сторін.

Розділ С

Правила щодо рейтингових аналітиків та інших осіб, безпосередньо залучених до кредитної рейтингової діяльності

Рейтингові аналітики, співробітники кредитного рейтингового агентства, а також будь-які інші фізичні особи, послуги яких надаються або перебувають під контролем кредитного рейтингового агентства, та яких безпосередньо залучено до кредитної рейтингової діяльності, та особи, тісно пов'язані з ними в значенні частини 2 статті 1 Директиви 2004/72/ЄС (32), не придбавають або не продають або не залучаються до будь-яких транзакцій з будь-якими емітованими, гарантованими або іншим чином підтримуваними рейтингованим суб'єктом господарювання фінансовими інструментами, в рамках їх основної відповідальності як аналітиків, інші, ніж частка у диверсифікованій схемі колективного інвестування, управління такими фондами, як пенсійні фонди або страхування життя.

▼M3

Жодна особа, згадана у пункті 1, не повинна брати участь або іншим чином впливати на визначення кредитного рейтингу чи прогнозованого рейтингу будь-якої рейтингової суб'єкта господарювання, якщо цей суб'єкт:

(а) володіє фінансовими інструментами рейтингового суб'єкта господарювання, іншими, ніж частка у диверсифікованій схемі колективного інвестування;

(б) володіє фінансовими інструментами будь-якого суб'єкта господарювання, пов'язаного з рейтинговим суб'єктом господарювання, володіння яким може спричинити або може загалом розглядатись як таке, що спричинює конфлікт інтересів, інше, ніж частка у диверсифікованій схемі колективного інвестування;

(с) нещодавно мала трудові, ділові або інші відносини з рейтинговим суб'єктом господарювання, які можуть спричинити або може загалом розглядатись як таке, що спричинює конфлікт інтересів.

Кредитні рейтингові агентства забезпечують, що особи, зазначені у пункті 1:

(а) вживають усіх заходів, необхідних для захисту майна та записів, якими володіє кредитне рейтингове агентство, від шахрайства, крадіжки або зловживання, зважаючи на характер, масштаб та складність їх бізнесу та характер та діапазон їх кредитної рейтингової діяльності;

▼МЗ

(б) не розголошувати інформацію про кредитні рейтинги, можливі майбутні кредитні рейтинги і прогнозовані рейтинги кредитних рейтингових агентств, за винятком рейтингового суб'єкта господарювання або пов'язаної з ним третьої сторони;

(с) не розповсюджує конфіденційну інформацію, довірену кредитному рейтинговому агентству рейтинговими аналітиками та співробітниками будь-якої особи, прямо або опосередковано пов'язаною з ним відносинами контролю, а також будь-якою фізичною особою, послуги якої надаються або перебувають під контролем особи, прямо або опосередковано пов'язаною з ним відносинами контролю, ►С1 та яку безпосередньо не залучено до кредитної рейтингової діяльності; та

(д) не використовує або не розповсюджує конфіденційну інформацію для цілей торгівлі фінансовими інструментами або для будь-яких інших цілей, окрім ведення кредитної рейтингової діяльності.

Особи, зазначені у пункті 1, не приймають або не витребують гроші, подарунки або поступки від будь-якої особи, з якою кредитне рейтингове агентство здійснює бізнес.

Якщо особа, зазначена у пункті 1, вважає, що будь-яка така особа залучена до поведінки, яку вона вважає незаконною, вона негайно подає таку інформацію управлінцю з дотримання вимог законодавства без негативних наслідків для неї.

Коли рейтинговий аналітик звільняється та поступає на роботу до рейтингового суб'єкта господарювання, до присвоєння кредитного рейтингу якому він був залучений, або до фінансової фірми, з якою він мав відносини в рамках виконання своїх функцій у кредитному рейтинговому агентстві, кредитне рейтингове агентство переглядає відповідну роботу рейтингового аналітика, яку він виконував протягом двох років, що передували його звільненню.

▼МЗ

Особа, згадана в пункті 1, не займає ключової управлінської позиції в рейтинговому суб'єкті господарювання або пов'язаній з ним третій стороні протягом шести місяців після видачі кредитного рейтингу чи прогнозованого рейтингу.

Для цілей пункту 4 статті 7:

(а) кредитні рейтингові агентства повинні гарантувати, що провідні рейтингові аналітики не будуть залучатися до кредитних рейтингових заходів, котрі стосуються того самого рейтингового суб'єкта господарювання або пов'язаної з ним третьої сторони, на період, що перевищує чотири роки;

(b) кредитні рейтингові агентства, інші, ніж ті, що призначаються емітентом або пов'язаною з ним третьою стороною, і всі кредитні рейтингові агентства, що видають суверенні рейтинги, повинні гарантувати, що:

(i) рейтингові аналітики не будуть залучені до кредитних рейтингових заходів, які стосуються того самого рейтингового суб'єкта господарювання або пов'язаної з ним третьої сторони, протягом періоду, що перевищує п'ять років;

(ii) особи, які затверджують кредитні рейтинги, не будуть залучені до кредитних рейтингових заходів, що стосуються рейтингового суб'єкта господарювання або пов'язаної з ним третьої сторони протягом періоду, що перевищує сім років.

Особи, зазначені в підпунктах (а) і (b) першого абзацу, не повинні брати участь у кредитних рейтингових заходах, які стосуються рейтингового суб'єкта господарювання або пов'язаної з ним третьої сторони, зазначених у цих пунктах, протягом двох років після закінчення термінів, визначених у цих пунктах.

Розділ D

▼МЗ

Правила презентації кредитних і прогнозованих рейтингів

I. Загальні зобов'язання

▼МЗ

Кредитне рейтингове агентство повинне забезпечити, щоб у будь-якому кредитному рейтингу і прогнозованому рейтингу ясно і чітко вказувалися ім'я та посада провідного аналітика, який проводив заходи з визначення кредитного рейтингу, а також ім'я та посада особи, яка в першу чергу є відповідальною за затвердження кредитного чи прогнозованого рейтингів.

Кредитне рейтингове агентство принаймні забезпечує:

▼МЗ

(а) всі істотно важливі матеріальні джерела, зокрема щодо рейтингового суб'єкта, або, у разі потреби, пов'язаної з ним третьої сторони, які були використані для підготовки кредитного чи прогнозованого рейтингів, вказані разом із зазначенням того, чи був розкритий кредитний рейтинг або прогнозований рейтинг рейтингового суб'єкта господарювання або пов'язаної з ним третьої сторони і чи були внесені поправки внаслідок такого розкриття перед тим, як видати рейтинг;

(b) чітке вказування основної методології або версії методології, використаної при встановленні рейтингу, з посиланням на її вичерпний опис; коли кредитний рейтинг ґрунтується на більш ніж одній методології, або коли посилання лише на основну методологію може спричинити упушення інвесторами інших важливих аспектів кредитного рейтингу, включаючи будь-які значні коригування та відхилення, кредитне

рейтингове агентство пояснює цей факт в кредитному рейтингу та вказує, як різні методології або такі інші аспекти беруться до уваги в кредитному рейтингу;

(с) пояснення значення кожної рейтингової категорії, визначення дефолту або повернення та будь-якого відповідного попередження про ризик, включаючи аналіз чутливості відповідних ключових рейтингових припущень, таких, як математичні або кореляційні припущення, до якого додається пояснення кредитного рейтингу за найгіршим сценарієм та кредитного рейтингу за найкращим сценарієм;

▼МЗ

(d) дата, коли кредитний рейтинг був вперше виданий для поширення і коли він був востаннє оновлений, серед іншого і будь-який прогнозований рейтинг, вказуються ясно і чітко;

(е) надається інформація, чи стосується кредитний рейтинг оновленого фінансового інструменту, чи кредитне рейтингове агентство рейтингує фінансовий інструмент уперше; і

(f) у разі підготовки прогнозованого рейтингу, вказується часовий проміжок, протягом якого зміна кредитного рейтингу не очікується.

Здійснюючи публікацію кредитних рейтингів або прогнозованих рейтингів, кредитні рейтингові агентства повинні включати посилання на історичні рівні дефолтів, опубліковані ESMA в центральному репозиторії відповідно до пункту 2 статті 11, разом із пояснювальною запискою щодо значення таких рівнів дефолтів.

▼МЗ

Кредитні рейтингові агентства повинні супроводжувати розкриття рейтингових а. методик, моделей і ключових рейтингових припущень вказівками, які пояснюють припущення, параметри, обмеження і невизначеності моделей та рейтингових методологій, використовуваних в підготовці кредитних рейтингів, зокрема моделювання стрес-сценаріїв, що практикуються кредитним рейтинговим агентством в процесі встановлення кредитних рейтингів, кредитно-рейтингову інформацію щодо аналізу грошових потоків, який був проведений чи на який покладалися, і, де це доречно, вказівку на будь-які очікувані зміни в кредитному рейтингу. Такі вказівки повинні бути ясними і легко зрозумілими.

▼ МЗ

49а. Кредитний рейтинг агентства порушує підпункт (с) пункту 6 статті 8 в поєднанні з підпунктом (с) пункту 7 статті 8, повторно не визначаючи кредитний рейтинг, якщо помилки в рейтингових методологіях або в їх застосуванні вплинули на цей кредитний рейтинг.

50. Кредитне рейтингове агентство порушує статтю 9, оскільки здійснює аутсорсинг важливих операційних функцій таким чином, що суттєвим чином впливає на якість внутрішнього контролю кредитного рейтингового агентства або здатність ESMA контролювати дотримання кредитним рейтинговим агентством зобов'язань за цим Регламентом.

51. Кредитне рейтингове агентство порушує пункт 2 статті 10 в поєднанні з другим абзацом пункту 4 частини I розділу D Додатка I, видаючи кредитний рейтинг чи не анулюючи наявний рейтинг у випадку, коли відсутні надійні дані, або структури нового типу фінансового інструменту є складними, або якість доступної інформації є

незадовільною, або піднімається серйозне питання про те, чи може кредитне рейтингове агентство забезпечити надійний кредитний рейтинг.

52. Кредитне рейтингове агентство порушує пункт 6 статті 10, використовуючи ім'я ESMA або будь-якого компетентного органу таким чином, щоб складалося враження, що ESMA або будь-який компетентний орган з надання кредитних рейтингів підтримують чи схвалюють кредитні рейтингові заходи кредитного рейтингового агентства.

53. Кредитне рейтингове агентство порушує статтю 13, стягуючи плату за інформацію, представлену відповідно до статей від 8 до 12.

54. Кредитне рейтингове агентство, яке є юридичною особою, зареєстрованою у Співтоваристві, порушує пункт 1 статті 14, не застосовуючи реєстрації для цілей пункту 1 статті 2.

▼МЗ

55. Кредитне рейтингове агентство порушує пункт 3 статті 8а, не публікуючи на своєму сайті або щорічно наприкінці грудня не надаючи ESMA, відповідно до пункту 3 частини III розділу D Додатка I, календар на наступні 12 місяців, встановивши максимум три дати, які припадають на п'ятницю, для публікації небажаних суверенних рейтингів і пов'язаних з ними прогнозованих рейтингів, а також дати, які припадають на п'ятницю, для публікації редколегією суверенних рейтингів і пов'язаних з ними прогнозних рейтингів.

56. Кредитне рейтингове агентство порушує пункт 4 статті 8а, не дотримуючись оголошеного календарного графіка, якщо це не викликано потребою виконати свої зобов'язання відповідно до пункту 2 статті 8, пункту 1 статті 10 або пункту 1 статті 11, або перестаючи забезпечувати докладне пояснення причин відхилення від заявленого календарного графіка.

57. Кредитне рейтингове агентство порушує пункт 2 статті 10 в поєднанні з пунктом 3 частини III розділу D Додатка I, публікуючи суверенний рейтинг або пов'язаний із ним прогнозований рейтинг під час робочих годин на регульованих ринках або менше ніж за одну годину до їх відкриття.

58. Кредитне рейтингове агентство порушує пункт 2 статті 10 в поєднанні з пунктом 4 частини III Розділом D Додатка I, враховуючи політичні рекомендації, приписи або керівні принципи для рейтингованих суб'єктів господарювання, зокрема надавані Державами-членами або регіональними або місцевими органами влади Держав-членів, під час підготовки суверенного рейтингу або пов'язаного з ним прогнозованого рейтингу.

59. Кредитне рейтингове агентство порушує пункт 2 статті 8а, ґрунтуючи свої публічні повідомлення, які стосуються змін у суверенних рейтингах і які не є кредитними рейтингами, прогнозованими рейтингами або супроводжувальними прес-релізами, як зазначено в пункті 5 частини I розділу D Додатку I, на інформації, отриманій не від рейтингового суб'єкта господарювання, якщо ця інформація була розкрита без згоди рейтингового суб'єкта господарювання, крім випадків, коли її можна взяти із загальнодоступних джерел, або якщо немає жодних законних підстав для рейтингового суб'єкта господарювання не давати своєї згоди на розкриття інформації.

60. Кредитне рейтингове агентство порушує пункт 1 статті 8а, не видаючи окремі загальнодоступні доповіді країн, коли оголошується перегляд ситуації в певній групі країн.

61. Кредитне рейтингове агентство порушує пункт 1 частини III розділу D Додатка I, видаючи суверенний рейтинг або пов'язаний із ним прогнозований рейтинг без одночасного представлення докладного звіту, де пояснюються всі припущення, параметри, обмеження і

невизначеності і будь-яка інша інформація, врахована в процесі визначення цього суверенного рейтингу або прогнозованого рейтингу, або не роблячи таку доповідь загальнодоступною, ясною і легко зрозумілою.

62. Кредитне рейтингове агентство порушує пункт 2 частини III розділу D Додатка I, не надаючи загальнодоступного дослідницького звіту, що доповнюється зазначенням змін, які відбулися порівняно з попереднім визначенням суверенного рейтингу або пов'язаного з ним прогнозованого рейтингу, або не включаючи до цього звіту принаймні інформації, зазначеної у підпунктах від (a) до (d) пункту 2 частини III розділу D Додатка I.

II. Порушення, пов'язані з перешкодами наглядовій діяльності

1. Кредитне рейтингове агентство порушує пункт 2 статті 6 в поєднанні з пунктом 7 розділу B Додатка I, не здійснюючи документування або аудиту своїх кредитних рейтингових заходів відповідно до вимог цих положень.

2. Кредитне рейтингове агентство порушує пункт 2 статті 6 в поєднанні з першим абзацом пункту 8 розділу B Додатка I, не тримаючи документи або дані аудиту, зазначені у пункті 7 цього розділу, в своїх приміщеннях щонайменше протягом п'яти років, або не надаючи ці документи або журнали аудиту за запитом ESMA.

3. Кредитне рейтингове агентство порушує пункт 2 статті 6 в поєднанні з пунктом 9 розділу B Додатка I, не зберігаючи документи, які встановлюють відповідні права та обов'язки кредитного рейтингового агентства або рейтингового суб'єкта господарювання або пов'язаної з ним третьої сторони за договором про надання послуг з визначення кредитного рейтингу протягом усього терміна підтримання відносин з цим рейтингованим суб'єктом господарювання або пов'язаною з ним третьою стороною.

▼ M3

3a. Кредитне рейтингове агентство порушує третій абзац пункту 3 статті 14, не повідомляючи ESMA про передбачувані зміни в наявних рейтингових методиках, моделях або ключових рейтингових припущеннях або пропонувані нові рейтингові методики, моделі або ключові рейтингові припущення, коли він публікує рейтингові методології на своєму веб-сайті відповідно до пункту 5a статті 8.

3b. Кредитний рейтинг агентства порушує перший абзац пункту 5a статті 8, не публікуючи на своєму веб-сайті запропоновані нові рейтингові методології або суттєві зміни в рейтингових методиках, які могли б вплинути на кредитний рейтинг, разом із поясненням причин і наслідків змін.

3c. Кредитний рейтинг агентства порушує підпункт (a) пункту 7 статті 8, не повідомляючи ESMA про помилки, виявлені в його рейтингових методологіях або в їх застосуванні, або не пояснюючи їхнього впливу на кредитні рейтинги, зокрема й про необхідність перегляду виданих ним кредитних рейтингів.

4. Кредитне рейтингове агентство порушує пункт 2 статті 11, не роблячи доступною необхідну інформацію або не надаючи цю інформацію в необхідному форматі, як зазначено в цьому пункті.

▼ M3

4a. Кредитне рейтингове агентство порушує пункт 1 статті 11a, не роблячи доступною необхідну інформацію або не надаючи цю інформацію в необхідному форматі, як зазначено в цьому пункті.

5. Кредитне рейтингове агентство порушує пункт 3 статті 11 в поєднанні з пунктом 2 частини I розділу E Додатка I, не надаючи ESMA переліку своїх допоміжних послуг.

6. Кредитне рейтингове агентство порушує другий абзац пункту 3 статті 14, не повідомляючи ESMA про будь-які істотні зміни в умовах початкової реєстрації відповідно до цього абзацу.

▼МЗ

7. Кредитне рейтингове агентство порушує пункт 1 статті 23b, будучи не в змозі надати інформацію у відповідь на рішення, що вимагає інформації відповідно до пункту 3 статті 23b, або надаючи неправильну інформацію або таку, що вводить в оману, у відповідь на простий запит про надання інформації або рішення.

8. Кредитне рейтингове агентство порушує підпункт (с) пункту 1 статті 23с, будучи не в змозі забезпечити пояснення, або надаючи неправильні пояснення або такі, що вводять в оману, фактів або документів, пов'язаних з предметом і метою перевірки.

III. Порушення, пов'язані з положеннями про розкриття

1. Кредитне рейтингове агентство порушує пункт 2 статті 6 в поєднанні з пунктом 2 розділу B Додатка I, не розкриваючи громадськості імена рейтингованих суб'єктів господарювання або пов'язаних із ним третіх сторін, від яких воно отримує більше ніж 5% свого річного доходу.

2. Кредитне рейтингове агентство порушує пункт 2 статті 6 в поєднанні з другою частиною третього абзацу пункту 4 розділу B Додатка I, не розкриваючи в остаточній рейтинговій доповіді допоміжних послуг, що надаються рейтингованому суб'єкту господарювання або будь-якій пов'язаній з ним третій стороні.

3. Кредитне рейтингове агентство порушує пункт 1 статті 8, не розкриваючи громадськості методології, моделей або ключових рейтингових припущень, які воно використовує в своїх кредитних рейтингових заходах, як описано в пункті 5 частини I розділу E Додатка I.

4. Кредитне рейтингове агентство порушує підпункт (а) пункту 6 статті 8 у випадку, коли методології, моделі або ключові рейтингові припущення, що використовуються в кредитних рейтингових заходах, змінюються, а воно не зволікаючи не розкриває цей факт, або розкриває, але не використовує ті самі засоби комунікації, які використовуються для розподілу кредитних рейтингів, на достовірність яких вплинули такі зміни, та визначення ймовірної кількості таких кредитних рейтингів.

▼МЗ 4a. Кредитне рейтингове агентство порушує підпункт (а) пункту 6 статті 8, якщо воно має намір використовувати нові рейтингові методології, не інформуючи про це ESMA або відразу не публікуючи на своєму веб-сайті результати консультацій і ці нові рейтингові методології разом із їх докладним описом і вказівкою на дату їх запровадження.

4b. Кредитне рейтингове агентство порушує підпункт (а) пункту 7 статті 8, не повідомивши постраждалих рейтингованих суб'єктів господарювання про виявлені помилки у його рейтингових методологіях або в їх застосуванні, або не пояснивши їх вплив на його кредитні рейтинги, зокрема й необхідність перегляду виданих ним кредитних рейтингів.

4c. Кредитне рейтингове агентство порушує підпункт (б) пункту 7 статті 8, не публікуючи на своєму веб-сайті помилки, виявлені в його рейтингових методологіях або в їх

застосуванні, якщо такі помилки мають вплив на кредитні рейтинги, видавані кредитним рейтинговим агентством.

5. Кредитне рейтингове агентство порушує пункт 1 статті 10, не розкриваючи беззастережно або своєчасно рішення про припинення кредитного рейтингу, навівши повні підстави для ухвалення такого рішення.

▼ МЗ

6. Кредитне рейтингове агентство порушує пункт 2 статті 10 в поєднанні з пунктами 1 чи 2, першим абзацом пунктів 4 чи 5 чи 6 частини I розділу D Додатка I, або частини II чи III розділу D Додатка I, не надаючи інформації відповідно до вимог цих положень, представляючи кредитний або прогнозований рейтинг.

▼ МЗ

7. Кредитне рейтингове агентство порушує пункт 2 статті 10 в поєднанні з пунктом 3 частини I розділу D Додатка I, не інформуючи рейтингового суб'єкта господарювання протягом його робочого часу і принаймні потягом повного робочого дня перед публікацією кредитного чи прогнозованого рейтингу.

▼ М1

8. Кредитне рейтингове агентство порушує пункт 3 статті 10, не забезпечуючи, щоб рейтингові категорії, які стосуються структурованих фінансових інструментів, були чітко диференційовані за допомогою додаткового символу, який відрізняє їх від рейтингових категорій, використовуваних для будь-яких інших рейтингованих суб'єктів господарювання, фінансових інструментів або фінансових зобов'язань.

9. Кредитне рейтингове агентство порушує пункт 4 статті 10, не розкриваючи своєї політики або процедур, що стосуються небажаних кредитних рейтингів.

10. Кредитне рейтингове агентство порушує пункт 5 статті 10, не надаючи інформацію відповідно до вимог цього пункту під час видачі небажаного кредитного рейтингу або не ідентифікуючи небажаний кредитний рейтинг як такий.

11. Кредитне рейтингове агентство порушує пункт 1 статті 11, не повністю розкриваючи або не відразу оновлюючи інформацію, що належить до питань, викладених у частині I розділу E Додатка I.

ДОДАТОК IV

Перелік коефіцієнтів, пов'язаних з обтяжливими і пом'якшувальними факторами, для застосування пункту 3 статті 36а

Нижченаведені коефіцієнти повинні застосовуватися в кумулятивний спосіб до базових сум, зазначених у пункті 2 статті 36а щодо кожного з таких обтяжливих і пом'якшувальних факторів:

I. Поправочні коефіцієнти, пов'язані з обтяжувальними факторами

1. Якщо порушення скоювалося неодноразово, щоразу воно повторювалося, застосовується додатковий коефіцієнт 1,1.

2. Якщо порушення було скоєне протягом більше шести місяців, застосовується коефіцієнт 1,5.

3. Якщо порушення виявило системні недоліки в організації кредитного рейтингового агентства, зокрема в його процедурах, системах управління або внутрішнього контролю, застосовується коефіцієнт 2,2.

4. Якщо порушення справило негативний вплив на якість рейтингів, присвоєних зацікавленим кредитним рейтинговим агентством, застосовується коефіцієнт 1,5.

5. Якщо порушення було скоєне навмисно, застосовується коефіцієнт 2.

6. Якщо не вжиті заходи щодо виправлення ситуації від часу визначення наявності порушення, застосовується коефіцієнт 1,7.

7. Якщо вище керівництво кредитного рейтингового агентства не співпрацює з ESMA у проведенні своїх розслідувань, застосовується коефіцієнт 1,5.

II. Поправочні коефіцієнти, пов'язані з пом'якшувальними обставинами

1. Якщо порушення належить до перелічених у розділі II або III Додатка III и було скоєне за менше ніж 10 робочих днів, застосовується коефіцієнт 0,9.

2. Якщо вище керівництво кредитного рейтингового агентства може продемонструвати, що вони вжили всіх необхідних заходів щодо запобігання порушення, застосовується коефіцієнт 0,7.

3. Якщо кредитне рейтингове агентство швидко, ефективно і в повному обсязі проінформувало ESMA про порушення, застосовується коефіцієнт 0,4.

4. Якщо кредитне рейтингове агентство добровільно вжило заходів, щоб подібне порушення не могло мати місце в майбутньому, застосовується коефіцієнт 0,6.

3. РЕГЛАМЕНТ КОМІСІЇ (ЄС) № 809/2004 ВІД 29 КВІТНЯ 2004 РОКУ про імплементацію директиви європейського парламенту та ради 2003/71/єс стосовно інформації, яка міститься в проспектах, включення інформації з використанням посилань, публікація проспектів та розповсюдження повідомлень рекламного характеру.

КОМІСІЯ ЄВРОПЕЙСЬКИХ СПІВТОВАРИСТВ,

Беручи до уваги Договір про заснування Європейського Співтовариства,

Беручи до уваги Директиву Європейського Парламенту та Ради 2003/71/ЄС від 4 листопада 2003 року стосовно буклетів, які підлягають публікації в разі пропозиції цінних паперів широкому загалу або з метою допуску цінних паперів на біржову торгівлю, якою було внесено зміни до Директиви 2001/34/ЄС⁶⁰, а зокрема до частини 5 статті 5, статті 7, частини 4 статті 10, частини 3 статті 11, частини 8 статті 14, а також частини 7 статті 15,

Після отримання технічного висновку Європейського комітету регуляторів ринку цінних паперів (ЄКРРЦП)⁶¹,

Оскільки:

(1) У Директиві 2003/71/ЄС викладено принципи, які мають бути дотримані під час укладання проспекту. Такі принципи потребують доповнення у тому, що стосується інформації, яка має міститись в проспекті, структури цих документів, порядку їх опублікування, інформації, що може бути включеною із використанням посилань, а також розповсюдження повідомлень рекламного характеру.

(2) Відповідно до типу емітента та категорії зазначених цінних паперів є підстави запровадити типологію мінімальних вимог реклами, яка відповідає схемам, що найчастіше використовуються на практиці. Фактично належить застосувати схеми, що ґрунтуються на інформаційних пунктах в нормах здійснення реклами МОКЦП (Міжнародної організації комісій з цінних паперів) стосовно пропозицій та перших міжнародних котирувань (частина I) та на схемах, що вже передбачені в Директиві Європейського Парламенту та Ради 2001/34/ЄС від 28 травня 2001 року стосовно допуску цінних паперів до офіційних котирувань та інформації про ці цінні папери, що має бути опублікованою.

(3) Інформація, що надається емітентом, продавцем або особою, яка запитує допуск до біржової торгівлі на ринку, що регулюється відповідно до даного Регламенту, повинна підлягати дотриманню положень Європейського Союзу про захист даних.

(4) Важливо стежити за тим, щоб уникнути дублювання інформації у випадках, коли проспект складається з численних документів. З цією метою, а також для того, щоб охопити кожен категорію цінних паперів, для реєстраційного документа та виписки щодо цінних паперів мають бути передбачені докладні чіткі схеми, адаптовані до типу емітента та категорії зазначених цінних паперів.

(5) Емітент, продавець або особа, що запитує допуск до біржової торгівлі на встановленому ринку має повноваження включати в проспект або в базовий проспект додаткову інформацію, що виходить за межі інформації, передбаченої в схемах та блоках. Будь-яка, надана таким чином інформація має бути доречною щодо зазначених категорії цінних паперів та типу емітента.

⁶⁰ ОВ L 184 від 6.7.2001 року, С. 1; Директива, з останніми змінами внесеними Директивою 2003/71/ЄС (ОВ L 345 від 30.12.2003 року, стор. 64).

⁶¹ ЄКРРЦП було засновано рішенням Комісії 2001 /527/ЄС від 6 червня 2001 року, ОВ L 191 від 13.7.2001 року, С. 43.

(6) Найчастіше, виходячи з різноманітності можливих прикладів — різні типи емітентів, різні категорії цінних паперів, відсутність або присутність участі третьої сторони в якості гаранта, наявність або відсутність котирування, — єдиної схеми не вистачить для того, щоб надати інвесторам інформацію, в якій вони мають потребу для того, щоб прийняти свої інвестиційні рішення. Отже, повинна існувати можливість об'єднання декількох схем. Таким чином належить запропонувати таблицю, що не є вичерпною, для різних об'єднань схем та блоків, можливих для більшості категорій існуючих цінних паперів, з метою надати допомогу емітентам в укладанні їх проспектів.

(7) Схема документа з реєстрації акцій мала б застосовуватись не тільки до акцій або інших подібних до акцій біржових цінних паперів, але також і інших цінних паперів, що надають доступ до капіталу емітента шляхом конверсії або обміну. У другому випадку така схема не може бути використаною, якщо базові акції вже були емітовані до емісії цінних паперів, що надають доступ до капіталу емітента; однак ця схема може бути застосована, якщо базові акції вже були емітовані, але ще не отримали доступу до біржової торгівлі на встановленому ринку.

(8) Добровільне розголошення інформації щодо прогнозу прибутку в документі з реєстрації акцій має здійснюватись послідовно, таким чином, щоб дозволити провести порівняння, а також містити декларацію, складену бухгалтерами або незалежними контролерами рахунків. В ньому не повинно міститися можливої плутанини з рекламою відомих тенденцій або інших фактичних даних, що мають значний вплив на перспективи емітента. Крім того, належить мотивувати будь-яку зміну політики розголошення прибутку під час укладання додатку до існуючого проспекту або нового проспекту.

(9) Потреба у наданні фінансової інформації pro forma виникає у випадку значної зміни ситуації емітента внаслідок завершеної операції, таких як зміна більше ніж на 25% одного або численних показників його діяльності, за винятком випадків, коли вимагається облік під час злиття компаній.

(10) Схема виписки щодо цінних паперів, якщо мова йде про акції, повинна застосовуватись до всіх типів акцій, з часу коли вона передбачає надання такої інформації, як опис прав, що приєднуються до цих цінних паперів так само, як і порядок використання зазначених прав.

(11) певні позикові цінні папери такі, як структуровані облігації мають деякі характеристики вторинних цінних паперів. Таким чином у виписці з цінних паперів належить передбачити, якщо мова йде про позикові цінні папери, додаткові вимоги до реклами, що мають відношення до цієї складової похідних цінних паперів, що входить до виплати інтересів.

(12) Додатковий інформаційний блок, що має відношення до гарантій повинен застосовуватись до будь-якої облігації, пов'язаною з будь-якою категорією цінних паперів.

(13) Реєстраційний документ забезпечених активами цінних паперів не повинен стосуватися заставних облігацій відповідно до пункту (b) частини 4 статті 5 Директиви 2003/71/ЄС, ні інших забезпечених облігацій. Так само має відбуватися і

для додаткового інформаційного блоку стосовно забезпечених активами цінних паперів, що має додаватись до виписки стосовно цінних паперів, якщо йдеться про позикові цінні папери.

(14) Великі інвестори повинні мати можливість прийняти свої інвестиційні рішення на основі інших відомостей, ніж ті, що були взяті до відома малими інвесторами. Таким чином належить ввести диференціацію у проспекти стосовно позикових або вторинних цінних паперів, призначених для інвесторів, що купують такі цінні папери з номінальною вартістю кожної щонайменше 50 000 євро, якщо вартість таких цінних паперів виражена в іншій валюті, номінальна вартість за кожен має бути еквівалентною 50 000 євро щонайменше після обміну.

(15) Що стосується депозитарних свідоцтв, важливо зробити наголос не на емітенті цих депозитарних свідоцтв, а на емітенті їх базових акцій. В разі подачі позову до суду на депозитарія з причин, що виходять за межі невиконання його фідучіарних зобов'язань або по відношенню до його клієнтів, розділ проспекту присвячений факторам ризику повинен містити повну інформацію щодо такого факту, а також обставини подачі позову. Якщо проспект укладено в формі документу, що складається з трьох частин (реєстраційний документ, виписка щодо цінних паперів та резюме), зміст реєстраційного документу повинен обмежуватись наданням інформації стосовно депозитарія.

(16) Властива банкам схема реєстраційного документу повинна застосовуватись до банків третіх країн, що не підпадають під визначення кредитної установи, викладене в пункті (1) першого абзацу статті 1 Директиви Європейського Парламенту та Ради від 20 березня 2000 року про доступ до діяльності та її здійснення кредитними установами⁶², але юридична адреса яких знаходиться на території держави — члена Організації Економічного Співробітництва та Розвитку (ОЕСР).

(17) Властива банкам схема реєстраційного документу не повинна використовуватись цільовим механізмом, що емітує гарантовані банком позикові зобов'язання та вторинні цінні папери.

(18) Схема виписки щодо цінних паперів, якщо мова йде про вторинні цінні папери, повинна застосовуватись до цінних паперів, на які не охоплюються іншими схемами та блоками. Сфера застосування цієї схеми визначається на підставі двох інших загальних категорій цінних паперів — акції та позикові цінні папери. Для того, щоб надати інвесторам чіткі та вичерпні пояснення, які їм допоможуть зрозуміти, як на вартість їх інвестування впливає базова вартість, емітенти повинні мати можливість використовувати належні приклади на добровільній основі. Надання прикладів може дійсно становити найбільш ефективний спосіб пояснити характер певних вторинних цінних паперів.

(19) Додатковий інформаційний блок щодо базових акцій для певних звичайних акцій, повинен додаватись до виписки про цінні папери, якщо мова йде про позикові цінні папери або замінити пункт щодо “інформації, яка вимагається стосовно базових цінних паперів” у виписці про вторинні цінні папери, в залежності від характеристик емітованих цінних паперів.

(20) На держави-члени та їх регіональні та місцеві органи влади не розповсюджується дія Директиви 2003/71/ЄС, але вони можуть здійснити вибір скласти проспект відповідно до даної Директиви. Незалежні емітенти з третіх країн та їх регіональні та місцеві органи влади підпадають під сферу застосування Директиви 2003/71/ЄС та вони зобов'язані складати проспекти, якщо вони бажають запропонувати цінні папери широкому загалу на території Співтовариства або зробити запит на

⁶² ОВ L 126, 26.5.2000, С. 1; Директива, з останніми змінами внесеними Актом про приєднання 2003 року.

отримання доступу на біржову торгівлю встановленого ринку для їх цінних паперів. В цих двох випадках належить передбачити спеціальні схеми для цінних паперів, емітованих державами, їх регіональними та місцевими органами влади, а також міжнародними організаціями публічного права.

(21) Базовий проспект та його остаточні умови повинні містити однакову інформацію. Отже, всі загальні принципи, що застосовуються до проспекту мають також застосовуватись і до зазначених остаточних умов.

Однак, заключні положення не включено до опорних проспектів, оскільки вони не мали ухвалюватись компетентними органами влади.

(22) Для певних категорій емітентів компетентний орган влади може мати право вимагати адаптованої інформації, що надходить не через інформаційні джерела, включені до реєстру та стандартних блоків, внаслідок особливої природи діяльності, якою займаються ці емітенти. Є необхідним точний та обмежувальний перелік емітентів, для яких може вимагатися адаптована інформація. Вимоги щодо адаптованої інформації для кожної категорії емітентів, включених до цього переліку, має бути відповідною та пропорційною до типу здійснюваного бізнесу. Комітет Інспекторів європейських цінних паперів міг би більш активно намагатися досягнути зближення цих інформаційних вимог у межах Співтовариства. Включення нових категорій до переліку має бути обмеженим до тих випадків, де може бути належним чином виправдано.

(23) У випадку абсолютно нового типу цінних паперів, що не можуть бути охоплені існуючими реєстрами або будь-яким їхнім поєднанням, емітент має зберігати можливість подати заяву про ухвалення для проспекту. У цих випадках він має бути спроможним обговорювати зміст інформації, що має бути наданою компетентним органам влади. Проспект, ухвалений компетентним органом влади за цих обставин, отримувати зиск з єдиного паспорту, заснованого Директивою 2003/71/ЄС. Компетентні органи влади завжди можуть спробувати знайти схожі риси та запровадити, у міру можливого, використання існуючих каталогів. Будь-які додаткові інформаційні вимоги мають бути пропорційними та відповідними до типу залучених цінних паперів.

(24) Деякі інформаційні джерела, що вимагаються в каталогах та стандартних блоках, або еквівалентні джерела не є релевантними для окремих цінних паперів і тому можуть бути неприйнятними у певних особливих випадках; у цих випадках емітент повинен мати можливість знехтувати цією інформацією.

(25) Удосконалена гнучкість у зчленованості опорного проспекту з прикінцевими термінами, порівняними з одноразовими емісійними проспектами, має не перешкоджати легкому доступу до істотної інформації для інвесторів.

(26) В тому, що стосується опорних проспектів, то вони мають виконуватись у манері, що з легкістю ідентифікується, а рід інформації включається як прикінцеві положення. Ця вимога може задовольнятися багатьма різними шляхами, наприклад, якщо опорний проспект містить порожні місця для будь-якої інформації для внесення до прикінцевих положень або якщо опорний проспект містить перелік відсутньої інформації.

(27) Коли окремий документ включає більше, ніж один опорний проспект, а кожний опорний проспект може вимагати ухвалення іншим національним компетентним органом влади, то відповідні компетентні органи влади мають діяти у

співпраці та, у разі необхідності, передавати ухвалення проспекту відповідно до частини 5 статті 13 Директиви 2003/71/ЄС, оскільки таке ухвалення тільки одним компетентним органом влади є достатнім для усього документу.

(28) Інформація фінансового розвитку, як вимагається в реєстрах, має бути, головним чином, представлена відповідно до Регламенту (ЄС) № 1606/2002 Європейського Парламенту та Ради від 19 липня 2002 року про застосування міжнародних стандартів бухгалтерського обліку⁴ або стандартів бухгалтерського обліку держав-членів. Проте, специфічні вимоги мають бути встановлені для емітентів третіх країн.

(29) Для потреб публікації документу, що зазначаються в статті 10 Директиви 2003/71/ЄС, емітенти повинні мати право обирати метод публікації, який вони вважають адекватним серед тих, що зазначаються в статті 14 цієї Директиви. У виборі методу публікації вони можуть враховувати

⁽⁴⁾ ОВ L 243, 11.9.2002, С.1.

предмет документу й те, що може дозволити інвесторам швидкий та рентабельний доступ до цієї інформації.

(30) Мета включання інформації через посилання, як передбачається в статті 11 Директиви 2003/71/ЄС, полягає в спрощенні та зменшенні вартості складання проспекту; проте, ця мета не повинна досягатися за рахунок інших інтересів, що проспект намагається захистити. Наприклад, має бути враховано той факт, що природним розміщенням необхідної інформації є проспект, і що інформація має бути представлена у простій та зрозумілій формі. Особлива увага має приділятися мові, що використовується для інформації, яка включається через посилання, та її логічному зв'язку із самим проспектом. Інформація, включена через виноски, може посилатися на історичні дані, однак, якщо ця інформація не є більше релевантною внаслідок зміни матеріалу, це має бути ясним чином зазначено в проспекті, і оновлена інформація також має бути забезпечена.

(31) Коли проспект публікується в електронному вигляді, додаткові заходи безпеки в порівнянні з традиційними засобами публікації, з використанням найкращої існуючої практики, є необхідними для того, щоб зберегти цілісність інформації, запобігти маніпуляціям та змінам з боку не уповноважених осіб, запобігти зміні її розуміння та уникнути можливих несприятливих наслідків через різні підходи до питання пропозиції цінних паперів загальній публіці в третіх країнах.

(32) Газети, що обираються для публікації проспекту, повинні мати широку зону розповсюдження та великий тираж.

(33) Держава-член походження має бути спроможною вимагати публікації повідомлення, що зазначає, яким чином проспект є доступним і де його можна отримати широкій публіці. Коли держава-член походження вимагає публікацію повідомлень в її законодавстві, зміст такого повідомлення має зберігатися в необхідних джерелах інформації, щоб уникнути повторення в цілому. Ці держави-члени походження можуть також вимагати, щоб додаткове повідомлення було опубліковано в зв'язку з прикінцевими умовами опорного проспекту.

(34) З метою сприяння централізації корисної інформації для інвестора, примітка має бути включено до переліку ухвалених проспектів, відправлених на веб-сайт компетентного державного органу держави-члена походження із зазначення того, яким чином проспект було опубліковано і яким чином його можна одержати.

(35) Держави-члени мають забезпечувати ефективне дотримання рекламних правил, що стосуються відкритого розміщення цінних паперів та прийняття для комерційних операцій на регульованому ринку. Належна координація між компетентними державними органами має бути досягнута шляхом транскордонного розміщення цінних паперів або транскордонного прийняття для комерційних операцій.

(36) З огляду на інтервал між вступом у дію Регламенту (ЄС) № 1606/2002 та появою результатів його дії, має бути передбачена для включення в проспект певна кількість перехідних угод для надання інформації про попередній фінансовий розвиток з тією метою, щоб запобігти надмірному перевантаженню емітентів та надати їм можливість адаптувати той шлях, яким вони підготовлюють та представляють фінансову інформацію за попередні етапи протягом розумного часу після вступу в дію Директиви 2003/71/ЄС.

(37) Обов'язок відтворити в проспекті фінансову інформацію за попередні періоди відповідно до Регламенту (ЄС) 1606/2002 не поширюється на цінні папери з номіналом за одиницю в, принаймні, 50.000 євро; тому, такі перехідні угоди не є необхідними для таких цінних паперів.

(38) З причин згадженості дій, є доцільним, щоб цей Регламент застосовувався від дати запровадження Директиви 2003/71/ЄС.

(39) Оскільки заходи, що передбачаються цим Регламентом, відповідають висновку Європейського Комітету цінних паперів,

УХВАЛИЛА ЦЕЙ РЕГЛАМЕНТ:

ГЛАВА I

Предмет та визначення

Стаття 1

Предмет питання

Цей Регламент встановлює:

- (1) формат проспекту, зазначеного в статті 5 Директиви 2003/71/ЄС;
- (2) вимоги щодо мінімальної інформації, яку має бути включено до проспекту, що передбачається статтею 7 Директиви 2003/71/ЄС;
- (3) метод публікації, зазначений у статті 10 Директиви 2003/71/ЄС;
- (4) способи, відповідно до яких інформація може бути включена в проспект за допомогою посилання, що передбачається в статті 11 Директиви 2003/71/ЄС;
- (5) методи публікації проспекту для забезпечення того, щоб проспект був загальнодоступним відповідно до статті 14 Директиви 2003/71/ЄС;
- (6) методи розповсюдження реклами, що зазначаються в статті 15 Директиви 2003/71/ЄС.

Стаття 2

Визначення

Для потреб цього Регламенту такі визначення застосовуються в додаток до тих, що є встановленими в Директиві 2003/71/ЄС:

(1) „Реєстр” означає перелік вимог щодо мінімуму інформації, адаптований для певної природи різноманітних типів емітентів та/або різноманітних цінних паперів, що залучаються;

(2) „Стандартний блок” означає перелік інформаційних вимог, що не є включеним до якого-небудь реєстру і має бути доданим до одного або більше реєстрів, в залежності від випадку та типу інструменту та/або операції, для яких проспект або опорний проспект є складеним;

(3) „Фактори ризику” означає перелік ризиків, що є специфічними для ситуації емітента та/або цінних паперів та реальними для прийняття інвестиційних рішень;

(4) „Спеціальний носій цілі” означає емітента, чиї завдання та цілі становлять, головним чином, випуск цінних паперів;

(5) „Цінні папери, забезпечені активами” означає цінні папери, що:

(a) представляють інтерес в активах, включаючи будь-які права, спрямовані на забезпечення користі, або одержання або обумовлення термінів отримання власниками активів сум, що сплачуються за ними; або

(b) забезпечуються активами та умови яких передбачають платежі, пов’язані з виплатою або розумним проектуванням виплат, розрахованих через посилання на активи, що ідентифікуються або можуть ідентифікуватись;

(6) „Зонтичне колективне інвестиційне підприємство” означає колективне інвестиційне підприємство інвестоване в одне або більше колективних інвестиційних підприємств, актив яких складається з окремого класу (класів) або найменування (найменувань) цінних паперів;

(7) „Майнове колективне інвестиційне підприємство” означає колективне інвестиційне підприємство, чією інвестиційною метою є участь у майновому холдингу на довгостроковій основі;

(8) „Державний міжнародний орган” означає юридичну особу державної природи, засновану міжнародним договором між суверенними державами і до якої входять одна або більше держав-членів;

(9) „Реклама” означає оголошення:

(a) пов’язане із специфічною пропозицією цінних паперів для публічного розміщення або для прийняття до комерційних операцій на регульованому ринку; та

(b) спрямоване на спеціальне просування потенційної підписки на цінні папери або їхнє придбання.

(10) „Прогнозування прибутку” означає форму слів, що яким чином формулюють або непрямим чином показують значення або мінімальне чи максимальне значення вірогідного рівня прибутків або втрат за поточний фінансовий період та/або фінансові періоди, що слідує за цим періодом, або містять дані, з яких розрахунок такого значення майбутніх прибутків або втрат може бути зроблено, навіть якщо жодне окреме значення не зазначається, а слово „прибуток” не використовується.

(11) „Оцінювання прибутку” означає прогнозування прибутку за фінансовий період, який же триває і для якого результати ще не були опубліковані.

(12) „Регульована інформація” означає усю інформацію, яку емітент, або будь-яка особа, що застосовувала її для прийняття цінних паперів до комерційних операцій на регульованому ринку без згоди емітента, має оприлюднити відповідно до Директиви 2001/34/ЄС або відповідно до статті 6 Директиви 2003/6/ЄС.

ГЛАВА II

Мінімум інформації

Стаття 3

Мінімум інформації, що має бути включена в проспект

Проспект повинен складатися шляхом використання однієї або більше комбінацій з реєстрів та стандартних блоків, встановлених в статтях з 4 по 20, відповідно до комбінацій для різних типів цінних паперів, що передбачається в статті 21.

Проспект повинен містити інформаційні джерела, що вимагаються в Додатках з I по XVII в залежності від типу емітента та використовуваних цінних паперів, що передбачаються реєстрами та стандартними блоками, встановленими в статтях з 4 по 20. Компетентний державний орган не повинен вимагати, щоб проспект містив інформаційні джерела, що не є включеними до Додатків з I по XVII.

Для того щоб забезпечити відповідність до зобов'язання, зазначеного в частині 1 статті 5 Директиви 2003/71/ЄС, компетентний державний орган держави-члена походження, коли ухвалюється проспект відповідно до статті 13 Директиви, може вимагати, щоб інформація, надана емітентом, оферентом або особою, що

звертається з клопотання про дозвіл на використання в комерційних операціях на регульованому ринку, була доповнена, для кожного з інформаційних джерел для кожного окремого випадку.

Стаття 4

Реєстр документів реєстрації акцій

1. Інформація про документи реєстрації акцій надається відповідно до реєстру, встановленого в Додатку I.

2. Реєстр, встановлений в частині 1, буде застосовуватись до такого:

- (1) акцій та інших оборотних цінних паперів, що прирівнюються до акцій;
- (2) інших цінних паперів, що задовольняють таким умовам:

(a) вони можуть конвертуватися або обмінюватися на інші акції або інші оборотні цінні папери, що прирівнюються до акцій, на розсуд емітента або інвестора, або на підставі умов, встановлених під час випуску, або будь-яким іншим чином надавати можливість придбати акції або оборотні цінні папери, що прирівнюються до акцій, та

(b) забезпечується, що ці акції або інші оборотні цінні папери, що прирівнюються до акцій, є або будуть випущені емітентом цінних паперів, але ще не використовуються в комерційних операціях на регульованому ринку або еквівалентному ринку поза межами Співтовариства на час ухвалення проспекту, що охоплює цінні папери, та що базові акції або інші оборотні цінні папери, що прирівнюються до акцій, можуть видаватися за фізичною оплатою.

Стаття 5

Стандартний блок фінансової інформації проформа

Для фінансової інформації проформа необхідно, щоб інформація була надана відповідно до стандартних блоків, встановлених в Додатку II.

Фінансова інформація проформа повинна бути попередньою до будь-якої частини пояснювального вступу, що формулює в ясних виразах потребу включення цієї інформації до проспекту.

Стаття 6

Реєстр-коментар акційних цінних паперів

1. Є необхідним, щоб інформація про банкноти акційних цінних паперів надавалася відповідно до реєстру, встановленого в Додатку III.

2. Реєстр застосовується до акцій та оборотних цінних паперів, що прирівнюються до акцій.

Стаття 7

Реєстр документів реєстрації боргових та похідних цінних паперів для цінних паперів з номіналом за одиницю нижче за 50.000 євро

Для документу реєстрації боргових та похідних цінних паперів, що стосується цінних паперів, на які не поширюється дія статті 4 і які мають номінал за одиницю менший за 50.000 євро, або, якщо не існує індивідуального номіналу, цінних паперів, що можуть бути придбані тільки під час випуску за ціною,

меншою ніж 50.000 євро за цінний папір, інформація має надаватися відповідно до реєстру, встановленого в Додатку IV.

Стаття 8

Реєстр банкнот цінних паперів для боргових цінних паперів з номіналом менше, ніж 50.000 євро

1. Для запису банкнот боргових цінних паперів з номіналом меншим, ніж 50.000 євро, інформація повинна надаватися відповідно до реєстру, встановленого в Додатку V.

2. Реєстр застосовується до боргу, коли емітент має зобов'язання, що виникає після випуску, сплатити інвестору 100% номінальної вартості в додаток до того, що може бути також виплатою процентів.

Стаття 9

Стандартні блоки гарантій

Інформація про гарантії повинна надаватися відповідно до стандартних блоків, установлених у Додатку VI.

Стаття 10

Реєстр документів реєстрації цінних паперів, забезпечених активами

Для документу реєстрації цінних паперів, забезпечених активами, інформація повинна надаватися відповідно до реєстру, встановленого в Додатку VII.

Стаття 11

Стандартні блоки цінних паперів, забезпечених активами

Для стандартних блоків додаткової інформації до банкнот цінних паперів, забезпечених активами інформація повинна надаватися відповідно до стандартних блоків, установлених у Додатку VIII.

Стаття 12

Реєстри документів реєстрації боргових та похідних цінних паперів для цінних паперів з номіналом за одиницю в, принаймні, 50.000 євро

Для документів реєстрації боргових та похідних цінних паперів, що не охоплюються Статтею 4, з номіналом за одиницю в, принаймні, 50 000 євро, або, якщо немає індивідуального номіналу, цінні папери, що можуть бути придбані тільки під час випуску за ціну в, принаймні 50 000 євро за одиницю, інформація повинна надаватися відповідно до реєстру, встановленого в Додатку IX.

Стаття 13

Реєстри депозитарних розписок

Для депозитарних розписок, випущених понад акцій, інформація повинна надаватися відповідно до реєстру, встановленого Додатку X.

Стаття 14

Реєстр документів банківської реєстрації

1. Для документу банківської реєстрації боргових та похідних цінних паперів та тих цінних паперів, що не охоплюються дією статті 4, інформація повинна надаватися відповідно до реєстру, встановленого в додатку XI.

2. Реєстр, установлений у частині 1, застосовується до кредитних інститутів, як визначається в підпункті (а) частини 1 статті 1 Директиви 2000/12/ЄС, а також до кредитних інституцій третіх країн, що не підпадають під це визначення, але мають свої зареєстровані офіси в державі, яка є членом ОЕСР.

Ці установи можуть також використовувати, у якості альтернативи, реєстри реєстраційних документів, що передбачаються статтями 7 та 12.

Стаття 15

Реєстр банкнот цінних паперів для похідних цінних паперів

1. Для банкнот похідних цінних паперів інформація повинна надаватися відповідно до реєстру, встановленого в додатку XII.

2. Реєстр застосовується до цінних паперів, що знаходяться в сфері застосування інших реєстрів цінних паперів, зазначених в статтях 6, 8 та 16, включаючи певні цінні папери, в яких оплата та/або доставка облігацій є пов'язаними з основною сферою.

Стаття 16

Реєстр цінних паперів для боргових цінних паперів з номіналом за одиницю в, принаймні, 50000 євро

1. Для бланків боргових цінних паперів з номіналом за одиницю в, принаймні, 50 000 євро інформація повинна надаватися відповідно до реєстру, встановленого в Додатку XIII.

2. Реєстр повинен застосовуватись до боргу, коли емітент має зобов'язання, що виникає на час випуску для оплати інвестору 100% номінальної вартості, у додаток до якої може бути також оплата відсотку.

Стаття 17

Стандартні блоки додаткової інформації про базові акції

1. Для додаткової інформації про базові акції, опис базових акцій повинен надаватися відповідно до стандартного блоку, встановленого в Додатку XIV.

Крім того, якщо емітент базової акції є установою, що належить тій самій групі, то інформація, яка вимагається реєстром, зазначеним у статті 4, повинна надаватися стосовно цього емітента.

2. Додаткова інформація, зазначена в першому підпункті частини 1, застосовується тільки до тих цінних паперів, що відповідають обом таким вимогам:

(1) вони можуть конвертуватись або обмінюватись на акції або інші оборотні цінні папери, що прирівнюються до акцій, на розсуд емітента або інвестора, або на підставі умов, заснованих

в момент випуску, або надання, будь-яким чином, можливості придбати акції або інші оборотні цінні папери, що прирівнюються до акцій; та

(2) забезпечення того, що ці акції або інші оборотні цінні папери, що прирівнюються до акцій, є або будуть випущені емітентом цінного паперу або іншою установою, що належить групі цього емітента, і ще не використовуються в комерційних операціях на регульовано ринку або на еквівалентному ринку поза межами Співтовариства на час ухвалення проспекту, що охоплює цінні папери, і що базові акції а також інші оборотні цінні папери, що прирівнюються до акцій, можуть бути видані з фізичною оплатою.

Стаття 18

Реєстр реєстраційного документу для колективних інвестиційних підприємств закритого типу

1. У додаток до інформації, що вимагається пунктами 1, 2, 3, 4, 5.1, 7, 9.1, 9.2.1, 9.2.3, 10.4, 13, 14, 15, 16, 17.2, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25 Додатку I, для реєстраційного документу цінних паперів, випущених колективними інвестиційними підприємствами закритого типу, інформація надається відповідно до реєстру, встановленого в Додатку XV.

2. Реєстр застосовується до колективного інвестиційного підприємства закритого типу, що володіє портфелем активів від імені інвесторів, що:

(1) визнаються національним законодавством у тій державі-члені, у які воно є заснованим у якості колективного інвестиційного підприємства закритого типу;

(2) не здійснює або не намагається здійснювати правовий або управлінський контроль за будь-якими емітентами його базових інвестицій. У такому разі, правовий контроль та/або участь у адміністративних, управлінських або контрольних органах базового емітента (емітентів) може здійснюватись, коли така дія є побічною для головної інвестиційної мети, необхідною для захисту акціонерів і тільки за тих обставин, якщо колективне інвестиційне підприємство не здійснює значний управлінський контроль над операціями цього базового емітента (емітентів).

Стаття 19

Реєстр реєстраційного документу для держав-членів, третіх країн та їхніх регіональних і

місцевих органів влади

1. Для документу реєстрації цінних паперів, випущених державами-членами, третіми країнами та їхніми регіональними та місцевими органами влади, інформація надається відповідно до реєстру, встановленого в додатку XVI.

2. Реєстр застосовується до усіх типів цінних паперів, випущених державами-членами, третіми країнами та їхніми регіональними і місцевими органами влади.

Стаття 20

Реєстр реєстраційного документу для державних міжнародних органів та для емітентів боргових цінних паперів, гарантованих державою-членом ОЕСР

1. Для документу реєстрації цінних паперів, випущених державними міжнародними органами, та для цінних паперів, що забезпечуються безумовною та безповоротною гарантією, на основі

національного законодавства, державою, що є членом ОЕСР, інформація надається відповідно до реєстру, встановленого в Додатку XVII.

2. Реєстр застосовується до :

- усіх типів цінних паперів, випущених державними міжнародними органами;

- боргових цінних паперів, що забезпечуються безумовною та безповоротною гарантією, на основі національного законодавства, державою, що є членом ОЕСР.

Стаття 21

Поєднання реєстрів та стандартних блоків

1. Використання комбінацій, що передбачаються в таблиці, встановленій у Додатку XVIII, є обов'язковим, якщо складається проспект для тих типів цінних паперів, для яких ці комбінації є відповідними за цією таблицею.

Проте, для цінних паперів, що не охоплюються цими комбінаціями, можуть використовуватись додаткові комбінації.

2. Більш усесторонній та переконливий реєстр документу реєстрації, тобто найбільш затребуваний реєстр за кількістю інформаційних джерел та обсягу включеної до нього інформації, може завжди використовуватись під час випуску цінних паперів, для яких менш всеосяжний та переконливий реєстраційний документ передбачається відповідно до таких критеріїв реєстру:

(1) реєстр документу реєстрації акцій;

(2) реєстр документу реєстрації для боргових та похідних цінних паперів з номінальною вартістю за одиницю менше ніж 50 000 євро;

(3) реєстр документу реєстрації для боргових та похідних паперів з номінальною вартістю за одиницю в, принаймні, 50 000 євро.

Стаття 22

Мінімум інформації, що має бути включеним до опорного проспекту та його відповідних прикінцевих умов

1. Опорний проспект складається з використанням одного або комбінації реєстрів та стандартних блоків, що передбачаються в статтях з 4 по 20 відповідно до комбінацій для різних типів цінних паперів, установлених у Додатку XVIII.

Опорний проспект містить інформаційні джерела, що вимагаються в Додатках з I по XVII залежно від типу емітента та залучених цінних паперів, що передбачаються в реєстрах та стандартних блоках, установлених у статтях з 4 по 20. Компетентний орган влади не вимагає, щоб опорний проспект містив інформаційні джерела, які не є включеними в Додатки з I по XVII.

Для того, щоб забезпечити відповідність до зобов'язання, зазначеного в частині 1 статті 5 Директиви 2003/71/ЄС, компетентний орган влади держави-члена походження, якщо опорний проспект ухвалюється відповідно до статті 13 цієї Директиви, може вимагати, щоб інформація, надана емітентом, оферентом або особою, що звертається з клопотанням надання дозволу для використання в комерційних операціях на регульованому ринку, була доповнена для кожного інформаційного джерела в кожному окремому випадку.

2. Емітент, оферент та особа, що звертається з клопотанням надання дозволу для використання в комерційних операціях на регульованому ринку, можуть пропустити інформаційні пункти, що були невідомими на час ухвалення опорного проспекту і що можуть бути визначені тільки в час індивідуального випуску.

3. Використання комбінацій, що передбачаються в таблиці в Додатку XVIII, є обов'язковими, коли складаються опорні проспекти для тих типів цінних паперів, яким відповідають такі комбінації за цією таблицею.

Проте, для цінних паперів, що не охоплюються цими комбінаціями, додаткові комбінації можуть використовуватись.

4. Прикінцеві умови, приєднані до опорного проспекту містять тільки інформаційні пункти з різноманітних реєстрів бланків цінних паперів, відповідно до яких опорний проспект було складено.

5. У додаток до інформаційних пунктів, установлених у реєстрах та стандартних блоках, зазначених у статтях з 4 по 20, така інформація включається до опорного проспекту:

(1) зазначення інформації, яка буде включена до прикінцевих умов;

(2) метод публікації прикінцевих умов; якщо емітент не є спроможним визначити, на час ухвалення проспекту, метод публікації прикінцевих умов, то зазначення того, яким чином загальна публіка буде інформуватися про метод, який буде використовуватися для публікації прикінцевих умов;

(3) у випадку емісій не похідних цінних паперів відповідно до підпункту (а) частини 4 статті 5 Директиви 2003/71/ЄС, загальний опис програми.

6. Тільки такі категорії цінних паперів можуть міститися в опорному проспекті і приєднаних до нього прикінцевих умов, що охоплюють емісії різних типів цінних паперів:

(1) цінні папери, що забезпечуються активами;

(2) гарантії, що підпадають під дію статті 17;

(3) не похідні цінні папери, що передбачаються підпунктом (b) частини 4 статті 5 Директиви 2003/71/ЄС;

(4) усі інші не похідні цінні папери, включаючи гарантії за винятком тих, що зазначаються в підпункті (2).

При складанні опорного проспекту емітент, оферент та особа, що звертається з клопотанням надання дозволу для використання в комерційних операціях на регульованому ринку, зрозумілим чином відокремлюють специфічну інформацію по кожному окремому цінному паперу, включеного до цих категорій.

7. Якщо випадок, передбачений у частині 1 статті 16 Директиви 2003/71/ЄС, трапляється між часом ухвалення опорного проспекту та остаточним закриттям пропозиції кожної емісії цінних паперів за опорним проспектом або, якщо таке може мати місце, починається час комерційного використання на регульованому ринку, то емітент, Oferent або особа, що звертається з клопотанням надання дозволу для використання в комерційних операціях на регульованому ринку, публікують доповнення до статочного закриття пропозиції або прийняття цих цінних паперів до комерційного використання.

Стаття 23

Адаптації до мінімуму інформації, наданого в проспектах та опорних проспектах

1. Не зважаючи на другу частину статті 3 та другий підпункт частини 2 статті 22, якщо діяльність емітента підпадає під одну з категорій, включених до Додатку XIX, компетентний орган влади держави-члена походження, беручи до уваги специфічну природу здійсненої діяльності, може звертатися з проханням надання адаптованої інформації, у додаток до інформаційних пунктів, включених до реєстрів та стандартних блоків, установлених у статтях з 4 по 20, включаючи, де необхідно, оцінку або іншу експертизу активів емітента для того, щоб задовольнити зобов'язання, зазначене в частині 1 статті 5 Директиви 2003/71/ЄС. Компетентний орган влади негайно інформує про це Комісію.

Для того щоб отримати включення нової категорії до Додатку XIX, держава-член передає свій запит Комісії. Комісія оновлює цей перелік відповідно до процедури Комітету, що передбачається в статті 24 Директиви 2003/71/ЄС.

2. У відступ від статей з 3 по 33, якщо емітент, Oferent або особа, що звертається з клопотанням надання дозволу для використання в комерційних операціях на регульованому ринку, звертається для ухвалення проспекту або опорного проспекту для цінного паперу, що не є таким самим, але може бути порівняним з різноманітними типами цінних паперів, зазначених у таблиці комбінацій, що встановлюється в Додатку XVIII, емітент, Oferent або особа, що звертається з клопотанням надання дозволу для використання в комерційних операціях на регульованому ринку додають відповідний інформаційний пункт з реєстру бланку інших цінних паперів, передбачених в статтях з 4 по 20 для обраного головного реєстру бланку цінних паперів. Цей додаток здійснюється відповідно до головних характеристик цінних паперів, що можуть бути запропонованими широкій публіці або прийнятими для комерційних операцій на регульованому ринку.

3. У відступ від статей з 3 по 22, якщо емітент, Oferent або особа, що звертається з клопотанням надання дозволу для використання в комерційних операціях на регульованому ринку, звертається для ухвалення проспекту або опорного проспекту для нового типу цінних паперів, емітент, Oferent або особа, що звертається з клопотанням надання дозволу для використання в комерційних операціях на регульованому ринку, передає план проспекту або опорного проспекту компетентному органу влади держав-члена походження.

Компетентний орган влади приймає рішення, з проведенням консультацій з емітентом, Oferentом та особою, що звертається з клопотанням надання дозволу для

використання в комерційних операціях на регульованому ринку, що інформація повинна бути включена до проспекту або опорного проспекту для того, щоб задовольнити зобов'язання, зазначене в частині 1 статті 5 Директиви 2003/71/ЄС. Компетентний орган влади негайно інформує про це Комісію.

Відступ, зазначений у першому підпункті, застосовується тільки у випадку нового типу цінного паперу, що має властивості, повністю відмінні від різноманітних типів цінних паперів, зазначених у Додатку XVIII, якщо характеристики цього нового типу цінного паперу є таким, що комбінація різних інформаційних пунктів, зазначених у реєстрах та стандартних блоках, передбачених у статтях з 4 по 20, не є доречною.

4. У відступ від статей з 3 по 22, у випадках, якщо один з інформаційних пунктів, що вимагається в одному з реєстрів або стандартних блоків, зазначених в статтях з 4 по 20, або еквівалентна інформація не є прийнятною для емітента, Oferenta або цінних паперів, яких стосується проспект, ця інформація може бути пропущена.

Стаття 24

Зміст резюме проспекту або опорного проспекту

Емітент, Oferent або особа, що звертається з клопотанням надання дозволу для використання в комерційних операціях на регульованому ринку, визначає на свій розсуд докладний зміст резюме до проспекту або опорного проспекту, зазначеного в частині 2 статті 5 Директиви 2002/71/ЄС.

Глава III

Формат проспекту, опорного проспекту та доповнень

Стаття 25

Формат проспекту

1. Якщо емітент, Oferent або особа, що звертається з клопотанням надання дозволу для використання в комерційних операціях на регульованому ринку, обирає, відповідно до частини 3 статті 5 Директиви 2003/71/ЄС, скласти проспект як єдиний документ, то проспект повинен складатися з таких частин у такому порядку:

- (1) зрозумілий та докладний зміст;
- (2) резюме, що передбачається частиною 2 статтею 5 Директиви 2003/71/ЄС,
- (3) фактори ризику, пов'язані з емісією та типом цінного паперу, що становить предмет емісії,
- (4) інші інформаційні пункти, включені до реєстрів та стандартних блоків, відповідно до яких складався проспект.

2. Якщо емітент, Oferent або особа, що звертається з клопотанням надання дозволу для використання в комерційних операціях на регульованому ринку обирає, відповідно до частини 3 статті 5 Директиви 2003/71/ЄС, скласти проспект, до складу якого входять окремі документи, то бланк цінних паперів та реєстраційний документ складатиметься кожний з таких частин у такому порядку:

- (1) зрозумілий та докладний зміст;
- (2) у разі можливого, фактори ризику, пов'язаного з емітентом або типом цінного паперу, що становить предмет емісії,

(3) інші інформаційні пункти, включені до реєстрів та стандартних блоків, відповідно до яких складався проспект.

3. У випадках, зазначених у частинах 1 та 2, емітент, oferent та особа, що звертається з клопотанням надання дозволу для використання в комерційних операціях на регульованому ринку, є вільною у визначенні порядку представлення необхідних інформаційних пунктів, включених до реєстрів та стандартних блоків, відповідно до яких складався проспект.

4. Якщо порядок пунктів не співпадає з порядком інформації, що передбачається в реєстрах та стандартних блоках, відповідно до яких складався проспект, компетентний орган держави-члена походження може попросити емітента, oferenta або особу, що звертається з клопотанням надання дозволу для використання в комерційних операціях на регульованому ринку, надати перелік перехресного посилання для потреб перевірки проспекту до його ухвалення. Такий перелік повинен визначати ті сторінки, де може знаходитися кожний пункт з проспекту.

5. Якщо резюме проспекту має бути доповнено відповідно до частини 1 статті 16 Директиви 2003/71/ЄС, емітент, oferent та особа, що звертається з клопотанням надання дозволу для використання в комерційних операціях на регульованому ринку, приймає рішення, для кожного окремого випадку, стосовно того, чи вводити нову інформацію до оригінального резюме, утворюючи нове резюме, чи зробити доповнення до резюме.

Якщо нова інформація є інтегрована до оригінального резюме, емітент, oferent або особа, що звертається з клопотанням надання дозволу для використання в комерційних операціях на регульованому ринку, забезпечує, щоб інвестори могли з легкістю ідентифікувати зміни, зокрема, шляхом виносів.

Стаття 26

Форма опорного проспекту та пов'язаних з ним прикінцевих умов

1. Якщо емітент, oferent або особа, що звертається з клопотанням надання дозволу для використання в комерційних операціях на регульованому ринку, обирає, відповідно до частини 4 статті 5 Директиви 2003/71/ЄС скласти опорний проспект, то опорний проспект повинен складатися з таких частин у такому порядку:

- (5) зрозумілий та докладний зміст;
- (6) резюме, що передбачається частиною 2 статті 5 Директиви 2003/71/ЄС,
- (7) фактори ризику, пов'язані з емісією та типом цінного паперу або цінних паперів, що становлять предмет емісії (емісій),
- (8) інші інформаційні пункти, включені до реєстрів та стандартних блоків, відповідно до яких складався проспект.

2. Незважаючи на частину 1, емітент, oferent або особа, що звертається з клопотанням надання дозволу для використання в комерційних операціях на регульованому ринку, є вільними у визначенні порядку представлення необхідних інформаційних пунктів, включених до реєстрів та стандартних блоків, відповідно до яких складався проспект. Інформація по різним цінним паперам, що міститься в опорному проекті має бути ясным чином відокремлена.

3. Якщо порядок пунктів не співпадає з порядком інформації, що передбачається в реєстрах та стандартних блоках, відповідно до яких складався проспект, компетентний орган держави-члена походження може попросити емітента,

оферента або особу, що звертається з клопотанням надання дозволу для використання в комерційних операціях на регульованому ринку, надати перелік перехресного посилання для потреб перевірки проспекту до його ухвалення. Такий перелік повинен визначати ті сторінки, де може знаходитися кожний пункт з проспекту.

4. У разі, якщо емітент, оферент або особа, що звертається з клопотанням надання дозволу для використання в комерційних операціях на регульованому ринку, попередньо внесла реєстраційний документ для окремого типу цінного паперу, а потім згодом, обирає скласти опорний проспект відповідно до умов, що передбачаються в підпунктах (а) та (б) частини 4 статті 5 Директиви 2003/71/ЄС, опорний проспект повинен містити:

(1) інформацію, що міститься в попередньому або поданому та ухваленому реєстраційному документі, який буде залучено через посилання відповідно до умов, що передбачаються в статті 28 цього Регламенту;

(2) інформацію, що може іншим чином міститися у відповідних цінних паперах, якщо тільки прикінцеві умови не є включеними в опорний проспект.

5. Прикінцеві умови, приєднані до опорного проспекту, представляються у формі окремого документу, що містить тільки прикінцеві умови, або у вигляді включення прикінцевих умов до опорного проспекту.

У випадку, якщо прикінцеві умови є включеними до окремого документу, що містить тільки прикінцеві умови, вони можуть повторювати певну інформацію, що була включена до ухваленого опорного проспекту відповідно до релевантного реєстру бланку цінних паперів, що використовувались для складання опорного проспекту. У цьому випадку прикінцеві умови представляються таким чином, щоб вони могли бути з легкістю ідентифіковані як такі.

Зрозуміле і примітне твердження включається до прикінцевим умов для того, щоб зазначити, що повна інформація про емітента та пропозицію є наявною тільки на основі комбінації опорного проспекту та прикінцевих умов і там, де опорний проспект є наявним.

6. Якщо опорний проспект стосується різних цінних паперів, емітент, оферент або особа, що звертається з клопотанням надання дозволу для використання в комерційних операціях на регульованому ринку, включає єдине резюме до опорного проспекту для усіх цінних паперів. Інформація по різних цінним паперам, що міститься в резюме, є тому ясним чином відокремленою.

7. Якщо резюме опорного проспекту має бути доповнено відповідно до частини 1 статті 16 Директиви 2003/71/ЄС, емітент, оферент та особа, що звертається з клопотанням надання дозволу для використання в комерційних операціях на регульованому ринку, приймають рішення для кожного окремого випадку, стосовно того, чи вводити нову інформацію до оригінального резюме, утворюючи нове резюме, чи зробити доповнення до резюме.

Якщо нова інформація є інтегрована до оригінального резюме, емітент, оферент або особа, що звертається з клопотанням надання дозволу для використання в комерційних операціях на регульованому ринку, забезпечує, щоб інвестори могли з легкістю ідентифікувати зміни, зокрема, шляхом виносів.

8. Емітенти, оференти та особи, що звертається з клопотанням надання дозволу для використання в комерційних операціях на регульованому ринку, можуть суміщати в одному окремому документі два або більше різних опорних проспекти.

ГЛАВА IV

Інформація та включення через посилання

Стаття 27

Публікація документу, зазначеного в Статті 10(1) Директиви 2003/71/ЄС

1. Документ, зазначений в частині 1 статті 10 Директиви 2003/71/ЄС робиться доступним для широкої публіки, на вибір емітента, оферента або особи, що звертається з клопотанням надання дозволу для використання в комерційних операціях на регульованому ринку, з використанням одного із засобів, що дозволяються відповідно до статті 14 цієї Директиви в державі-члені походження емітента.

2. Документ реєструється компетентним органом влади держави-члена походження та робиться доступним для широкої публіки протягом, принаймні 20 робочих днів після публікації річних фінансових звітів у державі-члені походження.

3. Документ включає заяву із зазначенням того, що певна інформація може бути застарілою, якщо такий випадок має місце.

Стаття 28

Угоди для включення через посилання

1. Інформація може бути включена до проспекту або опорного проспекту шляхом посилання, особливо, якщо вона містить один з таких документів:

- (1) річна або проміжна фінансова інформація;
- (2) документи, підготовлені з нагоди специфічних операцій, таких як поглинання або роз'єднання;
- (3) аудиторські перевірки та фінансові звіти;
- (4) меморандуми та договори про об'єднання;
- (5) раніше ухвалені та опубліковані проспекти та/або опорні проспекти;
- (6) регламентована інформація;
- (7) циркуляри до власників цінних паперів.

2. Документи, що містять інформацію, яка може бути включена через посилання до проспекту або опорного проспекту або до документу, що складають його, оформляється відповідно до положень статті 19 Директиви 2003/71/ЄС.

3. Якщо документ, що може бути включеним через посилання, містить інформацію, що зазнала матеріальних змін, проспект або опорний проспект яким чином формулює такі обставини і надає оновлену інформацію.

4. Емітент, оферент або особа, що звертається з клопотанням надання дозволу для використання в комерційних операціях на регульованому ринку, може включати інформацію до проспекту або опорного проспекту шляхом здійснення посилання тільки до певних частин документу за умови, що він містить позначення, що не включені частини є або такими, що не стосуються інвестора, або надаються в іншому місці проспекту.

5. Якщо інформація вноситься шляхом посилання, емітенти, оференти або особи, що звертаються з клопотанням надання дозволу для використання в

комерційних операціях на регульованому ринку, докладають зусиль, щоб не піддати ризику захист інвестора, надаючи йому повної та доступної інформації.

ГЛАВА V

Публікація та розповсюдження оголошення

Стаття 29

Публікація в електронному вигляді

1. Публікація проспекту або опорного проспекту в електронному вигляді, відповідно до підпунктів (c) (d) та (e) частини 2 статті 14 Директиви 2003/71/ЄС, або в якості додаткового засобу надання доступу, становить предмет таких вимог:

- (1) проспект або опорний проспект є легкодоступними при потраплянні до веб-сайту;
- (2) формат файлу є таким, щоб проспект або опорний проспект не можна було змінити;
- (3) проспект або опорний проспект повинен не містити гіперпосилання за винятком посилань до електронних адресів, якщо інформація, включена через посилання, є доступною;
- (4) інвестори повинні мати можливість завантажити та роздрукувати проспект або опорний проспект.

Виняток, зазначений у підпункті (3) першого пункту є дійсним тільки для документів, включених через посилання; ці документи є доступними завдяки легким та негайним технічним угодам.

2. Якщо проспект або опорний проспект для пропозиції цінних паперів для широкої публіки зроблено доступним на веб-сайтах емітентів або фінансових посередників або регламентованих ринків, вони уживають заходи для уникнення прицілювання на резидентів держав-членів або третіх країн, де пропозиція цінних паперів для широкої публіки не мала місця, наприклад, такі як

Стаття 30

Публікації в газетах

1. З метою забезпечення відповідності підпункту (a) частини 2 статті 14 Директиви 2003/71/ЄС публікація проспекту або опорного проспекту здійснюється з загальної або фінансової інформаційної газети, що має національну або над регіональну сферу застосування;

2. Якщо компетентна державна установа має думку, що газета, обрана для публікації, не відповідає вимогам, установленим у частині 1, вона визначає газету, чий тираж вважається прийнятним для цих потреб, беручи до уваги, зокрема, географічну зону, кількість жителів та читацькі звичаї в кожній державі-члені.

Стаття 31

Публікація повідомлення

1. Якщо держава-член використовує вибір, зазначений в частині 3 статті 14 Директиви 2003/71/ЄС, вимагати публікацію повідомлення, що формулює, яким чином проспект або опорний проспект було зроблено доступним та коли його можна одержати широкій публіці, це повідомлення публікується в газеті, що задовольняє вимогам для публікації проспектів відповідно до статті 30 Регламенту.

Якщо повідомлення стосується проспекту або опорного проспекту, опублікованого тільки з метою прийняття цінних паперів до комерційних операцій на

регульованому ринку, якщо цінні папери такого ж самого класу вже є прийнятими, воно може, в якості альтернативного рішення, бути включено до інформаційного бюлетеня цього регульованого ринку без огляду на те, чи є ця газета паперовою копією або електронною версією.

2. Повідомлення публікується не пізніше, ніж наступний робочий день, що слідує за датою публікації проспекту або опорного проспекту відповідно до частини 1 статті 14 Директиви 2003/71/ЄС.

3. Повідомлення містить таку інформацію:

- (1) ідентифікацію емітента;
- (2) тип, клас та обсяг цінних паперів, що пропонуються та/або відповідно до яких здійснюється прийняття для комерційних операцій, за умови, що ці елементи є відомими на час публікації повідомлення;
- (3) запланований графік пропозиції/прийняття до комерційних операцій;
- (4) заява про те, що проспект або опорний проспект було опубліковано, та де його можна одержати;
- (5) якщо проспекти або опорні проспекти були опубліковані в друкованому вигляді, адреси та час, протягом якого такі друковані форми є доступними для публіки;
- (6) якщо проспект або опорний проспект було опубліковано в електронному вигляді, адреси, до яких інвестори мають посилатися, щоб отримати паперову копію;
- (7) дата повідомлення.

Стаття 32

Перелік ухвалених проспектів

Перелік ухвалених проспектів або опорних проспектів, опублікованих на веб-сайті компетентного органу влади, відповідно до частини 4 статті 14 Директиви 2003/71/ЄС, містить інформацію про те, яким чином проспекти було зроблено доступними та де їх можна отримати.

Стаття 33

Публікація прикінцевих умов опорного проспекту

Метод публікації для прикінцевих умов до опорних проспектів на повинен бути таким самим, як той, що використовувався для опорного проспекту настільки довго, наскільки це можливо, якщо використаний метод публікації є одним з тих методів публікації, що зазначається в статті 14 Директиви 2003/71/ЄС.

Стаття 34

Розповсюдження оголошення

Оголошення, пов'язані з пропозицією цінних паперів для широкої публіки або з наданням дозволу для використання у комерційних операціях на регульованому ринку можуть розповсюджуватися серед широкого кола зацікавленими сторонами, такими як емітент, оферент або особа, що звертається з клопотанням надання дозволу, фінансовими посередниками, що приймають участь в розміщенні та/або підписці на цінні папери, особливо одним з таких засобів повідомлення:

- (1) адресні та безадресні друковані матеріали;
- (2) електронні повідомлення або оголошення, що одержуються через мобільний телефонний зв'язок або пейджер;

-
- (3) стандартні листи;
 - (4) оголошення в пресі з або без форми замовлення;
 - (5) каталоги;
 - (6) телефон з участю людини та без;
 - (7) Семінари та презентації;
 - (8) Радіо;
 - (9) Відеофон;
 - (10) Відеотекст;
 - (11) Електронна пошта;
 - (12) Факс;
 - (13) Телебачення;
 - (14) Повідомлення;
 - (15) Рахунок;
 - (16) Плакат;
 - (17) Брошура;
 - (18) Веб-реклама, включаючи Інтернет банери.

ГЛАВА VI

Перехідні та кінцеві положення

Стаття 35

Історична фінансова інформація

1. Обов'язок видавців Співтовариства переформулювати історичну фінансову інформацію у проспекті згідно Регламенту (ЄС) № 1606/2002, зазначену в пункті 20.1 Додатку I, пункті 13.1 Додатку IV, пункті 8.2 Додатку VII, пункті 20.1 Додатку X та пункті 11.1 Додатку XI, не повинен стосуватися будь-якого періоду, раніше 1 січня 2004 року чи 1 липня 2005 року, коли видавці отримали повноваження на торгівлю на регульованому ринку, допоки видавець не опублікує свої перші консолідовані рахунки у відповідності із Регламентом (ЄС) № 1606/2002.

2. Якщо видавець Співтовариства є предметом перехідних національних положень, затверджених згідно статті 9 Регламенту (ЄС) № 1606/2002, то обов'язок переформулювати історичну фінансову інформацію у проспекті не стосується будь-якого періоду, раніше 1 січня 2004 року чи, 1 липня 2005 року, коли видавці отримають повноваження на торгівлю на регульованому ринку, допоки видавець не опублікує свої перші консолідовані рахунки у відповідності із Регламентом (ЄС) № 1606/2002.

3. До 1 січня 2007 року обов'язок переформулювати історичну фінансову інформацію у проспекті згідно Регламенту (ЄС) № 1606/2002, зазначену в пункті 20.1 Додатку I, пункті 13.1 Додатку IV, пункті 8.2 Додатку VII, пункті 20.1 Додатку X та пункті 11.1 Додатку XI, не повинен стосуватися видавців із третіх країн:

(1) які отримали повноваження на торгівлю на регульованому ринку 1 січня 2007 року; та

(2) які представили і підготували історичну фінансову інформацію згідно національним обліковим стандартам третьої країни.

У такому випадку, історична фінансова інформація повинна супроводжуватися більш детальною і/чи додатковою інформацією, якщо фінансові

положення, включені до проспекту, не дають правдивої та чесної інформації про активи та обов'язки, фінансове положення, прибуток і видатки видавця.

4. Видавці третіх країн, підготувавши історичну фінансову інформацію згідно з міжнародними прийнятими стандартами, зазначеними у статті 9 Регламенту (ЄС) № 1606/2002, можуть використовувати таку інформацію у проспекті, скомпонованому до 1 січня 2007 року, що не являється предметом зобов'язань переформулювання.

5. Із 1 січня 2007 року видавці третіх країн, як зазначено у частинах 3 і 4, повинні представити і підготувати історичну фінансову інформацію, описану у пункті (1) частини 3, слідуючи за установчим еквівалентом, відповідно до механізму, що має бути визначеним Комісією. Цей механізм повинен бути укладений засобом процедури Комітету, викладеної у статті 24 Директиви 2003/71/ЄС.

6. Положення цієї статті також повинні відноситися і до пункту 3 Додатка VI.

Стаття 36

Набуття чинності

Цей Регламент повинен набути чинності у державах-членах на двадцятий день після його опублікування в *Офіційному віснику Європейського Союзу*.

Повинен бути застосований із 1 липня 2005 року.

Цей Регламент повинен бути переплетений у своїй цілісності та безпосередньо застосований у всіх державах-членах.

Складено в Брюсселі 29 квітня 2004 року.

4. РЕГЛАМЕНТИ РЕГЛАМЕНТ (ЄС) № 596/2014 ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ ТА РАДИ від 16 квітня 2014 року про зловживання на ринку (регламент про зловживання на ринку) і про визнання такими, що втратили чинність, Директиви 2003/6/ЄС Європейського Парламенту та Ради і Директив Комісії 2003/124/ЄС, 2003/125/ЄС і 2004/72/ЄС

(Регламент діє в межах Європейського економічного простору)

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ ПАРЛАМЕНТ ТА РАДА ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ,

Беручи до уваги Договір про функціонування Європейського Союзу та, зокрема, його статтю 114,

Беручи до уваги пропозицію Європейської Комісії,

1) Функціонуючий внутрішній ринок фінансових послуг є надзвичайно важливим для економічного зростання та створення робочих місць у Союзі.

2) Інтегрований, ефективний та прозорий фінансовий ринок вимагає ринкової цілісності. Стабільне функціонування ринків цінних паперів та довіра до ринків з боку населення є передумовами економічного зростання й добробуту. Зловживання на ринку завдають шкоди цілісності фінансових ринків і знижують рівень довіри населення до цінних паперів і деривативів.

3) Директивою 2003/6/ЄС Європейського Парламенту та Ради ⁽⁴⁾ були внесені зміни й доповнення в нормативно-правову базу Європейського Союзу, спрямовану на захист цілісності ринку. Однак, зважаючи на законодавчі, ринкові й технологічні зміни, які відбулися з моменту набрання чинності цією Директивою і призвели до значних змін фінансового ландшафту, вона наразі має бути замінена. Відповідно до висновків звіту від 25 лютого 2009 року Групи високого рівня з фінансового нагляду в ЄС на чолі з Жаком де Лароз'єром ("Група де Лароз'єра"), новий законодавчий акт також необхідний для того, щоб забезпечити однакові норми, чіткість основних понять та єдиний звід правил.

РОЗДІЛ 1

ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 1

Предмет

Цей Регламент встановлює єдину нормативно-правову базу відносно інсайдерських угод, неправомірного розкриття внутрішньої інформації та маніпулювання ринком (зловживань на ринку), а також заходів для запобігання зловживанням на ринку, для забезпечення цілісності фінансових ринків у Європейському Союзі і підвищення рівня захисту інвесторів та довіри до таких ринків.

Стаття 2

Сфера застосування

1. Цей Регламент застосовується до:

- a) фінансових інструментів, допущених до торгів на регульованому ринку, або до фінансових інструментів, стосовно яких була подана заявка на допуск до торгів на регульованому ринку;
- b) фінансових інструментів, що торгуються на MTF, допущених до торгів на MTF, або до фінансових інструментів, стосовно яких була подана заявка на допуск до торгівлі на MTF;
- c) фінансових інструментів, що торгуються на OTF;

⁽⁴⁾ 2003/6/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 28 січня 2003 року про інсайдерські операції та маніпуляції на ринку (зловживання на ринку) (ОВ N L 96, 12.4.2003, с. 16).

d) фінансових інструментів, що не підпадають під дію пунктів "а", "b" або "с" цього параграфу, ціна або вартість яких залежать від фінансових інструментів, зазначених у цих пунктах, або впливає на їхню ціну або вартість, включаючи кредитно-дефолтні свопи і контракти на різницю цін, але не обмежуючись ними.

Цей Регламент також застосовується до поведінки або угод, включаючи пропозиції ціни, пов'язані із проведенням аукціонів на платформах, які авторизовані в якості регульованих ринків дозволів на викиди або інших заснованих на них продуктів, що продаються з аукціонів, включаючи випадки, коли продукти, що продаються з аукціону, не є фінансовими інструментами відповідно до Регламенту (ЄС) 1031/2010. Без шкоди спеціальним положенням про пропозиції ціни, зроблені у рамках аукціону, до таких пропозицій ціни застосовуються вимоги й заборони, встановлені цим Регламентом відносно наказів на здійснення торгів.

2. Статті 12 і 15 застосовуються до:

a) контрактів на наявні товари, які не є оптовими енергоносіями, якщо угоди, накази або поведінка здійснюють, можуть здійснювати або орієнтовані на здійснення впливу на ціну або вартість фінансових інструментів, зазначених у параграфі 1 цієї статті;

b) видів фінансових інструментів, включаючи деривативні контракти або похідні інструменти для передачі кредитного ризику, якщо угоди, накази, пропозиції ціни або поведінка здійснюють або можуть здійснити вплив на ціну або вартість контракту на наявні товари, якщо ціна або вартість залежить від ціни або вартості таких фінансових інструментів;

і

с) поведінки стосовно бенчмарків.

3. Цей Регламент застосовується до будь-яких угод, наказів або поведінки відносно фінансових інструментів, перерахованих у параграфах 1 і 2 цієї статті, незалежно від того, чи мають місце такі угоди, накази або поведінка на торговельних майданчиках чи ні.

4. Вимоги і заборони, встановлені цим Регламентом, застосовуються до дій і бездіяльності відносно інструментів, перерахованих у параграфах 1 і 2 цієї статті, у Європейському Союзі та у третіх країнах.

Стаття 3

Визначення

1. Для цілей цього Регламенту застосовуються такі визначення:

1) "фінансовий інструмент" означає фінансовий інструмент, як визначено в пункті 15 статті 4 (1) Директиви 2014/65/ЄС;

2) "інвестиційна компанія" означає інвестиційну компанію, як визначено в пункті 1 статті 4 (1) Директиви 2014/65/ЄС;

3) "кредитна організація" означає кредитну організацію, як визначено в пункті 1 статті 4 (1) Регламенту (ЄС) 575/2013 Європейського парламенту і Ради ЄС⁽⁶³⁾;

4) "фінансова установа" означає фінансову установу, як визначено в пункті 26 статті 4 (1) Регламенту (ЄС) 575/2013;

5) "оператор ринку" означає оператора ринку, як визначено в пункті 18 статті 4 (1) Директиви 2014/65/ЄС;

⁽⁶³⁾ Регламент (ЄС) 575/2013 Європейського Парламенту і Ради ЄС від 26 червня 2013 р. про пруденціальні вимоги відносно кредитних організацій та інвестиційних компаній, що вносить зміни в Регламент (ЄС) 648/2012 (ОВ N L 176, 27.6.2013, стор. 1).

-
- 6) "регульований ринок" означає регульований ринок, як визначено в пункті 21 статті 4 (1) Директиви 2014/65/ЄС;
- 7) "багатосторонні торговельні майданчики", або MTF, означає багатосторонню систему, як визначено в пункті 22 статті 4 (1) Директиви 2014/65/ЄС;
- 8) "організовані торговельні майданчики", або OTF, означає систему або майданчик у Європейському Союзі, як визначено в пункті 23 статті 4 (1) Директиви 2014/65/ЄС;
- 9) "прийнята ринкова практика" означає певну ринкову практику, прийняту компетентним органом у відповідності зі статтею 13 цього Регламенту;
- 10) "торговельний майданчик" означає торговельний майданчик, як визначено в пункті 24 статті 4 (1) Директиви 2014/65/ЄС;
- 11) "ринки SME, що розвиваються" означають ринки SME, що розвиваються, як визначено в пункті 12 статті 4 (1) Директиви 2014/65/ЄС;
- 12) "компетентний орган" означає орган, призначений у відповідності зі статтею 22 цього Регламенту, якщо цим Регламентом не передбачене інше;
- 13) термін "особа" стосується фізичних або юридичних осіб;
- 14) "товари" означають товари, як визначено пунктом 1 статті 2 Регламенту (ЄС) 1287/2006 Європейської комісії⁽⁶⁴⁾;
- 15) "контракт на наявні товари" означає контракт на поставку наявних товарів, що торгуються на ринку наявних товарів, доставка яких здійснюється негайно після проведення розрахунків по угоді, а також контракт на поставку наявних товарів, який не є фінансовим інструментом, у тому числі форвардний контракт на умовах фізичних розрахунків;
- 16) "ринок наявних товарів" означає ринок товарів, на яким товари продаються за наявні кошти й доставляються негайно після проведення розрахунків по угоді, а також інші нефінансові ринки, такі як форвардні ринки товарів;
- 17) "програма викупу" означає торги власними акціями у відповідності зі статтями 21 - 27 Директиви 2012/30/ЄС Європейського парламенту і Ради ЄС⁽⁶⁵⁾;
- 18) "алгоритмічна торгівля" означає алгоритмічну торгівлю, як визначено в пункті 39 статті 4 (1) Директиви 2014/65/ЄС;
- 19) "дозвіл на викиди" означає дозвіл на викиди, як описано в пункті 11 розділу С Додатку I до Директиви 2014/65/ЄС;
- 20) "учасник ринку дозволів на викиди" означає будь-яка особу, яка укладає угоди, у тому числі розміщує накази на здійснення торгів, відносно дозволів на викиди, заснованих на них продуктів, що продаються з аукціонів, або їх деривативів, і на які не поширюється звільнення, передбачене другим підпараграфом статті 17 (2) цього Регламенту;
- 21) "емітент" означає юридичну особу, відносини з якою регулюються приватним або публічним правом, яка емітує або робить пропозицію про емісію фінансових інструментів; у

⁽⁶⁴⁾ Регламент (ЄС) 1287/2006 Європейської комісії від 10 серпня 2006 р. про імплементацію Директиви 2004/39/ЄС Європейського парламенту і Ради ЄС, що стосується зобов'язань інвестиційних компаній щодо ведення звітності, надання звітів по угодах, ринковій прозорості, допуску фінансових інструментів до торгів, а також встановлення строків в цілях зазначеної Директиви (ОВ N L 241, 2.9.2006, стор. 1).

⁽⁶⁵⁾ Директива 2012/30/ЄС Європейського парламенту і Ради ЄС від 25 жовтня 2012 р. про координацію гарантій, які потрібні державам-членами ЄС з метою захисту інтересів учасників та інших осіб у значенні другого параграфу статті 54 Договору про функціонування Європейського Союзу відносно створення публічних компаній з обмеженою відповідальністю, підтримки і зміни їх капіталу для того, щоб зробити такі гарантії еквівалентними (ОВ N L 315, 14.11.2012, стор. 74).

випадку депозитарних розписок, що представляють фінансові інструменти, емітентом є емітент фінансових інструментів, що надаються;

22) "оптовий енергоносіє" означає оптовий енергоносіє, як визначено в пункті 4 статті 2 Регламенту (ЄС) 1227/2011;

23) "національний регуляторний орган" означає національний регуляторний орган, як визначено в пункті 10 статті 2 Регламенту (ЄС) 1227/2011;

24) "товарний дериватив" означає товарний дериватив, як визначено в пункті 30 статті 2 (1) Регламенту (ЄС) 600/2014 Європейського парламенту й Ради ЄС⁽⁶⁶⁾;

25) "особа, що здійснює управлінські функції", означає фізичну особу в структурі емітента, учасника ринку дозволів на викиди або іншої юридичної особи, зазначеної в статті 19 (10) цього Регламенту, яка є:

а) членом адміністративного, наглядового органу або правління такої юридичної особи; або

б) членом вищого керівництва, який не є членом органів, зазначених у пункті "а", який має постійний доступ до внутрішньої інформації, яка прямо або побічно стосується такої юридичної особи, і який уповноважений ухвалювати управлінські рішення, що впливають на подальший розвиток і комерційні перспективи такої юридичної особи;

26) під "тісно пов'язаними особами" розуміються:

а) чоловік/дружина або партнер, який вважається еквівалентним чоловікові/дружині відповідно до національного права;

б) дитина, що перебуває на утриманні, відповідно до національного права;

с) родич, який проживав у тому ж домогосподарстві як мінімум один рік на дату здійснення відповідної угоди; або

д) юридична особа, траст або партнерство, управлінські функції якого здійснюються особою, що здійснює управлінські функції, або особою, зазначеною у пунктах "а", "б" або "с", яка прямо або побічно контролюється такою особою, яка заснована в інтересах такої особи або економічні інтереси якої в значній мірі еквівалентні економічним інтересам такої особи;

27) "записи потоку даних" означають записи потоку даних, як визначено в пункті "б" другого параграфу статті 2 Директиви 2002/58/ЄС Європейського парламенту і Ради ЄС⁽⁶⁷⁾;

28) під "особами, які організують і укладають угоди на професійній основі" розуміються особи, які професійно займаються прийманням і передачею наказів або виконанням угод відносно фінансових інструментів;

29) "бенчмарк" означає будь-які оприлюднені або опубліковані ставки, індекси або показники, які періодично або регулярно визначаються за допомогою застосування формули до значень одного або декількох базових активів або цін або на основі таких значень, включаючи орієнтовні ціни, фактичні або орієнтовні процентні ставки або інші значення або огляди, за допомогою посилання на які визначається сума, що підлягає сплаті відповідно до фінансового інструмента, або вартість фінансового інструмента;

30) "провідний учасник ринку" означає провідного учасника ринку, як визначено в пункті 7 статті 4 (1) Директиви 2014/65/ЄС;

⁽⁶⁶⁾ Регламент (ЄС) 600/2014 Європейського парламенту і Ради ЄС від 15 травня 2014 р. про ринки фінансових інструментів, що вносить зміни у Регламент (ЄС) 648/2012 (див. стор. 84 цього ОЖ).

⁽⁶⁷⁾ Директива 2002/58/ЄС Європейського парламенту і Ради ЄС від 12 липня 2002 р. відносно обробки персональних даних і захисту конфіденційності в секторі електронних засобів зв'язку (Директива про конфіденційність і електронні засоби зв'язку) (ОВ N L 201, 31.7.2002, стор. 37).

31) під "скуповуванням акцій" розуміється придбання цінних паперів компанії, яке не веде до виникнення правового або регуляторного зобов'язання повідомляти про пропозицію про поглинання відносно такої компанії;

32) "учасник ринку, що розкриває інформацію" означає особу, яка підпадає під категорії, зазначені в пунктах "а" - "d" статті 11 (1) або статті 11 (2) цієї Директиви, і розкриває інформацію в ході зондування ринку;

33) "високочастотна торгівля" означає техніку високочастотної алгоритмічної торгівлі, як визначено в пункті 40 статті 4 (1) Директиви 2014/65/ЄС;

34) під "інформацією, яка містить рекомендації або пропозиції щодо інвестиційної стратегії" розуміється:

i) інформація, отримана незалежним аналітиком, інвестиційною компанією, кредитною організацією, будь-якою іншою особою, основна діяльність якої полягає в розробці інвестиційних рекомендацій, або фізичною особою, яка працює у зазначених юридичних особах на підставі трудового договору або на інших підставах, яка прямо або побічно виражає певну інвестиційну пропозицію відносно фінансового інструмента або емітента; або

ii) інформація, отримана особою, за винятком осіб, зазначених у пункті "i", яка безпосередньо містить у собі певне інвестиційне рішення щодо фінансового інструмента;

35) під "інвестиційною рекомендацією" розуміється інформація, яка прямо або побічно містить у собі рекомендацію або пропозицію щодо інвестиційної стратегії, що стосується одного або декількох фінансових інструментів або емітентів, включаючи будь-які думки щодо поточної або майбутньої вартості або ціни таких інструментів, і яка призначена для каналів дистрибуції або для громадськості.

2. В цілях статті 5 цього Регламенту застосовуються наступні визначення:

а) під "цінними паперами" розуміються:

i) акції та інші цінні папери, еквівалентні акціям;

ii) облігації й інші форми сек'юритизованої заборгованості; або

iii) сек'юритизована заборгованість, яка може бути конвертована або замінена на акції або інші цінні папери, еквівалентні акціям;

б) під "асоційованими фінансовими інструментами" розуміються вказані далі фінансові інструменти, включаючи ті, які не допущені до торгів, не торгуються на торговельному майданчику і у відношенні яких не була подана заявка про допуск до торгів на торговельних майданчиках:

i) контракти або права на підписку, придбання або розпорядження цінними паперами;

ii) фінансові деривативи цінних паперів;

iii) якщо цінними паперами є конвертовані або замінні боргові інструменти - цінні папери, у які можуть бути конвертовані або на які можуть бути замінені такі конвертовані або замінні боргові інструменти;

iv) інструменти, які випущені або гарантовані емітентом або гарантом цінних паперів, ринкова ціна яких може значно вплинути на ціни на цінні папери, або навпаки;

v) якщо цінними паперами є цінні папери, еквівалентні акціям, - акції, представлені такими цінними паперами, і будь-які інші цінні папери, еквівалентні таким акціям;

с) під "значним розподілом" розуміється первинна або вторинна пропозиція цінних паперів, відмінна від звичайних торгів у частині розміру вартості пропонованих цінних паперів, а також у частині застосовуваних методів продажу;

d) під "стабілізацією" розуміється купівля або пропозиція щодо купівлі цінних паперів або угода з еквівалентними ним асоційованими інструментами, які здійснюються кредитною організацією або інвестиційною компанією в умовах значного розподілу таких цінних паперів винятково з метою підтримки ринкової ціни на такі цінні папери протягом заданого періоду часу внаслідок перенасиченості пропозицій на продаж таких цінних паперів.

Стаття 4

Повідомлення і перелік фінансових інструментів

1. Оператори регульованих ринків, інвестиційні компанії, а також оператори MTF або OTF повинні негайно передавати компетентним органам торговельних майданчиків інформацію про будь-які фінансові інструменти, відносно яких була подана заявка про допуск до торгів на такому торговельному майданчику, які допущені до торгів, або торги якими здійснюються вперше.

Зазначені особи також повинні повідомляти компетентні органи торговельних майданчиків про припинення торгів фінансовими інструментами або про припинення їх допуску до торгів, якщо дата припинення торгів фінансовими інструментами або їх допуску до торгів не була відома або не була зазначена в повідомленні, спрямованому відповідно до першого підпараграфу.

Повідомлення, зазначені в цьому параграфі, повинні містити, якщо це доцільно, найменування та ідентифікаційні ознаки відповідних фінансових інструментів, дату і час заявки на допуск до торгів, допуску до торгів, а також дату і час перших торгів.

Оператори регульованих ринків та інвестиційні компанії також повинні передавати компетентним органам торговельних майданчиків інформацію, зазначену в третьому підпараграфі, про фінансові інструменти, стосовно яких була подана заявка на допуск до торгів або які були допущені до торгів до 2 липня 2014 р. і які як і раніше допущені до торгів або торгуються на зазначену дату.

2. Компетентні органи торговельних майданчиків негайно направляють ESMA повідомлення, отримані ними відповідно до параграфу 1 цієї статті. ESMA публікує такі повідомлення негайно після їхнього одержання на своєму веб-сайті у формі переліку. ESMA вносить зміни в зазначений перелік негайно після одержання повідомлення від компетентних органів торговельних майданчиків. Такий перелік не обмежує сферу застосування цього Регламенту.

3. Перелік повинен містити таку інформацію:

a) найменування та ідентифікаційні ознаки відповідних фінансових інструментів, стосовно яких була подана заявка на допуск до торгів, які були допущені до торгів або торгуються вперше на регульованих ринках, MTF і OTF;

b) дату і час заявки на допуск до торгів, допуску до торгів або перших торгів;

c) відомості про торговельний майданчик, на допуск фінансових інструментів до якої подана заявка, на якій фінансові інструменти допущені до торгів або на якій вони торгуються вперше; і

d) дату й час припинення торгів фінансовими інструментами або допуску їх до торгів.

4. З метою забезпечення послідовної гармонізації цієї статті ESMA розробляє проект регуляторних технічних стандартів, що встановлюють:

a) зміст повідомлень, зазначених у параграфі 1 цієї статті; і

b) порядок і умови складання, опублікування та ведення переліку, зазначеного в параграфі 3 цієї статті.

Не пізніше 3 липня 2015 р. ESMA направляє Європейській комісії такий проект регуляторних технічних стандартів.

Європейській комісії делеговані повноваження щодо прийняття регуляторних технічних стандартів, зазначених у першому підпараграфі, у відповідності зі статтями 10-14 Регламенту (ЄС) 1095/2010 Європейського парламенту і Ради ЄС⁽⁶⁸⁾.

Стаття 4 (5) застосовується з 2 липня 2014 року (параграф 2 статті 39 цього документу).

5. З метою забезпечення однакових умов застосування цієї статті ESMA розробляє проект імплементаційних технічних стандартів, що встановлюють строки, формат і стандартні форми для подачі повідомлень, зазначених у параграфах 1 і 2 цієї статті.

Не пізніше 3 липня 2015 р. ESMA направляє Європейській комісії такий проект імплементаційних технічних стандартів.

Європейська комісія наділена повноваженнями щодо прийняття імплементаційних технічних стандартів, зазначених у першому підпараграфі, у відповідності зі статтею 15 Регламенту (ЄС) 1095/2010.

Стаття 5

Винятки для програм викупу і стабілізації

1. Заборони, передбачені в статтях 14 і 15 цього Регламенту, не застосовуються до торгів власними акціями в рамках програм викупу, якщо:

- a) повна інформація про програму розкрита до початку торгів;
- b) інформація про торги як про складові програми викупу передається компетентному органу торговельного майданчика відповідно до параграфу 3 цієї статті та згодом доводиться до відома громадськості;
- c) дотримані належні обмеження в частині ціни та обсягу; і
- d) торги проводяться відповідно до цілей, зазначених у параграфі 2, і умов, що встановлені цією статтею, а також регуляторними технічними стандартами, зазначеними в параграфі 6 цієї статті.

2. Для застосування винятку, передбаченого параграфом 1 цієї статті, програма викупу повинна здійснюватися тільки в таких цілях:

- a) зменшення капіталу емітента;
- b) дотримання зобов'язань, що виникають із боргових фінансових інструментів, які можуть бути замінені на пайові інструменти; або
- c) дотримання зобов'язань, що виникають із програм надання опціонів на акції або іншого розподілу акцій серед співробітників або членів адміністративного, наглядового органу або правління емітента чи асоційованої компанії.

3. Для застосування винятку, передбаченого параграфом 1 цієї статті, емітент повинен повідомляти компетентний орган торговельного майданчика, на якому торгуються акції або до торгів на якому вони допущені, про кожну угоду в рамках програми викупу, зокрема передавати інформацію, зазначену в статті 25 (1) і (2) і статті 26 (1), (2) і (3) Регламенту (ЄС) 600/2014.

4. Заборони, передбачені в статтях 14 і 15 цього Регламенту, не застосовуються до торгів цінними паперами або асоційованими інструментами з метою стабілізації цінних паперів, якщо:

⁽⁶⁸⁾ Регламент (ЄС) 1095/2010 Європейського парламенту і Ради ЄС від 24 листопада 2010 р. про установу Європейського наглядового органу (Європейський орган з цінних паперів і ринків), що змінює Рішення 716/2009/ЄС і скасовує Рішення 2009/77/ЄС Європейської комісії (ОВ N L 331, 15.12.2010, стор. 84).

-
- a) стабілізація проводиться протягом обмеженого періоду часу;
 - b) відповідна інформація про стабілізацію розкрита і доведена до відома компетентного органу торговельного майданчика відповідно до параграфу 5 цієї статті;
 - c) дотримані належні обмеження в частині ціни; і
 - d) торги проводяться відповідно до умов стабілізації, встановлених регуляторними технічними стандартами, зазначеними в параграфі 6 цієї статті.

5. Без шкоди для дії статті 23 (1) цього Регламенту докладна інформація про угоди по стабілізації повинна бути передана емітентами, оферентами або органами, що здійснюють стабілізацію, незалежно від того, чи діють вони від імені таких осіб чи ні, компетентному органу торговельного майданчика не пізніше закінчення сьомої щоденної ринкової сесії з дати укладення таких угод.

6. З метою забезпечення послідовної гармонізації цієї статті ESMA розробляє проект регуляторних технічних стандартів, що встановлюють умови, яким повинні відповідати програми викупу і заходи стабілізації, зазначені в параграфах 1 і 4 цієї статті, включаючи умови проведення торгів, обмеження за часом і обсягом, зобов'язання з розкриття і передачі інформації, а також цінові умови.

Не пізніше 3 липня 2015 р. ESMA направляє Європейській комісії такий проект регуляторних технічних стандартів.

Європейській комісії делеговані повноваження з прийняття регуляторних технічних стандартів, зазначених у першому підпараграфі, у відповідності зі статтями 10-14 Регламенту (ЄС) 1095/2010.

Стаття 9

Правомірна поведінка

1. В цілях статей 8 і 14 сам по собі факт того, що юридична особа має або мала внутрішню інформацію, не означає, що така особа використовувала цю інформацію і, таким чином, укладала угоди з придбання або розпорядження, якщо така юридична особа:

a) розробила, впровадила і забезпечує функціонування належних і ефективних внутрішніх механізмів і процедур, які гарантують, що ні фізичні особи, що ухвалюють рішення від імені юридичної особи про придбання фінансових інструментів, яких стосується така інформація, або про розпорядження ними, ні інші фізичні особи, які могли би вплинути на таке рішення, не мають внутрішню інформацію; і

b) не заохочувала, не давала рекомендацій, не спонукувала і не чинила іншого впливу на фізичну особу, яка придбала фінансові інструменти, яких стосується така інформація, або розпорядилася ними від імені юридичної особи.

2. В цілях статей 8 і 14 сам по собі факт того, що особа має внутрішню інформацію, не означає, що така особа використовувала цю інформацію і укладала, таким чином, інсайдерські угоди з придбання або розпорядження, якщо така особа:

a) відносно фінансових інструментів, яких стосується інформація, - є провідним учасником ринку або особою, уповноваженою діяти в якості контрагента, і придбання фінансових інструментів, яких стосується така інформація, або розпорядження ними здійснені законно в ході нормального виконання функцій такої особи як провідного учасника ринку або контрагента для такого фінансового інструмента; або

b) уповноважена виконувати накази від імені третіх осіб, придбання фінансових інструментів, яких стосується наказ, або розпорядження ними вчиненні на виконання такого

наказу законно в ході нормального здійснення такою особою своєї трудової або професійної діяльності або обов'язків.

3. В цілях статей 8 і 14 сам по собі факт того, що особа має внутрішню інформацію, не означає, що така особа використовувала цю інформацію і уклала, таким чином, інсайдерські угоди з придбання або розпорядження, якщо така особа здійснює операцію з придбання фінансового інструмента або з розпорядження ним і ця угода відбувається в рамках сумлінного виконання зобов'язання, строк виконання якого настав, а не з метою обходу заборон інсайдерських угод, а також:

а) таке зобов'язання виникає в результаті виданого наказу або укладеної угоди до того, як відповідна особа одержала внутрішню інформацію; або

б) така угода укладається з метою виконання правового або регуляторного зобов'язання, яке виникло до того, як відповідна особа отримала внутрішню інформацію.

4. В цілях статей 8 і 14 сам по собі факт того, що особа має внутрішню інформацію, не означає, що така особа використовувала цю інформацію і, таким чином, уклала інсайдерські угоди, якщо така особа одержала цю інформацію в ході публічного поглинання або злиття з компанією і використовує таку внутрішню інформацію винятково з метою здійснення такого злиття або публічного поглинання за умови, що на момент схвалення злиття або прийняття пропозиції акціонерами компанії внутрішня інформація була оприлюднена або перестала бути внутрішньою інформацією з інших причин.

Цей параграф не застосовується до скуповування акцій.

5. В цілях статей 8 і 14 сам по собі факт того, що особа використовує свої знання при ухваленні рішення про придбання фінансових інструментів або про розпорядження ними, не є використанням внутрішньої інформації.

6. Незважаючи на параграфи 1-5 цієї статті, порушення заборони на здійснення інсайдерських угод, встановленої статтею 14 цього Регламенту, може вважатися таким, що мало місце, якщо компетентний орган встановить відсутність законної підстави для віддання відповідних наказів на проведення торгів, здійснення угод або здійснення діяльності.

Стаття 10

Неправомірне розкриття внутрішньої інформації

1. В цілях цього Регламенту неправомірне розкриття внутрішньої інформації має місце, коли особа має внутрішню інформацію і розкриває таку інформацію іншим особам, за винятком випадків, коли таке розкриття відбувається в ході нормального здійснення такою особою своєї трудової діяльності або виконання своїх професійних обов'язків.

Цей параграф застосовується до будь-якої юридичної або фізичної особи в ситуаціях або за обставин, зазначених в статті 8 (4) цього Регламенту.

2. В цілях цього Регламенту наступне розкриття рекомендацій або спонукань, зазначених у статті 8 (2) цього Регламенту, становить неправомірне розкриття внутрішньої інформації відповідно до цієї статті, якщо особа, що розкриває такі рекомендації або спонукання, знає або повинна знати, що вони засновані на внутрішній інформації.

Стаття 11

Зондування ринку

1. Зондування ринку являє собою передачу інформації одному або декільком потенційним інвесторам до оголошення про угоду з метою визначення зацікавленості потенційних інвесторів у можливій угоді, а також її умовах, таких як потенційний обсяг або ціна:

-
- a) емітентом;
 - b) вторинним оферентом фінансового інструмента в таких кількостях або за таку вартість, що угода відрізняється від звичайної угоди і допускає метод продажу, заснований на попередній оцінці потенційної зацікавленості потенційних інвесторів;
 - c) учасником ринку дозволів на викиди; або
 - d) третьою особою, що діє від імені або в інтересах особи, зазначеної в пунктах "a", "b" або "c" цього параграфа.

2. Без шкоди дії статті 23 (3) цього Регламенту розкриття внутрішньої інформації особою, яка збирається зробити пропозицію про продаж цінних паперів компанії або здійснити злиття з компанією, особам, що мають право на цінні папери, також вважається зондуванням ринку за умови, що:

- a) інформація необхідна особам, що мають право на цінні папери, для того, щоб вони могли сформулювати свою думку щодо готовності запропонувати свої цінні папери; і
- b) готовність осіб, що мають право на цінні папери, запропонувати свої цінні папери розумно обґрунтовано для ухвалення рішення про пропозиції ціни або рішення про злиття.

3. Учасник ринку, що розкриває інформацію, повинен до проведення зондування ринку оцінити, чи передбачає таке зондування ринку розкриття внутрішньої інформації. Учасник ринку, що розкриває інформацію, повинен у письмовій формі фіксувати свій висновок і його обґрунтування. Такий учасник повинен надати ці записи компетентному органу на його запит. Це зобов'язання застосовується до кожного випадку розкриття інформації в ході зондування ринку. Учасник ринку, що розкриває інформацію, повинен відповідним чином оновлювати записи, зазначені в цьому параграфі.

4. В цілях статті 10 (1) цього Регламенту розкриття внутрішньої інформації в рамках зондування ринку вважається вчиненим у ході нормального здійснення учасником ринку своєї трудової або професійної діяльності або обов'язків, якщо такий учасник ринку дотримується параграфів 3 і 5 цієї статті.

5. В цілях параграфа 4 цієї статті учасник ринку, що розкриває інформацію, до проведення зондування ринку повинен:

- a) отримати згоду особи, відносно якої проводиться зондування ринку, на передання їй внутрішньої інформації;
- b) проінформувати особу, відносно якої проводиться зондування ринку, про те, що їй заборонено використовувати таку інформацію або намагатися її використовувати за допомогою придбання фінансових інструментів, яких така інформація стосується, або розпорядження ними від свого імені або від імені третіх осіб, прямо або опосередковано;
- c) проінформувати особу, відносно якої проводиться зондування ринку, про те, що їй заборонено використовувати таку інформацію або намагатися її використовувати за допомогою скасування або зміни вже виданого наказу відносно фінансових інструментів, яких така інформація стосується; і
- d) проінформувати особу, відносно якої проводиться зондування ринку, про те, що надання згоди на одержання інформації зобов'язує її забезпечувати конфіденційність такої інформації.

Учасник ринку, що розкриває інформацію, повинен вести облік усієї інформації, переданої особі, відносно якої проводиться зондування ринку, у тому числі інформації, переданої відповідно до пунктів "a" - "d" першого підпараграфа, а також вести облік відомостей про потенційних інвесторів, яким була розкрита інформація, в тому числі

юридичних і фізичних осіб, що діють від імені потенційного інвестора, дату і час розкриття, але не обмежуючись ними. Учасник ринку, що розкриває інформацію, представляє облікові документи компетентному органу на його запит.

6. Якщо інформація, яка була розкрита в ході зондування ринку, перестає бути внутрішньою інформацією за оцінкою учасника ринку, що розкриває її, такий учасник ринку в найкоротший термін повинен проінформувати про це одержувача інформації.

Учасник ринку, що розкриває інформацію, повинен вести облік інформації, переданої відповідно до цього параграфа, і представляти облікові документи компетентному органу на його запит.

7. Незважаючи на положення цієї статті, особа, відносно якої проводиться зондування ринку, повинна самостійно оцінювати, чи володіє вона внутрішньою інформацією і момент, з якого вона перестає володіти внутрішньою інформацією.

8. Учасник ринку, що розкриває інформацію, зберігає облікові документи, передбачені цією статтею, як мінімум протягом п'яти років.

9. З метою забезпечення послідовної гармонізації цієї статті ESMA розробляє проект регуляторних технічних стандартів, що встановлюють належні механізми, процедури і вимоги до ведення обліку для осіб з метою дотримання ними вимог, передбачених параграфами 4, 5, 6 і 8 цієї статті.

Не пізніше 3 липня 2015 р. ESMA направляє Європейській комісії такий проект регуляторних технічних стандартів.

Європейській комісії делеговані повноваження щодо прийняття регуляторних технічних стандартів, зазначених у першому підпараграфі, у відповідності зі статтями 10-14 Регламенту (ЄС) 1095/2010.

10. З метою забезпечення однакових умов застосування цієї статті ESMA розробляє проект імплементаційних технічних стандартів, що встановлюють системи і шаблони повідомлень, які повинні використовувати особи з метою дотримання вимог, передбачених параграфами 4, 5, 6 і 8 цієї статті, зокрема, точний формат облікових документів, зазначених у параграфах 4-8, і технічні засоби для належної передачі інформації, зазначеної в параграфі 6, особі, відносно якої проводиться зондування ринку.

Не пізніше 3 липня 2015 р. ESMA направляє Європейській комісії такий проект імплементаційних технічних стандартів.

Європейська комісія наділена повноваженнями щодо прийняття імплементаційних технічних стандартів, зазначених у першому підпараграфі, у відповідності зі статтею 15 Регламенту (ЄС) 1095/2010.

Стаття 11 (11) застосовується з 2 липня 2014 року (параграф 2 статті 39 даного документа).

11. ESMA видає рекомендації у відповідності зі статтею 16 Регламенту (ЄС) 1095/2010, що адресовані особам, відносно яких проводиться зондування ринку, з питань:

а) факторів, які такі особи повинні враховувати при розкритті їм інформації в рамках зондування ринку, для того, щоб вони могли оцінити, чи є ця інформація внутрішньою інформацією;

б) заходів, які такі особи повинні прийняти при розкритті їм внутрішньої інформації з метою дотримання статей 8 і 10 цього Регламенту; і

с) облікових документів, які такі особи повинні вести з метою підтвердження дотримання ними статей 8 і 10 цього Регламенту.

Стаття 12

Маніпулювання ринком

1. В цілях цього Регламенту термін "маніпулювання ринком" охоплює такі види діяльності:

а) укладення угод, видання наказу на здійснення торгів або іншу діяльність, яка:

i) дає або може давати недостовірні сигнали або такі, що вводять в оману, відносно пропозиції, попиту або ціни фінансового інструмента, що відповідає контракту на наявні товари або продукту на основі дозволів на викиди, що продається з аукціону; або

ii) фіксує або може зафіксувати ціни одного або декількох фінансових інструментів, відповідних контрактів на наявні товари або продуктів на основі дозволів на викиди, що продаються з аукціону, на аномальному або штучному рівні;

якщо особу, що укладає угоду, віддає наказ на здійснення торгів або здійснює іншу діяльність, не доведе, що такі угоди, накази або діяльність здійснювалися на законних підставах і відповідають прийнятій ринковій практиці, як встановлено статтею 13 цього Регламенту;

b) укладення угод, віддання наказу на здійснення торгів або іншу діяльність або поведінку, яка впливає або може вплинути на ціну одного або декількох фінансових інструментів, відповідних контрактів на наявні товари або продуктів на основі дозволів на викиди, що продаються з аукціону, і в рамках якого використовуються фіктивні механізми або інші форми обману або махінацій;

c) поширення інформації за допомогою засобів масової інформації, в тому числі через Інтернет, або іншими засобами, яка дає або може давати недостовірні сигнали або такі, що вводять в оману відносно пропозиції, попиту або ціни фінансового інструмента, відповідного контракту на наявні товари або продукту на основі дозволів на викиди, що продається з аукціону, або яка фіксує або може зафіксувати ціни одного або декількох фінансових інструментів, відповідних контрактів на наявні товари або продуктів на основі дозволів на викиди, що продаються з аукціону, на аномальному або штучному рівні, у тому числі поширення чуток, якщо особа, що поширила таку інформацію або чулки, знала або повинна була знати про те, що ця інформація недостовірною або вводить в оману;

d) передачу недостовірної інформації або такої, що вводить в оману, або надання недостовірних вхідних даних або таких, що вводять в оману, для розрахунку бенчмарків, якщо особа, що передає інформацію або надає вхідні дані, знала або повинна була знати про те, що така інформація або дані недостовірні або вводять в оману, або інша поведінка, за допомогою якого здійснюється маніпулювання розрахунками бенчмарків.

2. Вказані нижче дії вважаються, серед іншого, маніпулюванням ринком:

a) поведінка особи або осіб, що діють спільно, спрямована на забезпечення домінуючої позиції відносно пропозиції фінансових інструментів, відповідних контрактів на наявні товари або продуктів на основі дозволів на викиди, що продаються з аукціону, або відносно попиту на них, наслідком чого є або може бути пряме або непряме фіксування ціни покупки або продажу, або створення чи можливе створення інших несправедливих умов торгівлі;

b) купівля або продаж фінансових інструментів при відкритті або закритті ринку, наслідком чого є або може бути введення в оману інвесторів, що діють з огляду на відображувані ціни, у тому числі ціни при відкритті або закритті ринку;

c) розміщення наказів на торговельному майданчику, у тому числі їх скасування або зміна, будь-якими доступними засобами проведення торгів, включаючи електронні кошти,

такі як алгоритмічна і високочастотна торгівля, що може привести до одного з наслідків, зазначених у параграфі 1 "а" або "б" цієї статті, за допомогою:

i) порушення або вповільнення функціонування торговельної системи торговельного майданчика або ймовірності такого порушення або вповільнення;

ii) створення для інших осіб труднощів в ідентифікації справжніх наказів у торговельній системі торговельного майданчика або ймовірність створення таких труднощів, включно із внесенням наказів, які приведуть до перевантаження або дестабілізації книги наказів і розпоряджень; або

iii) створення або можливого створення недостовірних сигналів або таких, що вводять в оману, відносно пропозиції, попиту або ціни фінансового інструмента, зокрема, шляхом внесення наказів, що ініціюють або посилюють тенденцію;

d) використання переваги періодичного або регулярного доступу до традиційних або електронних засобів масової інформації за допомогою висловлення думки про фінансові інструменти, відповідні контракти на наявні товари або про продукти на основі дозволів на викиди, що продаються з аукціону (або побічно про їхнього емітента), зайнявши попередню позицію щодо таких фінансових інструментів, відповідних контрактів на наявні товари або продуктів на основі дозволів на викиди, що продаються з аукціону, і одержуючи згодом вигоду від того впливу, який висловлені думки чинять на ціну таких інструментів, відповідних контрактів на наявні товари або продуктів на основі дозволів на викиди, що продаються з аукціону, не розкриваючи належним і ефективним чином такий конфлікт інтересів;

e) купівля або продаж на вторинному ринку дозволів на викиди або відповідних деривативів до проведення аукціону відповідно до Регламенту (ЄС) 1031/2010 з метою фіксації остаточної ціни на продукти, що продаються з аукціону, на аномальному або штучному рівні або з метою введення в оману учасників аукціону, що пропонують ціну.

3. В цілях застосування параграфу 1 "а" і "б" цієї статті і без шкоди формам поведінки, описаним у параграфі 2 цієї статті, Додаток I встановлює невичерпний перелік показників, що стосується використання фіктивних механізмів або інших форм обману або махінацій, а також невичерпний перелік показників, що стосуються подання недостовірних сигналів або таких, що вводять в оману, або фіксації цін.

4. Якщо особа, зазначене в цій статті, є юридичною особою, ця стаття відповідно до національного права також застосовується до фізичних осіб, які беруть участь у прийнятті рішень про здійснення діяльності від імені відповідної юридичної особи.

5. Європейська комісія повинна бути наділена повноваженнями щодо прийняття актів делегованого законодавства у відповідності зі статтею 35 цього Регламенту, які уточнюють показники, встановлені в Додатку I, з метою роз'яснення їх складових і обліку технічних розробок на фінансових ринках.

Стаття 13

Прийняті ринкові практики

1. Заборона, встановлена статтею 15 цього Регламенту, не застосовується до видів діяльності, зазначених у статті 12 (1) "а", за умови, що особу, яка укладає угоду, віддає наказ на здійснення торгів або здійснює іншу діяльність, доведе, що такі угоди, накази або діяльність здійснювалися на законних підставах і відповідають прийнятій ринковій практиці, як встановлено цією статтею.

2. Компетентний орган може затвердити прийняту ринкову практику з урахуванням таких критеріїв:

- a) чи забезпечує ринкова практика значний рівень прозорості ринку;
- b) чи забезпечує ринкова практика високий ступінь гарантій функціонування ринкових сил і належної взаємодії факторів попиту та пропозиції;
- c) чи здійснює ринкова практика позитивний вплив на ліквідність і ефективність ринку;
- d) чи враховує ринкова практика механізм ведення торгів на відповідному ринку і чи дозволяє вона учасникам ринку вчасно і належним чином реагувати на нову кон'юнктуру ринку, створену такою практикою;
- e) чи не створює така практика прямо або побічно ризиків для цілісності взаємозалежних ринків, регульованих і нерегульованих, відповідного фінансового інструмента, у межах Європейського Союзу;
- f) результати розслідування стосовно відповідної ринкової практики, проведеного будь-яким компетентним органом або іншим органом, особливо на предмет того, чи порушує така ринкова практика правила або норми, спрямовані на запобігання зловживанням на ринку, або кодекси поведінки незалежно від того, чи стосується вона відповідного ринку або прямо чи побічно пов'язаних ринків у межах Європейського Союзу; і
- g) структурні характеристики відповідного ринку, серед іншого, чи є він регульованим чи ні, види фінансових інструментів, що торгуються на ньому, і вид учасників ринку, у тому числі ступінь участі роздрібних інвесторів на відповідному ринку.

Ринкова практика, затверджена компетентним органом як прийнята ринкова практика відносно певного ринку, не вважається застосовною до інших ринків, якщо компетентні органи таких інших ринків не затвердять цю практику відповідно до цієї статті.

3. До затвердження прийнятої ринкової практики відповідно до параграфу 2 цієї статті компетентний орган повідомляє ESMA та інші компетентні органи про свій намір затвердити прийняту ринкову практику й подає відомості про оцінки відповідно до критеріїв, викладених у параграфі 2 цієї статті. Таке повідомлення повинне бути зроблене як мінімум за три місяці до передбачуваної дати набрання чинності прийнятої ринкової практики.

4. Протягом двох місяців після одержання повідомлення ESMA надає висновок компетентному органу, що направив повідомлення, у якому оцінюється відповідність прийнятої ринкової практики параграфу 2 і регуляторним технічним стандартам, прийнятим відповідно до параграфу 7 цієї статті. ESMA також оцінює, чи не підриває затвердження прийнятої ринкової практики довіру до фінансових ринків у Європейському Союзі. Такий висновок повинен бути опублікований на веб-сайті ESMA.

5. Якщо компетентний орган затверджує прийняту ринкову практику всупереч висновку ESMA, виданому відповідно до параграфу 4 цієї статті, він протягом 24 годин після затвердження прийнятої ринкової практики публікує на своєму веб-сайті повідомлення, що повністю розкриває причини такого затвердження, у тому числі обґрунтування того, що прийнята ринкова практика не підриває довіру до ринків.

6. Якщо компетентний орган вважає, що інший компетентний орган затвердив прийняту ринкову практику, яка не відповідає критеріям, викладеним у параграфі 2 цієї статті, ESMA сприяє зацікавленим органам у досягненні згоди в рамках своїх повноважень, зазначених у статті 19 Регламенту (ЄС) 1095/2010.

Якщо зацікавлені компетентні органи не можуть дійти згоди, ESMA може прийняти рішення у відповідності зі статтею 19 (3) Регламенту (ЄС) 1095/2010.

Стаття 13 (7) застосовується з 2 липня 2014 року (параграф 2 статті 39 цього документа).

7. З метою забезпечення послідовної гармонізації цієї статті ESMA розробляє проект регуляторних технічних стандартів, що уточнюють критерії, процедури і вимоги до затвердження прийнятої ринкової практики відповідно до параграфів 2, 3 і 4 цієї статті, а також вимоги до збереження такої практики, до її скасування або до зміни умов для її прийняття.

Не пізніше 3 липня 2015 р. ESMA направляє Європейській комісії такий проект регуляторних технічних стандартів.

Європейській комісії делеговані повноваження щодо прийняття регуляторних технічних стандартів, зазначених у першому підпараграфі, у відповідності зі статтями 10-14 Регламенту (ЄС) 1095/2010.

8. Компетентні органи регулярно і як мінімум кожні два роки переглядають затверджені ними прийняті ринкові практики, зокрема, з урахуванням значних змін умов на відповідному ринку, таких як зміни правил ведення торгів або ринкової інфраструктури, з метою ухвалення рішення про збереження такої практики, про її скасування або про зміну умов для її прийняття.

9. ESMA публікує на своєму веб-сайті перелік прийнятих ринкових практик і держав-членів ЄС, в яких вони застосовуються.

10. ESMA проводить моніторинг застосування прийнятих ринкових практик і направляє Європейській комісії щорічний звіт про їхнє застосування на відповідних ринках.

11. Компетентні органи повідомляють ESMA про прийняті ринкові практики, затверджені ними до 2 липня 2014 р., протягом трьох місяців після набрання чинності регуляторних технічних стандартів, зазначених у параграфі 7 цієї статті.

Прийняті ринкові практики, зазначені в першому підпараграфі цього параграфа, продовжують застосовуватися у відповідних державах-членах ЄС до прийняття компетентним органом рішення про збереження такої практики відповідно до висновку ESMA, зазначеного у параграфі 4 цієї статті.

Стаття 14

Заборона інсайдерських угод і неправомірного розкриття внутрішньої інформації

Особа не має права:

- a) укладати або намагатися укладати інсайдерські угоди;
- b) рекомендувати іншій особі укладати інсайдерські угоди або спонукати іншу особу укладати інсайдерські угоди; або
- c) неправомірно розкривати внутрішню інформацію.

Стаття 15

Заборона маніпулювання ринком

Особа не має права маніпулювати ринком або намагатися маніпулювати ринком.

Стаття 16

Попередження й виявлення зловживань на ринку

1. Оператори ринків та інвестиційні компанії, які управляють торговельним майданчиком, повинні засновувати і забезпечувати функціонування ефективних механізмів, систем і процедур, спрямованих на попередження і виявлення інсайдерських угод, маніпулювання ринком, а також спроб укладення інсайдерських угод і маніпулювання ринком у відповідності зі статтями 31 і 54 Директиви 2014/65/ЄС.

Особи, зазначені в першому підпараграфі, повинні негайно повідомляти компетентний орган торговельного майданчика про будь-які накази та угоди, у тому числі про їхнє скасування або зміну, які можуть являти собою інсайдерські угоди, маніпулювання ринком, а також про спроби укладення інсайдерських угод і маніпулювання ринком.

2. Будь-яка особа, яка організує та укладає угоди на професійній основі, повинна засновувати і забезпечувати функціонування ефективних механізмів, систем і процедур, спрямованих на виявлення підозрілих наказів і угод та повідомлення про них. Якщо така особа має обґрунтовані підозри про те, що накази або угоди відносно будь-якого фінансового інструмента, розміщені або укладенні на торговельному майданчику та поза ним, можуть являти собою інсайдерські угоди, маніпулювання ринком, а також спроби укладення інсайдерських угод і маніпулювання ринком, така особа повинна негайно повідомити компетентний орган, як зазначено в параграфі 3 цієї статті.

3. Без шкоди дії статті 22 цього Регламенту до осіб, які організують і укладають угоди на професійній основі, повинні застосовуватися правила повідомлення держави-члена ЄС, у якій вони мають місце знаходження або в якій вони мають головний офіс, або, якщо мова йде про філію, держави-члена ЄС, у якій розташована філія. Повідомлення повинне бути адресоване компетентному органу такої держави-члена ЄС.

4. Компетентні органи, як зазначено в параграфі 3 цієї статті, що одержують повідомлення про підозрілі накази та угоди, повинні негайно передати цю інформацію компетентним органам відповідних торговельних майданчиків.

5. З метою забезпечення послідовної гармонізації цієї статті ESMA розробляє проект регуляторних технічних стандартів, що встановлюють:

a) належні механізми, системи та процедури для дотримання особами вимог, встановлених параграфами 1 і 2 цієї статті; і

b) шаблони повідомлень, які повинні використовувати особи з метою дотримання вимог, встановлених параграфами 1 і 2 цієї статті.

Не пізніше 3 липня 2016 р. ESMA направляє Європейській комісії такий проект регуляторних технічних стандартів.

Європейській комісії делеговані повноваження щодо прийняттю регуляторних технічних стандартів, зазначених у першому підпараграфі, у відповідності зі статтями 10-14 Регламенту (ЄС) 1095/2010.

РОЗДІЛ 3

ВИМОГИ РОЗКРИТТЯ ІНФОРМАЦІЇ

Стаття 17

Оприлюднення внутрішньої інформації

1. Емітент у найкоротший термін оприлюднить внутрішню інформацію, яка безпосередньо стосується такого емітента.

Емітент гарантує, що внутрішня інформація публікується таким способом, який забезпечує швидкий доступ до неї і повну, правильну та своєчасну оцінку інформації громадськістю, а також гарантує, що така інформація публікується відповідно до офіційно затвердженого механізму, як зазначено в статті 21 Директиви 2004/109/ЄС Європейського парламенту і Ради ЄС⁽⁶⁹⁾. Емітент не повинен поєднувати розкриття внутрішньої інформації

⁽⁶⁹⁾ Директива 2004/109/ЄС Європейського парламенту і Ради ЄС від 15 грудня 2004 р. про гармонізацію вимог відносно прозорості для емітентів цінних паперів, допущених до регулярних торгів (Директива про прозорість) і внесення виправлень у Директиву 2001/34/ЄС (ОВ N L 390, 31.12.2004, стор. 38).

із маркетингом своєї діяльності. Емітент повинен розміщати і зберігати на своєму веб-сайті як мінімум протягом п'яти років усю внутрішню інформацію, яку він зобов'язаний розкривати публічно.

Ця стаття застосовується до емітентів, які допущені або подали заявку про допуск до торгів фінансовими інструментами на регульованому ринку або в державі-члені ЄС, або, що стосується інструментів, які торгуються тільки на MTF або на OTF, до емітентів, які допущені до торгів фінансовими інструментами на MTF або на OTF або подали заявку про допуск до торгів фінансовими інструментами на MTF у державі-члені ЄС.

2. Учасник ринку дозволів на викиди повинен публічно, ефективно і вчасно розкривати внутрішню інформацію про дозволи на викиди, якими він володіє у зв'язку зі своєю діяльністю, включаючи авіаційну діяльність, як зазначено в додатку I до Директиви 2003/87/ЄС, і установки в значенні статті 3 "е" зазначеної Директиви, якими такий учасник, його материнська або пов'язана компанія володіють або які вони контролюють, або за функціонування яких такий учасник, його материнська або пов'язана компанія несуть відповідальність, повністю або частково. Що стосується установок, таке розкриття повинне містити в собі інформацію стосовно потужності і режиму роботи установок, у тому числі їх плановий або позаплановий простій.

Перший підпараграф не застосовується до учасника ринку дозволів на викиди, якщо викиди від установок, якими він володіє, які він контролює або за які він відповідає, або викиди від авіаційної діяльності за попередній рік не перевищували мінімального граничного значення викидів у перерахунку на діоксид вуглецю і, при здійсненні діяльності зі спалювання, якщо номінальна теплова потужність не перевищує мінімального граничного значення.

Європейська комісія повинна бути наділена повноваженнями щодо прийняття актів делегованого законодавства у відповідності зі статтею 35 цього Регламенту, що встановлюють мінімальні граничні значення викидів у перерахунку на діоксид вуглецю і номінальної теплової потужності з метою застосування винятку, передбаченого другим підпараграфом цього параграфа.

3. Європейська комісія повинна бути наділена повноваженнями щодо прийняття актів делегованого законодавства у відповідності зі статтею 35 цього Регламенту, що визначають компетентний орган для передання повідомлень, зазначених у параграфах 4 і 5 цієї статті.

4. Емітент або учасник ринку дозволів на викиди має право під свою відповідальність відстрочити розкриття внутрішньої інформації при дотриманні всіх перелічених нижче умов:

- а) невідкладне розкриття може поставити під загрозу законні інтереси емітента або учасника ринку дозволів на викиди;
- б) відстрочення розкриття інформації не введе громадськість в оману;
- с) емітент або учасник ринку дозволів на викиди здатні забезпечити конфіденційність такої інформації.

Якщо має місце тривалий процес, який протікає поетапно і який спрямований на створення певних обставин або певної події або в результаті якого виникають такі обставини або така подія, емітент або учасник ринку дозволів на викиди має право під свою відповідальність відстрочити розкриття внутрішньої інформації, що стосується до такого процесу, на умовах пунктів "а", "б" і "с" першого підпараграфа.

Якщо емітент або учасник ринку дозволів на викиди відстрочив розкриття внутрішньої інформації відповідно до цього параграфа, він повинен проінформувати компетентні органи,

зазначені в параграфі 3 цієї статті, про те, що таке розкриття відстрочене, і повинен надати письмове пояснення дотримання умов, перерахованих у цьому параграфі, негайно після розкриття інформації громадськості. У якості альтернативи держави-члени ЄС можуть передбачити, що таке письмове пояснення повинне бути надане тільки на запит компетентних органів, зазначених у параграфі 3 цієї статті.

5. З метою збереження стабільності фінансової системи емітент, який є кредитною організацією або фінансовою установою, має право під свою відповідальність відстрочити розкриття внутрішньої інформації, включаючи інформацію, що стосується тимчасових проблем з ліквідністю і, зокрема, необхідності одержання від центрального банку або від кредитора останньої інстанції тимчасової допомоги з підтримання ліквідності, при дотриманні всіх перелічених нижче умов:

a) розкриття внутрішньої інформації ставить під загрозу фінансову стабільність емітента або фінансової системи;

b) суспільні інтереси вимагають відстрочення розкриття такої інформації;

c) конфіденційність такої інформації гарантована; і

d) компетентний орган, зазначений у параграфі 3 цієї статті, дав свою згоду на відстрочку розкриття на основі дотримання умов, встановлених пунктами "a", "b" і "c".

6. В цілях пунктів "a" - "d" параграфу 5 емітент повинен повідомити компетентний орган, зазначений у параграфі 3 цієї статті, про свій намір відстрочити розкриття внутрішньої інформації і представити докази дотримання умов, перерахованих у пунктах "a", "b" і "c" параграфу 5. Компетентний орган, зазначений у параграфі 3 цієї статті, за необхідності проводить консультації з національним центральним банком або з органом макропруденціального нагляду при його установі або в якості альтернативи з такими органами:

a) якщо емітент є кредитною організацією або інвестиційною компанією, - з органом, призначеним у відповідності зі статтею 133 (1) Директиви 2013/36/ЄС Європейського парламенту і Ради ЄС⁽⁷⁰⁾;

b) в інших випадках, за винятком пункту "a" цього параграфу, - з іншим національним органом, який здійснює нагляд за емітентом.

Компетентний орган, зазначений у параграфі 3 цієї статті, гарантує, що розкриття внутрішньої інформації відстрочене тільки на період, необхідний у суспільних інтересах. Компетентний орган, зазначений у параграфі 3 цієї статті, як мінімум щотижня оцінює дотримання умов, перерахованих у пунктах "a", "b" і "c" параграфу 5.

Якщо компетентний орган, зазначений у параграфі 3 цієї статті, не дає своєї згоди на відстрочку розкриття внутрішньої інформації, емітент повинен розкрити таку інформацію негайно.

Цей параграф застосовується до випадків, коли емітент не прийняв рішення про відстрочку розкриття внутрішньої інформації відповідно до параграфу 4 цієї статті.

Посилання в цьому параграфі на компетентний орган, зазначений в параграфі 3 цієї статті, не обмежує можливість компетентного органу здійснювати свої повноваження кожним зі способів, зазначених у статті 23 (1) цього Регламенту.

⁽⁷⁰⁾ Директива 2013/36/ЄС Європейського парламенту і Ради ЄС від 26 червня 2013 р. про доступ до діяльності кредитних організацій і пруденціальний нагляд за кредитними організаціями та інвестиційними компаніями, а також внесення змін у Директиву 2002/87/ЄС і скасування Директив 2006/48/ЄС і 2006/49/ЄС (ОВ N L 176, 27.6.2013, стор. 338).

7. Якщо розкриття внутрішньої інформації було відстрочене відповідно до параграфа 4 або 5 цієї статті і конфіденційність такої інформації більше не забезпечується, емітент або учасник ринку дозволів на викиди в найкоротший термін розкривають таку інформацію громадськості.

Цей параграф поширюється на ситуації, коли є чутки, явно пов'язані із внутрішньою інформацією, розкриття якої було відстрочене відповідно до параграфів 4 або 5 цієї статті, якщо такі чутки є настільки точними, щоб свідчити про те, що конфіденційність такої інформації більше не забезпечується.

8. Якщо емітент або учасник ринку дозволів на викиди або особа, що діє від їхнього імені, розкривають будь-яку внутрішню інформацію третій стороні в ході звичайного здійснення нею своєї трудової діяльності або виконання своїх професійних обов'язків, як зазначено в статті 10 (1) цього Регламенту, вони повинні в повному обсязі і ефективно розкрити таку інформацію громадськості одночасно у випадку навмисного розкриття та у найкоротший термін у випадку ненавмисного розкриття. Цей параграф не застосовується, якщо особа, що одержує інформацію, має зобов'язання щодо забезпечення конфіденційності незалежно від того, чи засноване таке зобов'язання на законодавчому або регламентарному положенні, статуті або на договорі.

9. Внутрішня інформація, що стосується емітентів, фінансові інструменти яких допущені до торгів на ринках SME, що розвиваються, може бути розміщена на веб-сайті торговельного майданчика, а не на веб-сайті емітента, якщо торговельний майданчик надає таку послугу емітентам на відповідному ринку.

10. З метою забезпечення однакових умов застосування цієї статті ESMA розробляє проект імплементаційних технічних стандартів, що встановлюють:

а) технічні засоби для належного розкриття внутрішньої інформації, як зазначено в параграфах 1, 2, 8 і 9 цієї статті; і

б) технічні засоби для відстрочки розкриття внутрішньої інформації, як зазначено в параграфах 4 і 5 цієї статті.

Не пізніше 3 липня 2016 р. ESMA направляє Європейській комісії такий проект імплементаційних технічних стандартів.

Європейська комісія наділена повноваженнями щодо прийняття імплементаційних технічних стандартів, зазначених у першому підпараграфі, у відповідності зі статтею 15 Регламенту (ЄС) 1095/2010.

11. ESMA видає рекомендації, що встановлюють невичерпний взірцевий перелік законних інтересів емітентів, як зазначено в пункті "а" параграфа 4 цієї статті, і ситуацій, у яких відстрочка розкриття внутрішньої інформації може ввести в оману громадськість, як зазначено в пункті "б" параграфа 4 цієї статті.

Стаття 18

Списки осіб, що мають доступ до інсайдерської інформації

1. Емітенти або будь-які особи, що діють у їхніх інтересах або від їхнього імені, повинні:

а) скласти список усіх осіб, які мають доступ до внутрішньої інформації і які працюють у них за трудовим договором або на інших підставах здійснюють повноваження, у рамках яких вони одержують доступ до внутрішньої інформації, зокрема консультанти, бухгалтери або кредитно-рейтингові агентства (списки осіб, що мають доступ до інсайдерської інформації);

b) вчасно оновлювати список осіб, що мають доступ до інсайдерської інформації, відповідно до параграфа 4 цієї статті; і

c) представляти список осіб, що мають доступ до інсайдерської інформації, компетентному органу в найкоротший термін на запит останнього.

2. Емітенти або будь-які особи, що діють у їхніх інтересах або від їхнього імені, повинні ухвалювати всі розумні заходи щодо забезпечення того, щоб особи, зазначені в списках осіб, що мають доступ до інсайдерської інформації, у письмовій формі визнавали покладені на них правові і регуляторні зобов'язання і були інформовані про санкції, застосовні за укладення інсайдерських угод і неправомірне розкриття внутрішньої інформації.

Якщо інша особа, що діє в інтересах або від імені емітентів, бере на себе повноваження зі складання і відновлення списку осіб, що мають доступ до інсайдерської інформації, емітент несе повну відповідальність за дотримання цієї статті. Емітент завжди має право доступу до такого списку.

3. Список осіб, що мають доступ до інсайдерської інформації, повинен містити в собі як мінімум:

- a) особисті дані осіб, що мають доступ до внутрішньої інформації;
- b) причини включення таких осіб у список;
- c) дату і час одержання такою особою доступу до внутрішньої інформації; і
- d) дату складання списку осіб, що мають доступ до інсайдерської інформації.

4. Емітенти або будь-які особи, що діють у їхніх інтересах або від їхнього імені, повинні вчасно оновлювати списки осіб, що мають доступ до інсайдерської інформації, і вказувати дату оновлення за таких обставин:

- a) при зміні причини включення в список особи, інформація про яку уже є в списку;
- b) при одержанні новою особою доступу до внутрішньої інформації, що вимагає додавання інформації про неї в список; і
- c) якщо особа більше не має доступу до внутрішньої інформації.

При кожному оновленні необхідно уточнювати дату і час, коли мала місце зміна, що викликала необхідність оновлення списку.

5. Емітенти або будь-які особи, що діють у їхніх інтересах або від їхнього імені, повинні зберігати списки осіб, що мають доступ до інсайдерської інформації, як мінімум протягом п'яти років після дати їх складання або оновлення.

6. Емітенти, фінансові інструменти яких допущені до торгів на ринках SME, що розвиваються, звільняються від зобов'язання щодо складання списку осіб, які мають доступ до інсайдерської інформації, при дотриманні таких умов:

a) емітент вжив усіх розумних заходів щодо забезпечення того, щоб особа, яка має доступ до внутрішньої інформації, визнавала покладені на неї правові і регуляторні зобов'язання та була поінформована про санкції, застосовні за укладення інсайдерських угод і неправомірне розкриття внутрішньої інформації; і

b) емітент здатний надати список осіб, що мають доступ до інсайдерської інформації, компетентному органу по запиті останнього.

7. Ця стаття також застосовується до емітентів, які допущені або подали заявку про допуск до торгів фінансовими інструментами на регульованому ринку в державі-члені ЄС або, що стосується інструментів, які торгуються тільки на MTF або на OTF, до емітентів, які допущені до торгів фінансовими інструментами на MTF або на OTF або подали заявку про

допуск до торгів фінансовими інструментами на MTF у державі-члені ЄС.

8. Параграфи 1-5 цієї статті також застосовуються:

а) до учасників ринку дозволів на викиди відносно внутрішньої інформації, що стосується дозволів на викиди, яка виникає у зв'язку з фізичними операціями таких учасників ринку дозволів на викиди;

б) до будь-якої платформи для проведення аукціону, до особи, що проводить аукціон, і до особи, що контролює проведення аукціону, відносно аукціонів із продажу дозволів на викиди або інших заснованих на них продуктів, що продаються з аукціонів, які проводяться відповідно до Регламенту (ЄС) 1031/2010.

9. З метою забезпечення однакових умов застосування цієї статті ESMA розробляє проект імплементаційних технічних стандартів, що встановлюють точний формат списків осіб, які мають доступ до інсайдерської інформації, і формат для оновлення таких списків, як зазначено в цій статті.

Не пізніше 3 липня 2016 р. ESMA направляє Європейській комісії такий проект імплементаційних технічних стандартів.

Європейська комісія наділена повноваженнями щодо прийняття імплементаційних технічних стандартів, зазначених у першому підпараграфі, у відповідності зі статтею 15 Регламенту (ЄС) 1095/2010.

Стаття 19

Угоди керівників

1. Особи, що здійснюють управлінські функції, а також особи, тісно пов'язані з ними, повинні повідомляти емітента або учасника ринку дозволів на викиди і компетентний орган, зазначений у другому підпараграфі параграфа 2 цієї статті:

а) відносно емітентів - про будь-які угоди, укладені від їхнього імені, які стосуються акцій або боргових інструментів такого емітента або деривативів чи інших фінансових інструментів, пов'язаних з ними;

б) відносно учасника ринку дозволів на викиди - про будь-які угоди, укладені від їхнього імені, які стосуються дозволів на викиди, інших заснованих на них продуктів, що продаються з аукціону, або деривативів, пов'язаних із ними.

Такі повідомлення повинні бути направлені вчасно і не пізніше трьох робочих днів з дати укладення угоди.

Перший підпараграф застосовується, якщо загальна сума угод за календарний рік досягла граничного значення, встановленого параграфом 8 або 9 цієї статті, залежно від обставин.

2. В цілях параграфа 1 і без шкоди праву держав-членів ЄС передбачати зобов'язання щодо повідомлення, відмінні від тих, які встановлені цією статтею, особи, зазначені в параграфі 1, повинні повідомити компетентні органи про всі угоди, укладені від імені таких осіб.

Правилами, застосовними до повідомлень, яких особи, зазначені в параграфі 1 цієї статті, повинні дотримуватися, є правила держав-членів ЄС щодо реєстрації емітента або учасника ринку дозволів на викиди. Повідомлення повинні бути направлені компетентному органу такої держави-члена ЄС протягом трьох робочих днів з дати укладення угоди. Якщо емітент не зареєстрований у державі-члені ЄС, повідомлення повинне бути направлено компетентному органу у країні походження члена відповідно до пункту "і" статті 2 (1)

Директиви 2004/109/ЄС або, за його відсутності, компетентному органу торговельного майданчика.

3. Емітент або учасник ринку дозволів на викиди гарантує, що інформація, представлена відповідно до параграфу 1 цієї статті, розкривається вчасно і не пізніше трьох робочих днів з дати укладення угоди у такий спосіб, який забезпечує швидкий доступ до неї на недискримінаційній основі відповідно до імплементаційних технічних стандартів, зазначених в пункті "а" статті 17 (10) цього Регламенту.

Емітент або учасник ринку дозволів на викиди повинні використовувати такі засоби масової інформації, які можна обґрунтовано вважати надійними, для ефективного поширення інформації в межах Європейського Союзу, а також, якщо застосовано, використовувати офіційно затверджений механізм, зазначений у статті 21 Директиви 2004/109/ЄС.

У якості альтернативи національне право може передбачати, що компетентний орган може самостійно публікувати інформацію.

4. Ця стаття застосовується до емітентів, які:

а) допущені або подали заявку на допуск до торгів фінансовими інструментами на регульованому ринку; або

б) що стосується інструментів, які торгуються тільки на MTF або на OTF, до емітентів, які допущені до торгів фінансовими інструментами на MTF або на OTF або подали заявку про допуск до торгів фінансовими інструментами на MTF.

5. Емітенти або учасники ринку дозволів на викиди повинні в письмовій формі повідомити особу, що здійснює управлінські функції, про свої обов'язки відповідно до цієї статті. Емітенти або учасники ринку дозволів на викиди повинні скласти список осіб, що здійснюють управлінські функції, а також осіб, тісно пов'язаних з ними.

Особи, що здійснюють управлінські функції, повинні в письмовій формі повідомити тісно пов'язаних з ними осіб про свої обов'язки відповідно до цієї статті і повинні зберігати копію такого повідомлення.

6. Повідомлення про угоди, зазначені в параграфі 1 цієї статті, повинне містити таку інформацію:

а) ім'я особи;

б) причину для повідомлення;

с) найменування відповідного емітента або учасника ринку дозволів на викиди;

д) опис та ідентифікаційні ознаки фінансового інструмента;

е) характер угоди (угод) (наприклад, придбання або розпорядження) із зазначенням того, чи пов'язані вони з реалізацією програм надання опціонів на акції або з конкретними прикладами, перерахованими в параграфі 7 цієї статті;

ф) дату й місце укладення угоди (угод); і

г) ціну та обсяг угоди (угод). Що стосується застави, умови якої передбачають зміну вартості, це повинне бути розкрито разом з її вартістю на дату оформлення застави.

7. В цілях параграфу 1 цієї статті угоди, про які необхідно повідомити, також містять у собі:

а) заставу фінансових інструментів або надання позики у вигляді фінансових інструментів особою, що здійснює управлінські функції, або тісно пов'язаною з нею особою, як зазначена в параграфі 1 цієї статті, або від їхнього імені;

b) угоди, укладені особами, які організують і укладають угоди на професійній основі, або іншими особами від імені осіб, що здійснюють управлінські функції, або тісно пов'язаними з ними особами, як зазначено в параграфі 1 цієї статті, у тому числі при використанні власного розсуду;

c) угоди, укладені в рамках поліса страхування життя, визначеного відповідно до Директиви 2009/138/ЄС Європейського парламенту і Ради ЄС⁽⁷¹⁾, якщо:

i) власник поліса є особою, що здійснює управлінські функції, або тісно пов'язаною з ним особою, як зазначено в параграфі 1 цієї статті,

ii) інвестиційний ризик несе власник поліса, і

iii) власник поліса має повноваження або розсуд на прийняття інвестиційних рішень щодо конкретних інструментів у такому полісі страхування життя або з оформлення угод стосовно конкретних інструментів такого поліса страхування життя.

В цілях пункту "а" не потрібно повідомляти про заставу фінансового інструмента або про аналогічний забезпечувальний інтерес у зв'язку з розміщенням фінансових інструментів на рахунку депо доти, поки така застава або інший забезпечувальний інтерес не будуть призначені для забезпечення спеціального механізму кредитування.

Допоки власник поліса за договором страхування зобов'язаний повідомляти про угоди відповідно до цього параграфа, зобов'язання щодо повідомленню не покладається на страхову компанію.

8. Параграф 1 застосовується до будь-яких вказаних далі угод при досягненні загальної суми в 5000 євро за календарний рік. Граничне значення в 5000 євро розраховується шляхом підсумовування, без взаємозаліку, суми всіх угод, зазначених у параграфі 1 цієї статті.

9. Компетентний орган може прийняти рішення про збільшення граничного значення, вказаного в параграфі 8 цієї статті, до 20000 євро. До застосування підвищеного граничного значення компетентний орган повинен проінформувати ESMA про своє рішення і про причини такого рішення, особливо відзначивши ринкову кон'юнктуру. ESMA публікує на своєму веб-сайті список граничних значень, які застосовуються відповідно до цієї статті, а також причини, надані компетентними органами для обґрунтування таких граничних значень.

10. Ця стаття також застосовується до угод, укладених особами, що здійснюють управлінські функції, у рамках платформи для проведення аукціону, особами, що проводять аукціон, і особами, що контролюють проведення аукціону, відносно аукціонів, які проводяться відповідно до Регламенту (ЄС) 1031/2010, і до осіб, тісно пов'язаних з ними, до тої міри, до якої їх угоди стосуються дозволів на викиди, їх деривативів або заснованих на них продуктів, що продаються з аукціону. Такі особи повинні повідомляти про свої угоди платформи для проведення аукціону, осіб, що проводять аукціон, і осіб, що контролюють проведення аукціону, якщо застосовно, а також компетентний орган реєстрації платформи для проведення аукціону, осіб, що проводять аукціон, і осіб, що контролюють проведення аукціону, якщо застосовно. Передана в такий спосіб інформація повинна бути розкрита платформами для проведення аукціону, особами, що проводять аукціон, особами, що контролюють проведення аукціону, або компетентним органом відповідно до параграфа 3 цієї статті.

⁽⁷¹⁾ Директива 2009/138/ЄС Європейського парламенту і Ради ЄС від 25 листопада 2009 р. про становлення і здійснення бізнесу у сфері страхування і перестрахування (Директива про платоспроможність страхових компаній II) (ОВ N L 335, 17.12.2009, стор. 1).

11. Без шкоди дії статей 14 і 15 цього Регламенту особа, що здійснює управлінські функції в організаційній структурі емітента, не повинна укладати угоди від свого імені або від імені третіх осіб, прямо або опосередковано, які стосуються акцій або боргових інструментів емітента або деривативів чи інших фінансових інструментів, пов'язаних з ними, протягом закритого періоду, рівного 30 календарним дням до опублікування проміжного фінансового звіту або звіту по закінченню року, які емітент зобов'язаний публікувати відповідно до:

- a) правил торговельного майданчика, до торгів на якій допущені акції емітента; або
- b) національного законодавства.

12. Без шкоди дії статей 14 і 15 цього Регламенту емітент може дозволити особі, що здійснює управлінські функції в його організаційній структурі, торгувати від свого імені або від імені третіх осіб протягом закритого періоду, як зазначено в параграфі 11 цієї статті:

a) в індивідуальному порядку внаслідок наявності виняткових обставин, таких як серйозні фінансові труднощі, які вимагають негайного продажу акцій; або

b) внаслідок характеристик торгів - для угод, укладених у рамках або у зв'язку із програмами розподілу акцій серед співробітників або ощадними програмами, спеціальними умовами або належними виплатами по акціях або в рамках чи у зв'язку з угодами, які не міняють бенефіціарний інтерес до відповідних цінних паперів.

13. Європейська комісія повинна бути наділена повноваженнями щодо прийняття актів делегованого законодавства у відповідності зі статтею 35 цього Регламенту, вказуючи обставини за яких емітент може дозволити проведення торгів протягом закритого періоду, як зазначено в параграфі 12 цієї статті, включаючи обставини, які будуть вважатися винятковими, а також типи угод, що обґрунтовують дозвіл на проведення торгів.

14. Європейська комісія повинна бути наділена повноваженнями щодо прийняття актів делегованого законодавства у відповідності зі статтею 35 цього Регламенту, уточнюючи типи угод, які приведуть до виникнення вимоги, зазначеної в параграфі 1 цієї статті.

15. З метою забезпечення однакового застосування параграфу 1 цієї статті ESMA розробляє проект імплементаційних технічних стандартів, що встановлюють формат і шаблони для повідомлення і публікації інформації, зазначеної в параграфі 1 цієї статті.

Не пізніше 3 липня 2015 р. ESMA направляє Європейській комісії такий проект імплементаційних технічних стандартів.

Європейська комісія наділена повноваженнями щодо прийняття імплементаційних технічних стандартів, зазначених у першому підпараграфі, у відповідності зі статтею 15 Регламенту (ЄС) 1095/2010.

Стаття 20

Рекомендації з інвестицій і статистика

1. Особи, які готують або поширюють рекомендації з інвестицій або іншу інформацію, що містить рекомендації або пропозиції щодо інвестиційних стратегій, повинні ухвалювати всі розумні заходи щодо забезпечення того, щоб така інформація була представлена об'єктивно, а також повинні розкривати свої інтереси або вказувати на конфлікт інтересів відносно фінансових інструментів, яких стосується така інформація.

2. Державні установи, що поширюють статистику або прогнози, які значно впливають на фінансові ринки, повинні поширювати таку статистику і прогнози об'єктивно та прозоро.

3. З метою забезпечення послідовної гармонізації цієї статті ESMA розробляє проект регуляторних технічних стандартів, що встановлюють технічні засоби для категорій осіб,

зазначених у параграфі 1 цієї статті, з метою об'єктивного представлення рекомендацій щодо інвестицій або іншої інформації, яка містить рекомендації або пропозиції щодо інвестиційної стратегії, а також з метою розкриття особливих інтересів або вказівки на конфлікт інтересів.

Не пізніше 3 липня 2015 р. ESMA направляє Європейській комісії такий проект регуляторних технічних стандартів.

Європейській комісії делеговані повноваження щодо прийняття регуляторних технічних стандартів, зазначених у першому підпараграфі, у відповідності зі статтями 10-14 Регламенту (ЄС) 1095/2010.

Технічні засоби, передбачені регуляторними технічними стандартами, зазначеними в параграфі 3 цієї статті, не застосовуються до журналістів, на яких поширюється еквівалентне належне регулювання в державі-члені ЄС, у тому числі еквівалентне належне саморегулювання, за умови, що таке регулювання досягає таких же результатів, як і зазначені технічні засоби. Держави-члени ЄС повинні направляти Європейській комісії тексти положень про еквівалентне належне регулювання.

Стаття 21

Розкриття або поширення інформації у засобах масової інформації

В цілях статті 10, статті 12 (1) "с" і статті 20, якщо інформація розкривається або поширюється і якщо рекомендації готуються і поширюються з метою журналістики або інших форм висловлення в засобах масової інформації, таке розкриття або поширення інформації повинне оцінюватися з урахуванням норм, що регулюють свободу друку і свободу висловлення думок в інших засобах масової інформації, а також норм і кодексів, що регулюють професію журналіста, за винятком таких випадків:

- a) відповідні особи або тісно пов'язані з ними особи одержують прямо або опосередковано перевагу або вигоду від розкриття або поширення такої інформації; або
- b) розкриття або поширення здійснюється з наміром ввести ринок в оману відносно пропозиції, попиту або ціни фінансових інструментів.

РОЗДІЛ 4

ESMA І КОМПЕТЕНТНІ ОРГАНИ

Стаття 22

Компетентні органи

Без шкоди компетенції судових органів, кожна держава-член ЄС призначає єдиний адміністративний компетентний орган для цілей цього Регламенту. Держави-члени ЄС інформують про це Європейську комісію, ESMA та інші компетентні органи інших держав-членів ЄС. Компетентний орган гарантує, що положення цього Регламенту застосовуються на його території щодо всіх дій, здійснених на його території, а також дій, здійснених за кордоном, пов'язаних з інструментами, які допущені до торгів на регульованому ринку, щодо яких подано заявку на допуск до торгів на такому ринку, які продаються з аукціону на платформі для проведення аукціону, які торгуються на MTF чи на OTF, або щодо яких подано заявку на допуск до торгів на MTF, що діє на його території.

Стаття 23

Повноваження компетентних органів

1. Компетентні органи здійснюють свої функції та повноваження у будь-який з нижченаведених способів:

- a) безпосередньо;
- b) у співпраці з іншими органами або ринковими підприємствами;

c) під свою відповідальність шляхом делегування своїх функцій і повноважень таким органам або ринковим підприємствам;

d) шляхом звернення до компетентних судових органів.

2. З метою здійснення своїх обов'язків, передбачених цим Регламентом, компетентні органи повинні мати як мінімум нижченаведені наглядові повноваження і повноваження з проведення розслідувань відповідно до національного законодавства:

a) мати доступ до будь-яких документів і даних у будь-якій формі, а також отримувати або робити копії таких документів і даних;

b) запитувати інформацію або вимагати її надання від будь-яких осіб, у тому числі тих осіб, які займаються передачею наказів або здійсненням відповідних операцій, а також від їх принципалів і, за необхідності, викликати та допитувати будь-яку особу з метою отримання інформації;

c) що стосується товарних деривативів, запитувати інформацію від учасників ринків відповідних наявних товарів по стандартизованому формату, отримувати звіти про угоди і мати прямий доступ до систем трейдерів;

d) проводити перевірки і розслідування на місцях, за винятком приватних будинків фізичних осіб;

e) відповідно до другого підпараграфа, входити в приміщення фізичних і юридичних осіб для здійснення виїмки документів і відомостей у будь-якій формі при наявності обґрунтованих підозр, що документи чи інші відомості, що стосуються предмету перевірки або розслідування, можуть мати значення для доведення інсайдерської угоди або маніпулювання ринком у порушення цього Регламенту;

f) передавати справи для проведення кримінального розслідування;

g) вимагати надання існуючих записів телефонних розмов, електронних повідомлень і записів потоку даних, що знаходяться в розпорядженні інвестиційних компаній, кредитних організацій або фінансових установ;

h) вимагати надання існуючих записів потоку даних, що знаходяться у розпорядженні телекомунікаційних операторів, у тому обсязі, у якому це дозволено національним законодавством, при наявності обґрунтованих підозр про порушення, а також якщо такі записи можуть мати значення для розслідування порушень, зазначених у пунктах "a" чи "b" статті 14 або статті 15 цього Регламенту;

i) вимагати заморожування або секвестрування активів, або і те, і інше;

j) припиняти торги відповідними фінансовими інструментами;

k) вимагати тимчасового припинення будь-якої практики, яку компетентний орган вважатиме такою, що суперечить цьому Регламенту;

l) накладати тимчасову заборону на здійснення професійної діяльності; і

m) вживати всіх необхідних заходів для забезпечення належного інформування громадськості, *inter alia*, шляхом виправлення недостовірної чи обманливої опублікованої інформації, у тому числі вимагаючи, щоб емітент або особа, яка опублікувала або поширила недостовірну чи обманливу інформацію, опублікувала виправлену заяву.

Якщо відповідно до національного законодавства для доступу в приміщення фізичних і юридичних осіб, як зазначено в пункті "e" першого підпараграфа, потрібен попередній дозвіл судових органів відповідної держави-члена ЄС, повноваження, зазначене в цьому пункті, може бути реалізоване тільки після одержання такого попереднього дозволу.

3. Держави-члени ЄС повинні забезпечити наявність належних заходів, що дають змогу компетентним органам мати всі наглядові повноваження і повноваження з проведення розслідувань, необхідні для виконання їх обов'язків.

Цей Регламент діє без шкоди законам, регламентам і адміністративним положенням, прийнятим щодо пропозицій про поглинання, угод зі злиття та інших угод, що впливають на право власності або контроль над компаніями, які регулюються наглядовими органами, призначеними державами-членами ЄС відповідно до статті 4 Директиви 2004/25/ЄС, і які встановлюють вимоги на додаток до вимог цього Регламенту.

4. Особа, яка надає інформацію в розпорядження компетентного органу відповідно до цього Регламенту, не вважається такою, що порушує які-небудь обмеження щодо розголошення інформації, передбачені договором або іншими законами, регламентами або адміністративними положеннями. Таке надання інформації не тягне для особи, яка надає, жодної відповідальності.

національне право.

РОЗДІЛ 5

АДМІНІСТРАТИВНІ ЗАХОДИ І САНКЦІЇ

Стаття 30

Адміністративні санкції та інші адміністративні заходи

1. Без шкоди кримінальним санкціям, а також наглядовим повноваженням компетентних органів відповідно до статті 23 цього Регламенту, держави-члени ЄС відповідно до національного права передбачають, щоб компетентні органи мали повноваження вводити відповідні адміністративні санкції та інші адміністративні заходи щодо принаймні таких порушень:

а) порушення статей 14 і 15, статті 16 (1) і (2), статті 17 (1), (2), (4) і (5), і (8), статті 18 (1) - (6), статті 19 (1), (2), (3), (5), (6), (7) і (11) і статті 20 (1); а також

б) порушення положень про співробітництво або недотримання вимог розслідування, перевірки або запиту, як зазначено в статті 23 (2) цього Регламенту.

Держави-члени ЄС можуть не передбачати норми про адміністративні санкції, викладені в першому підпараграфі, якщо на порушення, зазначені в пункті "а" або в пункті "б" цього підпараграфу, вже поширюються кримінальні санкції відповідно до їхнього національного права, введені не пізніше 3 липня 2016 р. При прийнятті такого рішення держави-члени ЄС повинні подати докладні відомості про своє кримінальне законодавство Європейській комісії, ESMA і зацікавленим особам.

Не пізніше 3 липня 2016 р. держави-члени ЄС повинні подати докладні відомості про норми, зазначені в першому і другому підпараграфі, Європейській комісії та ESMA. Вони повинні невідкладно повідомляти Європейську комісію та ESMA про будь-які наступні зміни таких норм.

2. Держави-члени ЄС відповідно до національного права гарантують, що компетентні органи щодо порушень, зазначених у пункті "а" першого підпараграфу пункту 1, мають повноваження накладати принаймні такі адміністративні санкції та ухвалювати принаймні такі адміністративні заходи:

а) наказ, що зобов'язує особу, яка відповідає за порушення, припинити відповідну поведінку і утримуватися від її повторення;

b) повернення незаконно отриманого прибутку або збитків, яких удалося уникнути внаслідок порушення, в тому обсязі, в якому такий прибуток або збитки можуть бути визначені;

c) попередження населення, де вказується на особу, відповідальну за порушення, і на характер порушення;

d) відкликання або призупинення дії дозволу, виданого інвестиційній компанії;

e) тимчасова заборона особі, яка виконує управлінські функції в інвестиційній компанії, або іншій фізичній особі, яка відповідає за порушення, виконувати управлінські функції в інвестиційній компанії;

f) у разі повторних порушень статті 14 або 15 – постійна заборона особі, яка виконує управлінські функції в інвестиційній компанії, або іншій фізичній особі, яка відповідає за порушення, виконувати управлінські функції в інвестиційній компанії;

g) тимчасова заборона особі, яка виконує управлінські функції в інвестиційній компанії, або іншій фізичній особі, яка відповідає за порушення, діяти від власного імені;

h) максимальні адміністративні грошові санкції в розмірі, що як мінімум у три рази перевищує розмір отриманого прибутку або збитків, яких удалося уникнути внаслідок порушення, якщо такий прибуток або збитки можуть бути обчислені;

i) відносно фізичної особи – максимальні адміністративні грошові санкції в розмірі як мінімум:

i) за порушення статей 14 і 15 – 5 000 000 євро або, у державі-члені ЄС, валютою якої не є євро, відповідне значення в національній валюті на 2 липня 2014 р.;

ii) за порушення статей 16 і 17 – 1 000 000 євро або, у державі-члені ЄС, валютою якої не є євро, відповідне значення в національній валюті на 2 липня 2014 р.; і

iii) за порушення статей 18, 19 і 20 – 500 000 євро або, у державі-члені ЄС, валютою якої не є євро, відповідне значення в національній валюті на 2 липня 2014 р.; і

j) відносно юридичної особи – максимальні адміністративні грошові санкції в розмірі як мінімум:

i) за порушення статей 14 і 15 – 15 000 000 євро або 15% від сукупного річного обороту юридичної особи відповідно до останньої наявної в розпорядженні бухгалтерської звітності, затвердженої органом управління, або, у державі-члені ЄС, валютою якої не є євро, відповідне значення в національній валюті на 2 липня 2014 р.;

ii) за порушення статей 16 і 17 – 2 500 000 євро або 2% від сукупного річного обороту відповідно до останньої наявної в розпорядженні бухгалтерської звітності, затвердженої органом управління, або, у державі-члені ЄС, валютою якої не є євро, відповідне значення в національній валюті на 2 липня 2014 р.; і

iii) за порушення статей 18, 19 і 20 – 1 000 000 євро або, у державі-члені ЄС, валютою якої не є євро, відповідне значення в національній валюті на 2 липня 2014 р.

Посилання на компетентний орган в цьому пункті не обмежують можливість компетентного органу виконувати свої функції у будь-який зі способів, перерахованих у статті 23 (1) цього Регламенту.

Для цілей пунктів (j)(i) і (ii) першого підпараграфа, якщо юридична особа є материнською компанією або дочірньою компанією, яка повинна готувати зведену фінансову звітність відповідно до Директиви 2013/34/ЄС ⁽¹⁾, відповідним сукупним річним оборотом є

⁽¹⁾ Директива 2013/34/ЄС Європейського парламенту і Ради ЄС від 26 червня 2013 р. про річну фінансову звітність, зведену фінансову звітність та про пов'язані з ними звіти різних типів компаній, що вносить зміни в Директиву 2006/43/ЄС

сукупний річний оборот або відповідний тип доходу згідно з директивами про бухгалтерську звітність – Директивою 86/635/ЄЕС Ради ЄС ⁽²⁾ для банків і Директивою 91/674/ЄЕС Ради ЄС ⁽³⁾ для страхових компаній – відповідно до останньої наявної у розпорядженні зведеної бухгалтерської звітності, затвердженої органом управління кінцевої материнської компанії.

3. Держави-члени ЄС мають право передбачити інші повноваження компетентних органів на додаток до перерахованих в пункті 2 цієї статті, а також можуть передбачити більш високий рівень санкцій у порівнянні з тим, який передбачений у цьому пункті.

Стаття 31

Здійснення наглядових повноважень і введення санкцій

1. Держави-члени ЄС гарантують, що при визначенні типу і рівня адміністративних санкцій компетентні органи враховують усі відповідні обставини, у тому числі, за необхідності:

- a) ступінь тяжкості і тривалість порушення;
- b) ступінь відповідальності особи, відповідальної за порушення;
- c) фінансове становище особи, відповідальної за порушення, як впливає, наприклад, із сукупного обороту для юридичної особи або річного доходу фізичної особи;
- d) значимість прибутку, отриманого особою, яка відповідає за порушення, або збитків, яких такій особі вдалося уникнути, у тому обсязі, в якому такий прибуток або збитки можуть бути визначені;
- e) рівень співпраці особи, яка відповідає за порушення, з компетентним органом без шкоди необхідності гарантувати повернення незаконно отриманого такою особою прибутку або збитків, яких їй вдалося уникнути;
- f) попередні порушення, вчинені особою, яка відповідає за порушення; а також
- g) заходи, вжиті особою, яка відповідає за порушення, з метою запобігання його повторному вчиненню.

2. Здійснюючи свої повноваження із введення адміністративних санкцій та інших адміністративних заходів відповідно до статті 30 цього Регламенту, компетентні органи повинні тісно співпрацювати для забезпечення того, щоб здійснення їх наглядових повноважень і повноважень щодо проведення розслідувань, а також введені ними адміністративні санкції і прийняті ними інші адміністративні заходи були ефективними та доцільними в рамках цього Регламенту. Вони повинні координувати свої дії відповідно до статті 25 цього Регламенту, щоб уникнути дублювання і збігу при здійсненні своїх наглядових повноважень та повноважень щодо проведення розслідувань, а також при застосуванні адміністративних санкцій відносно транскордонних випадків.

Стаття 32

Повідомлення про порушення

1. Держави-члени ЄС гарантують, що компетентні органи створюють ефективні механізми, які дають можливість повідомити про фактичні або потенційні порушення цього Регламенту компетентним органам.

2. Механізми, зазначені в пункті 1, повинні включати як мінімум:

Європейського парламенту і Ради ЄС та скасовує Директиви 78/660/ЄЕС і 83/349/ЄЕС Ради ЄС (ОВ N L 182, 29.6.2013, с. 19).

⁽²⁾ Директива 86/635/ЄЕС Ради ЄС від 8 грудня 1986 р. про річну і зведену бухгалтерську звітність банків та інших кредитних установ (ОВ N L 372, 31.12.1986, с. 1).

⁽³⁾ Директива 91/674/ЄЕС Ради ЄС від 19 грудня 1991 р. про річну і зведену бухгалтерську звітність страхових компаній (ОВ N L 374, 31.12.1991, с. 7).

a) особливі процедури одержання повідомлень про порушення і подальші заходи, у тому числі створення безпечних каналів передачі таких повідомлень;

b) у рамках трудової діяльності – належний захист осіб, які працюють за трудовим договором і повідомляють про порушення або які обвинувачуються в здійсненні порушень, як мінімум від відплати, дискримінації чи інших типів несправедливого відношення; і

c) захист персональних даних особи, яка повідомляє про порушення, і фізичної особи, яка імовірно вчинила порушення, включаючи захист щодо забезпечення конфіденційності їх осіб на всіх стадіях провадження без шкоди розголошенню інформації, необхідного відповідно до національного права в контексті розслідування або наступного судового провадження.

3. Держави-члени ЄС вимагають від роботодавців, які здійснюють діяльність, регульовану фінансовими службами регулювання, впровадити належні внутрішні процедури для своїх співробітників з метою повідомлення про порушення цього Регламенту.

4. Держави-члени ЄС повинні передбачати грошову винагороду відповідно до національного законодавства для осіб, які передають суттєву інформацію про потенційні порушення цього Регламенту, якщо в таких осіб немає іншого законодавчого чи договірного зобов'язання повідомити таку інформацію, а також за умови, що така інформація є новою і призводить до введення адміністративних або кримінальних санкцій, або до вживання адміністративних заходів за порушення цього Регламенту.

5. Європейська комісія повинна приймати імплементаційні акти, що уточнюють процедури, зазначені в пункті 1 цієї статті, у тому числі механізми передачі інформації та подальші дії, а також заходи щодо захисту осіб, які працюють за трудовим договором, і заходи щодо захисту персональних даних. Такі імплементаційні акти повинні бути прийняті відповідно до процедури перевірки, зазначеної в статті 36 (2) цього Регламенту.

Стаття 33

Обмін інформацією з ESMA

1. Компетентні органи щорічно подають ESMA сукупну інформацію щодо всіх адміністративних санкцій та інших адміністративних заходів, вжитих компетентним органом згідно зі статтями 30, 31 і 32 цього Регламенту. ESMA публікує таку інформацію в річному звіті. Компетентні органи також щорічно подають ESMA знеособлені і сукупні дані щодо всіх адміністративних розслідувань, проведених відповідно до зазначених статей.

2. Якщо держави-члени ЄС відповідно до другого підпараграфа статті 30 (1) передбачили кримінальні санкції за порушення, перераховані в цій статті, їх компетентні органи щорічно подають ESMA знеособлені і сукупні дані щодо всіх проведених кримінальних розслідувань і кримінальних санкцій, накладених судовими органами згідно зі статтями 30, 31 і 32 цього Регламенту. ESMA публікує дані про кримінальні санкції в щорічному звіті.

3. Якщо компетентні органи оприлюднюють інформацію про адміністративні або кримінальні санкції чи про інші адміністративні заходи, вони повинні одночасно повідомити про це ESMA.

4. Якщо опубліковані адміністративні чи кримінальні санкції або інші адміністративні заходи стосуються інвестиційної компанії, авторизованої відповідно до Директиви 2014/65/ЄС, ESMA додає посилання на такі опубліковані санкції або заходи до реєстру інвестиційних компаній, створеного відповідно до статті 5 (3) зазначеної Директиви.

5. З метою забезпечення однакових умов застосування цієї статті ESMA розробляє проект імплементаційних технічних стандартів, що встановлюють процедури і форми обміну інформацією, як це зазначено в цій статті.

Не пізніше 3 липня 2016 р. ESMA направляє Європейській комісії такий проект імплементаційних технічних стандартів.

Європейська комісія наділена повноваженнями приймати імплементаційні технічні стандарти, зазначені у першому підпараграфі, згідно зі статтею 15 Регламенту (ЄС) 1095/2010.

Стаття 34

Публікація рішень

1. Відповідно до третього підпараграфу компетентні органи публікують на своєму веб-сайті будь-яке рішення, яким вводяться адміністративні санкції або інші адміністративні заходи за порушення цього Регламенту, відразу після інформування особи, щодо якої винесено таке рішення, про таке рішення. Така публікація повинна містити як мінімум інформацію про тип і характер порушення та відомості про особу, щодо якої винесено відповідне рішення.

Перший підпараграф не застосовується до рішень, якими вводяться заходи, вжиті в рамках розслідування.

Якщо компетентний орган вважає, що публікація відомостей про юридичну особу, щодо якої винесено рішення, чи персональних даних фізичної особи буде надмірною, на підставі індивідуальної оцінки необхідності публікації таких даних, або що така публікація поставить під загрозу поточне розслідування чи стабільність фінансових ринків, компетентний орган вчинює одну з таких дій:

- a) відкладає публікацію рішення до припинення підстав для такої відстрочки;
- b) публікує рішення на анонімній основі відповідно до національного права, якщо така публікація забезпечує ефективний захист відповідних персональних даних;
- c) не публікує таке рішення в тому разі, якщо компетентний орган вважає, що публікація відповідно до пунктів "a" або "b" цього пункту не гарантує:
 - i) відсутність загроз стабільності фінансових ринків; або
 - ii) необхідність публікації таких рішень відносно заходів, які вважаються менш значними.

Якщо компетентний орган публікує рішення на анонімній основі, як це зазначено в пункті "b" третього підпараграфу, він може відкласти публікацію відповідних даних на розумний строк, якщо він прогнозує, що підстави для анонімної публікації припинять своє існування протягом цього строку.

2. Якщо рішення може бути оскаржене в національному судовому, адміністративному або іншому органі, компетентні органи також невідкладно публікують на своєму веб-сайті цю інформацію і будь-яку подальшу інформацію про результати оскарження. Крім того, будь-яке рішення, що скасовує рішення, яке може бути оскаржене, також підлягає публікації.

3. Компетентні органи гарантують, що будь-яке рішення, опубліковане відповідно до цієї статті, буде доступним на їхньому веб-сайті протягом як мінімум п'яти років після його публікації. Персональні дані, що містяться в такій публікації, повинні бути доступні на веб-сайті компетентного органу протягом періоду, який встановлений чинними нормами про захист персональних даних.

РОЗДІЛ 6

АКТИ ДЕЛЕГОВАНОГО ЗАКОНОДАВСТВА ТА ІМПЛЕМЕНТАЦІЙНІ АКТИ

Стаття 35

Здійснення делегованих повноважень

1. Повноваження приймати акти делегованого законодавства передаються Європейській комісії на умовах, передбачених цією статтею.

2. Повноваження приймати акти делегованого законодавства, зазначені в статті 6 (5) і (6), статті 12 (5), третьому підпараграфі статті 17 (2), у статті 17 (3), і в статті 19 (13) і (14) цього Регламенту, покладаються на Європейську комісію на невизначений строк починаючи з 2 липня 2014 р.

3. Європейський парламент або Рада ЄС можуть у будь-який час відкликати делеговані повноваження, зазначені в статті 6 (5) і (6), статті 12 (5), третьому підпараграфі статті 17 (2), у статті 17 (3), і в статті 19 (13) і (14) цього Регламенту. Рішення про відкликання припиняє делеговані повноваження, зазначені в такому рішенні. Воно набуває чинності наступного дня після його публікації в «Офіційному віснику Європейського Союзу» або пізніше, з дати, яка визначена в ньому. Таке рішення не впливає на законність актів делегованого законодавства, які вже набули чинності.

4. Прийнявши акт делегованого законодавства, Європейська комісія повідомляє про його прийняття одночасно Європейський парламент і Раду ЄС.

5. Акт делегованого законодавства, прийнятий згідно зі статтею 6 (5) і (6), статтею 12 (5), третім підпараграфом статті 17 (2), статтею 17 (3), і статтею 19 (13) і (14) цього Регламенту, набуває чинності тільки в тому разі, якщо ні Європейський парламент, ні Рада ЄС не висловлять заперечень проти такого акту протягом трьох місяців після одержання повідомлення про його прийняття або якщо до закінчення зазначеного періоду Європейський парламент і Рада ЄС проінформували Європейську комісію про відсутність у них наміру висловлювати заперечення. З ініціативи Європейського парламенту або Ради ЄС цей період може бути продовжений на три місяці.

Стаття 36

Порядок роботи Комітету

1. Європейській комісії сприяє Європейський комітет з цінних паперів, утворений Рішенням Європейської комісії 2001/528/ЄС ⁽¹⁾. Такий Комітет є комітетом у значенні Регламенту (ЄС) 182/2011.

2. При наявності посилання на цей пункт застосовується стаття 5 Регламенту (ЄС) 182/2011.

РОЗДІЛ 7

ЗАКЛЮЧНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 37

Скасування Директиви 2003/6/ЄС і прийнятих відповідно до неї імплементаційних заходів

Директива 2003/6/ЄС і Директиви 2004/72/ЄС ⁽²⁾, 2003/125/ЄС ⁽³⁾ і 2003/124/ЄС ⁽⁴⁾ Європейської комісії та Регламент (ЄС) 2273/2003 Європейської комісії ⁽⁵⁾ скасовуються з 3

⁽¹⁾ Рішення 2001/528/ЄС Європейської комісії від 6 червня 2001 р. про утворення Європейського комітету з цінних паперів (ОВ N L 191, 13.7.2001, с. 45).

⁽²⁾ Директива 2004/72/ЄС Європейської комісії від 29 квітня 2004 р. про імплементацію Директиви 2003/6/ЄС Європейського парламенту і Ради ЄС щодо прийнятих ринкових практик, визначення інсайдерської інформації відносно деривативів на товари, розробки списку інсайдерів, повідомлення про транзакції керівників і повідомлення про підозрілі транзакції (ОВ N L 162, 30.4.2004, с. 70).

липня 2016 р. Посилання на Директиву 2003/6/ЄС тлумачаться як посилання на цей Регламент і читаються відповідно до кореляційної таблиці, поданої у Додатку II до цього Регламенту.

Стаття 38

Звіт

Не пізніше 3 липня 2019 р. Європейська комісія подає Європейському парламенту і Раді ЄС звіт про застосування цього Регламенту разом із, якщо це доцільно, законодавчою пропозицією щодо його зміни. Такий звіт повинен оцінювати, *inter alia*:

а) доцільність введення загальних правил, виходячи з необхідності для всіх держав-членів ЄС передбачити адміністративні санкції за інсайдерські угоди та маніпулювання ринком;

б) чи охоплює визначення внутрішньої інформації всю інформацію, необхідну компетентним органам для ефективної боротьби зі зловживаннями на ринку;

с) доцільність умов, за яких накладається заборона на ведення торгів згідно зі статтею 19 (11) цього Регламенту, щоб визначити, чи існують інші обставини, за яких така заборона повинна застосовуватися;

д) можливість створення нормативної бази на рівні Європейського Союзу для контролю міжринкових книг наказів і розпоряджень щодо зловживань на ринку, включаючи рекомендації для такої нормативної бази; і

е) сферу застосування положень про бенчмарки.

Для цілей пункту "а" першого підпараграфу ESMA проводить зіставлення застосування адміністративних санкцій і, якщо держави-члени ЄС прийняли рішення згідно з другим підпараграфом статті 30 (1) цього Регламенту передбачити кримінальні санкції за порушення цього Регламенту, – застосування таких кримінальних санкцій у державах-членах ЄС. Таке зіставлення повинне містити будь-які дані, опубліковані згідно зі статтею 33 (1) і (2) цього Регламенту.

Стаття 39

Набрання чинності і застосування

1. Цей Регламент набуває чинності на двадцятий день від дня його публікації в «Офіційному віснику Європейського Союзу».

2. Він застосовується з 3 липня 2016 р., за винятком статті 4 (4) і (5), статті 5 (6), статті 6 (5) і (6), статті 7 (5), статті 11 (9), (10) і (11), статті 12 (5), статті 13 (7) і (11), статті 16 (5), третього підпараграфу статті 17 (2), статті 17 (3), (10) і (11), статті 18 (9), статті 19 (13), (14) і (15), статті 20 (3), статті 24 (3), статті 25 (9), другого, третього й четвертого підпараграфів статті 26 (2), статті 32 (5) і статті 33 (5), які застосовуються з 2 липня 2014 р.

3. Не пізніше 3 липня 2016 р. держави-члени ЄС вживають усіх необхідних заходів щодо дотримання статей 22, 23 і 30, статті 31 (1) і статей 32 і 34 цього Регламенту.

⁽³⁾ Директива 2003/125/ЄС Європейської комісії від 22 грудня 2003 р. про імплементацію Директиви 2003/6/ЄС Європейського парламенту і Ради ЄС щодо справедливого надання рекомендацій з інвестування і розголошення конфліктів інтересів (ОВ N L 339, 24.12.2003, с. 73).

⁽⁴⁾ Директива 2003/124/ЄС Європейської комісії від 22 грудня 2003 р. про імплементацію Директиви 2003/6/ЄС Європейського парламенту і Ради ЄС щодо визначення поняття і публічного розголошення внутрішньої інформації та визначення маніпулювання ринком (ОВ N L 339, 24.12.2003, с. 70).

⁽⁵⁾ Регламент (ЄС) 2273/2003 Європейської комісії від 22 грудня 2003 р. про імплементацію Директиви 2003/6/ЄС Європейського парламенту і Ради ЄС щодо винятків, які стосуються програм викупу і стабілізації фінансових інструментів (ОВ N L 336, 23.12.2003, с. 33).

4. Посилання в цьому Регламенті на Директиву 2014/65/ЄС і Регламент (ЄС) 600/2014 до 3 січня 2017 р. тлумачаться як посилання на Директиву 2004/39/ЄС відповідно до кореляційної таблиці, поданої в додатку IV до Директиви 2014/65/ЄС, у тій мірі, в якій ця кореляційна таблиця містить положення, що відсилають до Директиви 2004/39/ЄС.

Якщо в положеннях цього Регламенту є посилання на OTF, зростаючі ринки SME, дозволи на викиди або продукти на їх основі, що продаються з аукціону, такі положення не застосовуються до OTF, зростаючих ринків SME, дозволів на викиди або продуктів на їх основі, що продаються з аукціону, до 3 січня 2017 р.

Цей Регламент обов'язковий у повному обсязі і прямо застосовується у всіх державах-членах ЄС.

Вчинено в Страсбурзі 16 квітня 2014 р.

Від імені Європейського парламенту

Президент

М. ШУЛЬЦ

Від імені Ради ЄС

Президент

Д. КУРКУЛАС

**5. РЕГЛАМЕНТ ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ І РАДИ ЄС)
2019/1020 від 20 червня 2019 року про ринковий нагляд та відповідність
продуктів, а також про внесення змін до Директиви 2004/42/ЄС та
Регламенту (ЄС) № 765/2008 і Регламенту (ЄС) № 305/2011**

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ ПАРЛАМЕНТ І РАДА ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ

Беручи до уваги Договір про функціонування Європейського Союзу, зокрема його статті 33 та 114,

Беручи до уваги пропозицію Європейської Комісії,

Після передання проекту законодавчого акта національним парламентам,

Беручи до уваги висновок Європейського економічно-соціального комітету (¹).

Діючи згідно зі звичайною законодавчою процедурою (²),

Оскільки:

(1) Для гарантування вільного руху продуктів у Союзі необхідно забезпечити, щоб продукти відповідали гармонізаційному законодавству Союзу та, відповідно, виконували вимоги, що передбачають високий рівень захисту суспільних інтересів, як-от здоров'я і безпека в цілому, здоров'я і безпека на робочому місці, захист споживачів, захист довкілля, громадська безпека та захист будь-яких інших суспільних інтересів, що їх захищає таке законодавство. Неухильне дотримання таких вимог є неодмінною умовою належного захисту таких інтересів і створення умов, у яких на ринку Союзу зможе процвітати добросовісна конкуренція. Тому існує необхідність у встановленні правил для забезпечення дотримання таких вимог незалежно від того, вводяться продукти в обіг через офлайн чи онлайн засоби, та незалежно від того, вироблені вони в Союзі чи ні.

(2) Гармонізаційне законодавство Союзу охоплює велику частку продуктів виробництва. Невідповідні та небезпечні продукти створюють для громадян ризику та можуть викривляти конкуренцію з суб'єктами господарювання, які продають у Союзі продукти, що відповідають вимогам.

(3) Посилення єдиного ринку для товарів через удосконалення зусиль із запобігання введенню в обіг на ринку Союзу продуктів, що не відповідають вимогам, було визначено як пріоритет у Повідомленні Комісії від 28 жовтня 2015 року під назвою «Удосконалення єдиного ринку: більше можливостей для людей і бізнесу». Цього має бути досягнуто через посилення ринкового нагляду, забезпечення суб'єктів господарювання чіткими, прозорими і комплексними правилами, підвищення інтенсивності контролю відповідності та просування тіснішої транскордонної співпраці між правозастосовчими органами, і зокрема через співпрацю між митними органами.

ГЛАВА	I
ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ	
Стаття	1
Предмет	

1. Цей Регламент покликаний удосконалити функціонування внутрішнього ринку шляхом посилення ринкового нагляду щодо продуктів, охоплених гармонізаційним законодавством Союзу, зазначеним у статті 2, для забезпечення того, щоб на ринку Союзу надавалися лише продукти, що відповідають вимогам і виконують вимоги, які передбачають високий рівень захисту суспільних інтересів, як-от здоров'я і безпека в цілому, здоров'я і безпека на робочому місці, захист споживачів, захист довкілля і громадська безпека, а також будь-які інші суспільні інтереси, що їх охороняє зазначене законодавство.

2. Цей Регламент встановлює правила та процедури для суб'єктів господарювання стосовно продуктів, що є предметом певного гармонізаційного законодавства Союзу, та встановлює засади для співпраці із суб'єктами господарювання.

3. У цьому Регламенті також передбачено засади для здійснення контролю продуктів, що надходять на ринок Союзу.

Стаття

2

Сфера застосування

1. Цей Регламент застосовують до продуктів, які є предметом гармонізаційного законодавства Союзу, переліченого в додатку I («гармонізаційне законодавство Союзу»), якщо відсутні спеціальні положення з такою самою ціллю в гармонізаційному законодавстві Союзу, яке регулює окремі аспекти ринкового нагляду та правозастосування в більш конкретний спосіб.

2. Статті 25-28 застосовують до продуктів, охоплених правом Союзу, якщо у праві Союзу відсутні спеціальні положення щодо організації контролю продуктів, що надходять на ринок Союзу.

3. Застосування цього Регламенту не перешкоджає органам ринкового нагляду застосовувати конкретніші заходи, як передбачено у Директиві 2001/95/ЄС.

4. Цей Регламент не обмежує положення статей 12-15 Директиви 2000/31/ЄС.

Стаття

3

Терміни та означення

Для цілей цього Регламенту застосовують такі терміни та означення:

(1) «надання на ринку» означає будь-яке платне або безоплатне постачання продукту для розповсюдження, споживання чи використання на ринку Союзу в процесі здійснення комерційної діяльності;

(2) «введення в обіг» означає перше надання продукту на ринку Союзу;

(3) «ринковий нагляд» означає діяльність, яку провадять органи ринкового нагляду, і заходи, яких вони вживають, для забезпечення того, щоб продукти відповідали вимогам, установленим у застосовному гармонізаційному законодавстві Союзу, та для забезпечення захисту суспільних інтересів, які охоплені таким законодавством;

(4) «орган ринкового нагляду» означає орган, призначений державою-членом згідно зі статтею 10 як такий, що відповідає за здійснення ринкового нагляду на території такої держави-члена;

(5) «орган-заявник» означає орган ринкового нагляду, що подає запит про надання взаємної допомоги;

(6) «запитуваний орган» означає орган ринкового нагляду, що отримує запит про надання взаємної допомоги;

(7) «невідповідність» означає будь-який випадок недотримання вимог, встановлених гармонізаційним законодавством Союзу або цим Регламентом;

(8) «виробник» означає будь-яку фізичну чи юридичну особу, яка виготовляє продукт або замовляє проектування чи виготовлення продукту та реалізовує такий продукт під своїм найменуванням або під своєю торговельною маркою;

(9) «імпортер» означає будь-яку фізичну чи юридичну особу, що має осідок на території Союзу, яка вводить в обіг на ринку Союзу продукт із третьої країни;

(10) «розповсюджувач» означає будь-яку відмінну від виробника або імпортера фізичну чи юридичну особу в ланцюзі постачання, яка надає продукт на ринку;

(11) «надавач послуги фулфілменту» означає будь-яку фізичну чи юридичну особу, яка у ході комерційної діяльності пропонує принаймні дві з таких послуг: складування, пакування, адресування та відвантаження, без набуття права власності на відповідні продукти, за виключенням поштових послуг згідно з означенням у пункті 1 статті 2 Директиви Європейського Парламенту і Ради 97/67/ЄС (³¹), послуг доставляння посилок згідно з означенням у пункті 2 статті 2 Регламенту Європейського Парламенту і Ради (ЄС) 2018/644 (³²), а також будь-яких інших поштових послуг чи послуг вантажного перевезення;

(12) «уповноважений представник» означає будь-яку фізичну або юридичну особу, що має осідок на території Союзу, яка отримала письмове доручення від виробника діяти від його імені щодо визначених завдань на виконання обов'язків виробника згідно з відповідним гармонізаційним законодавством Союзу або з вимогами цього Регламенту;

(13) «суб'єкт господарювання» означає виробника, уповноваженого представника, імпортера, розповсюджувача, надавача послуги фулфілменту або будь-яку іншу фізичну чи юридичну особу, яка має обов'язки у зв'язку з виробництвом продуктів, наданням їх на ринку чи введенням їх в експлуатацію згідно з відповідним гармонізаційним законодавством Союзу;

(14) «надавач послуги інформаційного суспільства» означає надавача послуги, як її означено в пункті (b) статті 1(1) Директиви Європейського Парламенту і Ради (ЄС) 2015/1535 (³³);

(15) «онлайнний інтерфейс» означає будь-яке програмне забезпечення, включно з вебсайтом, частиною вебсайту чи програмою, яке експлуатує суб'єкт господарювання чи яке експлуатується від його імені, та яке слугує для надання доступу кінцевим користувачам до продуктів суб'єкта господарювання;

(16) «коригувальна дія» означає будь-яку дію, що вчиняється суб'єктом господарювання для виправлення будь-якого випадку невідповідності на вимогу органу ринкового нагляду або за власною ініціативою суб'єкта господарювання;

(17) «добровільний захід» означає коригувальну дію, якої не вимагав орган ринкового нагляду;

(18) «ризик» означає комбінацію імовірності виникнення небезпеки внаслідок заподіяння шкоди та ступеня тяжкості такої шкоди;

(19) «продукт, що становить ризик» означає продукт, що має потенціал завдання шкоди здоров'ю і безпеці людей у цілому, здоров'ю й безпеці на робочому місці, захисту споживачів, захисту довкілля, громадській безпеці та іншим суспільним інтересам, що їх охороняє застосовне гармонізаційне законодавство Союзу, такою мірою, що виходить за межі того, що вважають розумним і прийнятним або у зв'язку з використанням за призначенням такого продукту, або за нормальних чи розумно передбачуваних умов використання відповідного продукту, з урахуванням тривалості використання та, у застосовних випадках, вимог до його введення в експлуатацію, встановлення й технічного обслуговування;

(20) «продукт, що становить серйозний ризик» означає продукт, що становить ризик, для якого, на основі оцінювання ризику та беручи до уваги нормальне й передбачуване використання продукту, комбінацію ймовірності виникнення небезпеки внаслідок заподіяння шкоди та ступеня тяжкості такої шкоди вважають такою, що вимагатиме швидкого

реагування з боку органів ринкового нагляду, включно з випадками, коли наслідки від ризику проявляються не одразу;

(21) «кінцевий користувач» означає фізичну особу, що мешкає у Союзі, або юридичну особу, що має осідок у Союзі, якій було надано продукт або як споживачу для цілей, не пов'язаних із її торговельною діяльністю, підприємницькою діяльністю, ремеслом чи професією, або як професійному кінцевому користувачу для використання у процесі здійснення промислової чи професійної діяльності;

(22) «відкликання» означає будь-який захід, спрямований на забезпечення повернення продукту, який уже було надано кінцевому користувачу;

(23) «вилучення з обігу» означає будь-який захід, спрямований на запобігання наданню на ринку продукту в ланцюгу постачання;

(24) «митні органи» означає митні органи, як означено в пункті 1 статті 5 Регламенту (ЄС) № 952/2013;

(25) «випуск для вільного обігу» означає процедуру, встановлену в статті 201 Регламенту (ЄС) № 952/2013;

(26) «продукти, що надходять на ринок Союзу» означає продукти з третіх країн, призначені для введення в обіг у Союзі або для особистого використання чи споживання на митній території Союзу та поміщені під митну процедуру «випуску для вільного обігу».

ГЛАВА

II

ЗАВДАННЯ СУБ'ЄКТІВ ГОСПОДАРЮВАННЯ

Стаття

4

Завдання суб'єктів господарювання стосовно продуктів, що є предметом певного гармонізаційного законодавства Союзу

1. Незважаючи на зобов'язання, визначені у застосовному гармонізаційному законодавстві Союзу, продукт, що підпадає під дію зазначеного у параграфі 5 законодавства, може бути введений в обіг лише у разі, якщо є суб'єкт господарювання з осідком у Союзі, який стосовно такого продукту відповідає за виконання завдань, визначених у параграфі 3.

2. Для цілей цієї статті, під суб'єктом господарювання, про якого йдеться у параграфі 1, мається на увазі будь-що з такого:

(a) виробник, що має осідок у Союзі;

(b) імпортер, якщо виробник не має осідку в Союзі;

(c) уповноважений представник, який має письмове доручення від виробника, що призначив уповноваженого представника виконувати від імені виробника завдання, визначені у параграфі 3;

(d) надавач послуги фулфілменту, що має осідок у Союзі, стосовно продуктів, якими він займається, якщо жоден інший суб'єкт господарювання, згаданий у пунктах (a), (b) та (c), не має осідку в Союзі.

3. Без обмеження будь-яких обов'язків суб'єктів господарювання згідно із застосовним гармонізаційним законодавством Союзу, суб'єкт господарювання, зазначений у параграфі 1, виконує такі завдання:

(a) якщо гармонізаційне законодавство Союзу, що застосовується до продукту, передбачає декларацію про відповідність вимогам ЄС або декларацію про експлуатаційні характеристики та технічну документацію, він перевіряє, щоб декларацію про відповідність вимогам ЄС або декларацію про експлуатаційні характеристики та технічну документацію було складено, зберігає декларацію про відповідність чи декларацію про експлуатаційні

характеристики, щоб вони були доступні для надання органам ринкового нагляду протягом періоду, встановленого таким законодавством, та забезпечує, щоб така документація була доступна таким органам за їхнім запитом;

(b) у відповідь на обґрунтований запит органу ринкового нагляду надає такому органу всю інформацію й документацію, що є необхідною для підтвердження відповідності продукту, мовою, яку такий орган може легко зрозуміти;

(c) за наявності причин вважати, що відповідний продукт становить ризик, інформує органи ринкового нагляду про такі причини;

(d) співпрацює з органами ринкового нагляду, зокрема, у відповідь на обґрунтований запит забезпечує, щоб було вжито необхідних негайних коригувальних дій для виправлення будь-якого випадку невідповідності вимогам, встановленим у застосовному гармонізаційному законодавстві Союзу стосовно відповідного продукту, або, якщо це неможливо, для пом'якшення ризиків, що їх становить такий продукт, якщо цього вимагають органи ринкового нагляду або за власною ініціативою, якщо суб'єкт господарювання, зазначений у параграфі 1, вважатиме чи матиме причини вважати, що відповідний продукт становить ризик.

4. Без обмеження відповідних обов'язків суб'єктів господарювання згідно із застосовним гармонізаційним законодавством Союзу, на продукті або на його паюванні, на посилці чи в супровідному документі обов'язково зазначають найменування, зареєстроване комерційне найменування чи зареєстровану торгову марку, а також контактні дані, включно з поштовою адресою, суб'єкта господарювання, зазначеного у параграфі 1.

5. Цю статтю застосовують щодо продуктів, що підпадають під дію регламентів Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 305/2011⁽³⁴⁾, (ЄС) 2016/425⁽³⁵⁾ та (ЄС) 2016/426⁽³⁶⁾, а також директив Європейського Парламенту і Ради 2000/14/ЄС⁽³⁷⁾, 2006/42/ЄС⁽³⁸⁾, 2009/48/ЄС⁽³⁹⁾, 2009/125/ЄС⁽⁴⁰⁾, 2011/65/ЄС⁽⁴¹⁾, 2013/29/ЄС⁽⁴²⁾, 2013/53/ЄС⁽⁴³⁾, 2014/29/ЄС⁽⁴⁴⁾, 2014/30/ЄС⁽⁴⁵⁾, 2014/31/ЄС⁽⁴⁶⁾, 2014/32/ЄС⁽⁴⁷⁾, 2014/34/ЄС⁽⁴⁸⁾, 2014/35/ЄС⁽⁴⁹⁾, 2014/53/ЄС⁽⁵⁰⁾ та 2014/68/ЄС⁽⁵¹⁾.

Стаття

5

Уповноважений представник

1. Для цілей пункту (c) статті 4(2), виробник доручає уповноваженому представнику виконувати завдання, перелічені у статті 4(3), незважаючи на будь-які інші завдання, доручені згідно з відповідним гармонізаційним законодавством Союзу.

2. Уповноважений представник виконує завдання, визначені в дорученні. За запитом органів ринкового нагляду уповноважений представник надає копію доручення мовою Союзу, визначеною органом ринкового нагляду.

3. Уповноважені представники повинні мати належні засоби, щоб мати змогу виконувати покладені на них завдання.

Стаття

6

Дистанційні продажі

Продукти, що їх пропонують до продажу онлайн або через інші засоби дистанційного продажу, вважаються наданими на ринку, якщо їх пропозиція націлена на кінцевих користувачів у Союзі. Пропозицію продажу вважають націленою на кінцевих користувачів у Союзі, якщо відповідний суб'єкт господарювання за допомогою будь-яких засобів спрямовує свою діяльність на державу-член.

Стаття

7

Обов'язок співпрацювати

1. Суб'єкти господарювання повинні співпрацювати з органами ринкового нагляду над діями з усунення або пом'якшення ризиків, що їх становлять продукти, які такі суб'єкти господарювання надають на ринку.

2. Надавачі послуг інформаційного суспільства повинні співпрацювати з органами ринкового нагляду за запитом органів ринкового нагляду та в конкретних випадках, щоб сприяти вжиттю будь-яких заходів, спрямованих на усунення або, якщо це неможливо, пом'якшення ризиків, що їх становлять продукти, які пропонуються чи були запропоновані до продажу онлайн через їхні сервіси.

ГЛАВА**III****НАДАННЯ ДОПОМОГИ СУБ'ЄКТАМ ГОСПОДАРЮВАННЯ ТА СПІВПРАЦЯ З НИМИ****Стаття**

8

Інформація для суб'єктів господарювання

1. Відповідно до Регламенту (ЄС) 2018/1724 Комісія забезпечує, щоб портал «Твоя Європа» (Your Europe) надавав користувачам легкий доступ онлайн до інформації про вимоги до продуктів та про права, обов'язки і правила, що виникли на підставі гармонізаційного законодавства Союзу

2. Держави-члени запроваджують процедури для безкоштовного надання суб'єктам господарювання на їхній запит інформації, що стосується національної транспозиції та імплементації гармонізаційного законодавства Союзу, яке застосовується до продуктів. З цією метою застосовують статті 9(1), (4) та (5) Регламенту (ЄС) 2019/515.

Стаття

9

Ведення спільної діяльності для просування відповідності

1. Органи ринкового нагляду можуть домовитися з іншими відповідними органами або з організаціями, що представляють суб'єктів господарювання чи кінцевих користувачів, про ведення спільної діяльності, спрямованої на просування відповідності, виявлення невідповідності, підвищення обізнаності та надання інструкцій стосовно гармонізаційного законодавства Союзу для конкретних категорій продуктів, особливо для таких категорій продуктів, щодо яких часто ставало відомо про те, що вони становлять серйозний ризик, включно з продуктами, що їх пропонують для продажу онлайн.

2. Відповідний орган ринкового нагляду та сторони, зазначені в параграфі 1, повинні забезпечити, щоб досягнута домовленість про спільну діяльність не призводила до недобросовісної конкуренції між суб'єктами господарювання та не впливала на об'єктивність, незалежність і неупередженість сторін.

3. Орган ринкового нагляду може використовувати будь-яку інформацію, отриману в результаті веденої спільної діяльності, під час будь-якого розслідування стосовно невідповідності, яке такий орган проводить.

4. Відповідний орган ринкового нагляду повинен оприлюднити інформацію про домовленість щодо спільної діяльності, включно з назвами залучених сторін, та повинен внести інформацію про таку домовленість в інформаційно-комунікаційну систему, зазначену у статті 34. На запит держави-члена, заснована згідно зі статтею 29 Мережа надає допомогу в оформленні домовленості про спільну діяльність.

ОРГАНІЗАЦІЯ, ДІЯЛЬНІСТЬ ТА ОБОВ'ЯЗКИ ОРГАНІВ РИНКОВОГО НАГЛЯДУ ТА ЄДИНИЙ КОНТАКТНИЙ ОФІС**Стаття****10****Призначення органів ринкового нагляду та єдиного контактного офісу**

1. Держави-члени організують та здійснюють ринковий нагляд відповідно до положень цього Регламенту.

2. Для цілей параграфу 1 цієї статті, кожна держава-член призначає один чи більше органів ринкового нагляду на своїй території. Кожна держава-член повідомляє Комісію та інші держави-члени про призначені органи ринкового нагляду та про сфери компетенції кожного з таких органів із використанням інформаційно-комунікаційної системи, зазначеної у статті 34.

3. Кожна держава-член призначає єдиний контактний офіс.

4. Єдиний контактний офіс повинен відповідати щонайменше за представлення узгодженої позиції органів ринкового нагляду та органів, призначених згідно зі статтею 25(1), та за повідомлення інформації про національні стратегії, визначені у статті 13. Єдиний контактний офіс також повинен надавати допомогу при співпраці між органами ринкового нагляду в різних державах-членах, як визначено у главі VI.

5. Щоб здійснювати ринковий нагляд за продуктами, що надаються онлайн та офлайн, з однаковою дієвістю для всіх каналів розповсюдження, держави-члени повинні забезпечити, щоб у їхніх органів ринкового нагляду та єдиних контактних офісів були необхідні ресурси, включно з достатніми бюджетними та іншими ресурсами, як-от достатня кількість компетентного персоналу, експертні знання, процедури та інші засоби для належного виконання їхніх обов'язків.

6. Якщо на території держави-члена є більше ніж один орган ринкового нагляду, така держава-член повинна забезпечити, щоб відповідні обов'язки таких органів були чітко визначені та щоб були запроваджені належні комунікаційно-координаційні механізми, що давали б змогу таким органам тісно співпрацювати та результативно виконувати свої обов'язки.

Стаття**11****Діяльність органів ринкового нагляду**

1. Органи ринкового нагляду здійснюють свою діяльність для забезпечення:

(а) результативного ринкового нагляду в межах своєї території над продуктами, що надаються онлайн та офлайн, стосовно продуктів, що підпадають під дію гармонізаційного законодавства Союзу;

(б) вжиття суб'єктами господарювання належних і пропорційних коригувальних дій стосовно відповідності такому законодавству і цьому Регламенту;

(с) вжиття належних і пропорційних заходів, якщо суб'єкту господарювання не вдалося вжити коригувальних дій.

2. Органи ринкового нагляду здійснюють свої повноваження та виконують свої обов'язки незалежно, неупереджено та об'єктивно.

3. Органи ринкового нагляду в рамках своєї діяльності, визначеної в параграфі 1 цієї статті, проводять належні перевірки характеристик продуктів у відповідному обсязі шляхом проведення перевірки документів та, у відповідних випадках, фізичних і лабораторних перевірок на основі відповідних зразків, визначають пріоритетність своїх ресурсів і дій для

забезпечення результативного ринкового нагляду та враховують у своїй роботі національну стратегію ринкового нагляду, зазначену у статті 13.

При вирішенні того, які перевірки виконувати, щодо яких типів продуктів та в якому обсязі, органи ринкового нагляду повинні дотримуватися ризик-орієнтованого підходу з урахуванням таких чинників:

(a) імовірної небезпеки та невідповідності, пов'язаних із продуктами, та, за наявності, їх виникнення на ринку;

(b) діяльності та операцій, що перебувають під контролем суб'єкта господарювання;

(c) попередніх даних щодо випадків невідповідності для суб'єкта господарювання;

(d) якщо доцільно, профілювання ризику, що виконується органами, призначеними згідно зі статтею 25(1);

(e) скарг споживачів та іншої інформації, отриманої від інших органів, суб'єктів господарювання, засобів масової інформації та з інших джерел, що можуть свідчити про невідповідність.

4. Комісія після проведення консультацій із Мережею може ухвалити імплементаційні акти для визначення єдиних умов для проведення перевірок, критеріїв для визначення частоти проведення перевірок та кількості зразків для перевірки стосовно певних продуктів чи категорій продуктів, щодо яких було неодноразово виявлено конкретні ризики чи серйозні порушення застосовного гармонізаційного законодавства Союзу, для забезпечення високого рівня захисту здоров'я і безпеки або інших суспільних інтересів, що їх захищає таке законодавство. Такі імплементаційні акти ухвалюють згідно з експертною процедурою, зазначеною у статті 43(2).

5. Якщо суб'єкти господарювання надають протоколи випробування або сертифікати, які засвідчують відповідність їхніх продуктів гармонізаційному законодавству Союзу, видані органом з оцінювання відповідності, акредитованим згідно з Регламентом (ЄС) № 765/2008, органи ринкового нагляду звертають належну увагу на такі протоколи або сертифікати.

6. Докази, використані органом ринкового нагляду в одній державі-члені, можуть бути використані під час розслідувань для перевірки відповідності продукту, що проводиться органами ринкового нагляду в іншій державі-члені, без будь-яких додаткових формальних вимог.

7. Органи ринкового нагляду повинні запровадити такі процедури у зв'язку з продуктами, які є предметом гармонізаційного законодавства Союзу:

(a) процедури опрацювання скарг чи повідомлень щодо питань, пов'язаних із ризиками чи невідповідністю;

(b) процедури перевірки того, що суб'єкти господарювання дійсно вжили коригувальних дій, яких вони мали вжити.

8. Для забезпечення зв'язку та координації з партнерами в інших державах-членах, органи ринкового нагляду повинні брати активну участь у роботі груп адміністративної співпраці (ADCOs), зазначених у статті 30(2).

9. Без обмеження будь-якої запобіжної процедури згідно із застосовним гармонізаційним законодавством Союзу, органи ринкового нагляду в одній державі-члені вважають продукти, визнані невідповідними на підставі рішення органу ринкового нагляду в іншій державі-члені, так само невідповідними, якщо відповідний орган ринкового нагляду на підставі власного розслідування та з урахуванням інформації, якщо така є, наданої суб'єктом господарювання, не дійшов протилежної думки.

Партнерські перевірки

1. Для посилення послідовності у здійсненні діяльності з ринкового нагляду у сфері застосування цього Регламенту, для органів ринкового нагляду, які бажають брати участь у виконанні партнерських перевірок, організують можливість здійснення партнерських перевірок.

2. Мережа розробляє методику та робочий план для здійснення партнерських перевірок серед органів ринкового нагляду, що бажають брати участь у такій діяльності. При напрацюванні методики та робочого плану, Мережа бере до уваги принаймні кількість та розмір органів ринкового нагляду в державах-членах, чисельність доступного персоналу та інших ресурсів для здійснення партнерських перевірок, а також інші відповідні критерії.

3. Партнерські перевірки повинні охоплювати найкращі практики, розроблені певними органами ринкового нагляду, що можуть бути корисними для інших органів ринкового нагляду, а також інші відповідні аспекти, пов'язані з дієвістю діяльності з ринкового нагляду.

4. Результати партнерських перевірок надають Мережі.

Стаття**Національні стратегії ринкового нагляду**

1. Кожна держава-член складає комплексну національну стратегію ринкового нагляду принаймні кожні чотири роки. Кожна держава-член складає першу таку стратегію до 16 липня 2022 року. Національна стратегія повинна сприяти застосуванню послідовного, комплексного та інтегрованого підходу до ринкового нагляду та дотриманню гармонізаційного законодавства Союзу на території держави-члена. Під час складання національної стратегії ринкового нагляду до уваги повинні бути взяті всі сектори, охоплені гармонізаційним законодавством Союзу, та всі стадії ланцюга постачання продукту, включно з ланцюгами імпорту та цифрового постачання. Також повинні бути взяті до уваги пріоритети, визначені в робочій програмі Мережі.

2. Національна стратегія ринкового нагляду повинна включати принаймні такі елементи, якщо вони не порушують діяльність із ринкового нагляду:

(a) доступну інформацію про випадки невідповідності продуктів, зокрема, з урахуванням перевірок і контролю, зазначених у статтях 11(3) та 25(3) відповідно, та, якщо застосовно, ринкових тенденцій, що можуть вплинути на частку випадків невідповідності для категорій продуктів, а також імовірні загрози й ризики, пов'язані з новітніми технологіями;

(b) сфери, визначені державами-членами як пріоритетні для правозастосування гармонізаційного законодавства Союзу;

(c) заплановані заходи правозастосування для зменшення невідповідності в таких сферах, які було визначено як пріоритетні, включно із, за доцільності, мінімальними рівнями контролю, передбаченими для категорій продуктів, які демонструють значні рівні невідповідності;

(d) оцінювання співпраці з органами ринкового нагляду в інших державах-членах, як зазначено у статті 11(8) та главі VI.

3. Держави-члени передають Комісії та іншим державам-членам свої національні стратегії ринкового нагляду через інформаційно-комунікаційну систему, зазначену у статті

34. Кожна держава-член публікує стислий виклад своєї стратегії.

Повноваження органів ринкового нагляду

1. Держави-члени надають своїм органам ринкового нагляду повноваження здійснювати ринковий нагляд, розслідування та правозастосування, які є необхідними для застосування цього Регламенту та для застосування гармонізаційного законодавства Союзу.

2. Органи ринкового нагляду виконують повноваження, визначені в цій статті, дієво й результативно, із дотриманням принципу пропорційності, в обсязі, у якому виконання таких повноважень відповідає предмету, меті заходів та характеру, а також загальній фактичній чи потенційній шкоді внаслідок випадку невідповідності. Повноваження надають і виконують відповідно до права Союзу та національного права, включно з дотриманням Хартії фундаментальних прав Європейського Союзу, а також відповідно до принципів національного права щодо свободи вияву поглядів та свободи і плюралізму засобів масової інформації із застосовними процедурними запобіжниками та відповідно до правил Союзу щодо захисту даних, зокрема Регламенту (ЄС) 2016/679.

3. Під час надання повноважень згідно з параграфом 1 держави-члени можуть встановити, що повноваження у відповідних випадках виконують одним із таких способів:

- (a) безпосередньо органами ринкового нагляду в рамках їхніх власних повноважень;
- (b) шляхом залучення інших органів публічної влади відповідно до розподілу повноважень та інституційно-адміністративної організації відповідної держави-члена;
- (c) за заявою до судів, уповноважених видавати необхідне рішення про затвердження наданих повноважень, зокрема, у відповідних випадках, шляхом подання апеляції, якщо заяву щодо надання необхідного рішення не було задоволено.

4. Повноваження, надані органам ринкового нагляду згідно з параграфом 1, повинні включати принаймні такі:

(a) повноваження вимагати від суб'єктів господарювання надання відповідних документів, технічних специфікацій, даних чи інформації про відповідність та технічні аспекти продукту, включно з доступом до вбудованого програмного забезпечення, якщо такий доступ є необхідним для оцінювання відповідності продукту застосовному гармонізаційному законодавству Союзу, у будь-якій формі чи форматі та незалежно від носія зберігання чи місця, де такі документи, технічні специфікації, дані чи інформація зберігаються, а також знімати чи отримувати їхні копії;

(b) повноваження вимагати від суб'єктів господарювання надання відповідної інформації про ланцюг постачання, про детальні характеристики мережі розповсюдження, про кількість продуктів на ринку та про інші моделі продукту, що мають такі самі технічні характеристики, що й відповідний продукт, якщо це важливо для встановлення відповідності застосовним вимогам згідно з гармонізаційним законодавством Союзу;

(c) повноваження вимагати від суб'єктів господарювання надання відповідної інформації, необхідної для цілей встановлення прав власності на вебсайти, на яких розміщена відповідна інформація, пов'язана з предметом розслідування;

(d) повноваження проводити виїзні інспектування та фізичні перевірки продуктів без попередження;

(e) повноваження заходити до будь-яких приміщень, на земельні ділянки чи у транспортні засоби, що їх відповідний суб'єкт господарювання використовує для цілей,

пов'язаних із торговельною, діловою, кустарною чи професійною діяльністю, з метою виявлення невідповідності та отримання доказів;

(f) повноваження розпочинати розслідування за власною ініціативою органів ринкового нагляду для виявлення та припинення випадків невідповідності;

(g) повноваження вимагати від суб'єктів господарювання вжиття належних дій для припинення випадків невідповідності або для усунення ризику виникнення випадків невідповідності;

(h) повноваження вживати належних заходів, якщо суб'єкт господарювання не вживає належних коригувальних дій або якщо ситуація невідповідності чи ризику триває, включно з повноваженнями забороняти чи обмежувати надання продукту на ринку або наказувати, щоб продукт було вилучено з обігу або відкликано;

(i) повноваження застосовувати санкції відповідно до статті 41;

(j) повноваження придбавати зразки продукту, зокрема під прикриттям, для інспектування таких зразків, також і шляхом зворотної розробки, для виявлення невідповідності та отримання доказів;

(k) та якщо для усунення серйозного ризику відсутні дієві засоби, також повноваження:

(i) вимагати вилучення контенту, що стосується відповідного продукту, з онлайнного інтерфейсу, або вимагати чіткого відображення попередження для кінцевих користувачів у момент їхнього доступу до онлайнного інтерфейсу; або

(ii) якщо запит згідно з пунктом (i) не виконано, вимагати від надавачів послуги інформаційного суспільства обмежити доступ до онлайнного інтерфейсу, включно з надсиланням запиту до відповідної третьої сторони про вжиття таких заходів.

5. Органи ринкового нагляду можуть використовувати будь-яку інформацію, документи, факти, заяви чи будь-які розвідки як докази для цілей своїх розслідувань, незалежно від формату чи носія їх зберігання.

Стаття

15

Покриття витрат органами ринкового нагляду

1. Держави-члени можуть дозволити своїм органам ринкового нагляду вимагати від відповідного суб'єкта господарювання покриття сукупності витрат, що виникли у них у зв'язку з випадками невідповідності.

2. Витрати, зазначені у параграфі 1 цієї статті, можуть включати витрати на проведення випробувань, витрати на вжиття заходів відповідно до статті 28(1) та (2), витрати на зберігання та витрати на дії щодо продуктів, які виявилися невідповідними та вимагали коригувальних дій до їх випуску для вільного обігу або їх введення в обіг.

Стаття

33

Роль і завдання Комісії

Комісія має такі завдання:

(a) надання підтримки Мережі, її підгрупам та групам адміністративної співпраці через виконавчий секретаріат, який забезпечує технічну й логістичну підтримку;

(b) ведення і надання єдиним контактним офісам та головам груп адміністративної співпраці актуального переліку голів груп адміністративної, співпраці включно з їхньою контактною інформацією;

(c) надання підтримки Мережі в підготовці та моніторингу реалізації її робочої програми;

-
- (d) підтримка функціонування контактних пунктів для продуктів, на які державами-членами було покладено завдання згідно з гармонізаційним законодавством Союзу;
- (e) у консультації з Мережею визначення потреби в додатковій випробувальній спроможності та надання пропозицій щодо рішень для такої мети відповідно до статті 21;
- (f) реалізація інструментів міжнародної співпраці, зазначених у статті 35;
- (g) надання підтримки у створенні окремих чи спільних груп адміністративної співпраці;
- (h) розробка і підтримка функціонування інформаційно-комунікаційної системи, зазначеної у статті 34, включно з інтерфейсом, зазначеним у статті 34(7), а також інтерфейсом із національними базами даних у сфері ринкового нагляду, та надання інформації для громадськості через таку систему;
- (i) надання допомоги Мережі у виконанні підготовчих або допоміжних робіт у зв'язку з провадженням діяльності з ринкового нагляду, пов'язаної із застосуванням гармонізаційного законодавства Союзу, як-от досліджень, програм, оцінювань, порівняльних аналізів, спільних взаємних візитів та програм візитів, обміну персоналом, науково-дослідних робіт, лабораторної роботи, перевірки професійної придатності, міжлабораторних випробувань та роботи з оцінювання відповідності;
- (j) підготовка і надання підтримки в реалізації кампаній Союзу з питань ринкового нагляду та подібної діяльності;
- (k) організація спільних проектів з ринкового нагляду і випробувань та спільних навчальних програм, сприяння обміну персоналом між органами ринкового нагляду та, у відповідних випадках, з органами ринкового нагляду третіх країн чи з міжнародними організаціями, а також організація інформаційних кампаній та добровільних програм взаємних візитів між органами ринкового нагляду;
- (l) здійснення діяльності, яку провадять за програмами технічної допомоги, співпраця з третіми країнами і просування та посилення ролі політик і систем Союзу у сфері ринкового нагляду серед заінтересованих сторін у Союзі та на міжнародному рівні;
- (m) сприяння розбудові науково-технічних експертних знань для здійснення адміністративної співпраці у сфері ринкового нагляду;
- (n) дослідження, за запитом Мережі або за власною ініціативою, будь-якого питання, що охоплює застосування цього Регламенту, та видавання настанов, рекомендацій та інформації про найкращі практики для заохочення послідовного застосування цього Регламенту.

Стаття

34

Інформаційно-комунікаційна система

1. Комісія створює та в подальшому розвиває й підтримує інформаційно-комунікаційну систему для збору, опрацювання і зберігання інформації у структурованій формі з питань, що стосуються застосування і дотримання гармонізаційного законодавства Союзу, з метою вдосконалення обміну даними між державами-членами, включно з метою подання запитів на надання інформації, щоб забезпечити комплексний огляд діяльності, результатів і тенденцій у сфері ринкового нагляду. До такої системи мають доступ Комісія, органи ринкового нагляду, єдині контактні офіси та органи, призначені згідно зі статтею 25(1). Комісія розробляє та підтримує інтерфейс для доступу широкої громадськості до системи для надання кінцевим користувачам інформації про діяльність у сфері ринкового нагляду.

2. Комісія продовжуватиме розробку та підтримку електронних інтерфейсів між системою, зазначеною в параграфі 1, та національними системами ринкового нагляду.

3. Єдині контактні офіси вносять до інформаційно-комунікаційної системи таку інформацію:

(a) дані про органи ринкового нагляду в їхній державі-члені та сфери компетенції таких органів відповідно до статті 10(2);

(b) дані про органи, призначені згідно зі статтею 25(1);

(c) національну стратегію ринкового нагляду, складену їхньою державою-членом згідно зі статтею 13, та результати перегляду й оцінювання стратегії ринкового нагляду.

4. Стосовно продуктів, наданих на ринку, щодо яких було проведено поглиблену перевірку відповідності, без обмеження статті 12 Директиви 2001/95/ЄС та статті 20 цього Регламенту, та, якщо застосовно, стосовно продуктів, що надходять на ринок Союзу, щодо яких на їхній території було призупинено процес випуску для вільного обігу відповідно до статті 26 цього Регламенту, органи ринкового нагляду повинні вносити до інформаційно-комунікаційної системи інформацію про таке:

(a) заходи відповідно до статті 16(5), вжиті органом ринкового нагляду;

(b) звіти про випробування, проведені ними;

(c) коригувальні дії, вжиті відповідними суб'єктами господарювання;

(d) наявні повідомлення про поранення (травми), спричинені відповідним продуктом;

(e) будь-які заперечення з боку держави-члена згідно із застосовною запобіжною процедурою, передбаченою гармонізаційним законодавством Союзу, що застосовується до певного продукту, та будь-які подальші заходи;

(f) за наявності, невиконання уповноваженими представниками вимог статті 5(2);

(g) за наявності, невиконання виробниками вимог статті 5(1).

5. Органи ринкового нагляду можуть вносити в інформаційно-комунікаційну систему будь-яку додаткову інформацію, що стосується проведених ними перевірок та отриманих результатів випробувань, виконаних ними самостійно або виконаних за їхнім запитом, якщо вони вважають таку інформацію корисною.

6. Митні органи можуть вивантажувати з національних митних систем інформацію про продукти, поміщені під митну процедуру «випуск для вільного обігу» в частині примусового застосування гармонізаційного законодавства Союзу, та передавати її до інформаційно-комунікаційної системи, якщо вони вважають таку інформацію відповідною для цілей забезпечення дотримання гармонізаційного законодавства Союзу та для цілей мінімізації ризику.

7. Комісія повинна розробити електронний інтерфейс, що дасть змогу передавати дані між національними митними системами та інформаційно-комунікаційною системою. Такий інтерфейс повинен бути введений у дію протягом чотирьох років з дати ухвалення відповідного імплементаційного акта, зазначеного в параграфі 8.

8. Комісія ухвалює імплементаційні акти з метою визначення детальних імплементаційних положень для параграфів 1-7 цієї статті, зокрема щодо опрацювання даних, що буде застосовуватися до даних, зібраних згідно з параграфом 1 цієї статті, та визначення обсягу даних для передавання відповідно до параграфів 6 та 7 цієї статті. Такі імплементаційні акти ухвалюють згідно з експертною процедурою, зазначеною у статті 43(2).

Стаття

Міжнародна співпраця

35

1. Для вдосконалення дієвості ринкового нагляду в Союзі Комісія може співпрацювати з регуляторними органами третіх країн чи з міжнародними організаціями або обмінюватися з ними інформацією, пов'язаною з ринковим наглядом, у рамках угод, укладених між Союзом та третіми країнами чи міжнародними організаціями. Будь-які такі угоди повинні ґрунтуватися на засадах взаємності, включно з положеннями про конфіденційність згідно із застосовними в Союзі правилами, та забезпечувати, щоб будь-який обмін інформацією відповідав праву Союзу, що застосовується до подібних операцій.

2. Співпраця та обмін інформацією можуть стосуватися, між іншим, такого:

(а) методів оцінювання ризиків, які використовуються, та результатів випробування продуктів;

(б) скоординованого відкликання продукту або інших подібних дій;

(с) заходів, вжитих органами ринкового нагляду згідно зі статтею 16.

3. Комісія може схвалити спеціальну систему передекспортного контролю продуктів, що його мають проводити треті країни для продуктів безпосередньо перед їх вивезенням до Союзу для перевірки того, що продукти відповідають вимогам гармонізаційного законодавства Союзу, що застосовуються до таких продуктів. Схвалення може бути надане стосовно одного чи більше продуктів, стосовно однієї чи більше категорій продуктів або стосовно продуктів чи категорій продуктів, вироблених певними виробниками.

4. Комісія готує та веде перелік таких продуктів або категорій продуктів, стосовно яких було надане схвалення, зазначене в параграфі 3, та робить такий перелік доступним для громадськості.

5. Схвалення згідно з параграфом 3 може бути надане третій країні лише після виконання таких умов:

(а) третя країна володіє дієвою системою перевірки відповідності продуктів, призначених для вивезення до Союзу, та контроль, що його проводять у такій третій країні, є достатньо дієвим і ефективним, щоб ним можна було замінити чи завдяки йому зменшити імпортерський контроль;

(б) аудит, проведений у Союзі та, якщо доцільно, у третій країні, засвідчує, що продукти, що їх вивозять із третьої країни до Союзу, виконують вимоги, встановлені у гармонізаційному законодавстві Союзу.

6. Якщо було надане таке схвалення, зазначене в параграфі 3, оцінювання ризику, яке застосовують до імпортерського контролю таких продуктів або категорій продуктів, що надходять на ринок Союзу, повинне включати надані схвалення.

Однак органи, призначені згідно зі статтею 25(1), можуть здійснювати контроль таких продуктів або категорій продуктів, що надходять на ринок Союзу, зокрема з метою забезпечення того, що передекспортний контроль, який проводять у третій країні, є дієвим для визначення відповідності гармонізаційному законодавству Союзу.

7. У схваленні, зазначеному в параграфі 3, повинен бути вказаний компетентний орган третьої країни, який відповідає за здійснення передекспортного контролю, і такий компетентний орган повинен бути стороною всіх контактів із Союзом.

8. Компетентний орган, зазначений у параграфі 7, повинен забезпечувати офіційну перевірку продуктів до їх надходження в Союз.

9. Якщо за результатами контролю продуктів, що надходять на ринок Союзу, зазначеного в параграфі 3 цієї статті, виявлено значну невідповідність, органи ринкового

нагляду повинні негайно повідомити про це Комісію через інформаційно-комунікаційну систему, зазначену у статті 34, та адаптувати рівень контролю таких продуктів.

10. Комісія ухвалює імплементаційні акти про схвалення кожної спеціальної системи передекспортного контролю продуктів, зазначеної в параграфі 3 цієї статті. Такі імплементаційні акти ухвалюють згідно з експертною процедурою, зазначеною у статті 43(2).

11. Комісія здійснює регулярний моніторинг правильного функціонування схвалення, наданого згідно з параграфом 3 цієї статті. Комісія ухвалює імплементаційні акти про відкликання такого схвалення, якщо виявиться, що продукти, що надходять на ринок Союзу, у значній кількості випадків не відповідають гармонізаційному законодавству Союзу. Такі імплементаційні акти ухвалюють згідно з експертною процедурою, зазначеною у статті 43(2). Комісія негайно інформує про це відповідну третю країну.

12. Система передекспортного контролю продуктів повинна проходити оцінювання відповідно до статті 42(4).

ГЛАВА

IX

ФІНАНСОВІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття

36

Фінансування діяльності

1. Союз фінансує виконання завдань Мережі, зазначених у статті 31, та партнерські перевірки, зазначені у статті 12.

2. Союз може фінансувати такі види діяльності у зв'язку із застосуванням цього Регламенту:

- (a) функціонування контактних пунктів для продуктів;
- (b) створення і функціонування випробувальних потужностей Союзу, зазначених у статті 21;
- (c) розроблення інструментів міжнародної співпраці, зазначених у статті 35;
- (d) складання та оновлення матеріалів для настанов з ринкового нагляду;
- (e) надання Комісії технічних чи наукових експертних знань з метою допомоги Комісії в реалізації адміністративної співпраці у сфері ринкового нагляду;
- (f) виконання національних стратегій ринкового нагляду, зазначених у статті 13;
- (g) кампанії з ринкового нагляду та пов'язана діяльність у державах-членах та в Союзі, включно з ресурсами та обладнанням, ІТ-інструментами та навчанням;
- (h) виконання підготовчих або допоміжних робіт у зв'язку з провадженням діяльності з ринкового нагляду, пов'язаної із застосуванням гармонізаційного законодавства Союзу, як-от досліджень, програм, оцінювань, настанов, порівняльних аналізів, спільних взаємних візитів та програм візитів, обміну персоналом, науково-дослідних робіт, навчальної діяльності, лабораторної роботи, перевірки професійної придатності, міжлабораторних випробувань та роботи з оцінювання відповідності;
- (i) діяльність, яку провадять за програмами надання технічної допомоги, співпраця з третіми країнами і просування та посилення ролі політик і систем Союзу у сфері ринкового нагляду серед заінтересованих сторін у Союзі та на міжнародному рівні.

3. Союз забезпечує фінансування електронного інтерфейсу, зазначеного у статті 34(7), включно з розробкою інформаційно-комунікаційної системи, зазначеної у статті 34, що дасть змогу отримувати автоматичні потоки електронних даних від національних митних систем.

4. Союз забезпечує фінансування електронних інтерфейсів, зазначених у статті 34(2), що уможливить обмін даними між інформаційно-комунікаційною системою, зазначеною у статті 34, та національними системами ринкового нагляду.

5. Фінансова допомога Союзу на діяльність, пов'язану з підтримкою цього Регламенту, повинна надаватися відповідно до Регламенту Європейського Парламенту і Ради (ЄС, Євратом) 2018/1046 (⁵²) або прямо, або шляхом надання завдань з виконання бюджету органам, переліченим у пункті (с) статті 62(1) зазначеного Регламенту.

6. Бюджетний орган щороку визначає суми асигнувань для видів діяльності, зазначених у цьому Регламенті, у межах чинних фінансових рамок.

7. Асигнування, визначені бюджетним органом на фінансування діяльності з ринкового нагляду, можуть покривати видатки на підготовчу роботу, моніторинг, контроль, аудит та оцінювання, які є необхідними для належного управління видами діяльності, визначеними в цьому Регламенті, та для досягнення їхніх цілей. Такі видатки повинні включати витрати на проведення досліджень, організацію засідань експертів, інформаційно-комунікаційну діяльність, включно з корпоративною комунікаційною роботою з просування політичних пріоритетів Союзу тією мірою, якою вони стосуються загальних цілей діяльності з ринкового нагляду, витрати на інформаційно-технологічні мережі з акцентом на опрацюванні інформації та обміні інформацією, разом з усіма іншими витратами Комісії на технічно-адміністративну підтримку.

Стаття

37

Захист фінансових інтересів Союзу

1. Комісія вживає належних заходів для забезпечення того, щоб при здійсненні діяльності, що фінансується згідно з цим Регламентом, були захищені фінансові інтереси Союзу шляхом застосування запобіжних заходів проти шахрайства, корупції та будь-яких інших незаконних дій, шляхом дієвого контролю, та щоб у разі виявлення порушень відбувалося стягнення неправильно сплачених сум, а у відповідних випадках - шляхом застосування дієвих, пропорційних і стримувальних адміністративних і фінансових санкцій.

2. Комісія або її представники та Рахункова палата мають повноваження проводити аудит - на підставі документів, та виїзні інспектування - усіх бенефіціарів грантів, підрядників і субпідрядників, які отримують кошти Союзу згідно з цим Регламентом.

3. Європейське бюро боротьби із шахрайством (OLAF) може проводити розслідування, у тому числі виїзні контролю та інспектування, відповідно до положень і процедур, установлених у Регламенті Європейського Парламенту і Ради (ЄС, Євратом) № 883/2013 (⁵³) та Регламенті Ради (Євратом, ЄС) № 2185/96 (⁵⁴) з метою встановлення фактів шахрайства, корупції або будь-якої незаконної діяльності, що негативно впливають на фінансові інтереси Союзу у зв'язку з грантовою угодою або грантовим рішенням чи договором, що фінансується згідно з цим Регламентом.

4. Без обмеження параграфів 1, 2 і 3, угоди про співпрацю з третіми країнами та міжнародними організаціями, договори, грантові угоди і грантові рішення, що є результатом імплементації цього Регламенту, повинні містити положення, які чітко уповноважують Комісію, Рахункову Палату та OLAF проводити такі аудит і розслідування згідно з їхніми відповідними компетенціями.

ГЛАВА ЗМІНИ

X

Стаття **38**

Зміни до Директиви 2004/42/ЄС

Статті 6 та 7 Директиви Європейського Парламенту і Ради 2004/42/ЄС (⁻⁵⁵) вилучити.

Стаття **39**

Внесення змін до Регламенту (ЄС) № 765/2008

1. До Регламенту (ЄС) № 765/2008 внести такі зміни:

(1) назву викласти у такій редакції:

«Регламент Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 765/2008 від 9 липня 2008 року про встановлення вимог до акредитації та про скасування Регламенту (ЄС) № 339/93»;

(2) у статті 1 параграфи 2 та 3 вилучити;

(3) у статті 2 пункти 1, 2, 14, 15, 17, 18 та 19 вилучити;

(4) главу III, що містить статті 15-29, вилучити;

(5) до параграфа 1 статті 32 внести такі зміни:

(а) пункт (с) викласти у такій редакції:

«(с) складання та оновлення матеріалів для настанов у сфері акредитації, повідомлення Комісії про органи з оцінювання відповідності та оцінювання відповідності»;

(b) пункти (d) та (e) вилучити;

(с) пункти (f) та (g) викласти в такій редакції:

«(f) виконання підготовчих або допоміжних робіт у зв'язку з провадженням діяльності з оцінювання відповідності, у сфері метрології та акредитації, пов'язаних з імплементацією законодавства Співтовариства, таких як дослідження, програми, оцінення, настанови, порівняльні аналізи, взаємні спільні візити, науково-дослідні роботи, розроблення та ведення баз даних, навчальні заходи, лабораторні роботи, перевірка професійної придатності, міжлабораторні випробування та робота з оцінювання відповідності;

(g) діяльність, яку провадять за програмами технічної допомоги, співпраця з третіми країнами і просування та посилення ролі європейських політик і систем щодо оцінювання відповідності й акредитації серед заінтересованих сторін у Співтоваристві та на міжнародному рівні.»

2. Покликання на вилучені положення Регламенту (ЄС) № 765/2008 необхідно тлумачити як покликання на положення цього Регламенту і читати відповідно до кореляційної таблиці, наведеної у додатку III цього Регламенту.

Стаття **40**

Зміни до Регламенту (ЄС) № 305/2011

У статті 56(1) Регламенту (ЄС) № 305/2011, перший підпараграф замінити на таке:

«1. Якщо органи ринкового нагляду однієї держави-члена мають достатні підстави вважати, що будівельний виріб, на який поширюється дія гармонізованого стандарту або для якого було видано Європейське технічне оцінювання, не досягає задекларованої ефективності та становить ризик для виконання базових вимог до будівельних робіт, охоплених цим Регламентом, вони повинні виконати стосовно відповідного виробу оцінювання з охопленням відповідних вимог, встановлених у цьому Регламенті. Відповідні суб'єкти господарювання повинні співпрацювати з органами ринкового нагляду мірою необхідності.»

ГЛАВА

XI

ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття **41**
Санкції

1. Держави-члени встановлюють правила щодо санкцій, застосовних у разі порушень цього Регламенту та гармонізаційного законодавства Союзу, переліченого в додатку II, що встановлює обов'язки для суб'єктів господарювання, та вживають усіх необхідних заходів для забезпечення того, щоб їх було імплементовано згідно з національним правом.

2. Передбачені санкції повинні бути дієвими, пропорційними і стримувальними.

3. Держави-члени повинні повідомити Комісію про такі положення до 16 жовтня 2021 року, якщо вони не повідомили такі положення раніше, і повинні без затримки повідомляти її про будь-які подальші зміни, що впливають на них.

Стаття **42**
Оцінювання, перегляд та настанови

1. До 31 грудня 2026 року та кожні п'ять років після цього Комісія проводить оцінювання цього Регламенту у світлі цілей, які він переслідує, та надає звіт стосовно них Європейському Парламенту, Раді та Європейському економічно-соціальному комітету.

2. У звіті повинно бути оцінено, наскільки цей Регламент досягає своєї мети, зокрема у частині зменшення кількості невідповідних продуктів на ринку Союзу, забезпечення ефективного і результативного дотримання і застосування гармонізаційного законодавства Союзу в межах Союзу, вдосконалення співпраці між компетентними органами та посилення контролю продуктів, що надходять на ринок Союзу, з одночасним взяттям до уваги впливу на бізнес та особливо на МСП. Додатково, повинно бути оцінено сферу дії цього Регламенту, дієвість системи партнерських перевірок та діяльності з ринкового нагляду, що отримує фінансування Союзу, у світлі вимог політик і права Союзу та можливостей подальшого вдосконалення співпраці між органами ринкового нагляду та митних органів.

3. До 16 липня 2023 року Комісія готує звіт про оцінювання імплементації статті 4. Цей звіт, зокрема, повинен оцінювати сферу дії статті, її вплив та її витрати і вигоди. У відповідних випадках, звіт повинен супроводжуватися законодавчою пропозицією.

4. Протягом чотирьох років після першого схвалення спеціальної системи передекспортного контролю продуктів, зазначеної у статті 35(3), Комісія повинна провести оцінювання її впливу та економічної доцільності.

5. Для сприяння імплементації цього Регламенту Комісія складає настанови щодо практичного виконання статті 4 для цілей органів ринкового нагляду та суб'єктів господарювання.

Стаття **43**
Процедура комітету

1. Комісії допомагає комітет. Такий комітет є комітетом у розумінні Регламенту (ЄС) № 182/2011.

2. У разі покликання на цей параграф застосовують статтю 5 Регламенту (ЄС) № 182/2011.

Якщо комітет не надає жодного висновку, Комісія не ухвалює проект імплементаційного акта стосовно виконавчих повноважень, зазначених у статті 11(4), статті 21(9), статті 25(8), статті 35(10) та статті 35(11) цього Регламенту, та застосовується третій підпараграф статті 5(4) Регламенту (ЄС) № 182/2011.

Стаття **44**
Набуття чинності та застосування

Цей Регламент набуває чинності на двадцятий день після його публікації в *Офіційному віснику Європейського Союзу*.

Він застосовується з 16 липня 2021 року. Статті 29, 30, 31, 32, 33 та 36 застосовуються з 1 січня 2021 року.

Цей Регламент обов'язковий у повному обсязі та підлягає прямому застосуванню у всіх державах-членах.

Вчинено у Брюсселі 20 червня 2019 року.

6. РЕГЛАМЕНТ ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ І РАДИ (ЄС) 2018/974 від 04 липня 2018 року про статистику щодо перевезення вантажів внутрішнім водним транспортом (кодифікація)

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ ПАРЛАМЕНТ І РАДА ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ,

Беручи до уваги Договір про функціонування Європейського Союзу, зокрема його статтю 338(1),

Беручи до уваги пропозицію Європейської Комісії,

Після передачі проекту законодавчого акта національним парламентам,

Діючи згідно зі звичайною законодавчою процедурою ⁽¹⁾,

Оскільки:

(1) До Регламенту Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 1365/2006 ⁽²⁾ кілька разів були внесені суттєві зміни ⁽³⁾. Для забезпечення ясності та раціональності зазначений Регламент необхідно кодифікувати.

(2) Внутрішні водні шляхи є важливою частиною транспортних мереж Союзу, і стимулювання перевезень внутрішнім водним транспортом є однією із цілей спільної транспортної політики, як із міркувань економічної ефективності, так і для зниження споживання енергії та впливу транспорту на довкілля.

(3) Комісії потрібна статистика щодо перевезення вантажів внутрішнім водним транспортом для моніторингу та розроблення спільної транспортної політики, а також транспортних елементів політик щодо регіонів і транс'європейських мереж.

(4) Європейську статистику щодо всіх видів транспорту слід збирати відповідно до спільних понять і стандартів з метою досягнення максимально можливої повної порівнянності між видами транспорту.

(5) Внутрішній водний транспорт існує не у всіх державах-членах, тому, відповідно, сфера дії цього Регламенту обмежується державами-членами, у яких існує такий вид транспорту.

(6) У Регламенті Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 223/2009 ⁽⁴⁾ вказані референтні рамки для положень, встановлених цим Регламентом.

(7) Для врахування економічних і технічних тенденцій, а також змін термінів та означень, ухвалених на міжнародному рівні, Комісії слід делегувати повноваження ухвалювати акти відповідно до статті 290 Договору про функціонування Європейського Союзу стосовно внесення змін до цього Регламенту, щоб підвищувати порогове значення понад 1000000 тонн для статистичного охоплення перевезень внутрішнім водним транспортом, адаптувати або передбачати нові терміни та означення, а також адаптувати додатки до цього Регламенту з метою відображення змін кодування та номенклатури на міжнародному рівні або у відповідних законодавчих актах Союзу. Особливо важливо, щоб під час підготовчої роботи Комісія проводила відповідні консультації, у тому числі на рівні експертів, і щоб такі консультації проводилися згідно з принципами, встановленими в Міжінституційній угоді від 13 квітня 2016 року про краще законотворення ⁽⁵⁾. Зокрема, щоб забезпечити рівну участь у підготовці делегованих актів, Європейський Парламент і Рада мають отримувати всі документи одночасно з експертами держав-членів, а їхні експерти мають систематично отримувати доступ до засідань експертних груп Комісії, які займаються підготовкою делегованих актів.

(8) Комісія повинна забезпечити, щоб такі делеговані акти не створювали значного додаткового навантаження на держави-члени або респондентів.

(9) Для забезпечення однакових умов імплементації цього Регламенту необхідно надати Комісії виконавчі повноваження, щоб дати їй змогу ухвалювати механізми для передачі даних, у тому числі стандарти обміну даними, для розповсюдження результатів Комісією (Євростатом), а також розробляти та публікувати методологічні вимоги та критерії, розроблені для забезпечення якості вироблених даних. Такі повноваження мають здійснюватися відповідно до Регламенту Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 182/2011 (⁶).

(10) Необхідно, щоб Комісія організувала проведення пілотних досліджень доступності статистичних даних щодо перевезення пасажирів внутрішнім водним транспортом, включно з послугами з транскордонного перевезення. Союз має зробити внесок у фінансування таких пілотних досліджень. Такі внески повинні бути у формі грантів, наданих національним статистичним інститутам та іншим національним органам, зазначеним у статті 5 Регламенту (ЄС) № 223/2009, відповідно до Регламенту Європейського Парламенту і Ради (ЄС, Євратом) № 966/2012 (⁷).

(11) Оскільки мета цього Регламенту, а саме створення спільних статистичних стандартів, які уможливають вироблення гармонізованих даних, не може бути успішно досягнута на рівні держав-членів, однак, з огляду на масштаб такого створення, може бути краще досягнута на рівні Союзу, Союз може ухвалювати інструменти відповідно до принципу субсидіарності, як визначено у статті 5 Договору про Європейський Союз. Згідно з принципом пропорційності, як визначено у згаданій вище статті, цей Регламент не виходить за межі необхідного для досягнення такої мети,

УХВАЛИЛИ ЦЕЙ РЕГЛАМЕНТ:

Стаття 1

Предмет

Цей Регламент встановлює спільні правила вироблення європейської статистики щодо перевезень внутрішнім водним транспортом.

Стаття 2

Сфера застосування

1. Держави-члени повинні передавати дані щодо перевезень внутрішнім водним транспортом у межах їхньої національної території до Комісії (Євростату).

2. Держави-члени, у яких загальний річний обсяг вантажів, що їх перевозять внутрішнім водним транспортом у рамках національних, міжнародних або транзитних перевезень, перевищує 1000000 тонн, повинні надавати дані, зазначені у статті 4(1).

3. Як відступ від параграфу 2, держави-члени, які не мають міжнародних або транзитних перевезень внутрішнім водним транспортом, однак у яких загальний річний обсяг вантажів, що їх перевозять внутрішнім водним транспортом, перевищує 1000000 тонн, повинні надавати тільки дані, що вимагаються відповідно до статті 4(2).

4. Цей Регламент не застосовується до:

(a) перевезення вантажів суднами з дедвейтом менше 50 тонн;

(b) суден, що переважно використовуються для перевезення пасажирів;

(c) суден, які використовуються для цілей поромного сполучення;

(d) суден, які використовуються виключно для некомерційних цілей портовими адміністраціями і органами публічної влади;

(e) суден, які використовуються виключно для бункерування або зберігання;

(f) суден, які не використовуються для перевезення вантажів, таких як риболовні судна, земснаряди, плавачі майстерні, житлові судна та прогулянкові судна.

5. Комісія уповноважена ухвалювати делеговані акти відповідно до статті 10, спрямовані на внесення змін до параграфу 2 цієї статті, щоб підвищити порогове значення для статистичного охоплення перевезень внутрішнім водним транспортом, зазначених у вказаному параграфі, з метою врахування економічних і технічних тенденцій.

У ході здійснення вказаного повноваження Комісія повинна забезпечити, щоб такі делеговані акти не створювали значного додаткового навантаження на держави-члени або респондентів. Крім того, Комісія повинна належним чином обґрунтувати статистичні дії, передбачені такими делегованими актами, використовуючи, у відповідних випадках, аналіз результативності витрат, включно з оцінюванням навантаження на респондентів і витрат на вироблення, як зазначено у статті 14(3)(c) Регламенту (ЄС) № 223/2009.

Стаття

3

Терміни та означення

Для цілей цього Регламенту застосовують такі терміни та означення:

(a) «судноплавний внутрішній водний шлях» означає водний простір, що не є частиною моря, який у силу природних або штучних характеристик придатний для судноплавства переважно суден внутрішнього плавання;

(b) «судно внутрішнього плавання» означає плавзасіб, призначений для перевезення вантажів, здійснення пасажирських перевезень загального користування, що переважно експлуатується на судноплавних внутрішніх водних шляхах, у захищених водах або в районах, у яких застосовуються портові правила, чи у безпосередній близькості до них;

(c) «національна належність судна» означає країну, у якій зареєстроване відповідне судно;

(d) «перевезення внутрішнім водним транспортом» означає будь-яке переміщення вантажів та/або пасажирів, що повністю або частково здійснюється судноплавними внутрішніми водними шляхами;

(e) «національне перевезення внутрішнім водним транспортом» означає перевезення внутрішнім водним транспортом між двома портами в межах національної території, незалежно від національної належності судна;

(f) «міжнародне перевезення внутрішнім водним транспортом» означає перевезення внутрішнім водним транспортом між двома портами, розташованими в межах різних національних територій;

(g) «транзитне перевезення внутрішнім водним транспортом» означає перевезення внутрішнім водним транспортом у межах національної території між двома портами, де обидва порти розташовані в межах іншої національної території або національних територій, за умови, що протягом усього рейсу в межах національної території не здійснюється перевантаження;

(h) «рух внутрішніми водними шляхами» будь-який рух судна на відповідному судноплавному внутрішньому водному шляху.

Комісія уповноважена ухвалювати делеговані акти відповідно до статті 10, спрямовані на внесення змін до першого параграфу цієї статті, щоб адаптувати терміни та означення, які містяться у вказаному параграфі або передбачити нові терміни та означення, з метою врахування змін або ухвалення відповідних термінів та означень на міжнародному рівні.

У ході здійснення вказаного повноваження Комісія повинна забезпечити, щоб такі делеговані акти не створювали значного додаткового навантаження на держави-члени або респондентів. Крім того, Комісія повинна належним чином обґрунтувати статистичні дії, передбачені такими делегованими актами, використовуючи, у відповідних випадках, аналіз результативності витрат, включно з оцінюванням навантаження на респондентів і витрат на вироблення, як зазначено у статті 14(3)(с) Регламенту (ЄС) № 223/2009.

Стаття **4**

Збір даних

1. Дані повинні збиратися відповідно до таблиць, визначених у додатках I-IV.
2. У випадку, вказаному у статті 2(3), дані повинні збиратися відповідно до таблиць, визначених у додатку V.
3. Для цілей цього Регламенту вантажі класифікують відповідно до додатка VI.
4. Комісія уповноважена ухвалювати делеговані акти згідно зі статтею 10, спрямовані на внесення змін до додатків, щоб відобразити зміни кодування та номенклатури на міжнародному рівні або у відповідних законодавчих актах Союзу.

У ході здійснення вказаного повноваження Комісія повинна забезпечити, щоб такі делеговані акти не створювали значного додаткового навантаження на держави-члени або респондентів. Крім того, Комісія повинна належним чином обґрунтувати статистичні дії, передбачені такими делегованими актами, використовуючи, у відповідних випадках, аналіз результативності витрат, включно з оцінюванням навантаження на респондентів і витрат на вироблення, як зазначено у статті 14(3)(с) Регламенту (ЄС) № 223/2009.

Стаття **5**

Пілотні дослідження

1. До 8 грудня 2018 року Комісія у співпраці з державами-членами повинні розробити належну методологію складання статистики щодо перевезення пасажирів внутрішнім водним транспортом, включно з послугами з транскордонного перевезення.
2. До 8 грудня 2019 року Комісія повинна ініціювати проведення державами-членами, які надають дані в рамках сфери застосування цього Регламенту, пілотних досліджень доступності статистичних даних щодо перевезення пасажирів внутрішнім водним транспортом, включно з послугами з транскордонного перевезення. Такі пілотні дослідження повинні мати на меті оцінювання доцільності здійснення нових зборів даних, витрат, пов'язаних із відповідними зборами даних, а також потенційної статистичної якості.
3. До 8 грудня 2020 року Комісія повинна подати до Європейського Парламенту і Ради звіт про результати таких пілотних досліджень. Залежно від результатів у такому звіті та впродовж розумного строку, Комісія повинна подати, якщо це доцільно, до Європейського Парламенту і Ради законодавчу пропозицію про внесення змін до цього Регламенту стосовно статистики щодо перевезення пасажирів внутрішнім водним транспортом, включно з послугами з транскордонного перевезення.
4. Для фінансування таких пілотних досліджень, у відповідних випадках, необхідно залучати загальний бюджет Союзу та враховувати додану вартість для Союзу.

Стаття **6**

Передача даних

1. Передача даних повинна здійснюватися якнайшвидше, але не пізніше ніж через п'ять місяців після закінчення відповідного періоду спостереження.

2. Комісія повинна ухвалити імплементаційні акти про встановлення механізмів передачі даних до Комісії (Євростату), включно зі стандартами обміну даними. Такі імплементаційні акти повинні ухвалюватися згідно з експертною процедурою, зазначеною у статті 11(2).

Стаття

7

Розповсюдження даних

Європейська статистика на основі даних, зазначених у статті 4, повинна розповсюджуватися з періодичністю, подібною до періодичності, встановленої для передачі даних державами-членами.

Комісія повинна ухвалити імплементаційні акти про встановлення механізмів передачі результатів. Такі імплементаційні акти повинні ухвалюватися згідно з експертною процедурою, зазначеною у статті 11(2).

Стаття

8

Якість даних

1. Комісія повинна ухвалити імплементаційні акти про встановлення методологічних вимог і критеріїв, розроблених для забезпечення якості вироблених даних. Такі імплементаційні акти повинні ухвалюватися відповідно до експертної процедури, зазначеної у статті 11(2).

2. Держави-члени повинні вживати всіх необхідних заходів, щоб забезпечити якість переданих даних.

3. Комісія (Євростат) повинна оцінити якість переданих даних. Держави-члени повинні надати Комісії (Євростату) звіт, що містить інформацію та дані, яких вона може вимагати для перевірки якості переданих даних.

4. Для цілей цього Регламенту застосовуються критерії якості даних, які підлягають передачі, що вказані у статті 12(1) Регламенту (ЄС) № 223/2009.

5. Комісія повинна ухвалити імплементаційні акти про встановлення детальних умов, структури, періодичності та елементів порівняльності для звітів про якість. Такі імплементаційні акти повинні ухвалюватися згідно з експертною процедурою, зазначеною у статті 11(2).

Стаття

9

Звіти про імплементацію

До 31 грудня 2020 року та кожні п'ять років по тому Комісія, після консультацій з Комітетом європейської статистичної системи, повинна подати до Європейського Парламенту і Ради звіт про імплементацію цього Регламенту та подальші зміни.

У такому звіті Комісія повинна враховувати релевантну інформацію про потенційні покращення та потреби користувачів, надану державами-членами. Зокрема, у такому звіті мають бути оцінені:

(а) вигоди від виробленої статистики для Союзу, держав-членів, надавачів і користувачів статистичної інформації по відношенню до їхніх витрат;

(б) якість переданих даних і використані методи збору даних.

Стаття

10

Здійснення делегованих повноважень

1. Повноваження ухвалювати делеговані акти надають Комісії відповідно до умов, встановлених у цій статті.

2. Повноваження ухвалювати делеговані акти, зазначені у статті 2(5), статті 3 і статті 4(4), надаються Комісії на п'ятирічний період починаючи з 7 грудня 2016 року. Комісія

повинна скласти звіт про делегування повноважень не пізніше ніж за дев'ять місяців до завершення такого п'ятирічного періоду. Строк дії делегованих повноважень автоматично продовжується на періоди такої самої тривалості, якщо Європейський Парламент або Рада не ухвалить рішення проти такого продовження не пізніше ніж за три місяці до завершення кожного такого періоду.

3. Делеговані повноваження, зазначені у статті 2(5), статті 3 і статті 4(4), можуть бути в будь-який час відкликани Європейським Парламентом або Радою. Рішення про відкликання припиняє дію делегованих повноважень, визначених у такому рішенні. Таке рішення набуває чинності на наступний день після його публікації в Офіційному віснику Європейського Союзу або з пізнішої дати, вказаної в ньому. Воно не впливає на чинність будь-яких делегованих актів, що вже набули чинності.

4. Перед ухваленням делегованого акта Комісія повинна провести консультації з експертами, призначеними кожною державою-членом, відповідно до принципів, що встановлені в Міжінституційній угоді про краще законотворення від 13 квітня 2016 року.

5. Як тільки Комісія ухвалює делегований акт, вона повинна одночасно повідомити про це Європейський Парламент і Раду.

6. Делегований акт, ухвалений відповідно до статті 2(5), статті 3 або статті 4(4), набуває чинності, лише якщо з боку Європейського Парламенту чи Ради впродовж двох місяців з дати повідомлення Європейського Парламенту і Ради про цей акт не було висловлено жодних заперечень або якщо ще до закінчення цього періоду і Європейський Парламент, і Рада повідомили Комісії, що вони не заперечуватимуть. Такий період продовжують на два місяці за ініціативи Європейського Парламенту чи Ради.

Стаття 11

Процедура Комітету

1. Комісії допомагає Комітет європейської статистичної системи, створений на основі Регламенту (ЄС) № 223/2009. Цей комітет є комітетом у розумінні Регламенту (ЄС) № 182/2011.

2. У разі покликання на цей параграф застосовується стаття 5 Регламенту (ЄС) № 182/2011.

Стаття 12

Скасування

Регламент (ЄС) № 1365/2006 скасовано.

Покликання на скасований Регламент необхідно тлумачити як покликання на цей Регламент та читати відповідно до кореляційної таблиці в додатку VIII.

Стаття 13

Набуття чинності

Цей Регламент набуває чинності на двадцятий день після його публікації в *Офіційному віснику Європейського Союзу*.

Цей Регламент обов'язковий у повному обсязі та підлягає прямому застосуванню в усіх державах-членах.

7. РЕГЛАМЕНТ ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ І РАДИ (ЄС) 2018/1971 від 11 грудня 2018 року про створення Органу європейських регуляторів електронних комунікацій (BEREC) та Агентства з підтримки BEREC (Офіс BEREC), внесення змін до Регламенту (ЄС) 2015/2120 та скасування Регламенту (ЄС) № 1211/2009

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ ПАРЛАМЕНТ І РАДА ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ,

Беручи до уваги Договір про функціонування Європейського Союзу, зокрема його статтю 114, Європейський Союз

Беручи до уваги пропозицію Європейської Комісії,

Після передачі проекту законодавчого акта національним парламентам,

Беручи до уваги висновки Європейського економічно-соціального комітету (-1).

Після консультацій із Комітетом регіонів,

Діючи згідно зі звичайною законодавчою процедурою (-2),

Оскільки:

(1) Директива Європейського Парламенту та Ради (ЄС) 2018/1972 (-3) спрямована на створення внутрішнього ринку електронних комунікацій у межах Союзу, забезпечуючи при цьому високий рівень інвестицій, інновацій та захисту споживачів через посилення конкуренції. Зазначена директива також встановлює значну кількість нових завдань для Органу європейських регуляторів електронних комунікацій («BEREC»), таких, як напрацювання настанов з низки тематик, звітування з технічних питань, ведення реєстрів, списків або баз даних та надання висновків щодо процедур внутрішнього ринку для проектів національних заходів регулювання ринку.

(2) Регламент Європейського Парламенту та Ради (ЄС) № 531/2012 (-4) доповнює та підтримує, наскільки це стосується питання загальносоюзного роумінгу, правила, передбачені регуляторними рамками у сфері електронних комунікацій, і визначає певні завдання BEREC.

(3) Регламент Європейського Парламенту та Ради (ЄС) 2015/2120 (-5) визначає додаткові завдання для BEREC щодо відкритого доступу до мережі Інтернет. Крім того, Настанови BEREC від 30 серпня 2016 року про імплементацію національними регуляторами європейських правил мережевого нейтралітету були схвалені як такі, що надають цінне роз'яснення щодо того, як гарантувати сильний, вільний та відкритий Інтернет шляхом забезпечення послідовного застосування правил захисту рівного та недискримінаційного ставлення до трафіку при наданні послуг доступу до мережі Інтернет та пов'язаних з ними прав кінцевих користувачів.

(4) Враховуючи необхідність забезпечення послідовної регуляторної практики та послідовного застосування регуляторних рамок Союзу у сфері електронних комунікацій, рішенням Комісії 2002/627/ЄС (-6) було створено Групу європейських регуляторів електронних комунікаційних мереж та послуг (ERG) з метою надання консультацій та допомоги Комісії у зміцненні внутрішнього ринку електронних комунікаційних мереж і послуг та, загалом, забезпечення взаємодії між національними регуляторними органами та Комісією.

(5) BEREC та Офіс створено згідно з Регламентом Європейського Парламенту та Ради (ЄС) № 1211/2009 (-7). BEREC замінив ERG і мав на меті сприяти, з одного боку, розвитку, а з іншого - кращому функціонуванню внутрішнього ринку електронних комунікаційних мереж і послуг з метою забезпечення послідовної імплементації регуляторних рамок для

електронних комунікацій. BEREC виконує роль платформи для співробітництва між національними регуляторними органами та між національними регуляторними органами і Комісією для виконання повного спектру його обов'язків відповідно до регуляторних рамок Союзу. BEREC був створений з метою незалежного та прозорого надання експертних знань.

ЛАВА **I**

ПРЕДМЕТ І СФЕРА ЗАСТОСУВАННЯ

Стаття **1**

Предмет і сфера застосування

1. Цим регламентом засновується Орган європейських регуляторів електронних комунікацій («BEREC») та Агентство з підтримки BEREC («Офіс BEREC»).

2. BEREC та Офіс BEREC, відповідно, замінюють Орган європейських регуляторів електронних комунікацій та Офіс, які були створені Регламентом (ЄС) № 1211/2009, та є їхніми правонаступниками.

Стаття **2**

Правосуб'єктність Офісу BEREC

1. Офіс BEREC є органом Союзу. Він має правосуб'єктність.

2. У кожній державі-члені Офіс BEREC користується найширшою правоздатністю, що надається юридичним особам відповідно до національного законодавства. Він, зокрема, може набувати рухоме і нерухоме майно та розпоряджатися ним, а також бути учасником судового процесу.

3. Офіс представляє його директор.

4. Офіс BEREC несе виключну відповідальність за покладені на нього завдання та надані йому повноваження.

5. Офіс BEREC має місцезнаходження в Ризі.

ГЛАВА **II**

ЦІЛІ ТА ЗАВДАННЯ BEREC

Стаття **3**

Цілі BEREC

1. BEREC діє в рамках Регламентів (ЄС) № 531/2012 та (ЄС) 2015/2120 та Директиви (ЄС) 2018/1972.

2. BEREC переслідує цілі, викладені в статті 3 Директиви (ЄС) 2018/1972. Зокрема, BEREC має на меті забезпечити послідовну імплементацію регуляторних рамок в сфері електронних комунікацій в межах, зазначених у параграфі 1 цієї статті.

3. BEREC виконує свої завдання самостійно, неупереджено, прозоро і вчасно.

4. BEREC використовує експертні знання національних регуляторних органів.

5. Відповідно до статті 9(3) Директиви (ЄС) 2018/1972, кожна держава-член забезпечує, щоб її національні регуляторні органи могли повноцінно брати участь у роботі організаційних органів BEREC.

6. У державах-членах, у яких, відповідно до Директиви (ЄС) 2018/1972, функціонує більше ніж один національний регуляторний орган, такі національні регуляторні органи мають за необхідністю узгоджувати дії один з одним.

Стаття **4**

Регуляторні завдання BEREC

1. BEREC має такі регуляторні завдання:

(a) надавати допомогу та консультувати національні регуляторні органи, Європейський Парламент, Раду та Комісію, а також співпрацювати з національними регуляторними органами та Комісією за запитом або за власною ініціативою з будь-якого технічного питання стосовно електронних комунікацій у межах своєї компетенції;

(b) надавати допомогу і консультувати Комісію, за її зверненням, щодо підготовки законодавчих пропозицій у сфері електронних комунікацій, включаючи будь-яку запропоновану зміну до цього регламенту або Директиви (ЄС) 2018/1972;

(c) готувати висновки згідно з Регламентом (ЄС) № 531/2012 та Директивою (ЄС) 2018/1972, зокрема щодо:

(i) вирішення транскордонних спорів, відповідно до статті 27 Директиви (ЄС) 2018/1972;

(ii) проектів національних заходів, пов'язаних з процедурами регулювання внутрішнього ринку, відповідно до статей 32, 33 та 68 Директиви (ЄС) 2018/1972;

(iii) проектів рішень і рекомендацій щодо гармонізації, відповідно до статей 38 і 93 Директиви (ЄС) 2018/1972;

(iv) наскрізного підключення між кінцевими користувачами, відповідно до статті 61(2) Директиви (ЄС) 2018/1972;

(v) визначення єдиної максимальної тарифної такси за термінацію мобільного голосового зв'язку для всього Союзу та єдиної максимальної такси за термінацію фіксованого голосового зв'язку в межах Союзу, відповідно до статті 75 Директиви (ЄС) 2018/1972;

(vi) шаблону резюме договору, відповідно до статті 102 Директиви (ЄС) 2018/1972;

(vii) імплементації та функціонування на національному рівні загальної авторизації та їх вплив на функціонування внутрішнього ринку, відповідно до статті 122(3) Директиви (ЄС) 2018/1972;

(viii) ринкових тенденцій та технологічних розробок, де це є доречним, щодо різних видів електронних комунікаційних послуг та їх впливу на застосування розділу III частини III Директиви (ЄС) 2018/1972, відповідно до статті 123(1) вказаної директиви;

(d) видавати настанови з імплементації регуляторних рамок Союзу в сфері електронних комунікацій, зокрема, як зазначено в Регламентах (ЄС) № 531/2012 та (ЄС) 2015/2120 та Директиві (ЄС) 2018/1972, щодо:

(i) шаблону повідомлення, згідно зі статтею 12 Директиви (ЄС) 2018/1972;

(ii) послідовного виконання зобов'язань щодо географічних оглядів та прогнозів, відповідно до статті 22 Директиви (ЄС) 2018/1972;

(iii) відповідних критеріїв для сприяння послідовному застосуванню статті 61(3) Директиви (ЄС) 2018/1972;

(iv) загальних підходів до ідентифікації кінцевої точки мережі в мережах з різною топологією, відповідно до статті 61(7) Директиви (ЄС) 2018/1972;

(v) загальних підходів для задоволення транснаціонального попиту кінцевого користувача, відповідно до статті 66 Директиви (ЄС) 2018/1972;

(vi) мінімальних критеріїв для типової пропозиції, згідно зі статтею 69 Директиви (ЄС) 2018/1972;

(vii) сприяння послідовному застосуванню національними регуляторними органами умов, викладених у статті 76(1), та критеріїв, викладених у Додатку IV до Директиви (ЄС) 2018/1972;

(viii) критеріїв мережі, щоб вона могла вважатися мережею надвисокої пропускної здатності відповідно до статті 82 Директиви (ЄС) 2018/1972;

(ix) спільних критеріїв оцінювання здатності керувати ресурсами нумерації та ризиків вичерпання ресурсів нумерації відповідно до статті 93 Директиви (ЄС) 2018/1972;

(x) відповідних параметрів якості послуг, застосовуваних методів вимірювання, змісту і формату публікації інформації, а також механізмів сертифікації якості відповідно до статті 104 Директиви (ЄС) 2018/1972;

(xi) того, як слід оцінювати, чи ефективність систем публічного оповіщення згідно зі статтею 110(2) Директиви (ЄС) 2018/1972 є еквівалентною вимогам, передбаченим параграфом 1 зазначеної статті;

(xii) оптового доступу до роумінгу, відповідно до статті 3(8) Регламенту (ЄС) № 531/2012;

(xiii) виконання національними регуляторними органами зобов'язань щодо відкритого доступу до мережі Інтернет відповідно до статті 5(3) Регламенту (ЄС) 2015/2120;

(xiv) параметрів, які необхідно враховувати національним регуляторним органам в оцінці сталості моделі тарифікації на внутрішньому ринку відповідно до статті 5a(6) Регламенту (ЄС) 2015/2120;

(e) розробляти інші настанови, що забезпечують послідовну імплементацію регуляторних рамок в сфері електронних комунікацій та узгодженість регуляторних рішень національних регуляторних органів, за власною ініціативою або на запит національних регуляторних органів, Європейського Парламенту, Ради або Комісії, зокрема щодо регуляторних питань, що впливають на значну кількість держав-членів або мають транскордонний елемент;

(f) у відповідних випадках, брати участь у Форумі партнерської перевірки щодо проектів заходів для процедур відбору, відповідно до статті 35 Директиви (ЄС) 2018/1972;

(g) брати участь у координації питань, що відносяться до його компетенції та стосуються регулювання ринку і конкуренції, пов'язаних з радіочастотним спектром відповідно до статті 4 Директиви (ЄС) 2018/1972;

(h) проводити аналіз потенційних транснаціональних ринків, відповідно до статті 65 Директиви (ЄС) 2018/1972 та транснаціонального попиту з боку кінцевих користувачів відповідно до статті 66 зазначеної директиви;

(i) здійснювати моніторинг та збір інформації та, де доречно, оприлюднювати актуальну інформацію про застосування Регламенту (ЄС) № 531/2012, відповідно до статей 16 та 19 зазначеного Регламенту;

(j) звітувати про технічні питання в межах своєї компетенції, зокрема щодо:

(i) практичного застосування висновків та настанов, зазначених у пунктах (c), (d) та (e);

(ii) найкращих практик держав-членів на підтримку визначення належної послуги широкосмугового доступу до мережі Інтернет, відповідно до статті 84 Директиви (ЄС) 2018/1972;

(iii) еволюції ціноутворення та структури споживання як для послуг зв'язку на внутрішньому ринку, так і для послуг зв'язку у роумінгу, еволюції фактичних оптових ставок роумінгу для незбалансованого трафіку, взаємозв'язку між роздрібними цінами, оптовими тарифами та оптовими витратами на послуги роумінгу, а також прозорості і порівнянності тарифів, відповідно до статті 19 Регламенту (ЄС) № 531/2012;

(iv) опрацювань річних звітів, які національні регуляторні органи мають надавати відповідно до статті 5 Регламенту (ЄС) 2015/2120, шляхом публікації щорічного узагальненого звіту;

(v) тенденцій ринку в сфері електронних комунікацій, на щорічній основі;

(k) розробляти рекомендації та спільні позиції, а також поширювати найкращі регуляторні практики, адресовані національним регуляторним органам, з метою заохочення послідовного та кращого впровадження регуляторних рамок для електронних комунікацій;

(l) створювати та вести базу даних про:

(i) повідомлення, передані компетентним органам суб'єктами господарювання, що підпадають під дію загальної авторизації, відповідно до статті 12 Директиви (ЄС) 2018/1972;

(ii) ресурси нумерації з правом екстериторіального використання в межах Союзу, відповідно до четвертого підпараграфу статті 93 (4) Директиви (ЄС) 2018/1972;

(iii) у відповідних випадках, номери E.164 служб екстреної допомоги держав-членів, відповідно до третього підпараграфу статті 109(8) Директиви (ЄС) 2018/1972;

(m) оцінювати потреби у регуляторних нововведеннях і координувати дії між національними регуляторними органами з метою розробки нових інноваційних електронних комунікацій;

(n) сприяти модернізації, координації та стандартизації збору даних національними регуляторними органами, щоб такі дані були доступними для громадськості у відкритому, відтворюваному і машиночитабельному форматі на веб-сайті BEREC та Європейському порталі даних, без обмеження прав інтелектуальної власності, правил захисту персональних даних та необхідного рівня конфіденційності;

(o) виконувати інші завдання, покладені на нього правовими актами Союзу, зокрема, Регламентами (ЄС) № 531/2012 та (ЄС) 2015/2120 та Директивою (ЄС) 2018/1972.

2. BEREC оприлюднює свої регуляторні завдання та оновлює таку інформацію, коли на нього покладаються нові завдання.

3. BEREC оприлюднює всі свої остаточні висновки, настанови, звіти, рекомендації, спільні позиції та найкращу практику, а також будь-які замовлені дослідження, так само як і відповідні проекти документів з метою проведення публічних консультацій, зазначених у параграфі 5.

4. Не обмежуючи дотримання відповідного права Союзу, національні регуляторні органи та Комісія максимально враховують будь-які настанови, висновки, рекомендації, спільні позиції та найкращу практику, затверджені BEREC, з метою забезпечення послідовної імплементації регуляторних рамок для електронних комунікацій в межах, визначених у статті 3(1).

Якщо національний регуляторний орган відхиляється від застосування настанов, зазначених у пункті (e) параграфу 1, він має надати обґрунтування.

5. BEREC, якщо доцільно, консультує зацікавлені сторони та надає їм можливість коментувати протягом справедливого періоду часу з урахуванням складності питання. За винятком виключних обставин, такий період не може бути меншим 30 днів. BEREC, без обмеження статті 38, оприлюднює результати таких публічних консультацій. Такі консультації мають відбуватися якомога раніше в процесі вироблення й ухвалення рішень.

6. BEREC може, якщо доцільно, консультуватися та співпрацювати з відповідними національними органами, такими як ті, що є компетентними у сфері конкуренції, захисту прав споживачів та захисту даних.

7. Згідно з положеннями статті 35(1), BEREC може, за необхідності, співпрацювати з компетентними органами Союзу, офісами, установами і консультативними групами, а також з компетентними органами третіх країн і з міжнародними організаціями.

ГЛАВА

III

ЗАВДАННЯ ОФІСУ BEREC

Стаття

5

Завдання Офісу BEREC

Офіс BEREC має такі завдання:

(a) надавати BEREC професійні та адміністративні послуги, зокрема, при виконанні ним регуляторних завдань відповідно до статті 4;

(b) збирати інформацію від національних регуляторних органів, обмінюватись та передавати інформацію стосовно регуляторних завдань, покладених на BEREC відповідно до статті 4;

(c) на основі інформації, зазначеної у пункті (b), готувати регулярні проекти звітів про конкретні аспекти тенденцій на Європейському ринку електронних комунікацій, такі як звіти про роумінг та бенчмаркінг, які подаються до BEREC;

(d) поширювати найкращу регуляторну практику серед національних регуляторних органів, відповідно до пункту (к) статті 4(1);

(e) допомагати BEREC у створенні та веденні реєстрів та баз даних, відповідно до пункту (l) статті 4(1);

(f) допомагати BEREC у створенні та управлінні інформаційно-комунікаційною системою, відповідно до статті 41;

(g) допомагати BEREC у проведенні публічних консультацій, відповідно до статті 4(5);

(h) допомагати в підготовці роботи та надавати іншу адміністративну та пов'язану з контентом підтримку для забезпечення безперебійного функціонування Ради регуляторів;

(i) надавати допомогу у створенні робочих груп, на запит Ради регуляторів, сприяти регуляторній роботі та надавати адміністративну підтримку для забезпечення безперебійного функціонування таких груп;

(j) виконувати інші завдання, покладені на нього цим Регламентом або іншими правовими актами Союзу.

ГЛАВА

IV

ОРГАНІЗАЦІЯ BEREC

Стаття

6

Організаційна структура BEREC

BEREC складається з:

(a) Ради регуляторів;

(b) робочих груп.

Стаття

7

Склад Ради регуляторів

1. До Ради регуляторів входить по одному члену від кожної держави-члена. Кожен член має право голосу.

Кожен член призначається національним регуляторним органом, який несе основну відповідальність за нагляд за щоденною роботою ринків електронних комунікаційних мереж і послуг відповідно до Директиви (ЄС) 2018/1972. Членом може бути призначений голова

національного регуляторного органу, член його колегіального органу або особа, що заміщує будь-кого з них.

2. Кожен член Ради регуляторів має замісника, який призначається національним регуляторним органом. Замісник має представляти члена в разі його або її відсутності. Замісник призначається з поміж голови національного регуляторного органу, членів його колегіального органу, особи, яка заміщує будь-кого з них, або персоналу національного регуляторного органу.

3. Члени Ради регуляторів та їх замісники призначаються з урахуванням їхніх знань у сфері електронних комунікацій, відповідних управлінських, адміністративних та бюджетних навичок. Для того, щоб забезпечити безперервність роботи Ради регуляторів, усі національні регуляторні органи, що здійснюють призначення, докладають зусиль для мінімізації змінюваності призначуваних ними членів, та, коли це можливо, також їх замісників, та прагнуть досягти збалансованого представництва чоловіків та жінок.

4. Комісія бере участь у всіх обговореннях Ради регуляторів без права голосу і має бути представлена на відповідному високому рівні.

5. Актуальний список членів Ради регуляторів та їхніх замісників, разом з їхніми деклараціями про інтереси, оприлюднюється.

Стаття

8

Незалежність Ради регуляторів

1. При виконанні покладених на неї завдань, і без обмеження особистих прав її членів, що діють від імені відповідного національного регуляторного органу, Рада регуляторів діє незалежно і об'єктивно в інтересах Союзу, незалежно від будь-яких конкретних національних або особистих інтересів.

2. Без обмеження координації, передбаченої статтею 3(6), члени Ради регуляторів та їхні замісники не повинні ані звертатись за вказівками, ані приймати вказівки від будь-якого уряду, установи, особи або органу.

Стаття

9

Функції Ради регуляторів

Рада регуляторів має такі функції:

(a) виконувати регуляторні завдання BEREC, викладені у статті 4, а саме затверджувати висновки, настанови, звіти, рекомендації та спільні позиції, а також поширювати найкращу практику, визначену в цій статті, покладаючись при цьому на підготовчу роботу, здійснену робочими групами;

(b) ухвалювати адміністративні рішення, пов'язані з організацією роботи BEREC;

(c) ухвалювати щорічну робочу програму BEREC, як зазначено у статті 21;

(d) ухвалювати щорічний звіт про діяльність BEREC, як зазначено у статті 22;

(e) затверджувати правила запобігання та врегулювання конфліктів інтересів, зазначених у статті 42, що мають також стосуватись членів робочих груп;

(f) ухвалювати детальні правила про право доступу до документів, які зберігаються BEREC у відповідності до статті 36;

(g) затверджувати та регулярно оновлювати на основі аналізу потреб плани комунікації та розповсюдження інформації, як зазначено у статті 37(2),

(h) затверджувати, діючи на підставі рішень більшості у дві третини членів, та оприлюднювати свій внутрішній регламент;

(i) спільно з директором санкціонувати укладання робочих угод з компетентними органами Союзу, офісами, агентствами та консультативними групами та з компетентними органами третіх країн і з міжнародними організаціями відповідно до статті 35;

(j) створювати робочі групи та призначати їх голів;

(k) надавати директору Офісу BEREC рекомендації щодо виконання завдань Офісу BEREC.

Стаття

36

Доступ до документів та захист даних

1. Регламент Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 1049/2001 (⁻²⁰) застосовується до документів, які зберігає BEREC та Офіс BEREC.

2. Рада регуляторів та правління ухвалюють до 21 червня 2019 року детальні правила застосування Регламенту (ЄС) № 1049/2001.

3. Опрацювання персональних даних BEREC та Офісом BEREC підпадає під дію Регламенту (ЄС) 2018/1725.

4. Рада регуляторів та правління до 21 червня 2019 року запроваджують заходи щодо застосування BEREC та Офісом BEREC Регламенту (ЄС) 2018/1725, включаючи ті, що стосуються призначення спеціаліста з питань захисту даних Офісу BEREC. Такі заходи затверджуються після консультацій з Європейським інспектором із захисту даних.

Стаття

37

Прозорість і комунікація

1. BEREC та Офіс BEREC виконують свої обов'язки з високим рівнем прозорості. BEREC та Офіс BEREC забезпечують, щоб громадськість та будь-які зацікавлені сторони отримували належну, об'єктивну, надійну та легко доступну інформацію, зокрема стосовно їхніх завдань та результатів їхньої роботи.

2. BEREC, за підтримки Офісу BEREC, може проводити комунікаційні заходи за власною ініціативою в межах своєї компетенції згідно відповідних планів комунікації та розповсюдження інформації, ухвалених Радою регуляторів. Розподіл ресурсів для такої підтримки комунікаційних заходів у межах бюджету Офісу BEREC не повинен завдавати шкоди ефективному виконанню завдань BEREC, передбачених статтею 4, або виконанню завдань Офісом BEREC, передбачених статтею 5.

3. Комунікаційна діяльність Офісу BEREC здійснюється згідно відповідних планів комунікації та розповсюдження інформації, ухвалених правлінням.

Стаття

38

Конфіденційність

1. Без обмеження статті 36(1) та статті 40(2), BEREC та Офіс BEREC не розголошують третім сторонам інформацію, яку вони опрацьовують або отримують, стосовно якої було зроблено обґрунтоване звернення щодо її конфіденційного використання, в цілому або частково.

2. Члени та інші учасники засідань Ради регуляторів, правління та робочих груп, директор, відряджені національні експерти та інший персонал, не працевлаштований Офісом BEREC, дотримуються вимог конфіденційності відповідно до статті 339 ДФЄС, навіть після припинення виконання їхніх обов'язків.

3. Рада регуляторів та правління впроваджують практичні заходи щодо виконання правил конфіденційності, зазначених у параграфах 1 та 2.

Правила безпеки для захисту засекреченої та вразливої незасекреченої інформації

BEREC та Офіс BEREC ухвалюють свої власні правила безпеки, еквівалентні правилам Комісії щодо захисту засекреченої інформації Європейського Союзу та чутливої незасекреченої інформації, зокрема, положення щодо обміну, опрацювання та зберігання такої інформації, як передбачено у рішеннях Комісії (ЄС, Євратом) 2015/443 (²¹) та (ЄС, Євратом) 2015/444 (²²). У якості альтернативи, BEREC та Офіс BEREC можуть ухвалювати рішення про застосування правил Комісії *mutatis mutandis*.

Обмін інформацією

1. На обґрунтований запит BEREC або Офісу BEREC, Комісія та національні регуляторні органи, представлені в Раді регуляторів, та інші компетентні органи, своєчасно та точно надають BEREC або Офісу BEREC всю необхідну інформацію для виконання їхніх завдань, за умови, що вони мають законний доступ до відповідної інформації та що запит про надання інформації є необхідним з огляду на характер відповідного завдання.

BEREC або Офіс BEREC можуть також вимагати надання такої інформації через регулярні проміжки часу та у визначених форматах. Такі запити мають, де це можливо, здійснюватися з використанням загальноприйнятих форматів звітності.

2. Відповідно до принципу добросовісної співпраці, на обґрунтований запит від Комісії або національних регуляторних органів, BEREC або Офіс BEREC своєчасно та точно надає будь-яку інформацію, необхідну для того, щоб Комісія, національні регуляторні органи або інший компетентний орган могли виконувати свої завдання. Якщо BEREC або Офіс BEREC вважають інформацію конфіденційною, Комісія, національний регуляторний орган або інший компетентний орган мають забезпечити таку конфіденційність відповідно до законодавства Союзу та національного законодавства, включаючи Регламент (ЄС) № 1049/2001. Комерційна таємниця не повинна перешкоджати своєчасному обміну інформацією.

3. Перед запитом інформації згідно з цією статтею та з метою уникнення дублювання зобов'язань щодо звітування, BEREC або Офіс BEREC враховують будь-яку відповідну існуючу загальнодоступну інформацію.

4. Якщо національні регуляторні органи не надають інформацію своєчасно, BEREC або Офіс BEREC можуть направити обґрунтований запит або до інших національних регуляторних органів та інших компетентних органів відповідної держави-члена, або безпосередньо до відповідних суб'єктів господарювання, що надають електронні комунікаційні мережі, послуги та пов'язані засоби.

BEREC або Офіс BEREC повідомляють національні регуляторні органи, які не змогли надати інформацію, про запити відповідно до першого підпараграфа.

На запит BEREC або Офісу BEREC, національні регуляторні органи допомагають BEREC у зборі інформації.

5. Держави-члени забезпечують, щоб національні регуляторні органи та інші компетентні органи мали повноваження вимагати від інших відповідальних національних органів або суб'єктів господарювання, що надають електронні комунікаційні мережі та послуги, пов'язані засоби або пов'язані послуги, надання всієї інформації, необхідної для виконання їхніх завдань, зазначених у цій статті.

Інші відповідальні національні органи або суб'єкти господарювання, зазначені в першому підпараграфі, невідкладно надають таку інформацію на запит і відповідно до передбачених часових рамок та рівня деталізації.

Держави-члени забезпечують, щоб національні регуляторні органи та інші компетентні органи мали повноваження забезпечувати виконання таких інформаційних запитів шляхом накладення відповідних дієвих пропорційних та стримувальних санкцій.

Стаття

41

Інформаційно-комунікаційна система

1. Офіс BEREC створює інформаційно-комунікаційну систему з наступним мінімальним переліком функцій та управляє нею:

(а) спільна платформа для обміну інформацією, що забезпечує BEREC. Комісію та національні регуляторні органи інформацією, необхідною для послідовного впровадження Союзом регуляторних рамок для електронних комунікацій;

(б) покремий інтерфейс для запитів щодо надання інформації та повідомлення про надходження таких запитів, відповідно до статті 40, до якого мають доступ BEREC. Офіс BEREC. Комісія та національні регуляторні органи;

(с) платформа для раннього визначення потреби у координації між національними регуляторними органами.

2. Правління ухвалює технічні та функціональні специфікації з метою створення інформаційно-комунікаційної системи, зазначеної в параграфі 1. Така система підпадає під дію прав інтелектуальної власності та підлягає застосуванню необхідного рівня конфіденційності.

3. Інформаційно-комунікаційна система має запрацювати до 21 червня 2020 року.

Стаття

42

Декларації про інтереси

1. Члени Ради регуляторів та правління, директор, відряджені національні експерти та інший персонал, не працевлаштований Офісом BEREC. подають письмову декларацію із зазначенням їхніх зобов'язань та відсутності або наявності будь-яких прямих або непрямих інтересів, які можуть вважатися такими, що ставлять під сумнів їх незалежність.

Такі декларації робляться під час взяття на себе обов'язків, мають бути точними і повними, і оновлюються у разі появи ризику існування будь-яких прямих або непрямих інтересів, які можуть розглядатися як такі, що ставлять під сумнів незалежність особи, яка подає декларацію.

Декларації, подані членами Ради регуляторів, членами правління та директором, оприлюднюються.

2. Члени Ради регуляторів, правління та робочі групи, а також інші учасники їхніх засідань, директор, відряджені національні експерти та інші працівники, не працевлаштовані Офісом BEREC. кожен, точно і повністю, не пізніше ніж на початку кожної зустрічі, мають заявити про будь-який інтерес, який може вважатися таким, що ставить під сумнів їхню незалежність стосовно питань порядку денного, і утримуватись від участі в обговоренні та голосуванні з таких питань.

3. Рада регуляторів та правління встановлюють правила запобігання та врегулювання конфліктів інтересів і, зокрема, практичні заходи щодо застосування параграфів 1 та 2.

Стаття

43

Боротьба із шахрайством

1. З метою сприяння боротьбі з шахрайством, корупцією та іншими незаконними діями згідно з Регламентом Європейського Парламенту та Ради (ЄС, Євратом) № 883/2013 (⁻²³), до 21 червня 2019 року Офіс BEREC має приєднатися до Міжінституційної угоди між Європейським Парламентом, Радою Європейського Союзу та Комісією Європейських співтовариств від 25 травня 1999 року щодо проведення внутрішніх розслідувань Європейським бюро боротьби із шахрайством (OLAF) (⁻²⁴) і затвердити відповідні положення, що застосовуватимуться до всього персоналу Офісу BEREC, використовуючи шаблон, наведений у додатку до вказаної угоди.

2. Рахункова Палата має повноваження проводити аудит - на підставі документів та інспекцій на місцях - усіх бенефіціарів грантів, підрядників і субпідрядників, які отримали кошти Союзу від Офісу BEREC.

3. Європейське бюро боротьби із шахрайством може проводити розслідування, зокрема перевірки та інспекції на місцях, відповідно до положень та процедур, викладених у Регламенті (ЄС, Євратом) № 883/2013 та Регламенті Ради (Євратом, ЄС) № 2185/96 (⁻²⁵) з метою встановлення, чи мало місце шахрайство, корупція або будь-яка інша незаконна діяльність, що впливає на фінансові інтереси Союзу у зв'язку з угодою про надання гранту або рішенням про надання гранту чи контрактом, що фінансується Офісом BEREC.

4. Без обмеження параграфів 1, 2 і 3, угоди про співпрацю з третіми країнами та міжнародними організаціями, договори, угоди про надання грантів і рішення щодо грантів охоплюють положення, які чітко уповноважують Рахункову Палату і Європейське бюро боротьби із шахрайством проводити такі аудити і розслідування згідно з їхніми відповідними компетенціями.

Стаття

44

Відповідальність

1. Договірна відповідальність Офісу BEREC повинна регулюватися правом, застосованим до відповідного договору.

2. Суд Європейського Союзу (Суд) має юрисдикцію ухвалювати рішення відповідно до будь-якого положення про арбітраж, що міститься в договорі, укладеному Офісом BEREC.

3. У разі позадоговірної відповідальності Офіс BEREC згідно із загальними принципами, які є спільними для права держав-членів, відшкодовує будь-яку шкоду, завдану його підрозділами або його персоналом під час виконання їхніх обов'язків.

4. Суд має юрисдикцію щодо розгляду спорів, пов'язаних з відшкодуванням шкоди, як зазначено у параграфі 3.

5. Особиста відповідальність персоналу перед Офісом BEREC регулюється нормами Положення про персонал або Умов працевлаштування інших службовців, що застосовуються до них.

Стаття

45

Адміністративні запити

Діяльність BEREC та Офісу BEREC є предметом запитів Європейського Омбудсмана відповідно до статті 228 ДФЄС.

Стаття

46

Положення щодо мов

1. Регламент № 1 (⁻²⁶) застосовується до Офісу BEREC.

2. Послуги з перекладу, необхідні для функціонування Офісу BEREC, надає Центр перекладів органів Європейського Союзу.

ГЛАВА**X****ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ****Стаття****47****Угода про штаб-квартиру та умови функціонування**

1. Домовленості щодо приміщення, яке буде надано для Офісу BEREC в державі-члені ведення діяльності та засобів, які буде передано такою державою-членом, а також спеціальні правила, що застосовуються до директора, членів правління, персоналу Офісу BEREC та членів їхніх сімей у державі-члені ведення діяльності, повинні бути встановлені в Угоді про штаб-квартиру між Офісом BEREC і державою-членом ведення діяльності, укладеною після отримання схвалення правління та не пізніше 21 грудня 2020 року.

2. Держава-член ведення діяльності забезпечує необхідні умови для безперебійного та ефективного функціонування Офісу BEREC, включаючи багатомовне, європейсько-орієнтоване шкільне навчання та відповідне транспортне сполучення.

Стаття**48****Оцінювання**

1. До 21 грудня 2023 року та в подальшому кожні п'ять років Комісія проводитиме оцінювання відповідно до настанов Комісії для визначення результативності BEREC та Офісу BEREC стосовно їхніх цілей, повноважень, завдань та місця розташування. Оцінювання має, зокрема, розглядати питання можливої необхідності для зміни структури або повноважень BEREC та Офісу BEREC, а також фінансових наслідків будь-якої такої зміни.

2. Якщо Комісія вважає, що продовження діяльності BEREC або Офісу BEREC більше не виправдовується з огляду на поставлені цілі, повноваження і завдання, вона може запропонувати, щоб цей Регламент був відповідно змінений або скасований.

3. Комісія звітує Європейському Парламенту, Раді та правлінню про свої висновки за результатами оцінювання та оприлюднює такі висновки.

Стаття**49****Перехідні положення**

1. Офіс BEREC є наступником Офісу, створеного Регламентом (ЄС) № 1211/2009, стосовно всіх прав власності, угод, юридичних зобов'язань, трудових договорів, фінансових зобов'язань та відповідальності.

Зокрема, цей Регламент не впливає на права та обов'язки персоналу Офісу. Їхні договори можуть бути продовжені згідно з цим Регламентом у відповідності до Положення про персонал та Умов працевлаштування інших службовців та у відповідності з бюджетними обмеженнями Офісу BEREC.

2. З 20 грудня 2018 року Адміністративний керівник, призначений на основі Регламенту (ЄС) № 1211/2009, виконує функції директора з функціями, передбаченими цим Регламентом. Інші умови договору Адміністративного керівника залишаються незмінними.

3. Правління може ухвалити рішення про продовження терміну повноважень директора, зазначеного у параграфі 2 цієї статті, на наступний термін. Стаття 32(5) та (6) застосовується *mutatis mutandis*. Сукупний термін повноважень директора не повинен перевищувати 10 років.

4. Рада регуляторів та правління, зазначені у статтях 7 та 15 цього Регламенту, складаються з членів Ради регуляторів та Адміністративного комітету, зазначених у статтях 4 та 7 Регламенту (ЄС) № 1211/2009, до призначення нових представників.

5. Голови та віце-голови Ради регуляторів та Адміністративного комітету, які були призначені на основі Регламенту (ЄС) № 1211/2009, залишаються на посадах голови та віце-голів Ради регуляторів, як зазначено у статті 10 цього Регламенту, а також голови та заступників голови правління, як зазначено у статті 17 цього Регламенту, на період до завершення однорічного строку їхніх повноважень. Призначення голови та віце-голів Ради регуляторів та Адміністративного комітету на підставі Регламенту (ЄС) № 1211/2009, які були зроблені до 20 грудня 2018 року, строки яких закінчуються після цієї дати, залишаються чинними.

6. Процедура звільнення від зобов'язань щодо бюджету, затвердженого на основі статті 11 Регламенту (ЄС) № 1211/2009, здійснюється відповідно до правил, встановлених вказаним регламентом.

Стаття

50

Зміни до Регламенту (ЄС) 2015/2120

До Регламенту (ЄС) 2015/2120 вносяться такі зміни:

(1) назву викласти у такій редакції:

«Регламент Європейського Парламенту і Ради (ЄС) 2015/2120 від 25 листопада 2015 року про заходи щодо відкритого доступу до мережі Інтернет та роздрібних тарифів на регульовані комунікації у межах ЄС та внесення змін до Директиви 2002/22/ЄС та Регламенту (ЄС) № 531/2012»;

(2) статтю 1 доповнити таким параграфом:

«3. Цей Регламент також встановлює загальні правила, які забезпечують, щоб для споживачів не встановлювалися завищені ціни за міжособистісні комунікації з використанням нумерації, що ініціюються у державі-члені місцевого постачальника споживача і завершуються на будь-якому фіксованому або мобільному номері в іншій державі-члені.»;

(3) доповнити другий пункт статті 2 такими пунктами:

«(3) «регульовані комунікації в межах ЄС» означає будь-яку послугу міжособистісної комунікації з використанням номера, яка ініціюється у державі-члені місцевого постачальника споживача і завершується на будь-якому фіксованому або мобільному номері національного плану нумерації іншої держави-члена, плата за яку нараховується повністю або частково на основі фактичного споживання;

(4) «послуга міжособистісної комунікації з використанням нумерації» означає послугу міжособистісної комунікації з використанням нумерації, як її визначено у пункті (6) статті 2 Директиви (ЄС) 2018/1972 Європейського Парламенту та Ради (*¹).

(*¹) Директива Європейського Парламенту та Ради (ЄС) 2018/1972 від 11 грудня 2018 року про запровадження Європейського кодексу електронних комунікацій (ОВ L 321, 17.12.2018, с. 36).»;

(4) додати таку статтю:

«Стаття

5a

Роздрібна плата за регульовані комунікації в межах ЄС

1. З 15 травня 2019 року будь-яка роздрібна ціна (без урахування ПДВ), що встановлюється для споживачів за регульовані комунікації в межах ЄС, не має перевищувати 0,19 євро за хвилину для викликів та 0,06 євро за SMS-повідомлення.

2. Незважаючи на зобов'язання, викладені в параграфі 1, постачальники регульованих комунікацій у межах ЄС можуть додатково пропонувати, а споживачі - явно вираженим

чином обирати, тариф для міжнародних комунікацій, включаючи регульовані комунікації в межах ЄС, відмінний від встановленого відповідно до параграфа 1, в силу чого споживачі користуватимуться іншим тарифом для регульованих комунікацій в межах ЄС, ніж той, який би надавався за відсутності такого вибору. Перед обранням споживачами такого відмінного тарифу постачальник регульованих комунікацій у межах ЄС повідомляє їх про характер переваг, які будуть втрачені при здійсненні такого вибору.

3. Якщо тариф для регульованих комунікацій у межах ЄС, зазначених у параграфі 2, перевищує граничні показники, встановлені в параграфі 1, споживачам, які протягом двох місяців з 15 травня 2019 року не підтвердили або не висловилися щодо вибору будь-якого тарифу відповідно до параграфу 2, автоматично надаються тарифи, встановлені в параграфі 1.

4. Користувачі можуть безкоштовно перейти з або на тарифи, встановлені у параграфі 1, протягом одного робочого дня з моменту отримання постачальником відповідного запиту, а постачальники повинні забезпечити, щоб такий перехід не включав зміну умов або обмежень щодо елементів підписки, окрім регульованих комунікацій у межах ЄС.

5. Якщо максимальні ціни, зазначені в параграфі 1, виражені у валюті, відмінній від євро, початкові ліміти визначаються у таких валютах, застосовуючи середнє (арифметичне) значення відповідних обмінних курсів, опублікованих станом на 15 січня, 15 лютого та 15 березня 2019 року Європейським центральним банком в Офіційному віснику Європейського Союзу. Ліміти у валютах, відмінних від євро, переглядаються щорічно, починаючи з 2020 року. Щорічно переглянуті ліміти в таких валютах застосовуються з 15 травня, використовуючи середнє (арифметичне) значення обмінних курсів, опублікованих 15 січня, 15 лютого та 15 березня того ж року.

6. Національні регуляторні органи здійснюють моніторинг тенденцій ринку та цін на регульовані комунікації в межах ЄС та звітують про це Комісії.

Якщо постачальник регульованих комунікацій у межах ЄС встановлює, що через особливі та виняткові обставини, що відрізняють його від більшості інших постачальників ЄС, застосування граничного показника, зазначеного в параграфі 1, матиме значний вплив на здатність такого постачальника підтримувати існуючі ціни на комунікації на місцевому ринку, національний регуляторний орган може, за заявою такого постачальника, зробити виключення щодо параграфа 1 лише у необхідному обсязі та період одного року, який може бути продовжено. Оцінка стійкості тарифної моделі на місцевому ринку має базуватися на відповідних об'єктивних факторах, характерних для постачальника регульованих комунікацій в межах ЄС, а також на рівні цін і доходів на місцевому ринку.

Якщо постачальник-заявник виконав відповідний доказовий обов'язок, національний регуляторний орган визначає максимальний рівень ціни, що перевищує один або обидва граничних показники, визначені у параграфі 1, які були б необхідними для забезпечення стійкості тарифної моделі постачальника на місцевому ринку. BEREC публікує настанови щодо параметрів, які мають бути враховані національними регуляторними органами у їхніх оцінках.»;

(5) статтю 6 доповнити таким параграфом:

«Держави-члени визначають правила щодо санкцій, що застосовуються до порушень статті 5а, та вживають всіх необхідних заходів для забезпечення їх імплементації. Передбачені санкції повинні бути дієвими, пропорційними і стримувальними. Держави-члени повідомляють Комісію про правила та заходи, встановлені для забезпечення

імплементатії статті 5а до 15 травня 2019 року, і негайно повідомляють Комісію про будь-яке подальше внесення змін, що впливає на них.»;

(б) статтю 10 доповнити таким параграфом:

«5. Дія Статті 5а припиняється 14 травня 2024 року.».

Стаття

51

Скасування

Регламент Ради (ЄС) № 1211/2009 скасувати.

Покликання на скасований Регламент необхідно тлумачити як покликання на цей Регламент і читати відповідно до кореляційної таблиці, викладеної в додатку.

Стаття

52

Набуття чинності

Цей Регламент набуває чинності на третій день після його публікації в Офіційному віснику Європейського Союзу.

Цей Регламент зобов'язальний у повному обсязі та підлягає прямому застосуванню у всіх державах-членах.

Вчинено в Страсбурзі 11 грудня 2018 року.

8. РЕГЛАМЕНТ ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ І РАДИ (ЄС) № 1227/2011 від 25 жовтня 2011 року про доброчесність та прозорість на оптовому енергетичному ринку

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ ПАРЛАМЕНТ І РАДА ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ,

Беручи до уваги Договір про функціонування Європейського Союзу, зокрема його статтю 194(2),

Беручи до уваги пропозицію Європейської Комісії,

Після передачі проекту законодавчого акта національним парламентам,

Беручи до уваги висновки Європейського економічно-соціального комітету (¹),

Після консультацій із Комітетом регіонів Європейського Союзу,

Діючи згідно зі звичайною законодавчою процедурою (²),

Оскільки:

(1) Важливо забезпечити, щоб споживачі та інші учасники ринку мали впевненість у доброчесності на ринках електричної енергії та природного газу, щоб установлені на оптових енергетичних ринках ціни відображали справедливий та конкурентний взаємозв'язок між пропозицією і попитом, та щоб не було практики генерування прибутків завдяки зловживанням на ринку.

(2) Метою підвищення доброчесності та прозорості на оптових енергетичних ринках є сприяння відкриттю оптових енергетичних ринків та розвитку добросовісної конкуренції на них, що в підсумку буде на користь кінцевих споживачів енергії.

(3) Рекомендація Комітету європейських регуляторів у сфері цінних паперів та Групи європейських регуляторів ринків електричної енергії та природного газу підтверджує, що сфера дії чинного законодавства неналежним чином покриває питання доброчесності на ринках електричної енергії та природного газу, та рекомендує взяти до уваги відповідні законодавчі положення, пов'язані з енергетичним сектором, які попереджають зловживання на ринку, та врахувати секторальні умови, які не охоплені іншими директивами та регламентами.

(4) Оптові енергетичні ринки стають дедалі тісніше взаємопов'язаними по всьому Союзу. Зловживання на ринку в одній державі-члені часто впливають не лише на оптові ціни на електричну енергію та природний газ в межах національних кордонів, а також і на роздрібні ціни для споживачів та мікропідприємств. Тому забезпечення доброчесності на ринку не може бути справою самих лише окремих держав-членів. Для формування повноцінного функціонування взаємоз'єданого та інтегрованого внутрішнього енергетичного ринку вкрай важливим є потужний транскордонний моніторинг ринку.

Стаття

1

Предмет, сфера застосування та зв'язок із іншим законодавством Союзу

1. Цим Регламентом встановлюються правила, що узгоджуються з правилами, які застосовуються на фінансових ринках, та з належним функціонуванням оптових енергетичних ринків з урахуванням їхніх специфічних характеристик і забороняють недобросовісні практики, що негативно впливають на такі ринки. Цей Регламент передбачає моніторинг оптових енергетичних ринків з боку Агентства з питань співробітництва регуляторних органів у сфері енергетики (далі - «Агентство») у тісній співпраці з національними регуляторними органами, та з урахуванням взаємодії оптових енергетичних ринків зі Схемою торгівлі викидами.

2. Цей Регламент застосовується до торгівлі оптовими енергетичними продуктами. Статті 3 та 5 цього Регламенту не застосовуються до оптових енергетичних продуктів, які є фінансовими інструментами та до яких застосовуються положення статті 9 Директиви 2003/6/ЄС. Положення цього Регламенту не обмежують положень Директиви 2003/6/ЄС та Директиви 2004/39/ЄС, а також застосуванню конкурентного права ЄС до практик, на які розповсюджується дія цього Регламенту.

3. Агентство, національні регуляторні органи, Європейський орган з цінних паперів і ринків (ESMA), компетентні фінансові органи, держави-члени та, у відповідних випадках, національні органи із захисту конкуренції повинні співпрацювати, щоб забезпечити узгоджений підхід до застосування відповідних правил у випадку здійснення операцій з одним або кількома фінансовими інструментами, до яких застосовуються положення статті 9 Директиви 2003/6/ЄС, та одним чи кількома оптовими енергетичними продуктами, до яких застосовуються положення статей 3, 4 та 5 цього Регламенту.

4. Адміністративна рада Агентства забезпечує виконання Агентством завдань, покладених на нього цим Регламентом, відповідно до положень цього Регламенту та Регламенту (ЄС) № 713/2009.

5. Директор Агентства радиться з Радою регуляторів Агентства щодо всіх аспектів імплементації цього Регламенту, та належним чином враховує її висновки та рекомендації.

Стаття

2

Терміни та означення

Для цілей цього Регламенту застосовують такі терміни та означення:

(1) «інсайдерська інформація» означає точну інформацію, яка не оприлюднювалася, що прямо або опосередковано стосується одного або більше енергетичних продуктів та, у разі її оприлюднення, здатна істотно впливати на ціни таких оптових енергетичних продуктів.

Для цілей цього означення поняття «інформація» означає:

(a) інформацію, яка підлягає обов'язковому опублікуванню згідно з Регламентом (ЄС) № 714/2009 та Регламентом (ЄС) № 715/2009, включно з ухваленими відповідно до них настановами та мережевими кодексами;

(b) інформацію про потужність та використання об'єктів для виробництва, зберігання, споживання або транспортування електричної енергії або природного газу, а також потужність та використання об'єктів СПГ, у тому числі заплановану чи незаплановану недоступність таких об'єктів;

(c) інформацію, яка підлягає розкриттю згідно із законодавчими та регуляторними положеннями Союзу чи національного рівня, правилами ринку, договорами чи звичаями на відповідному оптовому енергетичному ринку, оскільки така інформація може істотно впливати на ціни оптових енергетичних продуктів; та

(d) іншу інформацію, яку розсудливі учасники ринку, ймовірно, використовували б для ухвалення рішень щодо здійснення операції з оптовими енергетичними продуктами або для подання заявок на торгівлю ними.

Інформація вважається точною, якщо вона визначає набір обставин, які існують або існування яких можна обґрунтовано очікувати, або подію, яка настала або настання якої можна обґрунтовано очікувати, та є достатньо конкретною, щоб давати змогу робити висновки про можливий вплив такого набору обставин або події на ціни оптових енергетичних продуктів;

(2) «маніпулювання ринком» означає:

(а) здійснення будь-якої операції або подання будь-якої заявки на торгівлю оптовими енергетичними продуктами, які:

(і) надають або, ймовірно, можуть надати неправдиві або оманливі сигнали щодо пропозиції оптових енергетичних продуктів, попиту на них або їх ціни;

(іі) встановлюють або є спробою встановлення особою або групою осіб, що діють за домовленістю, штучної ціни одного або більше оптових енергетичних продуктів, окрім випадків, коли особа, яка здійснює операцію або подає заявку на торгівлю, підтверджує, що вона діє на законних підставах, та коли операція чи заявка на торгівлю відповідає загальноприйнятим практикам на відповідному оптовому енергетичному ринку; або

(ііі) передбачають застосування або спроби застосування засобів маніпуляції або будь-якої іншої форми обману чи махінацій, які надають або, ймовірно, можуть надавати неправдиві або оманливі сигнали щодо пропозиції оптових енергетичних продуктів, попиту на них або їх ціни;

або

(b) розповсюдження через засоби масової інформації, в тому числі Інтернет, інформації, яка надає або, ймовірно, може надати неправдиві або оманливі сигнали щодо пропозиції оптових енергетичних продуктів, попиту на них або їх ціни, у тому числі розповсюдження чуток та неправдивих чи оманливих новин, якщо особі, яка їх розповсюджує, відомо або має бути відомо, що відповідна інформація є неправдивою або оманливою.

Випадки розповсюдження інформації для цілей журналістської або художньої діяльності оцінюються з урахуванням норм, що регулюють свободу преси та свободу виразу поглядів у інших засобах масової інформації, крім випадків, коли:

(і) відповідна особа в результаті розповсюдження зазначеної інформації прямо чи опосередковано отримує перевагу чи прибуток; або

(іі) розкриття або розповсюдження інформації здійснюється з метою введення ринку в оману щодо пропозиції оптових енергетичних продуктів, попиту на них або їх ціни;

(3) «спроба маніпулювання ринком» означає:

(а) здійснення будь-якої операції, подання будь-якої заявки на торгівлю або вчинення будь-яких інших дій щодо оптового енергетичного продукту з наміром:

(і) надання неправдивих або оманливих сигналів щодо пропозиції оптових енергетичних продуктів, попиту на них або їх ціни;

(іі) встановлення штучної ціни одного або кількох оптових енергетичних продуктів, окрім випадків, коли особа, яка здійснює операцію або подає заявку на торгівлю, підтверджує, що вона діє на законних підставах, та коли операція чи заявка на торгівлю відповідає загальноприйнятим практикам на відповідному оптовому енергетичному ринку; або

(ііі) застосування засобів маніпуляції або будь-якої іншої форми обману чи махінацій, які надають або, ймовірно, можуть надати неправдиві або оманливі сигнали щодо пропозиції оптових енергетичних продуктів, попиту на них або їх ціни;

або

(b) розповсюдження через засоби масової інформації, у тому числі Інтернет, або в будь-який інший спосіб інформації з метою надання неправдивих або оманливих сигналів щодо пропозиції оптових енергетичних продуктів, попиту на них або їх ціни;

(4) «оптові енергетичні продукти» означає визначені нижче договори та деривативи, незалежно від того, де та яким чином відбувається торгівля ними:

(a) договори на постачання електричної енергії чи природного газу, місцем постачення яких є територія Союзу;

(b) деривативи, пов'язані з електричною енергією або природним газом, виробленою/видобутом, проданими або постаченими на території Союзу;

(c) договори, які стосуються транспортування електричної енергії чи природного газу на території Союзу;

(d) деривативи, які стосуються транспортування електричної енергії чи природного газу на території Союзу.

Договори про постачання та розподіл електричної енергії або природного газу для користування кінцевих споживачів не є оптовими енергетичними продуктами. Однак, договори про постачання та розподіл електричної енергії або природного газу кінцевим споживачам, спроможність споживання яких є вищою за порогове значення, визначене у другому параграфі пункту (5), вважаються оптовими енергетичними продуктами;

(5) «спроможність споживання» означає обсяг споживання кінцевим споживачем електричної енергії або природного газу на умовах максимальної виробничої потужності. Вона включає загальний обсяг споживання такого споживача як окремого суб'єкта господарювання на ринках із взаємопов'язаними оптовими цінами.

У розрізі цього означення споживання на окремих заводах, підконтрольних окремому суб'єкту господарювання, спроможність споживання якого не перевищує 600 ГВт на рік, не враховується за умови, що такі заводи не мають спільного впливу на ціни на оптовому енергетичному ринку, оскільки вони географічно розташовані на різних відповідних ринках;

(6) «оптовий енергетичний ринок» означає будь-який ринок на території Союзу, на якому здійснюється торгівля оптовими енергетичними продуктами;

(7) «учасник ринку» означає будь-яку особу, в тому числі операторів системи транспортування, яка здійснює операцію, в тому числі розміщує заявку на торгівлю, на одному чи кількох оптових енергетичних ринках;

(8) «особа» означає будь-яку фізичну чи юридичну особу;

(9) «компетентний фінансовий орган» означає компетентний орган, призначений згідно з процедурою, визначеною статтею 11 Директиви 2003/6/ЄС;

(10) «національний регуляторний орган» означає національні регуляторні органи, призначені згідно зі статтею 35(1) Директиви Європейського Парламенту і Ради 2009/72/ЄС від 13 липня 2009 року щодо спільних правил функціонування внутрішнього ринку електричної енергії (-10), або статтею 39(1) Директиви Європейського Парламенту і Ради 2009/73/ЄС від 13 липня 2009 року щодо спільних правил функціонування внутрішнього ринку природного газу (-11);

(11) «оператор системи транспортування» має означення, закріплене у пункті 4 статті 2 Директиви 2009/72/ЄС («оператор системи передачі») та у пункті 4 статті 2 Директиви 2009/73/ЄС («оператор газотранспортної системи»);

(12) «материнська компанія» означає материнську компанію у значенні, закріпленому статтями 1 та 2 Сьомої Директиви Ради 83/349/ЄС від 13 червня 1983 року, що ґрунтується на статті 54(3)(g) Договору про консолідовану звітність (-12);

(13) «пов'язаний суб'єкт господарювання» означає дочірню компанію або інший суб'єкт господарювання, часткою участі у яких володіє відповідний суб'єкт господарювання, або суб'єкт господарювання, пов'язаний з іншим суб'єктом господарювання у значенні статті 12(1) Директиви Ради 83/349/ЄС;

(14) «розподіл природного газу» має означення, закріплене в пункті (5) статті 2 Директиви 2009/73/ЄС;

(15) «розподіл електричної енергії» має означення, закріплене в пункті (5) статті 2 Директиви 2009/72/ЄС.

Стаття

3

Заборона інсайдерської торгівлі

1. Особам, які володіють інсайдерською інформацією щодо оптових енергетичних продуктів, заборонено:

(а) використовувати таку інформацію для придбання або продажу, вжиття спроб щодо придбання чи продажу, від власного імені чи від імені третьої особи, прямо чи опосередковано, оптових енергетичних продуктів, яких стосується така інформація;

(б) розкривати таку інформацію будь-якій третій особі, крім випадків, коли таке розкриття здійснюється у звичайному порядку в рамках виконання їхніх службових, професійних чи робочих обов'язків;

(с) рекомендувати іншій особі чи схилити іншу особу, на основі інсайдерської інформації, до придбання чи продажу оптових енергетичних продуктів, яких стосується така інформація.

2. Визначена у параграфі 1 заборона застосовується до таких осіб, які володіють інсайдерською інформацією щодо оптових енергетичних продуктів:

(а) членів адміністративних, керівних чи наглядових органів суб'єкта господарювання;

(б) осіб, які володіють часткою в капіталі суб'єкта господарювання;

(с) осіб, які мають доступ до інформації в ході виконання своїх службових, професійних чи робочих обов'язків;

(д) осіб, які отримали таку інформацію внаслідок вчинення злочинних дій;

(е) осіб, яким відомо або яким має бути відомо, що відповідна інформація є інсайдерською.

3. Положення пунктів (а) та (с) параграфа 1 цієї статті не застосовуються до операцій із придбання електричної енергії чи природного газу операторами систем транспортування для забезпечення безпечного та надійного функціонування систем згідно з обов'язками, покладеними на них пунктами (д) та (е) статті 12 Директиви 2009/72/ЄС або пунктами (а) та (с) статті 13(1) Директиви 2009/73/ЄС.

4. Положення цієї статті не застосовуються до:

(а) операцій, що здійснюються для виконання зобов'язань, які виникли внаслідок придбання чи продажу оптових енергетичних продуктів, коли такі зобов'язання випливають з договору або заявки на торгівлю, укладеного/ розміщеної до моменту отримання відповідною особою інсайдерської інформації;

(б) операцій, здійснених виробниками електричної енергії та природного газу, операторами газосховищ або операторами терміналів для імпорту СПГ, виключно з метою покриття безпосередніх фізичних втрат, що виникли в результаті незапланованих відключень, якщо невжиття таких заходів позбавило б учасника ринку можливості виконати існуючі договірні зобов'язання або коли такі заходи були вжиті за згодою відповідних операторів системи транспортування для забезпечення її безпечного та надійного функціонування. У таких ситуаціях відповідна інформація про операції повідомляється Агентству та національному регуляторному органу. Обов'язок з надання такої інформації не обмежує обов'язків, визначених у статті 4(1);

(с) учасників ринку, що діють згідно з національними правилами на випадок надзвичайних ситуацій, у випадку втручання національних органів з метою забезпечення надійного постачання електричної енергії та природного газу і повного чи часткового тимчасового зупинення роботи ринкових механізмів держави-члена. У таких випадках органи, відповідальні за планування на випадок надзвичайних ситуацій, забезпечують опублікування інформації згідно зі статтею 4.

5. Якщо особа, яка володіє інсайдерською інформацією про оптові енергетичні продукти, є юридичною особою, визначені у параграфі 1 заборони застосовуються також до фізичних осіб, які ухвалюють рішення щодо здійснення операції від імені відповідної юридичної особи.

6. Випадки розповсюдження інформації для цілей журналістської або художньої діяльності оцінюються з урахуванням норм, що регулюють свободу преси та свободу вияву поглядів у інших засобах масової інформації, крім випадків, коли:

(а) відповідна особа в результаті розповсюдження зазначеної інформації прямо чи опосередковано отримує перевагу чи прибуток; або

(б) розкриття або розповсюдження інформації здійснюється з метою введення ринку в оману щодо пропозиції оптових енергетичних продуктів, попиту на них або їх ціни.

Стаття

4

Обов'язок опублікування інсайдерської інформації

1. Учасники ринку зобов'язані ефективно та своєчасно оприлюднювати наявну в них інсайдерську інформацію щодо господарської діяльності чи об'єктів, які належать чи підконтрольні відповідному учаснику ринку, його материнській компанії чи пов'язаному з ним суб'єкту господарювання або об'єктів, за операційну діяльність яких повністю чи частково відповідає такий учасник ринку чи суб'єкт господарювання. Це передбачає оприлюднення інформації про потужність та використання об'єктів для виробництва, зберігання, споживання або транспортування електричної енергії або природного газу, а також потужність та використання об'єктів СПГ, у тому числі заплановану чи незаплановану недоступність таких об'єктів.

2. У виняткових випадках учасник ринку може під власну відповідальність відкласти публічне розкриття інсайдерської інформації з метою запобігання завданню шкоди його законним інтересам, за умови, що такі дії не вводять суспільство в оману та що відповідний учасник ринку в змозі забезпечити конфіденційність такої інформації і не використовує таку інформацію для ухвалення рішень щодо торгівлі оптовими енергетичними продуктами. У такому разі учасник ринку зобов'язаний негайно надати відповідну інформацію, разом із обґрунтуванням рішення щодо відкладення її публічного розкриття, Агентству та відповідному національному регуляторному органу, з урахуванням положень статті 8(5).

3. У разі розкриття самим учасником ринку або особою, що працює на нього чи діє від його імені, інсайдерської інформації щодо оптових енергетичних продуктів у ході виконання їхніх службових, професійних чи робочих обов'язків, як передбачено пунктом (б) статті 3(1), такий учасник ринку або особа повинні забезпечити одночасне, повне та ефективно публічне розкриття відповідної інформації. У разі ненавмисного розкриття інформації учасник ринку зобов'язаний забезпечити повне та ефективно публічне розкриття такої інформації в найкоротший можливий строк після ненавмисного розкриття. Положення цього параграфу не застосовуються, якщо на особу, яка отримує інформацію, покладений обов'язок зі

збереження конфіденційності, незалежно від того, звідки походить такий обов'язок - із закону, нормативно-правового акта, статуту чи договору.

4. Опублікуванням інсайдерської інформації, в тому числі в агрегованій формі, згідно з Регламентом (ЄС) № 714/2009 або Регламентом (ЄС) № 715/2009, чи ухваленими відповідно до них настановами та мережевими кодексами, вважається її одночасне, повне та ефективне публічне розкриття.

5. Якщо оператор системи транспортування звільняється від виконання обов'язку публікувати певні дані згідно з Регламентом (ЄС) № 714/2009 або Регламентом (ЄС) № 715/2009, він також звільняється від обов'язку, передбаченого параграфом 1 цієї статті, щодо таких даних.

6. Параграфи 1 та 2 не обмежують обов'язків учасників ринку, передбачених Директивою 2009/72/ЄС та Директивою 2009/73/ЄС, Регламентом (ЄС) 714/2009 та Регламентом (ЄС) 715/2009, у тому числі настановами та мережевими кодексами, ухваленими відповідно до зазначених директив та регламентів, зокрема щодо строків та методу опублікування інформації.

7. Параграфи 1 та 2 не обмежують прав учасників ринку відкладати оприлюднення чутливої інформації, пов'язаної із захистом критичної інфраструктури, визначеної в пункті (d) статті 2 Директиви Ради 2008/114/ЄС від 8 грудня 2008 року про ідентифікацію і визначення європейських критичних інфраструктур та оцінювання необхідності покращення їх охорони та захисту (-13), якщо така інформація класифікована як секретна у відповідній країні.

Стаття 5

Заборона маніпулювання ринком

Будь-яка участь та будь-які спроби участі в маніпулюванні оптовими енергетичними ринками заборонені.

Стаття 6

Технічне оновлення означень термінів «інсайдерська інформація» та «маніпулювання ринком»

1. Комісію уповноважено ухвалювати делеговані акти відповідно до статті 20 для:

(а) оновлення означень, закріплених пунктами (1), (2), (3) та (5) статті 2 для забезпечення їх відповідності положенням іншого відповідного законодавства Союзу у сферах фінансових послуг та енергетики; та

(б) оновлення таких означень з метою врахування майбутніх змін на оптових енергетичних ринках.

2. Передбачені параграфом 1 делеговані акти повинні враховувати щонайменше таке:

(а) специфічні особливості функціонування оптових енергетичних ринків, у тому числі специфічні особливості ринків газу та електричної енергії, а також взаємодію між товарними ринками та ринками деривативів;

(б) можливість маніпуляцій при здійсненні міждержавних операцій, операцій між ринками електричної енергії та природного газу, а також на товарних ринках і ринках деривативів;

(с) потенційний вплив фактичного чи запланованого виробництва, споживання, використання потужностей транспортування чи потужностей зі зберігання на ціни на оптовому енергетичному ринку;

(d) мережеві кодекси та рамкові настанови, ухвалені згідно з Регламентом (ЄС) № 714/2009 та Регламентом (ЄС) № 715/2009.

Стаття

7

Моніторинг ринку

1. Агентство здійснює моніторинг діяльності з торгівлі оптовими енергетичними продуктами для виявлення торгових операцій, що здійснюються на основі інсайдерської інформації чи маніпулювання ринком, і запобігання їм. Агентство збирає дані для аналізу та моніторингу оптових енергетичних ринків у порядку, визначеному статтею 8.

2. При здійсненні передбаченого параграфом 1 моніторингу оптових енергетичних ринків національні регуляторні органи співпрацюють одне з одним на регіональному рівні, а також з Агентством. Для таких цілей національні регуляторні органи повинні мати доступ до відповідної інформації Агентства, зібраної останнім відповідно до параграфу 1 цієї статті та статті 10(2). Національні регуляторні органи можуть також здійснювати моніторинг діяльності з торгівлі оптовими енергетичними продуктами на національному рівні.

Держави-члени можуть покласти на свої національні органи із захисту конкуренції або створений при таких органах підрозділ моніторингу ринку обов'язок з моніторингу ринку разом з національним регуляторним органом. Під час здійсненні такого моніторингу ринку національний орган із захисту конкуренції або підрозділ моніторингу мають права та обов'язки, закріплені за національним регуляторним органом першим підпараграфом цього параграфа, другим реченням другого підпараграфа параграфа 3 цієї статті, другим реченням статті 4(2), першим реченням статті 8(5) та статтею 16.

3. Агентство щонайменше щорічно подає Комісії звіти про результати своєї діяльності за цим Регламентом та надає їх для публічного доступу. У таких звітах Агентство аналізує функціонування та прозорість різних категорій торгових майданчиків та способів торгівлі, та може надавати Комісії рекомендації щодо правил, стандартів та процедур ринку, спрямованих на підвищення доброчесності на ньому та покращення функціонування внутрішнього ринку. Агентство також може оцінювати здатність будь-яких мінімальних вимог до організованих ринків впливати на підвищення прозорості на них. Такі звіти можуть об'єднуватися зі звітом, передбаченим статтею 11(2) Регламенту (ЄС) № 713/2009.

Агентство може надавати Комісії рекомендації щодо інформації про операції, в тому числі щодо заявок на торгівлю, яку воно вважає необхідною для забезпечення ефективного та результативного моніторингу оптових ринків енергії. Перед наданням таких рекомендацій Агентство консультується із заінтересованими сторонами, зокрема з національними регуляторними органами, компетентними фінансовими органами держав-членів, національними органами із захисту конкуренції та ESMA.

Усі рекомендації надаються для ознайомлення Європейському Парламенту, Раді, Комісії та громадськості.

Стаття

8

Збір даних

1. Учасники ринку, особи та органи влади, визначені в пунктах (b)-(f) параграфу 4, від свого імені надають Агентству інформацію про операції на оптовому енергетичному ринку, в тому числі заявки на торгівлю. Така інформація повинна чітко визначати вид придбаних та проданих енергетичних продуктів, договірну ціну та обсяг, дати та час виконання операцій, сторін операції, бенефіціарів операції та будь-які інші важливі обставини. Загалом відповідальність за надання інформації покладається на учасників ринку, проте в разі

отримання необхідної інформації від особи чи органу, визначених у пунктах (b)-(f) параграфу 4, обов'язки зі звітування, покладені на відповідного учасника ринку, вважаються виконаними.

2. Комісія за допомогою імплементаційних актів:

(a) визначає список договорів та деривативів, у тому числі заявок на торгівлю, які є предметом звітування згідно з параграфом 1, а також, у відповідних випадках, мінімальну порогову вартість операцій для цілей звітування, якщо доцільно;

(b) встановлює єдині правила надання інформації, яка вимагається параграфом 1;

(c) визначає форму та строки подання такої інформації.

Такі імплементаційні акти повинні ухвалюватися відповідно до експертної процедури, зазначеної у статті 21(2). У них мають бути враховані існуючі системи звітування.

3. Особи, визначені в пунктах (a)-(d) параграфу 4, які повідомили про операції згідно з Директивою 2004/39/ЄС або застосовним законодавством Союзу про операції з деривативами, про центральних контрагентів та торгові репозиторії, не зобов'язані виконувати обов'язки щодо звітування про такі операції повторно.

Без обмеження положень першого підпараграфу цього параграфу, передбачені пунктом 2 імплементаційні акти можуть передбачати отримання Агентством інформації про операції на оптовому енергетичному ринку з організованих ринків, торгових систем матчингу (trade matching systems) та звітування.

4. Для цілей параграфу 1 інформація надається:

(a) учасником ринку;

(b) третьою особою, яка діє від імені учасника ринку;

(c) торговими системами звітування;

(d) організованим ринком, торговою системою матчингу чи особами, які професійно організовують операції з оптовими енергетичними продуктами;

(e) торговим репозиторієм, зареєстрованим чи визнаним згідно із застосовним законодавством Союзу про операції з деривативами, про центральних контрагентів та торгові репозиторії; або

(f) компетентним органом, який отримав інформацію згідно зі статтею 25(3) Директиви 2004/39/ЄС, або ESMA, коли він отримує інформацію згідно із застосовним законодавством Союзу про операції з деривативами, про центральних контрагентів та торгові репозиторії.

5. Для цілей моніторингу торгівлі на оптових енергетичних ринках учасники ринку надають Агентству та національним регуляторним органам інформацію про потужність та використання об'єктів для виробництва, зберігання, споживання або транспортування електричної енергії або природного газу, а також про потужність та використання об'єктів СПГ, в тому числі заплановану чи незаплановану недоступність таких об'єктів. Покладені на учасників ринку обов'язки зі звітування, за можливості, мінімізуються шляхом отримання необхідної інформації - повністю чи частково - з наявних джерел.

6. Комісія за допомогою імплементаційних актів:

(a) встановлює єдині правила надання інформації, яка вимагається параграфом 5, та відповідні порогові значення для цілей звітування, якщо доцільно;

(b) визначає форму та строки подання такої інформації.

Такі імплементаційні акти повинні ухвалюватися відповідно до експертної процедури, зазначеної у статті 21(2). У них повинні бути враховані існуючі обов'язки зі звітування, передбачені Регламентом (ЄС) № 714/2009 та Регламентом (ЄС) № 715/2009.

Реєстрація учасників ринку

1. Учасники ринку, що здійснюють операції, інформація про які має надаватися Агентству згідно зі статтею 8(1), реєструються в національному регуляторному органі держави-члена, в якій вони були створені чи резидентами якої вони є, або, якщо вони не були створені на території Союзу та не є його резидентами - органі держави-члена, в якій вони здійснюють свою діяльність.

Учасники ринку реєструються лише в одному національному регуляторному органі. Держави-члени не повинні вимагати від учасника ринку, який уже зареєстрований в іншій державі-члені, здійснювати повторну реєстрацію.

Реєстрація учасників ринку не звільняє від обов'язків дотримуватися застосовних правил торгівлі і балансування.

2. Не пізніше ніж через 3 місяці після ухвалення Комісією імплементаційних актів, передбачених статтею 8(2), національні регуляторні органи створюють національні реєстри учасників, які вони зобов'язані регулярно оновлювати. У такому реєстрі кожному учаснику ринку присвоюється унікальний ідентифікаційний код і міститься інформація, достатня для ідентифікації учасника ринку, в тому числі відповідна інформація щодо його коду платника ПДВ, місця створення, осіб, відповідальних за його операційні та торгові рішення, та кінцевого контролера чи бенефіціара торговельних операцій учасника ринку.

3. Національні регуляторні органи передають інформацію зі своїх національних реєстрів Агентству у визначеному останнім форматі. Агентство визначає такий формат у співпраці із зазначеними органами та публікує інформацію про нього до 29 червня 2012 року. На основі інформації, наданої національними регуляторними органами, Агентство створює Європейський реєстр учасників ринку. Доступ до Європейського реєстру надається національним регуляторним органам та іншим відповідним органам влади. Згідно зі статтею 17, Агентство може ухвалити рішення щодо відкриття Європейського реєстру або окремих його частин для публічного доступу за умови, що при цьому не розкривається комерційно чутлива інформація окремих учасників ринку.

4. Визначені в параграфі 1 цієї статті учасники ринку подають реєстраційну форму до національного регуляторного органу перед здійсненням операції, інформація про яку має надаватися Агентству згідно зі статтею 8(1).

5. Визначені в параграфі 1 учасники ринку негайно повідомляють національний регуляторний орган про будь-які зміни в інформації, що була надана в реєстраційній формі.

Стаття**Обмін інформацією між Агентством та іншими органами влади**

1. Агентство запроваджує механізми обміну інформацією, яку воно отримує згідно зі статтею 7(1) та статтею 8, із національними регуляторними органами, іншими відповідними органами та компетентними фінансовими органами держав-членів, національними органами із захисту конкуренції та ESMA. Перед запровадженням таких механізмів Агентство консулюється із зазначеними органами.

2. Агентство надає доступ до визначених у параграфі 1 механізмів лише тим органам, які впровадили системи, що дозволяють Агентству виконувати вимоги, передбачені статтею 12(1).

3. Торгові репозиторії, зареєстровані чи визнані згідно із застосовним законодавством Союзу про операції з деривативами, про центральних контрагентів та торгові репозиторії,

надають Агентству доступ до зібраної ними відповідної інформації про оптові енергетичні продукти та деривативи щодо квот на викиди.

ESMA передає Агентству інформацію про операції з оптовими енергетичними продуктами, отриману згідно зі статтею 25(3) Директиви 2004/39/ЄС та застосовним законодавством Союзу про операції з деривативами, про центральних контрагентів та торгові репозиторії. Компетентні органи, які отримують інформацію про операції з оптовими енергетичними продуктами згідно зі статтею 25(3) Директиви 2004/39/ЄС, передають таку інформацію Агентству.

Агентство та органи, відповідальні за нагляд за торгівлею квотами на викиди або деривативами квот на викиди, співпрацюють одне з одним та створюють відповідні механізми для надання Агентству доступу до інформації про операції із зазначеними квотами та деривативами, якщо такі органи збирають таку інформацію.

Стаття

11

Захист даних

Цей Регламент не обмежує обов'язків держав-членів, пов'язаних із опрацюванням персональних даних, визначеним Директивою Європейського Парламенту і Ради 95/46/ЄС від 24 жовтня 1995 року про захист фізичних осіб у зв'язку з опрацюванням персональних даних та про вільний рух таких даних (-14) та обов'язків Агентства, пов'язаних із опрацюванням персональних даних при виконанні його функцій, визначеним Регламентом Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 45/2001 від 18 грудня 2000 року про захист фізичних осіб у зв'язку з опрацювання персональних даних установами та органами Співтовариства і про вільний рух таких даних (-15).

Стаття

12

Операційна надійність

1. Агентство забезпечує конфіденційність, цілісність та захист інформації, отриманої згідно зі статтею 4(2) та статтями 8 і 10. Агентство вживає всіх необхідних заходів для запобігання неналежному використанню інформації або несанкціонованому доступу до інформації, що зберігається в його системах.

Національні регуляторні органи та компетентні фінансові органи держав-членів, національні органи із захисту конкуренції, ESMA та інші відповідні органи забезпечують конфіденційність, цілісність та захист інформації, яку вони отримують згідно зі статтями 4(2), 7(2), 8(5) або 10, та вживають заходів для запобігання неналежному використанню такої інформації.

Агентство визначає джерела операційних ризиків і мінімізує їх шляхом розробки відповідних систем, контрольних заходів та процедур.

2. Згідно зі статтею 17, Агентство може ухвалити рішення щодо відкриття частини інформації, якою воно володіє, для публічного доступу, за умови що при цьому не розкривається та не може бути з'ясована комерційно чутлива інформація про конкретних учасників ринку, конкретні операції чи конкретні торгові майданчики.

Агентство надає свою базу даних без комерційно чутливої інформації для наукових цілей із дотриманням вимог щодо конфіденційності.

Інформація публікується чи надається для доступу з метою підвищення прозорості на оптових енергетичних ринках та за умови, що це не призводить до будь-якого спотворення конкуренції на таких енергетичних ринках.

Агентство розповсюджує інформацію у справедливий спосіб згідно з прозорими правилами, які воно розробляє та надає для публічного доступу.

Стаття

13

Імплементація заборони зловживань на ринку

1. Національні регуляторні органи забезпечують застосування заборон, визначених статтями 3 та 5, а також виконання обов'язків, визначених статтею 4.

Кожна держава-член забезпечує надання своїм національним регуляторним органам слідчих та виконавчих повноважень, необхідних для виконання зазначеної функції, до 29 червня 2013 року. Такі повноваження виконуються у пропорційний спосіб.

Такі повноваження можуть виконуватися:

- (a) безпосередньо;
- (b) у співпраці з іншими органами;
- (c) шляхом звернення до компетентних судових органів.

У відповідних випадках національні регуляторні органи можуть виконувати слідчі повноваження у співпраці з організованим ринком, торговими матчінговими системами та іншими особами, які професійно організовують операції з оптовими енергетичними продуктами, визначеними у пункті (d) статті 8(4).

2. Визначені в параграфі 1 слідчі та виконавчі повноваження обмежуються метою розслідування. Вони виконуються згідно з положеннями національного права і передбачають право:

- (a) мати доступ до будь-яких відповідних документів у будь-якій формі та отримувати їх копії;
- (b) вимагати інформацію від будь-яких відповідних осіб, у тому числі осіб, які беруть участь у процесі передачі заявок або здійснення відповідних операцій, а також їх керівників та, за необхідності, викликати та заслуховувати таких осіб чи керівників;
- (c) проводити інспектування на місцях;
- (d) вимагати наявні телефонні записи та записи потоку обміну даними;
- (e) вимагати припинення будь-якої практики, яка суперечить цьому Регламенту або ухваленим на його основі делегованим чи імплементаційним актам;
- (f) звертатися до суду з вимогою про замороження або арешт активів;
- (g) звертатися до суду або будь-якого іншого компетентного органу з вимогою про тимчасову заборону професійної діяльності.

Стаття

14

Право на оскарження

Держави-члени забезпечують існування на національному рівні відповідних механізмів, які надають стороні, що постраждала від рішення регуляторного органу, право оскаржити таке рішення в органі, незалежному від заінтересованих сторін та будь-якого уряду.

Стаття

15

Обов'язки осіб, які професійно організовують операції з оптовими енергетичними продуктами

Будь-яка особа, яка професійно організовує операції з оптовими енергетичними продуктами та з обґрунтованих причин підозрює, що певна операція може порушувати статті 3 та 5, зобов'язана негайно повідомити про таку операцію національний регуляторний орган.

Особи, які професійно організують операції з оптовими енергетичними продуктами, запроваджують і використовують ефективні механізми та процедури для виявлення порушень статей 3 та 5.

Стаття

16

Співпраця на рівні Союзу та на національному рівні

1. Агентство намагається забезпечити виконання національними регуляторними органами їх завдань за цим Регламентом у скоординований та узгоджений спосіб.

За необхідності Агентство публікує необов'язкові настанови із застосування визначень, закріплених статтею 2.

Національні регуляторні органи співпрацюють з Агентством та одне з одним, у тому числі на регіональному рівні, для виконання своїх обов'язків згідно з цим Регламентом.

Національні регуляторні органи, компетентні фінансові органи та національні органи із захисту конкуренції держав-членів можуть налагодити співпрацю у відповідних формах для забезпечення ефективного та результативного виконання слідчих та виконавчих функцій, а також забезпечення узгодженого та послідовного підходу до розслідування, судового розгляду і забезпечення виконання цього Регламенту та іншого законодавства у сфері фінансів та захисту конкуренції.

2. Якщо національні регуляторні органи з обґрунтованих причин підозрюють, що дії, які порушують цей Регламент, вчиняються або були вчинені у їхній чи іншій державі-члені, вони повинні негайно повідомити про це Агентство.

Якщо національний регуляторний орган підозрює, що в іншій державі-члені вчиняються дії, які впливають на оптові ринки енергії або на ціну оптових енергетичних продуктів у його державі-члені, він може звернутися до Агентства із проханням про вжиття дій згідно з параграфом 4 цієї статті, а якщо такі дії впливають на фінансові інструменти відповідно до статті 9 Директиви 2003/6/ЄС - про вжиття дій згідно з пунктом 3 цієї статті.

3. Для забезпечення скоординованого та узгодженого підходу до зловживань на оптових енергетичних ринках:

(а) національні регуляторні органи інформують компетентний фінансовий орган держави-члена та Агентство про випадки, коли вони мають обґрунтовані причини підозрювати, що на оптових енергетичних ринках вчиняються чи були вчинені дії, які є зловживанням на ринку у значенні Директиви 2003/6/ЄС та які впливають на фінансові інструменти згідно зі статтею 9 зазначеної Директиви; для таких цілей національні регуляторні органи можуть налагоджувати відповідні форми співпраці з компетентним фінансовим органом у їхній державі-члені;

(б) Агентство інформує ESMA та компетентний фінансовий орган про випадки, коли воно має обґрунтовані причини підозрювати, що на оптових енергетичних ринках вчиняються чи були вчинені дії, які є зловживанням на ринку у значенні Директиви 2003/6/ЄС та які впливають на фінансові інструменти згідно зі статтею 9 зазначеної Директиви;

(с) компетентний фінансовий орган держави-члена інформує ESMA та Агентство про випадки, коли воно має обґрунтовані причини підозрювати, що на оптових енергетичних ринках іншої держави-члена вчиняються чи були вчинені дії, які порушують вимоги статей 3 та 5;

(д) національні регуляторні органи інформують орган із захисту конкуренції своєї держави-члена, Комісію та Агентство про випадки, коли вони мають обґрунтовані причини

підозрювати, що на оптових енергетичних ринках вчиняються чи були вчинені дії, які, ймовірно, порушують законодавство про конкуренцію.

4. Якщо Агентство, серед іншого, на основі первинного оцінювання чи аналізу має підозри щодо порушення цього Регламенту, для виконання передбачених параграфом 1 функцій воно має такі повноваження:

(а) вимагати від одного або більше національних регуляторних органів надання будь-якої інформації щодо потенційного порушення;

(б) вимагати від одного або більше національних регуляторних органів розпочати розслідування потенційного порушення та вжити належних заходів для усунення будь-яких виявлених порушень. Відповідальність за ухвалення рішень щодо вжиття будь-яких належних заходів для усунення будь-яких виявлених порушень покладається на відповідний національний регуляторний орган;

(с) якщо Агентство вважає, що потенційне порушення має або мало наслідки на міжнародному рівні - створити та координувати слідчу групу в складі представників відповідних національних регуляторних органів для встановлення фактів порушення цього Регламенту та в якій державі-члені таке порушення сталося. У відповідних випадках Агентство може також вимагати включення до складу слідчої групи представників компетентного фінансового органу чи іншого відповідного органу однієї або більше держав-членів.

5. Національний регуляторний орган, що отримує вимогу про надання інформації згідно з пунктом (а) параграфа 4, або вимогу про проведення розслідування потенційного порушення згідно з пунктом (б) параграфа 4, зобов'язаний негайно вжити необхідних заходів для виконання зазначених вимог. Якщо національний регуляторний орган не спроможний надати необхідну інформацію негайно, він зобов'язаний невідкладно повідомити Агентство про причини такої неспроможності.

Як відступ від правил, встановлених першим підпараграфом, національний регуляторний орган може відмовитися діяти на вимогу у випадках, коли:

(а) виконання таких вимог може зашкодити суверенітету або безпеці держави-члена, якій такі вимоги адресовані;

(б) до того, як відповідні вимоги надійшли на адресу держави-члена, щодо відповідних дій та осіб уже були розпочаті судові провадження; або

(с) у державі-члені, якій адресовані відповідні вимоги, вже було винесене остаточне судове рішення щодо відповідних дій чи осіб.

У будь-якому із зазначених випадків національний регуляторний орган повинен належним чином поінформувати Агентство, надавши йому якомога детальнішу інформацію про зазначені провадження чи судові рішення.

Національні регуляторні органи зобов'язані брати участь у слідчій групі, створеній відповідно до пункту (с) параграфа 4, надаючи всю необхідну допомогу. Діяльність слідчої групи координується Агентством.

6. Останнє речення статті 15(1) Регламенту (ЄС) № 713/2009 не застосовується до Агентства під час виконання ним завдань, передбачених цим Регламентом.

Стаття

17

Професійна таємниця

1. Будь-яка конфіденційна інформація, яку отримують, передають або якою обмінюються відповідно до цього Регламенту, підпадає під дію умов збереження професійної таємниці, встановлених параграфами 2, 3 і 4.

2. Обов'язок дотримання професійної таємниці застосовується до:

(a) осіб, які працюють або працювали в Агентстві;

(b) аудиторів та експертів, які отримували інструкції від Агентства;

(c) осіб, які працюють або працювали в національних регуляторних органах або інших відповідних органах;

(d) аудиторів та експертів, які отримували інструкції від національних регуляторних органів або інших відповідних органів, що отримують конфіденційну інформацію згідно з цим Регламентом.

3. Конфіденційна інформація, отримана визначеними у параграфі 2 особами в ході виконання їхніх службових обов'язків, не може розголошуватися жодним іншим особам чи органам, окрім як у резюмованій чи узагальненій формі, яка не дозволяє ідентифікувати відповідних учасників ринку або торгові майданчики - без шкоди випадкам, на які поширюється кримінальне законодавство, іншим положенням цього Регламенту чи іншому відповідному законодавству Союзу.

4. Без обмеження випадків, на які поширюється кримінальне право, Агентство, національні регуляторні органи та компетентні фінансові органи держав-членів, ESMA, органи чи особи, які отримують конфіденційну інформацію згідно з цим Регламентом, можуть використовувати таку інформацію лише для виконання своїх службових обов'язків або функцій. Інші органи та особи можуть використовувати таку інформацію для цілей, для яких вона була їм надана, у контексті адміністративних або судових проваджень, які стосуються виконання зазначених функцій. Органи, які отримують інформацію, можуть використовувати її для інших цілей, за умови що Агентство, національні регуляторні органи та компетентні фінансові органи держав-членів, ESMA, органи чи особи, які надають інформацію, дали згоду на це.

5. Ця стаття не позбавляє органи держави-члена можливості обмінюватися конфіденційною інформацією або передавати її згідно з положеннями національного права, якщо така інформація не була отримана від органів іншої держави-члена або від Агентства згідно з цим Регламентом.

Стаття

18

Санкції

Держави-члени встановлюють правила щодо санкцій, застосованих у разі порушень цього Регламенту, та вживають усіх необхідних заходів для забезпечення їх виконання. Передбачені санкції повинні бути ефективними, стримувальними та пропорційними, відповідати виду, тривалості та тяжкості порушення, завданій споживачам шкоді та потенційній вигоді від торгівлі з використанням інсайдерської інформації та маніпулювання ринком.

Держави-члени повинні повідомити Комісію про такі положення до 29 червня 2013 року і без затримки повідомляти її про будь-які подальші зміни, що впливають на них.

Держави-члени забезпечують, щоб у національного регуляторного органу була змога оприлюднювати інформацію про заходи або санкції, вжиті/ застосовані у зв'язку з порушенням цього Регламенту, окрім випадків, коли її оприлюднення завдає непропорційної шкоди відповідним сторонам.

Міжнародні відносини

Для досягнення закріплених цим Регламентом цілей та без обмеження відповідних повноважень держав-членів та установ Союзу, у тому числі Європейської служби зовнішніх справ, для сприяння гармонізації регуляторної бази Агентство має право розробляти договори та укладати адміністративні угоди з наглядовими органами, міжнародними організаціями та адміністраціями третіх країн, зокрема тими, які мають вплив на оптовий ринок енергії Союзу. Такі угоди не повинні створювати правових зобов'язань щодо Союзу та його держав-членів і не повинні обмежувати можливості держав-членів та їхніх компетентних органів укладати двосторонні та багатосторонні угоди із зазначеними наглядовими органами, міжнародними організаціями та адміністраціями третіх країн.

Стаття**Здійснення делегованих повноважень**

1. Повноваження ухвалювати делеговані акти надано Комісії відповідно до умов, встановлених у цій статті.

2. Повноваження ухвалювати делеговані акти зазначені у статті 6, покладено на Комісію на п'ятирічний період, починаючи з 28 грудня 2011 року. Комісія повинна підготувати звіт про делеговані повноваження не пізніше ніж за 9 місяців до закінчення 5-річного періоду. Строк дії делегованих повноважень повинен автоматично продовжуватися на періоди такої самої тривалості, якщо Європейський Парламент або Рада не ухвалить рішення проти такого продовження не пізніше ніж за 3 місяці до завершення кожного такого періоду.

3. Делеговані повноваження, зазначені у статті 6, можуть бути в будь-який час відкликані Європейським Парламентом або Радою. Рішення про відкликання припиняє дію делегованих повноважень, що їх зазначено в тексті такого рішення. Воно набуває чинності на наступний день після його публікації в Офіційному віснику Європейського Союзу або в пізнішу дату, вказану в такому рішенні. Воно не впливає на чинність будь-яких делегованих актів, які вже набули чинності.

4. Як тільки Комісія ухвалює делегований акт, вона надає його одночасно Європейському Парламенту і Раді.

5. Делегований акт, ухвалений відповідно до статті 6, набуває чинності, тільки якщо ні Європейський Парламент, ні Рада не висловили жодних заперечень протягом двомісячного періоду з дати надання зазначеного акта Європейському Парламенту і Раді або якщо до закінчення такого періоду Європейський Парламент і Рада повідомили Комісії, що вони не матимуть заперечень. За ініціативою Європейського Парламенту чи Ради зазначений термін може бути продовжений на 2 місяці.

Стаття**Процедура Комітету**

1. Комісії допомагає комітет. Такий комітет є комітетом у розумінні Регламенту (ЄС) № 182/2011.

2. У разі покликання на цей параграф застосовують статтю 5 Регламенту (ЄС) № 182/2011.

Стаття**Набуття чинності**

Цей Регламент набуває чинності на 20-й день після його публікації в *Офіційному віснику Європейського Союзу*.

Параграф 1, перший підпараграф параграфа 3, а також параграфи 4 та 5 статті 8 застосовуються через 6 місяців після дати ухвалення Комісією відповідних імплементаційних актів, згаданих у параграфах 2 та 6 зазначеної статті.

Цей Регламент обов'язковий у повному обсязі та підлягає прямому застосуванню в усіх державах-членах.

Вчинено у Страсбурзі 25 жовтня 2011 року.

III. RESEARCH PAPERS ON COMMERCIAL LAW

1. SOME PROBLEMS OF COMMERCIAL LAW IN UKRAINE

Abstract: *The paper is devoted to the disclosure of certain aspects of recodification in Ukraine, some existing problems of commercial law, the conflict of norms between the Commercial Code of Ukraine and the Civil Code of Ukraine. In 2020 the Concept of Civil Legislation Reform was adopted in Ukraine. The Concept states that the systematic renewal of the Civil Code of Ukraine as a whole is possible only if the Commercial Code of Ukraine is repealed because the latter does not meet the parameters of the acts governing business relations, which by their nature are primarily private.*

The manuscript explains the current problems of commercial as well as civil law regulation of business relations for both: 1) foreign scholars dealing with civil and commercial law; 2) foreign investors (including from EU countries) who are already conducting economic activity in Ukraine or plan to invest in the Ukrainian economy. Especial attention is given to such issues like types of ownership, penalties for obligations, differences in legal capacity, difference of approaches to the system of legal entities, existence of some archaic legal forms of entrepreneurial activity etc.

The author emphasizes that undoubtedly the Commercial Code of Ukraine as well as the Civil Code of Ukraine need some updating. There is an urgent need to systematize the existing organizational and legal forms of legal entities, to renew the basics of civil law regulation in Ukraine.

It is explained in the paper while in most neighboring jurisdictions steps are being taken to systematical updating of commercial codes (including expanding the scope of its legal regulation), in Ukraine steps are being taken to eliminate the commercial code. This seems completely unacceptable, harms the legal regulation of business relations in Ukraine significantly, slows down the progressive development of Ukraine's economy.

The analysis of commercial codes abroad shows that there is no single approach to the list of legal constructions that should form the basis of the relevant code. All, without exception, codified acts of this type are characterized by the presence of special institutions that from the point of foreign lawyer's view or current trends in private law, may seem do not meet certain standards.

Keywords: *recodification, Ukraine, civil law, commercial law, company law, Commercial Code of Ukraine, Civil Code of Ukraine*

Introduction

On July 17, 2019, the Cabinet of Ministers of Ukraine adopted a resolution under №650 "On the establishment of a working group on recodification (updating) of civil legislation of Ukraine", which formed a working group on recodification of civil legislation)⁷².

The main tasks of the working group were identified by the government: 1) conducting a comprehensive analysis of the existing civil legislation of Ukraine and identifying areas of private and commercial law relations that need to be brought into line with global trends in private law; 2) study of the experience of European countries on recodification (updating) their civil and commercial legislation; 3) elaborating of proposals for recodification (updating) of the civil legislation of Ukraine.

⁷² Resolution of the Cabinet of Ministers of Ukraine "On the establishment of a working group on recodification (update) of civil legislation of Ukraine" of July 17, 2019 № 650. URL: <https://www.kmu.gov.ua/npas/pro-utvorennya-robochoyi-grupi-shchodo-rekodifikaciyi-onovlennya-civilnogo-zakonodavstva-ukrayini-s-650-170719>

This study is devoted to the disclosure of certain aspects of recodification, some existing problems of commercial law, the conflict of norms between the Commercial Code of Ukraine⁷³ and the Civil Code of Ukraine⁷⁴.

Ukraine has adopted a different way of solving the problem of dualism in the practice of regulating commercial and corporate relations. In 2004, two codified acts were adopted simultaneously: 1) the Civil Code of Ukraine, which included at the same time the norms of contractual, non-contractual and inheritance law; 2) Commercial Code of Ukraine, which contained rules governing not only legal relations within commercial companies and business agreements, but also a significant array of rules relating to property of economic entities, general provisions on economic obligations, liability for economic offenses, special features of legal regulation in some sectors of economy, foreign economic activity, special regimes of carrying out economic activity and so on.

The dualism of law is a legal solution that is typical in many EU states, as well as in some post-Soviet countries. Some examples of the coexistence of both civil and commercial (which is more than a codification of norms on companies and associations) codes will be given below.

The adoption of two codes led to a number of problems in legal regulation of commercial relations in Ukraine in practice. This article is devoted to the disclosure and analysis of these inconsistencies. In author's opinion, this study will be useful for: 1) foreign scholars dealing with civil and commercial law; 2) foreign investors (including from EU countries) who are already conducting economic activity in Ukraine or plan to invest in the Ukrainian economy.

Some conflicts in commercial relations regulation

Problems of legal regulation are related to inconsistencies in the law of both Codes. It should be noted that the most important and acute problems are in such fields like property, legal entities and obligations under the Civil and Commercial Codes of Ukraine.

Types of ownership. Article 63 of the Commercial Code of Ukraine introduces the concept of a mixed form of ownership, namely, collective ownership.

At the same time, the Constitution of Ukraine and the Civil Code of Ukraine define only private, state and communal property and do not distinguish between mixed (or collective) form of ownership. The collective form of ownership lost its significance as a remnant of Soviet law, when collective ownership was the dominant form of ownership.

Penalties for obligations. A different approach is used in determining fines. In accordance with the Art. 232 of the Commercial Code of Ukraine if for non-performance or improper performance of obligations imposed penalties, the damages are reimbursed in the part not covered by these sanctions.

While in accordance with Art. 624 of the Civil Code of Ukraine: "If a penalty (fine) is imposed for breach of obligation, it is subject to recovery in full, regardless of damages. The contract may establish an obligation to reimburse damages only insofar as they are not covered by the penalty. The difference is that the Commercial Code applies an imperative approach to the application of fines in obligations, while the Civil Code of Ukraine proposes for the parties to determine the ratio of damages and penalties on the basis of the dispositive method.

⁷³ *Commercial Code of Ukraine*. Available at: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/436-15>

⁷⁴ *Civil Code of Ukraine*. Available at: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/435-15>

Differences in legal capacity. According to the Civil Code of Ukraine, legal entities have universal legal capacity, ie a legal entity is capable of having the same civil rights and obligations (civil legal capacity) as an individual. Thus, the Article 91 of the Code stipulates that a legal entity is capable of having the same civil rights and obligations (civil legal capacity) as a natural person, except for those which by their nature can belong only to a person.

At the same time, the provisions of the Commercial Code of Ukraine provide for a special legal capacity, when a legal entity has just such rights and obligations that correspond to the purpose and objectives of its activities (Articles 57, 207 of the Commercial Code of Ukraine).

Difference of approaches to the system of legal entities. There are two different in terms of methodology systems of legal persons in Ukrainian law. system provided for by the CC and system under the CoC of Ukraine.⁸ Under the CC of Ukraine, legal persons are divided into legal persons of public law and legal persons of private law (Art. 81 of the CC). Legal persons may be set up in the form of companies, institutions and in other forms established by the law (Art. 63 of the CC). Under the CoC of Ukraine, depending on the way of formation (foundation) and formation of the authorized capital legal persons are divided into unitary and corporate enterprises. Unitary enterprises mean state, communal enterprises, enterprises based on the property of association of citizens, of religious organization or on private property of the founder (Art. 63 (III-V) o t e CoC). Other laws provide for other forms (types) of legal persons

As a result there are more than 80 legal forms of entrepreneurs, which impede legal definiteness and established development in commercial area, because Ukrainian law does not contain an exhaustive list of types (form) of legal entities (persons).

Existence of some archaic legal forms of entrepreneurial activity. In the past it was an obligatory condition for the limited liability companies, additional liability companies and joint-stock companies to have a minimum of three founders. Therefore a private enterprise was popular as a kind of company with one owner and without obligatory minimal capital. Nowadays LLC, ALC, JSC may be established by one person who becomes the sole shareholder (founder). Therefore, the question arises: is there a need to preserve such type of legal entity as a private enterprise, which according to Article 113 of the Commercial Code of Ukraine is an enterprise operating on the basis of private property of one or more citizens, foreigners, persons without citizenship? In fact, an enterprise operating on the basis of private property of a legal entity or a physical person is a limited liability companybut with some restrictions.

Different approaches to understanding the essence of the enterprise in the theory of law. There are different approaches to the definition of an enterprise. An enterprise is an object in civil legal relations (Civil Code of Ukraine); the enterprise is a subject, an economic entity (Commercial Code of Ukraine). Commercial Code of Ukraine discloses the concept of enterprise as an independent business entity established by a competent public authority or local government or other entities to meet public and personal needs through the systematic implementation of production, research, trade and other economic activities in the manner prescribed by this Code and other laws (Art. 62). In contrast, Civil Code of Ukraine stipulates that an enterprise is the joint property complex used for business activities (Art. 191).

Ineffectiveness of partnerships in Ukrainian company Law. Statistics on the number of registered partnerships in Ukraine clearly show that a full partnership and limited partnership in absolute terms show a downward trend. The decline in the number of registered businesses is to some extent a typical phenomenon in the economy of each country and it is due to various reasons: the financial crisis, changes in economic policy, the fight against the “shadow business”, changes in

tax laws and more. For example, after the introduction of the mandatory single social contribution for individual entrepreneurs, the number of entrepreneurs in Ukraine fell sharply. This is due to the significant number of so-called "sleeping individual entrepreneurs", who did not carry out systematic active economic activity, but were used from time to time in order to optimize the taxation of other entities (usually legal entities).

But unpopularity of partnerships is caused also by: ineffective legal regulation of relation between partner and partnership; complicated founding of a limited partnership etc. In the absence of tax preferences⁷⁵, investors do not want to bear the higher risks associated with the partnership.

There have been adopted two main approaches in the theory and court practice to the resolution of above mentioned legal conflicts: 1) identifying general and special norm in accordance with the scope of normative regulation; or 2) in accordance with the peculiarities of the mechanism of regulation. In the latter case reference is made to the provision of Part 2 of Art. 9 of the CC of Ukraine, according to which the law may provide for peculiarities of regulation of property relations in commercial area, and to the provision of Part 2 of Art. 4 of the CoC of Ukraine, according to which peculiarities of regulation of property relations of economic entities are established by the Commercial Code. Therefore, the main point of such approach is to identify subjective composition of their participants. Supporters of this position consider that the general provisions of the CoC of Ukraine are to be applied to the relations between entrepreneurial entities. If one of the subjects of some private relations is a physical person, then the provisions of the Civil Code of Ukraine are to be applied⁷⁶.

Dualism of Private Law: foreign experience

In most European countries, two codes coexist: the Civil Code as the basic codified act of private law and the Commercial Code (or the Companies Act). In particular, codes of economic (trade) law were adopted and are functioning successfully in such European countries as France (*Code de Commerce*⁷⁷), Germany (*Handelsgesetzbuch*⁷⁸), Austria (*Unternehmensgesetzbuch*⁷⁹), Poland (Kodeks spółek handlowych⁸⁰), Czech Republic (*Zákon o obchodních společnostech a družstvech (zákon o obchodních korporacích)*⁸¹), etc. The structure of these commercial codes differs.

The Commercial Code of France (2000) contains rules on the commercial act, on merchants, their status, responsibilities, on cooperative retailers, mutual guarantee societies, brokers, commission agents, carriers and commercial agents. The second book of the Code "On business companies and associations of economic cooperation" is devoted not only to national economic entities, but also to European associations of economic cooperation. The third book "On some types of sales" contains rules on certain types of sales and the conditions that apply to the exclusive sales. A separate part is devoted to the procedure for pricing and competition (Book Four "On Freedom of Price and Competition"). The Code contains rules on the drafting and form of a bill of exchange,

⁷⁵ Limited and general partnerships are legal entities in terms of tax law of Ukraine; they pay income taxes according to Ukrainian Tax Code.

⁷⁶ MAYDANYK, R. *Contract and Corporate Law of Ukraine: Evolution and Trends*, International Conference "Evolution of Private Law: new perspectives" Katowice (Poland), 2018, p. 54-65.

⁷⁷ *Code de Commerce*. Paris : Jurisprudence Generale. Dallaz, 1958.

⁷⁸ *Handelsgesetzbuch*. Available at: <https://www.gesetze-im-internet.de/hgb/>

⁷⁹ *Unternehmensgesetzbuch*. Available at: <https://www.ris.bka.gv.at>

⁸⁰ *Kodeks spółek handlowych*. Available at: <http://isap.sejm.gov.pl/isap.nsf/download.xsp/WDU20000941037/U/D20001037Lj.pdf>

⁸¹ *Zákon o obchodních společnostech a družstvech (zákon o obchodních korporacích)* Zákon č. 90/2012 Sb. Available at: <https://www.zakonyprolidi.cz/cs/2012-90>

endorsement, acceptance, aval, payment and claims. There are also provisions on commercial collateral, rules for storage of goods in warehouses, accreditation of these warehouses (Book Five "On commercial securities and collateral").

German law served as a model for the formation of not only business but also private law in a number of Eastern European countries. In this case, the Commercial Code of Germany (*Handelsgesetzbuch*) contains rules for certain types of companies, as well as rules for business contracts, the register of legal entities, the procedure for registration of business entities in the register, etc. The Commercial Code defines the main economic entities - entrepreneur (*Kaufmann*), their associations (*Handelsgesellschaft*), commercial representative (*Handelsvertreter*), brokers (*Handelsmakler*), regulates the functioning of the Trade Register and the procedure for entry in the Trade Register; defines trade agreements (*Handelskauf*), commission transactions (*Kommissionsgeschäft*), etc., establishes rules for accounting, balance sheets, determination of financial results of the company and many other aspects of economic activity.

Austrian Commercial Code (*Unternehmensgesetzbuch*) contains the legal norms on the basics of business (Book I "General provisions, definition of business entity" (§ 1 "Entrepreneur and enterprise"), types of partnerships (Book II "General partnership, limited partnership and silent partnership"), and the rules regulating business agreements (Book IV "Business Transactions"), accounting for business transactions (Book III "Accounting"), regulation of certain areas of economic turnover (Book V "Maritime trade")⁸².

It is noteworthy that the Austrian Commercial Code contains rules governing maritime transport, while Austria was long landlocked, maritime trade is not one of the leading sectors of Austrian economy. The reason is that the code was adopted at a time when Austria was an empire with access to a number of Mediterranean seas. Despite significant economic, political, territorial changes in the country, the code continues to function with to some extent "archaic provisions" (Book V "Maritime Trade"). The stability of regulations is placed above short-term situational changes. In addition, the author would like to emphasize that the Austrian Commercial Code is not exclusively a company code. Only Book II is devoted to the latter. Other provisions regulate various aspects of economic turnover - from economic contracts (Book IV) to accounting (Book III).

Looking at the law of neighboring countries, it should be noted that the economic legislation of Poland has undergone significant reforms. For a considerable period of time, the state had a Commercial Code (1934), which in many respects resembled the Commercial Code of Germany⁸³. This can be seen both in the borrowing of the structure of the code, the system of concepts (German - *handler*, Polish - *kupiec*, etc.), and in the regulation of the system of obligations of economic entities, the presence of the so-called Introductory Law to the Commercial Code». According to A. Shumansky, the previous Commercial Code was much more reminiscent of the Slavic interpretation of the German HGB than the current Code of Polish Companies (2000)⁸⁴.

Despite considerable discussions on the abolition of the Polish Commercial Code and proposals to unify economic legislation under the Civil Code, such ideas have not been implemented. With the formation of the Commission on the Codification of Civil Law and the

⁸² ROBERTSON, V., VASYLIEVA, V., KOVALYSHYN, O. *Company law of Austria and Ukraine*: monograph. Ivano-Frankivsk, 2015. 250 p.

⁸³ SOŁTYSIŃSKI S., *Reform of Polish Commercial Law*, (p. 419-433), in *Festschrift für Wolfgang Fikentscher zum 70. Geburtstag / hrsg. von Bernhard Großfeld ...* Tübingen : Mohr Siebeck, 1998, 1114 p.

⁸⁴ SOŁTYSIŃSKI, S., SZUMAŃSKI, A., *Shareholder and Creditor Protection in Company Groups under Polish Law*, p. 89-105 in Klaus J. Hopt, Christa Jessel-Holst, Katharina Pistor, *Unternehmensgruppen in mittel- und osteuropäischen Ländern, Beiträge zum ausländischen und internationalen Privatrecht*, Vol. 76, 315 p.

Subcommittee on the Reform of Corporate Law (composed of professors S. Sołtysiński, A. Szajkowski and J. Szwaja)⁸⁵, the Code was reformed. As a result the Code of Business Associations (*Kodeks spółek handlowych*) was adopted on the basis of discussions, while discussions on updating the Civil Code of Poland are ongoing. Despite the developers' desire to absorb economic norms under civil law, this idea has not been implemented. Code of Business Associations regulates the system, procedure of founding, reorganization and termination.

In this context, it should be noted that there is also a single approach to the regulation of business relations in the United States. A model codified act of commercial law - the Uniform Commercial Code (Uniform Commercial Act)⁸⁶ was taken as a basis by the most states. This document serves as a model for the legal regulation of commercial relations at the state level, regulates a wide range of economic relations (sales; rent; working capital; bank deposits and collection operations; electronic funds transfers; letters of credit; comprehensive sales; warehouse certificates; investment securities, security contracts, etc.).

Uniform Commercial Act is used not only by state legislators to unify US trade law. The achievements of the UCC were taken into account by European legislators when elaborating "model" EU documents in 1997 and 2003. Currently, there is a reverse trend, when the Principles of European Contract Law, which have absorbed the experience of trade law of the European Union, as well as international conventions, are among the most important sources for modifying the UCC.

So the above mentioned comparison proves that the existence of Commercial codes is typical for the developed and developing states.

Conception of Commercial Law Reform in Ukraine

In opposite the Concept of Civil Legislation Reform in Ukraine⁸⁷ states that the systematic renewal of the Civil Code of Ukraine as a whole is possible only if the Commercial Code of Ukraine is repealed. The latter does not meet the parameters of the acts governing business relations, which by their nature are primarily private law. Thus, the reform of civil legislation is seen only if the Commercial Code of Ukraine is repealed, as the latter is outdated, contains many "archaic" legal institutions, does not meet the market conditions of legal regulation of business relations. At the same time, no vision is proposed for a future act (a number of acts) that should regulate the relevant legal relationship.

Unfortunately, there is an opinion among the representatives of civil law that the economic code is a relic of the past, and the very idea of a single codified act in the field of economics does not correspond to modern trends in the regulation of business relations.

The concept proposes to enshrine in the Civil Code an exhaustive list of organizational and legal forms of legal entities. The Civil Code of Ukraine as a fundamental act of private law, which regulates including general provisions on legal entities, should define an exhaustive list of their organizational and legal forms while abandoning the archaic structures of legal entities (especially enterprises). For legal entities that are registered in the other organizational and legal forms, it is

⁸⁵ KOŁACZ, J. *Polish company law: a few remarks on legal history and foreign inspirations*, Kraków, 2009, / p. 1-36, Available at: <http://ssrn.com/abstract=2020231>

⁸⁶ MARTIN, J. S., COLIN, P. Marks, *The Uniform Commercial Code Survey* / *The Business Lawyer*, Vol. 70, No. 4 (FALL 2015), pp. 1161-1164; MENTSCHIKOFF, S. *The Uniform Commercial Code* / *Rabels Zeitschrift für ausländisches und internationales Privatrecht* / *The Rabel Journal of Comparative and International Private Law*, 30. Jahrg., H. 3 (1966), pp. 403-413; MILLER, F.H., FRY, P.B., BURTON J.P., *Introduction to Uniform Commercial Code Annual Survey: The Centennial of the National Conference or Commissioners on Uniform State Laws* / *The Business Lawyer*, Vol. 46, No. 4 (August 1991), pp. 1449-1454.

⁸⁷ *Concept of updating the Civil Code of Ukraine*. Available at: https://yuricom.com/legal_news/new_legislation/kontseptsiia-onovlennia-tsyvilnoho-kodeksu-ukrainy/

proposed to provide time to bring their organizational and legal form in line with the provisions of the Civil Code within the period to be established by law.

On the one hand, implementation of the proposed Concept, which is based on the idea of "soft recodification", should preserve all the achievements of the current Civil Code of Ukraine, and on the other – should adapt it to modern realities, including modern civil and business turnover, which is characterized by digitalization of all processes in society, deep penetration of new technologies into business, priority application of ECHR judgments and other international human rights instruments, support of international initiatives for information society development, conscious use of automated robots and artificial intelligence, reproductive technologies and genetic engineering, increasing the role of dispositiveness in contractual regulation, etc.

Conclusions

1. With regard to the proposals expressed in the Concept, the author would like to note that undoubtedly the Commercial Code of Ukraine as well as the Civil Code of Ukraine need some updating. There is an urgent need to systematize the existing organizational and legal forms of legal entities, to renew the basics of civil law regulation in Ukraine.

2. However, there are no grounds for repealing the Commercial Code of Ukraine. Commercial (trade) codes continue to be the legislative basis on which the whole array of centuries-old law institutions functions.

3. While in most neighboring jurisdictions steps are being taken to systematical updating of commercial codes (including expanding the scope of its legal regulation), in Ukraine steps are being taken to eliminate the commercial code. This seems completely unacceptable, harms significantly the legal regulation of business relations in Ukraine, slows down the progressive development of Ukraine's economy.

4. The analysis of commercial codes abroad shows that there is no single approach to the list of legal constructions that should form the basis of the relevant code. All, without exception, codified acts of this type are characterized by the presence of special institutions that from the point of view of a foreign lawyer, or current trends in private law, will seem do not meet certain standards. But such a situation does not give grounds for the elimination of the relevant commercial code. Therefore Ukrainian legislator should take the way of modernizing and not of repealing the Commercial Code.

Acknowledgements

This publication was written in the framework of the Jean Monnet Module "Commercial Law of the European Union" and was financed with the support of the Erasmus+ Program of the European Union.

References

1. *Resolution of the Cabinet of Ministers of Ukraine "On the establishment of a working group on recodification (update) of civil legislation of Ukraine"* of July 17, 2019 № 650. Available at: <https://www.kmu.gov.ua/npas/pro-utvorenniya-robochoyi-grupi-shchodo-rekodifikatsiyi-onovlennya-civilnogo-zakonodavstva-ukrayini-s-650-170719>
2. *Commercial Code of Ukraine*. Available at: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/436-15>
3. *Civil Code of Ukraine*. Available at: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/435-15>
4. MAYDANYK, R. *Contract and Corporate Law of Ukraine: Evolution and Trends*, International Conference "Evolution of Private Law: new perspectives" Katowice (Poland), 2018, p. 54-65.
5. *Code de Commerce*. Paris : Jurisprudence Generale. Dallaz, 1958.

-
6. *Handelsgesetzbuch*. Available at: <https://www.gesetze-im-internet.de/hgb/>
 7. *Unternehmensgesetzbuch*. Available at: <https://www.ris.bka.gv.at/GeltendeFassung.wxe?Abfrage=Bundesnormen&Gesetzesnummer=10001702>
 8. *Kodeks spółek handlowych*. Available at: <http://isap.sejm.gov.pl/isap.nsf/download.xsp/WDU20000941037/U/D20001037Lj.pdf>
 9. *Zákon o obchodních společnostech a družstvech (zákon o obchodních korporacích)* (Zákon č. 90/2012 Sb. Available at: <https://www.zakonyprolidi.cz/cs/2012-90>
 10. ROBERTSON, V., VASYLIEVA, V., KOVALYSHYN, O. *Company law of Austria and Ukraine*: monograph. Ivano-Frankivsk, 2015. 250 p.
 11. SOŁTYSIŃSKI S., *Reform of Polish Commercial Law*, (p. 419-433), in *Festschrift für Wolfgang Fikentscher zum 70. Geburtstag / hrsg. von Bernhard Großfeld ...* Tübingen : Mohr Siebeck, 1998, 1114 p.
 12. SOŁTYSIŃSKI, S., SZUMAŃSKI, A., *Shareholder and Creditor Protection in Company Groups under Polish Law*, p. 89-105 in Klaus J. Hopt, Christa Jessel-Holst, Katharina Pistor, *Unternehmensgruppen in mittel- und ost-europäischen Ländern, Beiträge zum ausländischen und internationalen Privatrecht*, Vol. 76, 315 p.
 13. KOŁACZ, J. *Polish company law: a few remarks on legal history and foreign inspirations*, Kraków, 2009, / p. 1-36, Available at: <http://ssrn.com/abstract=2020231>
 14. MARTIN, J. S., COLIN, P. Marks, *The Uniform Commercial Code Survey / The Business Lawyer*, Vol. 70, No. 4 (FALL 2015), pp. 1161-1164; MENTSCHIKOFF, S. *The Uniform Commercial Code / Rabels Zeitschrift für ausländisches und internationales Privatrecht / The Rabel Journal of Comparative and International Private Law*, 30. Jahrg., H. 3 (1966), pp. 403-413; MILLER, F.H., FRY, P.B., BURTON J.P., *Introduction to Uniform Commercial Code Annual Survey: The Centennial of the National Conference or Commissioners on Uniform State Laws / The Business Lawyer*, Vol. 46, No. 4 (August 1991), pp. 1449-1454.
 15. *Concept of updating the Civil Code of Ukraine*. Available at: https://yurincom.com/legal_news/new_legislation/kontseptsiia-onovlennia-tsyvilnohokodeksu-ukrainy/

Assoc. prof. Oleksandr Kovalyshyn

Law Institute

Vasyl Stefanyk Precarpathian National University

Shevchenko str, 27

76018, Ivano-Frankivsk

Ukraine

oleksandr.kovalyshyn@pnu.edu.ua

<https://orcid.org/0000-0003-2019-4474>

2. FROM HARMONIZATION TO MUTUAL RECOGNITION: LEGAL ASPECTS⁸⁸

Kovalyshyn Oleksandr

Assoc. prof., PhD

Senior research associate,

Scientific Research Institute of private law and Entrepreneurship, National Academy of Law Sciences, Ukraine

Summary

The article concerns legal and commercial aspects of trade between the EU-member states. The attention is paid to its barriers such as physical barriers (customs formalities and border control); technical barriers; fiscal barriers; multicurrency. The author emphasizes that the ways for solving these barriers are harmonization and mutual recognition.

Special attention is paid to the case law of the European Court of Justice, in particular Case 120/78 (Cassis de Dijon). This case provides key elements for mutual recognition. The effects of this precedent are as follows: (1) Products lawfully manufactured or marketed in one of the Member States must, in principle, move throughout the Union without hindrance. It should be noted that such products must comply with levels of protection equivalent to those established by the Member State to which the products are destined; 2) Barriers to free movement are allowed. However, they (barriers) can only be acceptable if: a) they are necessary to meet mandatory requirements (eg health, safety, consumer protection and the environment); b) can be justified in relation to a legitimate aim and are proportionate to the aims; c) have a legitimate aim which justifies disregard for the principle of free movement of goods; (3) In the absence of harmonized Union legislation, Member States have the right to impose requirements on their territories which must comply with the rules of the Treaty on the free movement of goods (Articles 34 to 36 of the Treaty on the Functioning of the European Union).

The principle of mutual recognition is not just the principle of commercial law inside the European Union. It is also widely spread outside EU. It is explained in the article that the EU has signed a number of agreements on mutual recognition of technical standards with countries such as Japan, Canada, Israel, the United States and others. However, they do not provide for the unification of technical norms and standards of the contracting countries. According to these agreements there is a mutual recognition of product certification procedures, which significantly facilitates the terms of trade between the parties to the agreement and eliminates the need for manufacturers-exporters of products to undergo such a procedure in the importing country.

The author concludes that mutual recognition principle ensures market access for goods that are not, or are only partly subject to EU harmonization legislation. It guarantees that any good lawfully sold in one EU country can be sold in another. The only permitted exception to the principle of mutual recognition is if such a good (or service) poses or may pose a threat to the health of consumers or the environment.

Keywords: commercial law, mutual recognition, harmonization, European Union, standardization, freedom of goods

Relevance of research. The European Union has many advantages taking into account its supranational nature. One of them is the freedom of movement of goods. Due to the freedom of movement of goods, trade between states increases, the cost of production decreases. In this context, it is crucial to take into account relevant trends in order to improve national legislation.

⁸⁸This publication was written in the framework of the Jean Monnet Module “Commercial Law of the European Union” and was financed with the support of the Erasmus+ Program of the European Union.

Free movement of goods is an element of the customs union. Its implementation is to remove all barriers to the free movement of goods. Among the main barriers are: physical barriers (customs formalities and border control); technical barriers; fiscal barriers; multicurrency.

Following the abolition of customs formalities and border controls, technical barriers remain the main obstacles to the ultimate freedom of movement of goods. They are very diverse in individual countries and are constantly evolving.

There are two ways in which potentially negative effects of standards on trade may be reduced: harmonization or mutual recognition. These questions were discussed by such authors as Gianluca Orefice, Roberta Piermartini, Nadia Rocha, C. Barnard and many others. But as usual the legal aspects of mutual recognition were outside their scientific interests.

Therefore the **object of the article** is the legal aspects of harmonization or mutual recognition as the ways of elimination of the technical and tax barriers.

The EU is in favor of unifying technical norms and standards at the international level. The Community's progress in this regard is its accession to the Agreement on Technical Barriers to Trade in the WTO, in the practice of signing agreements on mutual recognition of technical standards with third countries. Occupying a leading position in the world trade and actively defending its position in the WTO, the EU is largely the initiator of a global culture of standardization and certification of products. Under the Agreement on Technical Barriers to Trade, the EU advocates the development of common global technical standards through the unification of national laws or the mutual recognition of national standards and procedures, and actively participates in the relevant WTO committee.

The EU has signed a number of agreements on mutual recognition of technical standards with countries such as Japan, Canada, Israel, the United States and others. However, they do not provide for the unification of technical norms and standards of the contracting countries. According to these agreements there is a mutual recognition of product certification procedures, which significantly facilitates the terms of trade between the parties to the agreement and eliminates the need for manufacturers-exporters of products to undergo such a procedure in the importing country.

Common standards lower the information costs faced by consumers and increase their confidence about the quality of imported products⁸⁹. This fact is also confirmed when to look at business-to-business relationships. The harmonization of some standards enhances communication effectiveness between the parties⁹⁰.

Harmonization of standards between two countries implies a common definition of both the policy objective and the technical requirements to achieve it. Mutual recognition, instead, refers to the reciprocal acceptance of the measures applied in both countries⁹¹.

Harmonization may be defined as making law, the regulatory requirements or governmental policies of different jurisdictions identical or at least more similar. It is one response to the problems arising from policy/regulatory differences of commercial activity among political units; it is also one of the forms of inter-governmental cooperation.

Harmonization, also known as standardization or approximation, refers to the determination of EU-wide legally binding standards to be met in all Member States. The creation of

⁸⁹ Dissanayaka, S. M., Kumaraswamy, M. M., Karim, K., & Marosszeky, M. (2001). Evaluating outcomes from ISO 9000-certified quality systems of Hong Kong constructors. *Total Quality Management*, 12(1), 29-40.

⁹⁰ Grajek, M. (2004). Diffusion of ISO 9000 standards and international trade. *Wissenschaftszentrum Discussion Paper SP II 2004 – 16*.

⁹¹ Gianluca Orefice, Roberta Piermartini, Nadia Rocha, Harmonization and mutual recognition: What are the effects on trade? URL: <https://www.gtap.agecon.purdue.edu/resources/download/5808.pdf>

an internal market, which has been one of the main objectives of the EU, requires the harmonization of some rules concerning inter-State trade.

The initial push for the harmonization of national norms and standards in the Community was given by Commission Directive 70/50 and the Dassonville case. They interpreted technical barriers to trade between Member States of the Community as measures having equivalent effect to quantitative restrictions and to be eliminated in accordance with Art. 28 of the Treaty. However, until the mid-1980s, harmonization processes were extremely slow. The reasons for this were, firstly, the technical complexity of the process, due to the need to form uniform rules for each category of goods and, secondly, the adoption of relevant directives of the Council should be unanimous. However, these difficulties were resolved by the adoption on 7 May 1985 of a Council Resolution on a new approach to technical harmonization and standardization.

Therefore mutual recognition became so popular. It should be mentioned that there are different types of mutual recognition : mutual recognition of court judgments, mutual recognition in company law etc.

For example, the Brussels Convention on Mutual Recognition of Companies of February 29, 1968, was to solve the problem of recognition of foreign legal entities. The Convention proposed the EU member states to recognize legal entities mutually with: 1) a certain legal relationship with one of the EU member states (formed in accordance with its legislation); 2) legal and factual connection with the territory of the EU member state; 3) economic activity for profit (Articles 1 and 2). Such legal entities could enjoy the freedoms granted within the EU. The 1968 Brussels Convention also aimed to regulate the recognition of companies without legal personality (Article 8). But above mentioned type of mutual recognition has nothing with trade and standardization.

Mutual recognition in the field of technical barriers is a process which allows conformity assessments (of qualifications, product...) carried out in one country to be recognized in another country.

Suppose that two countries A and B adopt different standards to achieve the same level of car safety. Suppose as well that there is a fixed costs associated with the adoption of each type of standard. Without an agreement, a firm that wants to sell in both market needs to pay two fixed costs (the one associated with the standard in country A and that associated with the standard in B). However, if country A and B chose one common standard (harmonization) or recognize as equivalent each other standard (mutual recognition), the firm will be able to sell in both markets paying only one fixed cost of entry in the market. The firm will also be able to better exploit economies of scale, thus producing at a lower marginal cost. On the consumer side, harmonized standards or mutual recognition should both be steps toward increased confidence for the foreign product. Therefore, trade between the two countries will increase⁹².

The principle of mutual recognition applies to the free movement of goods: a State may not prohibit the sale in its territory of goods which have been lawfully manufactured in the territory of another Member State, even if such goods differ in quality from domestic goods. This principle is based on mutual recognition of quality and standards set in another EU Member State.

Mutual recognition is the principle of EU law under which goods that are legally sold in one EEA country can be marketed and sold in any other. For the exporter, this means that a product

⁹² Gianluca Orefice, Roberta Piermartini, Nadia Rocha, Harmonization and mutual recognition: What are the effects on trade? URL: <https://www.gtap.agecon.purdue.edu/resources/download/5808.pdf>

legally on sale in one country should not have to meet a second set of requirements in the country to which they are exporting.

For example, a Certificate of Mutual Recognition shows that your vehicle is suitable to be driven on the roads of the EU member-state. Mutual Recognition legislation only applies to those who are importing a car to the UK that was originally manufactured and registered for use in the EU. The certificate is issued by the Vehicle Certification Agency.

Or another example. Article 53(1) of the TFEU provides that the mutual recognition of the diplomas and other qualifications required in each Member State for access to regulated professions can be used to facilitate freedom of establishment and the provision of services. That is a consequence of such EU freedom as movement of workers.

The mutual recognition principle ensures market access for goods that are not, or are only partly subject to EU harmonization legislation. It guarantees that any good lawfully sold in one EU country can be sold in another. Some authors explain it as an integral part of non-discrimination⁹³.

The principle of mutual recognition applies to 20% of industrial production and 26% of mutual trade in industrial goods. It should be noted that the costs of companies to assess the conformity of products are quite significant. Their size depends on the type of product, technical characteristics, market capacity of the consumer country and the size of the enterprise. Costs can reach up to 2% of the total turnover of the consumer market on average annually. Costs for companies that do not specialize in the production of one type of product are higher. The reason is that they do not benefit from economies of scale. For such companies, the costs of adhering to the principle of recognition can reach 10-15% of the total annual turnover. In 2000, 28% of mutual trade in industrial goods fell under the principle of mutual recognition.

The implementation of the principle of mutual recognition proved to be the most successful in the industries that produced the safest goods. The principle of mutual recognition plays a special role in such industries as the food industry, the production of electrical machinery, building materials, and the chemical industry.

The case law of the European Court of Justice, in particular Case 120/78 (Cassis de Dijon), provides key elements for mutual recognition. The effect of this precedent is as follows:

1) Products legally manufactured or marketed in one of the Member States must, in principle, move throughout the Union without hindrance. It should be noted that such products must comply with levels of protection equivalent to those established by the Member State to which the products are destined;

2) Barriers to free movement are allowed. However, they (barriers) can only be acceptable if: a) they are necessary to meet mandatory requirements (eg health, safety, consumer protection and the environment); b) can be justified in relation to a legitimate aim and are proportionate to the aims; c) have a legitimate aim which justifies disregard for the principle of free movement of goods;

3) In the absence of harmonized Union legislation, Member States have the right to impose requirements on their territories which must comply with the rules of the Treaty on the free movement of goods (Articles 34 to 36 of the Treaty on the Functioning of the European Union).

However, despite the significant contribution to the free movement of goods within the single market, the principle of mutual recognition cannot solve all problems and even now there is room for further harmonization, as can be seen from the comments of the Monti Report.

The case of Cassis de Dijon is widely known for its important role in promoting the principle of mutual recognition. This case has also played a huge role in changing the EU's

⁹³ Barnard C. The Substantive Law of the EU. The four freedoms. Second edition, Oxford University press, 2007, p. 18.

approach to technical harmonization on such fundamental provisions:

- 1) In stating this principle, the Court has clearly placed the burden of proving that products do not meet the essential requirements on national public authorities. The court has also raised the issue of appropriate means of demonstrating conformity in a proportionate manner.
- 2) Noting that Member States may justify a ban or restriction on the sale of products from other Member States only on the basis of non-compliance with the "essential requirements", the Court has defined the content of future harmonized legislation: should not appear in the texts of EU Harmonized Legislation in the future. This opened the door to a New Approach as to what constitutes an essential requirement and how to formulate it in such a way that compliance can be demonstrated;
- 3) noting that Member States are obliged to accept products from other Member States, with the exception of clearly defined conditions, the Court has defined a legal principle but has not provided the means to build trust in products could not vouch. This has led to the need to develop a conformity assessment policy⁹⁴.

The legislative approach of the New Approach, approved by the Council of Ministers on 7 May 1985 in its Resolution on the New Approach to Technical Harmonization and Standards, became a logical legislative continuation of the Cassis de Dijon case.

This regulatory technique has established the following principles:

Products manufactured in accordance with harmonized standards benefit from the presumption of conformity with the relevant essential requirements of applicable law, and in some cases the manufacturer may use a simplified conformity assessment procedure (in many cases the manufacturer's declaration of conformity becomes more acceptable to public authorities, product liability legislation);

The application of harmonized or other standards remains voluntary and the manufacturer can always apply other technical specifications to ensure compliance (but will bear the burden of proving that these technical specifications meet the essential requirements, often through a third party conformity assessment procedure);

Harmonized legislation should be limited to the essential requirements (preferably in terms of performance or functional requirements) that products placed on the EU market must meet if they enjoy the right to move freely within the EU;

Technical specifications for products that meet the essential requirements set out in the legislation should be set out in harmonized standards that may be applied in conjunction with the legislation.⁹⁵

The only permitted exception to the principle of mutual recognition is if such a good (or service) poses or may pose a threat to the health of consumers or the environment.

The principles of the New Approach laid the base for European standardization in support of the Harmonized Union legislation. The role of harmonized standards and the responsibilities of European standardization organizations are currently defined in Regulation (EU) №1025/2012⁹⁶ together with the relevant Harmonized Union legislation.

The World Trade Organization (WTO) has also adopted the principle of relying on

⁹⁴ «Блакитна настанова» із впровадження правил Європейського Союзу щодо продукції, by European Commission, 2014, 153с.

⁹⁵ Council Resolution of 7 May 1985 on a new approach to technical harmonization and standards. URL: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=CELEX%3A31985Y0604%2801%29>

⁹⁶ Regulation (EU) No 1025/2012 of the European Parliament and of the Council of 25 October 2012 on European standardisation. URL: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=celex%3A32012R1025>

standards in technical regulations. In its Agreement on Technical Barriers to Trade, WTO encourages the use of international standards.⁹⁷

Negotiations on the first texts of the Harmonized Union legislation, based on the New Approach, immediately demonstrated that the definition of essential requirements and the development of harmonized standards were not sufficient to build the necessary level of trust between Member States. States agreed that appropriate horizontal conformity assessment policies and tools should be developed. This was done in parallel with the adoption of directives. Therefore, in 1989 and 1990, the Council adopted Resolution on the Global Approach and Decision 90/683 / EEC (updated and amended by Decision 93/465 / EEC), which sets out general guidelines and detailed conformity assessment procedures. To date, they have been repealed and updated by Decision №768 / 2008 / EC of 9 July 2008 on a common framework for the sale of products.⁹⁸

Conclusions. The mutual recognition principle ensures market access for goods that are not, or are only partly subject to EU harmonization legislation. It guarantees that any good lawfully sold in one EU country can be sold in another. In opposite to mutual recognition harmonization, also known as standardization or approximation, refers to the determination of EU-wide legally binding standards to be met in all Member States.

The only permitted exception to the principle of mutual recognition is if such a good (or service) poses or may pose a threat to the health of consumers or the environment.

⁹⁷ Technical barriers to trade Agreement. URL: https://www.wto.org/english/tratop_e/tbt_e/tbt_e.htm

⁹⁸ Decision No 768/2008/EC of the European Parliament and of the Council of 9 July 2008 on a common framework for the marketing of products, and repealing Council Decision 93/465/EEC. URL: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=celex:32008D0768>

3. HARMONIZATION OF UKRAINIAN COMMERCIAL LAW TO EU STANDARDS: SOME ISSUES

*Dr. hab prof. Vasylyeva Valentyna
Assoc. prof. PhD Kovalyshyn Oksandr*

Preface

Nowadays one of the main tasks in the field of improving the current commercial legislation is the doctrinal understanding of the process of its harmonization. It is obvious that the moment has come when the whole conglomeration of borrowed legal institutions, legal principles and separate legal norms needs to be systematized and their expediency clarified.

Problems also arise in connection with the "artificial origin" of a significant part of the norms of Ukrainian commercial law. If the modern commercial law of some European countries can be considered as the embodiment of years of experience in commercial relations regulating and generalized case law, the provisions of the Ukrainian Commercial Code, the Law "On Business Associations", the Law of Ukraine "On Joint Stock Companies" were borrowed largely from foreign sources. At the same time, there was no detailed comprehensive analysis of the models of legal regulation used in to some extent copied regulations, the means of regulation typical of radically opposite models were mixed, and the needs of practice were hardly analyzed.

The legal literature has repeatedly emphasized the strengthening of trends in the interaction of legal systems in the formation of private law in recent years^{99 100 101} [1, c. 5-6; 2, c. 59-60; 3]. Along with the process of adaptation of national legislation to European Union legislation as a normative stage, the national legal system converges with the European Union legal system [4, c. 6]¹⁰².

Preconditions of harmonization process

Harmonization and approximation allow to unify the commercial law of Ukraine with the principles of EU law, to prepare a system of legal regulation of business entities to the requirements of European investors, to ensure better functioning of Ukrainian businesses for the EU market conditions. But should we focus solely on the European market and integration into the European Union? The latter's policy towards Ukraine is quite cautious and it is not yet time to hope for Ukraine's rapid accession and EU membership. The capital market outside Ukraine is not only the EU market, but also a powerful stock market of other G7 members (USA, Canada, Japan), which together account for more than 58% of world wealth [5]¹⁰³. China's dynamically growing market and the economic potential of the Russian Federation should also be taken into account.

Of course, priority should be given to the development of national law, taking into account their own socio-economic conditions of management and the peculiarities of legal consciousness. No foreign legal model will function as effectively as it does in the law of the state to which it is borrowed. However, if we turn to foreign experience, it is advisable to focus not only on the individual law of the EU, Britain, the United States, Germany or the Russian Federation.

⁹⁹ Харитонов Є. О., Харитонova О. І. Приватне право як концепт: пошук парадигми : монографія. Одеса : Фенікс, 2014. 804 с. (с. 5-6)

¹⁰⁰ Майданик Р. А. Розвиток приватного права України : монографія. К. : Алерта, 2016. 226 с. (с. 59-60)

¹⁰¹ Правовая система Украины: история, состояние и перспективы : в 5 т. X. : Право, 2011. Т. 3 : Гражданско-правовые науки. Частное право / под общ. ред. Н. С. Кузнецовой. 680 с.

¹⁰² Цивільне законодавство України в контексті розвитку європейського приватного права: монографія / Р.О. Стефанчук, Ю.В. Білоусов, Н.Л. Бондаренко-Зелінська [та ін.]; за заг. ред. Ю.В. Білоусова. К.: Ред. журн. «Право України», 2013. 296 с. (с. 6)

¹⁰³ Global Wealth Databook 2018, Research Institute. URL: <https://www.credit-suisse.com/about-us-news/en/articles/news-and-expertise/global-wealth-report-2018-us-and-china-in-the-lead-201810.html>

The current stage of development of law is characterized as its transformation from national to global, when all national systems of law become identical. This explains that "the problem of uniformity in law is usually seen as a problem of world law" [6, c. 215]¹⁰⁴.

Due to globalization, the legal space is expanding [7, c. 81-88]¹⁰⁵, which is gradually being transformed from national to regional and global [4, c. 6]¹⁰⁶. This is especially evident in the rapprochement of the Anglo-Saxon and Romano-Germanic legal families. It is not only about the unification of norms in the formation of private international law and the use of foreign law by national courts, but also about changing the system of sources of law. On the one hand, the importance of the statutes is increasing in the United Kingdom and the United States. The statutes are increasingly used in regulating not only public but also private relations [9; 10]^{107 108}. On the other hand, the use of court decisions is expanding in Germany, France and other leading countries of continental Europe as an additional source of law [11]¹⁰⁹.

Due to the processes of convergence of legal systems, research in the field of comparative law is intensifying. E. Lambert, a participant in the Congress of Comparative Jurisprudence in 1900, noted: "Performing a number of practical functions, comparative jurisprudence is at the same time designed to promote the development of general legislative law. A comparison of laws and legal institutions should show that, despite the various formulations, some rules of positive law are repeated in different systems, respectively, they create the rules of general law [12, c. 93]¹¹⁰.

V. Muravyov notes that in pursuing industrial and entrepreneurial policy, our state must take into account recognized international principles and standards relating, in particular, to the activities of small and medium enterprises. In this area, Ukraine should implement good practice on regulatory methods, which will include EU principles (Articles 378, 379). At each of these levels, there are several ways to harmonize legislation. At first, it is Ukraine's accession to legal acts that establish international standards in a particular area. The second method involves the harmonization of the provisions of the national regulatory framework with the provisions of the EU regulations, mutual recognition of national standards of Ukraine and the EU¹¹¹ [13, p. 12].

The harmonization of economic law is important in this process, in particular the Commercial Code of Ukraine with EU standards. The idea of codification of norms of economic (business) law has become widespread in many countries around the world. In particular, the Western European legal tradition contains examples of the existence of commercial and civil codes. The legal community is well aware of the practice of enforcing these codes in Germany, France, Italy, Austria and other countries.

¹⁰⁴ Корецкий В.М. Международное хозяйственное право и мировое право / Порівняльне правознавство: Антологія української компаративістики XIX-XX століть / за ред. О.В. Кресіна. – Київ: Інститут держави і права ім. В.М. Корецького НАН України, Видавництво «Логос», 2008. – С. 214-225. (С. 215)

¹⁰⁵ Скоробогатов А. В., Краснов А. В. Правовое пространство: постклассическая интерпретация / Российский журнал правовых исследований. 2016. № 3 (8). С. 81–88.

¹⁰⁶ Мещерякова О. М. Глобализация права: философско-правовое осмысление / Российский журнал правовых исследований. 2015. № 2 (3). С. 28–32.

¹⁰⁷ Романов А. К. Право и правовая система Великобритании. М.: ФОРУМ, 2014. 288 с.

¹⁰⁸ Шумилов В. М. Правовая система США. М.: Международные отношения, 2016. 408 с.

¹⁰⁹ Захарова М. В. Французская правовая система. Теоретический анализ. М.: Проспект, 2015. 288 с.

¹¹⁰ Бехруз Х.Н. Сравнительное правоведение. О.: Фенікс; М.: ТрансЛит, 2008. 504 с (с. 93).

Муравйов В., Муцак Н. Гармонізація законодавства України з правом Європейського Союзу в рамках Угоди про асоціацію між Україною та ЄС. 2013. № 8. С. 12-18.

Codification processes continue. In particular, the example of the legislative work of the Belgian Parliament, can be considered obvious. On February 21, 2013 there was adopted the Economic Code (*Code de économique*) [14]¹¹².

The experience of commercial law codification has been adopted by some countries that are part of the common law family. Of course, in this case we are talking about the Unified Commercial Code of the United States. With the emphasis on the codification of economic legislation, legal reforms have been carried out in some East Asian countries. In particular, Commercial and Economical Codes coexist harmoniously in Japan.

Legal basis of harmonization

The legal basis for the harmonization of current legislation are two basic acts: the Partnership and Cooperation Agreement (1994) as well as the Association Agreement between Ukraine and the EU member-states (2014).

The Partnership and Cooperation Agreement between Ukraine and the European Communities and their Member States laid the legal basis for the adaptation process, stating that "an important condition for strengthening economic ties between Ukraine and the Community is the approximation of existing and future Ukrainian legislation with Community law (art. 51).

In accordance with Art. 1 the objectives of the Partnership are as follows: to ensure, within the relevant framework, a political dialogue between the Parties, which will promote the development of close political relations; promoting the development of trade, investment and harmonious economic relations between the Parties and thus accelerating their sustainable development; creation of bases of mutually beneficial economic, social, financial, civil, scientific-technical and cultural cooperation; supporting Ukraine's efforts to strengthen democracy and develop its economy and complete the transition to a market economy.

In connection with the signing of the Association Agreement between Ukraine and the European Union, Ukraine has undertaken efforts for adaption the national legislation to EU standards, implementation of the provisions of EU directives in the field of commercial and corporate law.

The goal of harmonizing Ukraine's commercial law with the EU law is focused on the Association Agreement between Ukraine and EU Member States (2014). The aims of this association are:

(a) to promote gradual rapprochement between the Parties based on common values and close and privileged links, and increasing Ukraine's association with EU policies and participation in programmes and agencies;

(b) to provide an appropriate framework for enhanced political dialogue in all areas of mutual interest;

(c) to promote, preserve and strengthen peace and stability in the regional and international dimensions in accordance with the principles of the United Nations Charter, and of the Helsinki Final Act of 1975 of the Conference on Security and Cooperation in Europe and the objectives of the Charter of Paris for a New Europe of 1990;

(d) to establish conditions for enhanced economic and trade relations leading towards Ukraine's gradual integration in the EU Internal Market, including by setting up a Deep and Comprehensive Free Trade Area as stipulated in Title IV (Trade and Trade-related Matters) of this Agreement, and to support Ukrainian efforts to complete the transition into a functioning market

¹¹² Code de droit économique.URL: <http://www.droitbelge.be/codes.asp#econ>

economy by means of, inter alia, the progressive approximation of its legislation to that of the Union;

(e) to enhance cooperation in the field of Justice, Freedom and Security with the aim of reinforcing the rule of law and respect for human rights and fundamental freedoms;

(f) to establish conditions for increasingly close cooperation in other areas of mutual interest.

The Law of Ukraine “On the National Program for Adaptation of the Legislation of Ukraine to the Legislation of the European Union” of March 18, 2004 [15]¹¹³. was adopted in pursuance of the above-mentioned to some extent declarative legal acts. In accordance with this Law, the Cabinet of Ministers of Ukraine annually approves an action plan for the implementation of the National Program for the Adaptation of Ukrainian Legislation to EU Legislation. In particular, the Cabinet of Ministers of Ukraine adopted the Order "On the implementation of the Association Agreement between Ukraine, on the one hand, and the European Union, the European Atomic Energy Community and their Member States, on the other hand" № 847-r of September 17, 2014 The Decree of the President of Ukraine of August 21, 2004 outlined specific issues of the organization of implementation of this Law.

Barriers of harmonization process

In order to achieve these goals, it is necessary to overcome certain barriers at the level of national legislation. One of these is the problem of unification of legal terminology. It is expressed the opinion on the expediency of creating a special Center of Legal Terminology in the system of the Academy of Legal Sciences of Ukraine, involving linguists and lawyers, as well as the need to pay serious attention to training specialists in legal terminology. She notes that the unification of terminology is the starting point for harmonization of Ukrainian legislation with European law, without which it is difficult to achieve mutual understanding in the legal field, and believes that the process of adapting legislation should begin with legal terminology. In general, as for the harmonization of terminology at the national and international levels as one of the types of unification, in recent years it is becoming more widely used and now this issue is particularly acute [16, p. 403]¹¹⁴.

An important problem is not taking into account the modern experience of legal regulation, trends in global reform of commercial law, which to some extent is obvious in most of the leading countries. Moreover, this trend is observed both in economically developed states and those that are just developing.

A serious barrier is the unmotivated borrowing of foreign experience. The use of so-called legal transplants without a clear understanding of the purpose of regulation and analysis of alternative models. Borrowings in law are clearly visible when looking at the development of the post-socialist countries of the former Soviet Union and the Warsaw Pact countries. Many of them when drafting commercial and corporate legislation, turned to foreign law, which had already shown its effectiveness within the country of origin.

Ukraine, like the rest of the post-Soviet countries, faced the challenge of eliminating old and unusable economic and legal institutions based on centralized planning and preparing the legal framework for a market economy to integrate into the world market. It was clear that to achieve this

¹¹³ Закон України «Про Загальнодержавну програму адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу» від 18 березня 2004 р. Офіційний вісник України. 2004. № 15. Ст. 1028.

¹¹⁴ Шайгарданова В.В. Уніфікація норм міжнародного права / Часопис Київського університету права. 2013. № 2. С. 403-408.

goal by an autonomous evolutionary path of legal development in an extremely short period of time is quite difficult.

At the same time, despite the presence of a significant number of borrowings from foreign law, there are also significant gaps in regulation. Despite implementing many traditional market economy legal institutions in ukrainian commercial law it is visible necessity of future active legislative process. In other case an effective protection of foreign investors is impossible. This applies to such legal institutions as the institution of class action, corporate veil's doctrine, corporate opportunities and more.

Conclusions

The progress of Ukrainian commercial law approximation to the EU standards and accordingly simplification of the interaction of Ukrainian and EU business entities depends on a quick solution of the problems outlined above.

Taking into account the globalized market economy implementation of foreign legal experience is inevitable. Nevertheless the priority should be given to the national legal traditions, considering national legal culture and mentality.

Literature

1. Харитонов Є. О., Харитонova О. І. Приватне право як концепт: пошук парадигми : монографія. Одеса : Фенікс, 2014. 804 с. (с. 5-6)
2. Майданик Р. А. Розвиток приватного права України : монографія. К. : Алерта, 2016. 226 с. (с. 59-60)
3. Правовая система Украины: история, состояние и перспективы : в 5 т. X. : Право, 2011. Т. 3 : Гражданско-правовые науки. Частное право / под общ. ред. Н. С. Кузнецовой. 680 с.
4. Цивільне законодавство України в контексті розвитку європейського приватного права: монографія / Р.О. Стефанчук, Ю.В. Білоусов, Н.Л. Бондаренко-Зелінська [та ін.]; за заг. ред. Ю.В. Білоусова. К.: Ред. журн. «Право України», 2013. 296 с. (с. 6)
5. Global Wealth Databook 2018, Research Institute. URL: <https://www.credit-suisse.com/about-us-news/en/articles/news-and-expertise/global-wealth-report-2018-us-and-china-in-the-lead-201810.html>
6. Корецкий В.М. Международное хозяйственное право и мировое право / Порівняльне правознавство: Антологія української компаративістики XIX-XX століть / за ред. О.В. Кресіна. Київ:, 2008. С. 214-225. (С. 215)
7. Скоробогатов А. В., Краснов А. В. Правовое пространство: постклассическая интерпретация / Российский журнал правовых исследований. 2016. № 3 (8). С. 81–88.
8. Мещерякова О. М. Глобализация права: философско-правовое осмысление / Российский журнал правовых исследований. 2015. № 2 (3). С. 28–32.
9. Романов А. К. Право и правовая система Великобритании. М.: Форум, 2014. 288 с.
10. Шумилов В. М. Правовая система США. М.: Международные отношения, 2016. 408 с.
11. Захарова М. В. Французская правовая система. Теоретический анализ. М.: Проспект, 2015. 288 с.
12. Бехруз Х.Н. Сравнительное правоведение. О.: Фенікс; М.: ТрансЛит, 2008. 504 с (с. 93).
13. Муравйов В., Муцак Н. Гармонізація законодавства України з правом Європейського Союзу в рамках Угоди про асоціацію між Україною та ЄС. 2013. № 8. С. 12-18.
14. Code de droit économique. URL: <http://www.droitbelge.be/codes.asp#econ>

-
- 15.** Закон України «Про Загальнодержавну програму адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу» від 18 березня 2004 р. Офіційний вісник України. 2004. № 15. Ст. 1028.
- 16.** Шайгарданова В.В. Уніфікація норм міжнародного права / Часопис Київського університету права. 2013. № 2. С. 403-408.

4. BASIC PRINCIPLES OF EU COMMERCIAL LAW

*Prof. Valentyna Vasylieva,
director of Law Institute*

Vasyl Stefanyk Precarpathian National University

Assoc. prof. PhD Kovalyshyn Oleksandr

Senior research associate,

Scientific Research Institute of private law and Entrepreneurship, NALSU

Introduction¹¹⁵

European Union Law is of considerable interest to international trade lawyers and businesspeople in non-member States such as the United States, Australia, Canada, New Zealand and South Africa. First, the EU is a major trading and investment partner. Secondly, the EU is one of the great powers in the world's economic affairs. Thirdly, the future regional development of other regions of the world will at some stage need a reference point. The EU is a viable model of regional economic integration.

The Treaty on European Union (TEU) and the Treaty on the Functioning of the European Union (TFEU) are the founding Treaties of the European Union. The Court has described the TFEU as the "constitutional charter" of the Community [1, p. 217]. The EU constitutes an internal market (Art 3(3) TEU) [2]. The internal market comprises "an area without internal frontiers in which the free movement of goods, persons, services and capital is ensured" (Art 26(2) TFEU) [3]. The EU is empowered to adopt measures which have as their object the establishment and functioning of the internal market (Art 26(1) TFEU).

The problems of EU Commercial Law were as the research object of the line of scholars such as John Trone, Gabriel Möens, Federico M. Mucciarelli, Tomislav Boric, Kostyantyn Yaloviyetc. But the question of EU commercial law principles remained besides their scientific interests.

Object. Therefore the object of the article is the principles of EU commercial law.

Definition of law principle

Under the term "EU trade law" we understand a new legal phenomenon, which began its formation mainly in 1957. The peculiarity of this branch of law is that it has both the features of supranational law and domestic law applicable in all countries - EU members. It differs from classical international law because it forms an autonomous international legal regime integrated into the law of the EU member states, as a result of which this law is directly applied by the political leaders and the judiciary of these states.

The concept of principles of law is one of the pressing problems of modern legal science. And this is no accident, because it is in the principles of law most clearly reflected its essence in all the variety of its components and patterns. In addition, the importance of this problem is determined by the fact that the idea of principles formed in domestic science was formed mainly on the basis of narrow legal understanding and has significant shortcomings.

The principles of law usually mean only those fundamental ideas that have been formally enshrined in law. The logical consequence is the assertion that the principles can be manifested only in the content of these norms and they do not include the guiding ideas of legal consciousness, which have received public recognition and are implemented in legal relations, but not fixed in regulations.

¹¹⁵This publication was written in the framework of the Jean Monnet Module "Commercial Law of the European Union" and was financed with the support of the Erasmus+ Program of the European Union.

Principles of law are ideas, provisions that serve as the foundation on which the legal system is built. Legal norms are created on their basis, law enforcement activity is carried out. Principles of law, as a rule, are officially fixed in normative legal acts. This fact allows some researchers to argue that all principles must have an institutional design. In our opinion, this is not the case. The principles of law can also include provisions that are not enshrined in regulations, but are an important value component of public consciousness. Figuratively speaking, the text of the norm is a document of a special worldview. Thus, the principles on the basis of which norms are created are also ideological in nature.

The most important features of the principles of law include, first of all, their regulatory nature. The normative-regulatory nature of the principles of law is seen in the fact that the principles enshrined in law, acquire the meaning of general rules of conduct, which have a binding, authoritative nature.

Under the objective conditionality of the principles of law should be understood as their correspondence to the nature of social relations, economic, political, ideological processes occurring in society. In other words, the principles of law are such legal phenomena that directly link the content of law with its social foundations - the laws of public life, on which this legal system is built and which it enshrines.

Principles of law are also an ideological category, which means that they, like law in general, is a form of social consciousness, which has an informational and educational impact of a general nature. The principles perform the function of general consolidation of social relations, that allow to consider them from the standpoint of certain ideas, guidelines.

An important feature of the principles of law is the way they materialize in law. It is well known that there are two ways of expressing the principles of law: their direct formulation in the rules of law (textual consolidation) and the derivation of the principles of law from the content of regulations (substantive consolidation).

Classification of EU Commercial Law principles

The EU's trade law is based on the principles of the GATT, but today, according to analysts, the EU is one of the key players in the World Trade Organization (WTO), as the EU has developed a common trade policy based on EU trade law. Thus, the EU is one of the driving forces of the current round of multilateral trade negotiations in the WTO, which includes further market opening and additional solutions, which are mainly based on the idea that international trade should fight poverty.

The Principles of European Contract Law are one of the three main documents on the basis of which most contracts for the sale of goods in the European Community are concluded. Others are: the UN Convention on Contracts for the International Sale of Goods (Vienna Convention of 1980), the UNIDROIT Principles of International Commercial Agreements (the UNIDROIT Principles).

The principles help to harmonize international contract law by complementing existing instruments, including the UN Convention on Contracts for the International Sale of Goods, as well as national legislation. Most importantly in private practice, they propose a neutral contractual regime that the parties can choose, either by attaching certain provisions of the Principles to the contract or by directly designating the UNIDROIT Principles as the law governing the contract. For example, such a provision: "This contract is governed by the Principles of International UNIDROIT commercial contracts, as amended in 2016". In practice, this provision is usually

accompanied by an arbitration clause, with the definition of international arbitration, which will resolve possible disputes between the parties).

The basic principles and rules of GATT / WTO are as follows:

Non-discrimination. It has two major components: the most favored nation (MFN) rule and the national treatment policy. Both are embedded in the main WTO rules on goods, services, and intellectual property, but their precise scope and nature differ across these areas. The MFN rule requires that a WTO member must apply the same conditions on all trade with other WTO members, i.e., a WTO member has to grant the most favorable conditions under which it allows trade in a certain product type to all other WTO members. "Grant someone a special favor and you have to do the same for all other WTO members." National treatment means that imported goods should be treated no less favorably than domestically produced goods (at least after the foreign goods have entered the market) and was introduced to tackle non-tariff barriers to trade (e.g. technical standards, security standards et al. discriminating against imported goods).

According to the principle of maximum promotion and non-discrimination, any preferences (benefits, privileges, immunity) for the imported product apply to the product originating in or intended for any member country (Article I of GATT-1994). The principle is unconditional and is applied in full.

The principle of the national regime (Article III) provides for the provision of goods from the member countries of the national regime of domestic taxes, fees governing domestic trade.

The principle of protection of national industry provides (Articles VI, XI-XVI) for the development of national industry only tariff methods, not quantitative restrictions, taxes, standards.

Principle of transparency. The WTO members are required to publish their trade regulations, to maintain institutions allowing for the review of administrative decisions affecting trade, to respond to requests for information by other members, and to notify changes in trade policies to the WTO. These internal transparency requirements are supplemented and facilitated by periodic country-specific reports (trade policy reviews) through the Trade Policy Review Mechanism (TPRM). The WTO system tries also to improve predictability and stability, discouraging the use of quotas and other measures used to set limits on quantities of imports.

The principle of creating a stable trade base (Article II, Part I) provides for mandatory compliance with agreed tariff levels, the impossibility of increasing them and a gradual reduction in the negotiation process.

The principle of promoting fair competition concerns dumping and subsidies. The GATT Anti-Dumping Code contains rules for responding to dumping and the application of countervailing duties in the case of export and domestic subsidies.

The principle of a general ban on quantitative restrictions on imports applies to trade in agricultural goods, textiles, steel, etc., except for quantitative restrictions, in order to protect the balance of payments, suspend the decline in foreign exchange reserves caused by demand for imported goods due to domestic production.

The principle of admissible action in exceptional circumstances provides for the withdrawal (Article XXV, Part III) of specific WTO obligations in emergency situations and "safeguards" for the temporary imposition of quantitative restrictions or the abolition of tariff concessions for goods whose imports increase and may lead to significant losses of competing national enterprises.

The above mentioned principles form the base of WTO activity. This organization plays special role in intensifying the world trade. The WTO creates more favorable conditions for access

to world markets for goods and services based on the predictability and stability of trade relations with WTO members, including the transparency of their foreign economic policy. It gives access to a WTO dispute settlement mechanism that protects national interests and thus eliminates discrimination. The WTO provides an opportunity to realize their current and strategic trade and economic interests through effective participation in the BTP in the development of new rules of international trade. All WTO members undertake to implement the basic agreements and legal instruments, united by the term "Multilateral Trade Agreements". Thus, from a legal point of view, the WTO system is a kind of multilateral contract (package of agreements), the rules and regulations of which regulate approximately 97% of world trade in goods and services.

EU trade law, established on the basis of international trade principles, is now an autonomous legal order governed by the primary and secondary laws of the Union, and a number of these rules have direct effect in the internal legal systems of the Member States. Recognition of the priority of a collective norm over a national one is technically logical. The normative legal acts adopted within the EU and on the territory of the member states naturally determine the possibility of a conflicting question: of which norm should be applied in the exact trade case.

There is also another classification. The system of principles of trade law of the European Union in the legal literature is divided into internal and external trade principles:

Intra-trade principles include:

1) The principle of application of the common customs tariff for all EU member states. It is that all EU members set a common customs tariff for goods from the third countries. This principle reduces the overall level of export and import duties for non-member countries.

2) The principle of free movement of goods within the customs union, which also applies to goods of third countries, the importation of which into one of the Member States has completed all necessary customs formalities, including customs duties and taxes (such goods are equated to national goods members).

3) The principle of approximation of the laws of the Member States on all issues within the functioning of the common market, which regulates the priority of harmonization, approximation of EU law and national law of EU member states. The process of harmonization of trade law of member states with EU law covers almost all major internal and external issues of trade law [4, p. 14].

The external trade principles include:

1) Provisioning (sanctioning) principles - principles that promote the implementation of anti-discrimination principles through the introduction of protective measures. The system of such measures consists of anti-dumping and anti-subsidy procedures, which are the most popular measures to protect the domestic market from external competition. Such principles should include: a) the principle of protection of EU industry and producers by establishing anti-dumping and anti-subsidy rules, standards of protection against trade barriers; b) the principle of proving the application of sanctions for unfair conduct of trade, which consists in the mandatory conduct of anti-dumping (anti-subsidy / special) investigation in case of detection of trade practices by other countries that pose a potential threat to EU interests; (c) the principle of the lawfulness of sanctions for unfair trade. It is expressed in the sanctions only on the basis and in the manner prescribed by EU law and under the condition that the effect of the applied sanctions does not harm the interests of the EU; d) the principle of flexibility of sanctions for unfair trade, which is expressed in a flexible approach to trade with third countries. It consists in the possibility of terminating the anti-dumping (anti-subsidy / special) investigation; e) the principle of the appropriateness of safeguards, which consists in constantly monitoring the relevance of the safeguards; f) the principle of information support. It means the

constant exchange of information between Member States and between Member States and EU institutions; (g) the principle of mutual coordination of safeguard measures in relation to third countries in the event of their independent implementation by a Member State in exceptional circumstances.

2) Anti-discrimination principles. These principles are implemented in international trade by removing trade barriers between individuals, businesses and states and are manifested in trade liberalization and the most favored nation treatment.

3) Principles related to the priority areas of international relations: a) trade liberalization; b) protection of peace; c) protection of human rights and fundamental freedoms; d) protection of the environment.

The principles of EU trade law have been set out above. But it should be mentioned also about the principles of another part of EU commercial law – EU company law.

Some specific principles are the base of EU company Law as a subdivision of EU Commercial Law. Federico M. Mucciarelli concludes that only one such principle can be identified with certainty. This is the principle of unrestricted powers of directors to act on behalf of the company, based upon the German tradition and extended to public companies of all Member States by the First Company law Directive of 1968. In this regard, it is interesting to note that, for many Member States, the First Directive was a step in a piecemeal departure from national rules that offered weak protection to third parties, towards a system in which the interest of the market is paramount. In practice, this directive expanded the German rules on directors' powers to other Member States. As a result, a principle of unlimited and unlimitable directors' authority is applied throughout the EU. This principle is sufficiently general, common, and fundamental to be classified as a general principle of EU company law.

Another principle is particularly relevant, namely the duty of equal treatment of shareholders who are in the same condition. This is a general duty that all companies' bodies should respect when they make decisions that affect shareholders and is mentioned (at least for public companies) by many EU harmonizing directives (and is now codified in article 85 of Directive 2017/1132) [5, p. 84].

Conclusions

The principles of EU trade law are a complex system of fundamental principles of legal regulation of trade between EU member states, between the EU and other countries, based on the anti-discrimination concept while protecting the interests of the EU, established in the provisions of primary EU law and based on it. international legal obligations.

When we talk about the principles of EU commercial law, we usually mean first of all the principles of European trade law. But the principles of European contract law, the principles of EU corporate law, etc. should also be highlighted.

Summary

The article is devoted to the analysis of the basic principles of EU commercial law. The author emphasizes that the principles of EU commercial law, consists of several blocks: principles of EU trade law, principles of EU contract law, principles of EU company law. Each of these sub-branches of EU commercial law has its own specific basic principles that determine the nature of the legal regulation of the relevant legal relationship.

The system of principles of trade law of the European Union in the legal literature is divided into internal and external trade principles. Intra-trade principles include: principle of application of

the common customs tariff for all EU member states; principle of free movement of goods within the customs union; principle of approximation of the laws of the Member States.

The external trade principles include: provisioning (sanctioning) principles; anti-discrimination principles; principles related to the priority areas of international relations.

Keywords: principle of law, EU Commercial Law, EU trade law, WTO, GATT

Анотація

Стаття присвячена аналізу основних принципів комерційного права ЄС. Автор акцентує увагу на тому, що серед принципів комерційного права ЄС варто виділяти принципи торгового права ЄС, принципи контрактного права ЄС, принципи права компаній ЄС. Кожна з цих підгалузей комерційного права ЄС має свої особливі базові засади, що визначають характер правового регулювання відповідних правовідносин.

Система принципів торгового права Європейського Союзу в юридичній літературі поділяється на принципи внутрішньої та зовнішньої торгівлі. До внутрішньоторговельних принципів належать: принцип застосування єдиного митного тарифу для всіх країн-членів ЄС; принцип вільного руху товарів у межах митного союзу; принцип наближення законодавства держав-членів. До принципів зовнішньої торгівлі належать: принципи забезпечення (санкціонування); принципи боротьби з дискримінацією; принципи, пов'язані з пріоритетними сферами міжнародних відносин.

Ключові слова: принцип права, комерційне право ЄС, торгове право ЄС, СОТ, ГАТТ

References

1. John Trone, Gabriel Möens, Commercial law of the European Union, 2010, 486 p.
2. Treaty on the European Union. URL: https://eur-lex.europa.eu/resource.html?uri=cellar:2bf140bf-a3f8-4ab2-b506-fd71826e6da6.0023.02/DOC_1&format=PDF
3. Treaty on the Functioning of the European Union. URL: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=celex%3A12012E%2FTXT>
4. Яловий К. В. Принципи торгового права Європейського Союзу: автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.11. К., 2011. 18 с.
5. Federico M. Mucciarelli, General Principles of EU Corporate and Insolvency Law, Oxford Business Law Blog. URL: <https://www.law.ox.ac.uk/business-law-blog/blog/2021/02/general-principles-eu-corporate-and-insolvency-law>

5. IMPLEMENTATION OF IP BOX REGIME IN POLAND: ADAPTATION OF EXPERIENCE FOR UKRAINE

Zynych Liubomyr
PhD

Lecturer of the department of constitutional,
International and administrative law,
Educational and Scientific Law Institute,
Vasyl Stefanyk Precarpathian National University,
Ukraine.

The article discusses the legal aspects of introducing a preferential tax regime for innovative companies in Poland and the possibility of adapting this experience to Ukraine.

Keywords: ip box regime, intellectual property object, tax.

The Ministry of Digital Transformation of Ukraine announced the introduction of an IP box regime in Ukraine in order to create a favorable tax environment for foreign entities that create and use intellectual property. This preferential tax regime was established in 19 European countries, including Poland, which came into force on 01.01.2019. In Poland, the IP box regime is part of public policy that focuses on innovation in the economy. For Ukraine, the experience of Poland in the conditions of "struggle" for innovative companies among European countries is quite valuable. It is also worth noting that in Poland one of the lowest in Europe tax rate under the IP box - 5%. In this context, research into the experience of implementing the IP box regime in the Republic of Poland is relevant and necessary.

The preferential taxation of innovative companies is always at the center of legal and economic science. The introduction of the IP box regime in Poland and the adaptation of this experience for Ukraine were considered by such scientists as Androshchuk G., Drugov OO, Rudenko ZM. and others. However, the issues regarding the implementation and effectiveness of IP box regime need further thorough research.

The purpose of this publication is to investigate the conditions and legal features of the establishment of the IP box regime in Poland and the possibility of using this experience in Ukraine. Undoubtedly, this regime has many economic and legal aspects and depends on the national characteristics of Poland, so the study is based on the general conditions for the implementation and operation of the IP box regime.

The legislation of the Republic of Poland provides that the main purposes of the Polish IP BOX regime are:

- retaining and increasing the attractiveness of conducting R&D activity by Polish and foreign entrepreneurs,
- encouraging new/potential entrepreneurs to undertake R&D activity in Poland,
- changing the economic model into a knowledge-based economy, and
- creating high-quality jobs in innovative/R&D sectors.¹¹⁶

According to the provisions on the Polish IP BOX [Article 24d paragraph of the CITA], the qualified IP rights are as follows:

- patent;
- protection right for utility model;
- rights in registration of industrial design;
- rights in registration of the integrated circuit topography;

¹¹⁶ Poland's IP regime (PL012) URL: <https://data.consilium.europa.eu/doc/document/ST-9652-2019-ADD-5/en/pdf>

-
- supplementary protection certificate for patent for a medicinal product or plant protection product;
 - right in registration of the medicinal and veterinary product admitted to trading;
 - the exclusive right set out in the Act on legal protection of plant varieties;
 - copyright to a computer program.

Qualifying taxpayers are those taxpayers who create, develop or improve the subject of protection of qualified intellectual property rights as a part of their R&D activity, whose income from qualified IP rights is liable to taxation in Poland.

Benefits under the Polish IP BOX regime are granted by providing the preferential taxation with the reduced 5% corporate income tax rate with reference to income derived from the qualified intellectual property rights.

It should be emphasized that IP Box as a completely new solution in the Polish tax system does not yet have sufficiently developed practice or fully defined rules of implementation. In addition, the formulation of provisions raises doubts about the interpretation of taxpayers, which are subject to further clarification. In case of doubt, one of the sources that can be accessed and on which the provisions of the Polish IP Box legislation are created is the OECD leadership as part of the BEPS initiative (Action Report # 5).¹¹⁷

The Ministry of Digital Transformation of Ukraine has developed the Concept of introduction of a special tax regime for innovative companies in Ukraine. This concept provides the necessary conditions for applying a preferential tax regime, a formula for calculating the portion of profit to which a reduced rate applies, the main industries interested in IP box mode and the benefit to the economy.

The preferential terms of service are R&D domestically (or at least the final stage), revenue generated from the use of the intellectual property, the relationship between the costs and the revenue from the intellectual property. One of the most important prerequisites is the formulas for calculating the part of the profit to which the flat rate reduced rate, the reduced rate relative to part of the profit, and additional tax incentives apply. It is from this element that patent activity and the application of the IP box regime depend. Of course, the formulas proposed today are fairly conditional, since the final version will be enshrined in legislation.

An analysis of the scientific literature on the subject suggests that the amount of support offered by research works in Poland is one of the most attractive in the region. The amount of tax privilege puts Poland third, while the amount of support that can be obtained in the form of state aid and IP Box benefits is more favorable than that of our neighbors. Therefore, factors that are not directly related to fiscal stimulus will be key to further attracting investors, including those interested in research and development. An obstacle may be the lack of adequate number of skilled workers, the lack of proper quality of investment directions or an assessment of the general business conditions.¹¹⁸

It is worth noting that the practice of European countries shows that IP Box has become a popular tax planning tool, which in some cases has been aggressive and goes beyond the purpose of creating this regime. In this context, it should be mentioned that the Organization for Economic Cooperation and Development has developed measures to counteract companies that did not

¹¹⁷ Innovation Box (IP Box) w Polsce Mechanizm działania w Polsce Przegląd aktualnych rozwiązań w Europie Warszawa, sierpień 2019 wydanie II zaktualizowane. p 19. URL: <https://koalicjainnowacji.pl/wp-content/uploads/2019/10/Raport-IP-BOX-aktualizacja-2019.pdf>

¹¹⁸ Polskie B+R Dostępne narzędzia wsparcia ISBN 978-83-66306-19-6 i nowe możliwości. URL: <http://pie.net.pl/wp-content/uploads/2019/05/PIE-BR.pdf>

participate in the creation of intellectual property objects and use IP Box solely for the purpose of tax "economy" and further transfer to the use of such object to third parties.¹¹⁹

This fact shows that the practice of using IP box has both positive and negative sides even in economically developed countries and there is a need to minimize risks by detailed legal regulation and establishing responsibility for such actions.

As a result, it should be noted that the introduction of the IP box regime in Ukraine is promising, however, as the experience of the Republic of Poland shows, it is a rather complicated and long-lasting process that requires a number of measures to be taken:

- Provide in detail the procedure for applying the IP box to agree it with other tax benefits;
- The effective functioning of this regime depends on government support for small and medium-sized businesses at all stages of the development and use of intellectual property;
- Detailed regulation of the procedure for determining the tax base is necessary;
- Choosing the most optimal tax rate (from 2.5% to 5% as experience shows) and other conditions for implementing the regime.

Thus, Ukraine's openness to innovative companies necessitates taking into account the experience of other countries in implementing the IP box regime, in order to minimize risks, create favorable conditions and other factors. Only in this way will Ukraine be able to make full use of its intellectual potential and guarantee a safe business environment for foreign companies.

¹¹⁹ Дугов О.О., Вагнер І.М., Руденко З.М. Особливості оподаткування роялті в контексті вітчизняного та міжнародного досвіду. URL: http://dspace.ubs.edu.ua/jspui/bitstream/123456789/2128/1/Rudenko_royalti.pdf

6. TRUST LAW IN UKRAINE: COMPARATIVE ASPECT¹²⁰

Andrii ALBU

State Institution of Higher Education
“Vasyl Stefanyk Precarpathian National University”,
Academic and Research Law Institute (Ukraine)

1. Introduction

The history of introduction of trust institutions and trust property management in Ukraine goes back to 2003, when the Civil Code of Ukraine was amended by provision according to which the agreement of property management certifies the trust property right of trustee to the trusted property.

It is understood however, that the law or property management agreement specified limitations of the trust property right of the trustee. Consequently, trustee is a trusted owner of property, which they have in possession, use and dispose in accordance with the law and agreement of property management.

Introduction of trust property into the Civil Code of Ukraine was substantiated by the need of coordination of the Code with the law of Ukraine “On Mortgage Lending, Consolidated Mortgage Debt Transactions and Mortgage Certificates” approved on June 19, 2003 and law of Ukraine “On Financial Lending Mechanisms and Property Management in Housing Construction and Real Estate Operations” in which the trust property was pre-secured. Thus, in the valid Civil Code of Ukraine trust and trust property management exist parallel to each other or together if you look into it.

Analyzing the experience of foreign countries, in particular, the countries where the sphere of management has been developing over many years and countries, which like Ukraine, after the decay of Soviet Union, faced the need of regulation and recognition of management relations, the analogues of implementation of two almost identical in their essence concepts were not found. In the Republic of Kazakhstan, the concept of management is represented by trust management that has been introduced in 1999 together with the acceptance of the Civil Code. Previously, management was determined by the Decree of President of the Republic of Kazakhstan “On Privatization” dated December 25, 1995. In accordance with the present normative legal act, transfer of the state property to trust management was recognized as a preliminary stage of privatization¹²¹. The choice of such an unusual mechanism for Kazakhstan economic and legal reality was justified by the need of investment programs fulfillment and securing amortization of the state companies subject to privatization.

In Ukraine, the originality of building interaction between the mentioned concepts is impressive. In accordance with p.2 Art.316 of the Civil Code of Ukraine, “special type of the proprietary right is trust property”, that in fact means recognition of the classical concept of trust, however, further it is stated “that follows from the law or agreement”¹²². It enables us to conclude about the parallel existence of trust management concept.

¹²⁰ This article was written in the framework of Jean Monnet Module “Commercial Law of the European Union” and financed with the support of the European Union” (the Erasmus+ Programme of the European Union).

¹²¹ Contents of Trust Law [Electronic resource] // Accessed at: <https://journal.zakon.kz/203656-soderzhanie-pravadoveritelnogo.html>.

¹²² Civil Code of Ukraine dated 13.02.2020 № 435-IV [Electronic resource] // Accessed at: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/435-15>

2. Scientific discourse

These two perspective concepts, despite the similarities and proximity of the individual characteristics, are not identical concepts and have come to us from different legal sources. O.V. Cherkashyna notes that trust management and trust are two forms of management that govern similar relationships in different legal systems¹²³, in particular, trust property, or as it is called “trust”, is inherent in Anglo-American law and trust management – in continental law.

From the perspective of S.I.Kovalov, the countries of Roman-German legal family, with intention of not complete borrowing of the trust property concept, have created the trust structures (the so-called institute of trust management), that enable the use of trust property elements without the structural restructuration of the whole legal system¹²⁴. Therefore, the countries of Roman-German legal family cannot fully use the concept of trust property, as their legislation does not admit the possibility of property law splitting.

In the opinion of Yu.V.Kurpas, the reception of classical trust structure in Ukraine is impossible, as the continental concept of proprietary right is the concept of “uniform” proprietary right that denies the understanding of certain powers resulting from “splitting” of the proprietary right¹²⁵. Actually, the trustee, according to the classical understanding of trust property, should have the respective proprietary right, which contradicts the civic approaches of Ukraine.

According to H.H.Kharchenko, concomitant use of trust and trust property management concepts does not contradict each other, on the contrary, it is going to enrich the legal mechanisms of private and legal persons’ assets management and enhance business practice¹²⁶. Maidanyk R.A. points that in Ukraine, as in the other countries of Roman-German legislation, the more evident becomes the tendency to “splitting” the proprietary right to the same object. It is explained by the fact that exceedingly rough and slow structure of “uniform” proprietary right is out-of-date to some extent and not always adequate to the modern proprietary relations¹²⁷. However, it is too early to discuss “splitting” of the proprietary right in Ukraine. It can be explained by the fact that the proprietary right in Ukraine still has the absolute nature, namely, the owner is confronted by the indefinite and unlimited number of persons that are prohibited to violate the proprietary right and create the obstacles for exercise of thereof.

3. Comparative analysis of the mentioned concepts

Contrary to the Anglo-American concept of trust, the trust property right, in accordance with the Civil Code of Ukraine, even formally does not create the legal effect of “splitted” proprietary

¹²³ Trust and Trust Property Management [Electronic resource] // Accessed at: <http://arbitr.msk.ru/upload/article.php?id=045>

¹²⁴ Kovalev S.I. Trust Property Management in Foreign and Russian Law: thesis for the degree of Candidate of Legal Sciences: 12.00.03 / Kovalev S.I. People’s Friendship University of Russia. – M.: 1999. – 166 p.

¹²⁵ Kurpas Yu.V. Establishment and Development of Trust Institute in Ukraine: summary of thesis for the degree of Candidate of Legal Sciences: specialty 12.00.03 “Civil Law and Civil Process; Family Law; International Private Law.” / Kurpas Yuliia Volodymyrivna. — K., 2004. — 22p.

¹²⁶ Kharchenko H.H. Legal Regulation of Trusts and Trust Companies: Comparative Legal Analysis.: thesis for the degree of Candidate of Legal Sciences: 12.00.03 / Kharchenko Georgii Georgiiovich. — O., 2003. — 193p.

¹²⁷ Maidanyk R.A. The Problems of Regulation of Contract Relations in Civil Law: summary of thesis for the degree of Doctor of Legal Sciences: specialty 12.00.03 “Civil Law and Civil Process; Family Law; International Private Law.” / Maidanyk Roman Andriiovych. — K., 2003. — 28p.

right, that is when there exist several titles of property to one property object with different scope and nature of powers¹²⁸. It has been mentioned in the scientific-practical comment to Art.316 of the Civil Code of Ukraine that the trust property cannot emerge based on any other grounds, in particular, other agreements, except property management agreements, unilateral transactions, court decision¹²⁹, namely, in accordance with the effective legislation, the trust property comes into existence based on the agreement of trust property management which is characteristic of trust management concept that normally contradicts the classical understanding of trust.

In the opinion of Yu.V.Kurpas, the main differences of the mentioned concepts are the following, in particular:

1. The main background for trust foundation is, according to the general rule, the unilateral act of trustor or the law. At the same time, the only background for emergence of trust management relations is agreement. Thus, in trust property relations, the trustor establishes the trust property by the respective act, and from there follow the rights of trustee that respectively have pecuniary nature. The rights of trustee follow from the clauses of agreement which is transaction that establishes the rights and obligations of the parties and the right of the third person (beneficiary). Therefore, the powers of trustee have a binding nature as they follow not from their relation to the property but from the complex of rights and obligations stipulated by agreement.

2. The essential difference between two concepts that we study is revealed in the legal status of trustor. The trustor of trust management remains the owner of property transferred into trust management whereas the trustor of trust forfeits their pecuniary right. Trust provides for the constant presence of both participants of legal relations: trustee and beneficiary, as at the moment of creation of trust property its founder forfeits the right to the property transferred into trust and has no rights to trustee during the term of trust property existence, only if they have such rights as beneficiary. Thus, in case of trust foundation, instead of one owner whose rights are terminated, emerge two new owners, and in case of establishing trust management – the owner remains the same and has certain rights to trustee as they are a party to legal relations that follow from the agreement of trust property management.

3. In the Anglo-American concept of trust, the beneficiary is recognized as owner of trust property and has right to declare the property related requirements to third persons, including demand of property from illegal possession. At the same time, the beneficiary, according to the concept of trust management, has no possibility to declare the requirements related with transfer of property to third persons who are not binded by the agreement of trust management. Such fundamental difference of structures under study once again emphacizes the property nature of trust and binding nature of trust management.

4. When establishing a trust, the beneficiary is granted three sets of rights: to the trust property, in relation to the trustee, in relation to third parties who have misappropriated the trust property. However, according to the trust management agreement, the beneficiary acquires only one set of rights in relation to the trustee – demand realization of the rights established to the beneficiary's favor.

¹²⁸ Shatalov A. Trust and Trust Management. Critical Analysis / A.Shatalov // Securities Market. - 1997. - № 14. – p.38-42.

¹²⁹ Dzera O.V. Scientific Practical Commentary to Civil Code of Ukraine: in 2 volumes: 5th edition revised and amended / O.V.Dzera, N.S. Kuznietsova, V.V.Luts. – K.: Yurinkom Inter, 2013. – v.2 – 1120p.

It is assumed that such fundamental differences between the rights of beneficiary in trust and trust property management are caused not only by the specificity of the mentioned structures, but also by the peculiarity of structure of legal relations under the study: if in trust the figure of the beneficiary is obligatory, and as a rule, does not coincide with the figure of trustor, in the relations of trust management it is opposite: the emergence of third person is exception to the general rule, as the trustor is a beneficiary of trust management.

5. Trust relations, unlike relationships under a contract of trust management, are fiduciary, personally-trusting¹³⁰.

Of course, such features of the classical understanding of these concepts contradict the actual interpretation of them in the effective legislation of Ukraine. That is why we consider it appropriate to distinguish the characteristic common and distinctive features of classical trust property (trust) and trust property, which is captured in the effective legislation, based on the respective legal acts, namely: the Civil Code of Ukraine, the Law of Ukraine “On Trust Companies”¹³¹, Law of Ukraine “On Mortgage Lending, Consolidated Mortgage Debt Operations and Mortgage Certificates”¹³² and Law of Ukraine “On Financial and Credit Mechanisms and Property Management in Housing Construction and Real Estate Operations”¹³³.

First of all, it is necessary to distinguish the common features of classical (anglo-saxon) trust property and trust property in Ukrainian legislation. Firstly, it must be stated that the entity that transfers the property should own such property both in trust property (trust) and in the trust property stipulated by the Ukrainian law. Secondly, it should be mentioned that the management of the trust property according to both classical concept of trust and trust concept in Ukraine may be carried out either for the benefit of trustor or for the benefit of another person – beneficiary. Thirdly, the trustor and the trustee are formally obliged by law to exercise their powers in good faith, based on the interests of the trustor or the beneficiary. The fourth distinguish feature is that the trustor, according to both classical concept of trust and trust concept in Ukraine, has the right to check the actions of the manager or trustee. And the last difference is that the manager and trustee are formally liable for the breach of interests and for causing damage to the trustor;

Furthermore, the distinctive features of trust property legal relations, should be taken into consideration, as they indicate the legal character of the institution being compared. First of all, the proprietary right in trust property relations in Ukraine does not pass from the trustor to the trustee whereas in classical trust relations occur splitting and transfer of the proprietary right. Secondly, in both cases, the person who receives the property has the power to own, use and dispose of the property. However, these powers are limited under the trust property provided for in Ukraine. Thirdly, the powers of the trustee are limited only by law, while the powers of the trust property

¹³⁰ Kurpas Yu.V. Establishment and Development of Trust Institute in Ukraine: thesis for the degree of Candidate of Legal Sciences: 12.00.03 / Kurpas Yuliia Volodymyrivna. — K., 2004. — 198p.

¹³¹ Law of Ukraine “On Trust Companies” dated 17.02.2006 №3370-IV [Electronic Resource] // Accessed at: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/23-93>

¹³² Law of Ukraine “On Mortgage Lending, Consolidated Mortgage Debt Transactions and Mortgage Certificates” dated 06.12.2012 №5492-VI [Electronic Resource] // Accessed at: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/979-15>

¹³³ Law of Ukraine “On Financial Lending Mechanisms and Property Management in Housing Construction and Real Estate Operations” dated 10.06.2017 №1817-VIII [Electronic Resource] // Accessed at: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/978-15>

manager may also be limited by the trust property management agreement. When going through legally significant formalities, the manager has obligation to indicate that the respective property does not belong to them, whereas the indication of legal connection of property and trustee is not obligatory. Fourthly, the term of trust under the Ukrainian legislation may not exceed five years, and the property is subject to return to the trustor or transfer to the beneficiary after the expiration of the respective term, whereas the trust is unlimited. Fifthly, The trustor has the right to withdraw from the trust management agreement at any time, whereas the early termination of trust property can only be possible as a result of court decision in the event of guilty actions of the trustee that violate the interests of the owner (trustor). The refusal of beneficiary to receive the trust property benefits (in Ukraine) entails automatic termination, unless otherwise specified by the agreement, whereas the trust property, as a rule, does not terminate unless otherwise specified by law;

It should be also indicated that the recovery of trust property manager's debts, which are not connected with management of the respective property, cannot be recovered from the property in management. The trustee is liable for their debts with all their property, unless otherwise specified by law.

The next difference is that the debts on obligations that have emerged in connection with a trust property (in Ukraine) are repaid at the expense of trustor's property, and in case the mentioned property is insufficient - are repaid at the expense of manager's property. Collection of debts that have emerged in connection with trust in its classical interpretation applies to all property of the trustor, including trust property. In the event of trustor's bankruptcy, debt collection can be recovered from the property transferred to trust property management. In this case, the trust property (in Ukraine) is terminated, and the corresponding property is included in the bulk property. The collection of trustor's debt in classical trust cannot be extended to property transferred to trust management, unless otherwise specified by law;

And the last distinguish feature is that in case of trustee's death, recognition as incapacitated, limited in capacity, missing or in case of death of the beneficiary - private person or liquidation of the beneficiary - legal entity, trust property management is terminated, unless otherwise specified by the contract. In the event of trustee's death, their heirs will inherit the trust property, unless otherwise specified by law or trust foundation agreement. In case of trustee's recognition as incompetent or missing, the trust property they had follows the legal fate of the rest of their property.

Thus, the captured concept of trust property in Ukraine does not correspond to the classical notions of trust and contradicts its characteristic features.

4. Conclusions

The captured concept of trust property in Ukraine does not correspond to the classical notions of trust and contradicts its characteristic features. The originality of the legal basis of the trust property concept that originated in the Anglo-Saxon system of law in connection with its inherent idea of splitting property rights, which allows the simultaneous recognition of different entities as owners of the same property, makes virtually impossible for it to go beyond its own legal system (Anglo-Saxon) without significant transformations.

Thus, in Ukraine applies the concept of trust property adapted to the continental legal family, which is characterized by the following features, namely:

- the trust property emerges on the basis of agreement, that is bilateral transaction between the trustor and the trustee;
- the trustor can be both legal entity and private person, but the trustee can be only a

subject of business activity;

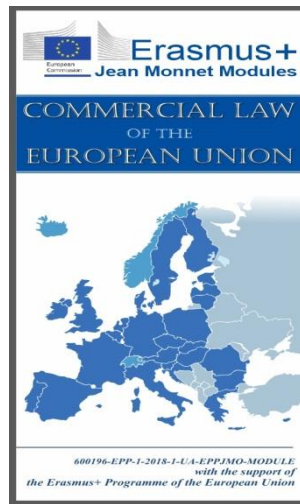
- the beneficiary can be the trustor or other person mentioned by them in the agreement;

- the trust property that emerges on the basis of trust property management agreement does not entail the transfer of the respective proprietary right.

Summarizing, it is worth noting that the concepts of trust property management and trust are two perspective concepts of property management with centuries-old history used by the countries of Anglo-Saxon and continental legal families. They have many similar features, which sometimes result in their erroneous identification. Trust and trust property management have different legal natures, they create different legal regimes for property and entities, but they are the concepts designed to solve similar problems in different legal systems.

Наукове видання

COMMERCIAL LAW
of the
EUROPEAN UNION:
Specific directives, regulations, research papers

with the financial support of the Erasmus+ Program of the European Union

Посібник

Головний редактор *Федорців Олексій*
Комп'ютерна верстка *Струмів Генадій*
Коректори *Руслана Боднар, Надія Гриців*
Укладач з англійської *Олександр Ковалишин*

Підписано до друку 27.05.2020. Формат 60x84/16.
Папір офсет. Гарнітура "Times New Roman".
Ум. друк. арк. 14,5. Тираж 300 пр. Зам. № 2.
Видавець Видавництво «Провесінь»